Biblioteca Polirom

Christopher Moore

O treabă murdară

„O remarcabilă fantezie modernă, o epopee ironică a dragostei şi a morţii." – *Library Journal*

POLIROM

BIBLIOTECA POLIROM
PROZĂ XXI

„***O treabă murdară*** merită cu prisosinţă un loc în canonul literar american."

The Washington Post

„O poveste incredibilă, dar relatată cu atîta farmec încît devine convingătoare."

Publishers Weekly

„Încă de la debut, Moore s-a specializat în acel tip de poveşti care combină fabulosul şi supranaturalul cu o satiră necruţătoare la adresa culturii contemporane. Vieţile excentricilor săi protagonişti sînt întotdeauna dominate şi modelate de forţe oculte, ale căror intervenţii sînt pe cît de neaşteptate, pe atît de amuzante."

Washington Post Book World

„Christopher Moore are talentul rar de a vedea partea amuzantă a oricărui lucru şi de a le-o transmite cititorilor sub forma unor imagini de o forţă uimitoare."

The New York Times

www.chrismoore.com

EDITURA POLIROM
ISBN 978-973-46-0629-0
9 789734 606290
www.polirom.ro
POLIROM

Colecţia BIBLIOTECA POLIROM
este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Christopher Moore, *A Dirty Job*
Copyright © 2006 by Christopher Moore. All rights reserved.

© 2007 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4 ; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33 , O.P. 37 ;
P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României :

MOORE, CHRISTOPHER

O treabă murdară/Christopher Moore ;
trad. de Sorin Moise – Iaşi : Polirom, 2007

ISBN : 978-973-46- 0629-0

I. Moise, Sorin (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

Christopher Moore

O treabă murdară

Traducere din limba engleză
de Sorin Moise

POLIROM
2007

Această carte îi este dedicată Patriciei Moss, care a fost la fel de generoasă în moarte pe cît a fost în a-și oferi viața.

PRECUM ȘI

Asistenților de la azile și tuturor voluntarilor din întreaga lume.

Partea întîi

O afacere de toată jalea

„Viaţa veşnică, pe care o urmăreşti, n-o vei afla.
Cînd zeii au făurit omenirea,
au hotărît oamenilor moartea,
Viaţa veşnică au păstrat-o pentru ei!
Tu, Ghilgameş, deci, cată să-ţi îndestulezi pîntecele,
zi şi noapte bucură-te şi te veseleşte;
fiece zi să fie o sărbătoare,
zi şi noapte, joacă şi cîntă:
pune-ţi veşminte frumoase,
împodobeşte-ţi părul, spală-te bine cu apă;
ia aminte la copilul care te ţine de mînă,
iubita să găsească la pieptul tău plăcere:
iată ce li se cuvine muritorilor.“

Epopeea lui Ghilgameş

1

Fiindcă n-am putut opri, cînd moartea-mi făcu semn, netrebuindu-i vreun îndemn, se-opri El pentru mine

Charlie Asher păşea pe pămînt la fel cum o furnică ar călca pe suprafaţa apei, temătoare că greşeala cea mai mică ar expedia-o cu forţă în străfundurile adînci de sub ea. Binecuvîntat cu imaginaţia Masculului Beta, şi-a petrecut o bună parte din viaţă chiorîndu-se în direcţia viitorului spre a desluşi comploturi puse la cale de lume pentru a-l ucide – pe el; pe soţia sa, Rachel; şi acum pe nou-născuta Sophie. Dar, în pofida atenţiei lui, a paranoiei lui, a nesfîrşitei lui agitaţii din momentul în care Rachel a urinat pe testul de sarcină, făcînd să apară o liniuţă albastră, pînă în momentul cînd au dus-o la recuperare, în spitalul St. Francis Memorial, Moartea s-a strecurat printre ei.

— Nu respiră, spuse Charlie.

— Ba respiră cît se poate de normal, spuse Rachel, mîngîind spatele bebeluşului. Vrei s-o ţii?

Charlie o mai ţinuse pe Sophie cîteva clipe mai devreme în acea zi, după care a dat-o imediat unei sore, insistînd ca altcineva, mai competent decît el, să-i numere fetiţei degetele de la mîini şi picioare. El o făcuse deja de două ori şi de fiecare dată îi ieşiseră douăzeci şi unu.

— Toţi se comportă ca şi cum asta ar fi. Ca şi cum, dacă plodu' are minimum zece degete la mîini şi la picioare,

totul va fi cît se poate de bine. Și dacă are mai multe? Ha? Un extracredit de degete? Și dacă are coadă?

(Charile era sigur că zărise o coadă în sonograma de la șase luni. Pe naiba cordon ombilical! Drept pentru care a și păstrat o copie.)

— N-are nici o coadă, domnule Asher, îl lămuri sora. Și sînt zece și zece, toate cîte sîntem aici am verificat. Poate că acum ar fi mai bine să mergeți acasă și să vă odihniți puțin.

— Și totuși voi continua s-o iubesc, chiar dacă are mai multe degete la mîini.

— E cît se poate de normală.

— Sau la picioare.

— Vă asigurăm că știm ce facem, domnule Asher. E o fetiță cît se poate de frumoasă și sănătoasă.

— Sau coadă.

Asistenta oftă. Era scundă, latră și avea tatuat pe gamba dreaptă un șarpe vizibil prin ciorapul alb. Patru ore pe zi și le petrecea masînd nou-născuți, cu mîinile vîrîte prin găurile incubatorului Lucite, de parcă ar fi operat cu material radioactiv. Le vorbea, le smulgea bunăvoința, le povestea cît de speciali erau și le simțea inimioara zbătîndu-se în pieptul nu mai mare decît bulgărașul a două șosetuțe făcute ghem. Plîngea desupra fiecăruia, convinsă fiind că lacrimile și alinturile ei strecurau un strop din propria-i viață în micuțele trupuri, ceea ce ei îi făcea tare bine. Avea destulă viață. Era asistentă la nou-născuți de douăzeci de ani și nu își ridicase niciodată ca pînă acum vocea la un proaspăt tată.

— Da' nu e nici o porcărie de coadă, tăntălăule! Uite!

Trase păturica și îndreptă fundulețul nou-născutei Sophie în direcția lui, ca și cum ar fi putut slobozi o salvă de obuze clasa răhăței de care nu mai avusese parte vreodată nici un neprihănit de Mascul Beta.

Charie făcu un salt în spate – subțirel și sprinten cum era el la treizeci de ani – și, de îndată ce văzu că fetița nu

avea nici un adaos, își îndreptă reverele hainei de tweed cu un gest de justificată indignare.

— Ai fi putut să-i îndepărtezi coada în sala de nașteri fără ca noi s-o fi aflat vreodată.

N-avea de unde să știe. Fusese invitat să elibereze sala de nașteri mai întîi de medic, apoi chiar de Rachel. („Ori el, ori eu", zisese Rachel. „Unul din noi trebuie să plece.")

În rezerva lui Rachel, Charlie spuse:

— Dacă i-au dat coada jos, dați-mi-o. O s-o vrea cînd o să crească.

— Sophie, tăticul tău nu-i chiar nebun. Pur și simplu n-a mai dormit de cîteva zile.

— Se uită la mine, spuse Charlie. Se uită la mine ca și cum i-aș fi făcut praf banii de colegiu la curse și acum va trebui să se apuce de prostii ca să-și obțină MBA-ul[1].

Rachel îl prinse de mînă.

— Iubire, nu cred că văd în ochii ei dorința pentru așa ceva; în plus, e nițel cam prea mică să-și facă probleme că va trebui să facă prostii pentru a-și obține MFA-ul[2].

— MBA-ul, o corectă Charlie. Astăzi ăștia mici încep de foarte devreme. Nici n-o să apuc eu să mă gîndesc cum să mă întorc la curse, că ea a și crescut. Doamne, ai tăi or să mă urască.

— Și cum schimbă asta situația?

— Au motive noi. Acum am făcut din nepoțica lor o *shiksa*.

— Ba nu e deloc o *shiksa*, Charlie. Am mai vorbit doar. E fiica mea și e evreică, așa cum sînt și eu.

Charile îngenunche lîngă pat și prinse una din mînuțele lui Sophie între degetele lui.

— Lui tăticu' îi pare rău că te-a făcut *shiksa*.

Își înclină capul, îngropîndu-și fața în scobitura unde copilul stătea lipit de Rachel. Rachel îi urmări cărarea din

1. Diplomă de master în administrarea afacerilor. (n.t.)
2. Diplomă de master în arte frumoase. (n.t.)

păr cu vîrful unghiei, descriind un U ascuțit de-a lungul frunții lui înguste.

— Trebuie să te duci acasă și să te odihnești.

Charlie mormăi ceva din adăpostul lui. Cînd își ridică privirea, ochii îi erau înecați în lacrimi.

— E așa de călduță.

— E caldă. Așa și trebuie să fie. E ceva normal la mamifere. Are de-a face cu alăptarea. De ce plîngi?

— Sînteți atît de frumoase.

Începu să aranjeze părul negru al lui Rachel pe pernă și așeză o buclă mare pe capul lui Sophie, pe care o aranjă în forma unei meșe.

— N-o să fie absolut nimic dacă n-o să-i crească păr. O știi tu pe cîntăreața aia furioasă din Irlanda care era cheală, dar arăta bine. Dacă i-am fi avut coada, i-am fi putut face transplant de păr de pe ea.

— Charlie! Du-te acasă!

— Ai tăi or să dea vina pe mine. *Shiksa* lor nepoțică atît de cheală, care se ține de șmecherii și se face manager – și asta numai din cauza mea.

Rachel apucă soneria de pe pătură și o ținu ridicată deasupra capului de parcă ar fi fost un dispozitiv pentru declanșarea unei explozii.

— Charlie, dacă nu te duci chiar acum acasă și te culci, chem sora și o pun să te dea afară.

Amenințarea i-a fost oferită pe un ton serios, dar cu un zîmbet. Lui Charlie îi plăcea să-i privească zîmbetul. Întotdeauna îi plăcuse; i se părea o aprobare și o permisiune în același timp. Permisiunea de a fi Charlie Asher.

— Bine, plec. Își întinse mîna spre fruntea ei. Ai temperatură? Pari așa de obosită.

— Tocmai am născut, bursuc!

— Doar că mă preocupă starea ta.

Nici vorbă să fi fost bursuc. Ea îl învinovățea pe el pentru coada lui Sophie. De-asta i-a spus bursuc, și nu tăntălăule, la fel ca toți ceilalți.

— Dulceață, pleacă. Acum. Vreau să mă odihnesc.

Charlie îi înfoie pernele, îi controlă carafa cu apă, îi aranjă pătura, sărută copilul, îi cocoli copilul, apoi începu să aranjeze din nou florile trimise de mama lui, punînd marele crin în față, evidențiindu-l cu cîteva fire ornamentale de ipcarige...

— Charlie!

— Plec. Ce Dumnezeu!?

Verifică rezerva pentru ultima oară, apoi se îndreptă spre ușă.

— Să-ți aduc ceva de acasă?

— Totul e cît se poate de bine. Trusa de urgență pe care mi-ai adus-o e suficientă. De fapt, s-ar putea să nu am nevoie de extinctor.

— Mai bine să-l ai aici și să n-ai nevoie de el, decît să-ți folosească...

— Pleacă! Vreau să mă odihnească. Doctorul o s-o consulte pe Sophie și o s-o luăm acasă dimineață.

— Nu e cam devreme?

— Așa se procedează.

— Să aduc niște propan pentru aragazul de voiaj?

— O să încercăm să facem economie.

— Dar...

Rachel ținea soneria ca și cum, dacă doleanțele nu i-ar fi fost împlinite, consecințele ar fi fost cumplite.

— Te iubesc, îi spuse ea.

— Și eu te iubesc, îi spuse Charlie. Vă iubesc pe amîndouă.

— Pa, tăticule.

Rachel mișcă mînuța lui Sophie în semn de la revedere.

Charlie simți un nod urcîndu-i-se în gît. Nimeni nu-i mai spusese tăticule pînă atunci, nici măcar o păpușică. (Odată, în timpul unei partide de sex, o întrebase pe Rachel „Cine e tăticu' tău? ", la care ea a răspuns: „Saul Goldstein", ceea ce l-a lăsat impotent preț de o săptămînă, stîrnindu-i tot felul de probleme la care nu voia să se gîndească.)

Ieşi din rezervă, protejînd închiderea uşii cu palma, apoi se îndreptă spre coridor, trecînd pe lîngă recepţie, unde sora de la nou-născuţi cu şarpele tatuat îi oferi un surîs pieziş.

De şase ani Charlie era proprietarul unei furgonete pe care o moştenise de la tatăl lui împreună cu magazinul de solduri şi casa la al cărei parter se afla. Furgoneta avea întotdeauna un vag miros de praf, de naftalină şi deodorant, în ciuda pădurii de copăcei parfumaţi atîrnaţi de Charlie pe fiecare cîrlig, buton sau alte forme de relief. Deschise portiera maşinii şi mirosul nedorit – al mărfurilor de la magazinul de solduri – se năpusti asupră-i.

Chiar înainte să vîre cheia în contact, observă CD-ul cu Sarah McLachlan aflat pe scaunul din dreapta. Păi, lui Rachel o să-i lipsească albumul. Era CD-ul ei preferat, cum să se refacă ea fără el, era de neconceput. Charlie înşfăcă CD-ul, încuie maşina şi o luă înapoi spre rezerva lui Rachel.

Spre uşurarea lui, sora îşi părăsise postul de la recepţie, aşa că nu a mai trebuit să-i îndure acuzaţia îngheţată din priviri sau ceea ce i se păruse lui a fi acuzaţia îngheţată din priviri. Îşi alcătuise în minte un mic discurs despre ceea ce însemna a fi un bun soţ şi tată, care includea anticiparea nevoilor şi dorinţelor soţiei, ceea ce includea şi aducerea de muzică – mă rog, îşi va putea ţine discursul în drum spre ieşire dacă ea îl va servi cu aceeaşi privire de gheaţă.

Deschise uşa rezervei lui Rachel încetişor, ca să n-o sperie – anticipîndu-i zîmbetul cald de dezaprobare, numai că ea părea să doarmă, iar lîngă patul ei se afla un negru foarte înalt, îmbrăcat într-un verde ca menta.

— Ce cauţi aici?

Bărbatul în verde ca menta se întoarse uimit.

— Mă poți vedea?

Făcu un gest spre cravata lui ciocolatie, și Charlie își aminti, pentru o clipă, de dropsurile cu mentă puse pe pernă în hotelurile bune.

— Sigur că te văd. Ce faci aici?

Charlie se apropie de patul lui Rachel, postîndu-se între străin și familia lui. Micuța Sophie părea fascinată de bărbatul negru atît de înalt.

— Nu e bine, spuse Verde ca Menta.

— Tu ai greșit adresa, spuse Charlie. Ieși de-aici!

Charlie se aplecă și mîngîie mîna lui Rachel.

— Nu e bine deloc, absolut deloc.

— Domnule, soția mea încearcă să doarmă, și dumneata ai greșit camera. Și acum te rog să pleci înainte de...

— Nu doarme, spuse Verde ca Menta. Avea o voce moale, cu un ușor accent sudic. Îmi pare rău.

Charlie se întoarse privind spre Rachel, așteptîndu-se să-i vadă zîmbetul, să o audă spunîndu-i să se calmeze, dar ochii îi erau închiși, și capul îi atîrna de pe pernă.

— Iubito? Charlie lăsă CD-ul pe care îl adusese și o clătină ușor. Iubito?

Micuța Sophie începu să plîngă. Charlie pipăi fruntea lui Rachel, o prinse de umeri și o scutură.

— Iubito, trezește-te! Rachel!

Își lipi urechea de inima ei, dar nu auzi nimic.

— Soră!

Charlie înșfăcă soneria, care alunecase din mîna lui Rachel și zăcea acum pe pătură.

— Soră!

Apăsă pe buton și se întoarse după bărbatul în verde ca menta.

— Ce s-a-ntîmplat?...

Omul dispăruse.

Charlie dădu buzna în hol, dar acesta era pustiu.

— Soră!

După douăzeci de secunde apăru sora cu șarpele tatuat, urmată după alte treizeci de secunde de o echipă de resuscitare cu o targă.

Nu mai era nimic de făcut.

2

Tăiș de brici

Unei noi dureri îi trebuie un tăiș fin, face bine sistemului nervos, te deconectează de la realitate – e multă milă în tăișul de brici. Doar cu timpul, pe măsură ce lama se tocește, începe cu adevărat durerea.

Așa și Charlie, abia dacă și-a dat seama de propriile-i țipete din rezerva lui Rachel sau cum a fost sedat, de pelicula electrică de isterie care i-a învăluit fiecare mișcare a acelei prime zile. După aceea a urmat memoria prăfoasă ieșită parcă din somnambulism, scene filmate din orbita ochiului unui zombi, în timp ce rătăcea atîrnat doar de un fir de viață printre explicații, acuzații, pregătiri și ceremonii.

— Se numește tromboembolism cerebral, a spus doctorul. În timpul travaliului se formează un cheag de sînge în picior sau pelvis, care apoi migrează spre creier, blocînd alimentarea cu sînge. E ceva foarte rar, dar se întîmplă. N-am mai putut face nimic. Chiar dacă echipa de intervenție ar fi reușit să o reanimeze, creierul i-ar fi fost iremediabil distrus. N-a simțit nici o durere. Probabil că s-a întîmplat de cum a adormit.

Charlie șopti ca să nu țipe:

— Omul în verde ca menta! El i-a făcut ceva. El i-a injectat ceva. Se afla acolo și știa că ea murea. L-am văzut cînd i-am adus CD-ul.

I-au arătat casetele serviciului de securitate – asistenta, medicul, administrația spitalului și avocații –, cu toții au urmărit imaginile alb-negru cu el plecînd din rezerva lui Rachel, cu holul pustiu, cu el revenind în rezervă. Nici urmă de bărbat înalt îmbrăcat în verde ca menta. Nici măcar CD-ul nu l-au găsit.

Din cauza lipsei de somn, au spus ei. Halucinații provocate de extenuare. Traumatizat. I-au dat medicamente să doarmă, pastile contra anxietății, altele contra depresiei, și l-au trimis acasă cu fetița.

Sora mai mare a lui Charlie, Jane, o ținea în brațe pe micuța Sophie în timp ce vorbeau despre Rachel, pe care au înmormîntat-o a doua zi. Dar nu își mai amintea nimic despre alegerea unui coșciug sau despre aranjamentele pe care le-a făcut. Era mai mult ca într-o transă somnambulică: socrii în negru plimbîndu-se încoace și-ncolo, ca niște fantome ambulante debitînd nepotrivitele clișee ale condoleanțelor: *Sîntem atît de mîhniți. Era atît de tînără. Ce tragedie. Dacă vă putem fi cu ceva de folos...*

Tatăl și mama lui Rachel îl țineau pe după umeri, cu capetele lipite în vîrful trepiedului de trupuri. Podeaua din foaierul pompelor funebre era stropită de lacrimile lor. Ori de cîte ori Charlie simțea umerii bătrînului zguduiți de un suspin, i se frîngea din nou inima. Saul cuprinse obrajii lui Charlie cu mîinile și spuse:

— Nu-ți poți închipui, pentru că nici eu nu-mi pot închipui.

Dar Charlie își putea închipui pentru că el era un Mascul Beta, și imaginația era chiar blestemul lui; și își putea imagina, pentru că o pierduse pe Rachel, și acum avea o fiică, micuța străină care dormea în brațele surorii lui. Și-l imagina pe omul în verde ca menta luîndu-i copilul.

Charlie privi podeaua pătată de lacrimi și spuse:

— De-asta cele mai multe saloane de pompe funebre au covoare. Cineva ar putea să alunece.

— Sărmanul băiat, spuse mama lui Rachel. O să stăm cu tine la *shiva*, desigur.

Charlie traversă întreaga sală, îndreptîndu-se către sora lui, Jane, care purta un costum bărbătesc la două rînduri, din gabardină neagră cu dungi fine, care, în combinație cu frizura radicală de star pop al anilor '80 și cu bebelușul pe care îl ținea înfășurat în păturica roz, o făcea să pară nu atît androgină, cît derutată. Charlie gîndi că, de fapt, costumul arăta mai bine pe ea decît pe el, dar, oricum, ar fi trebuit să-i ceară permisiunea de a-l purta.

— Nu pot s-o fac, spuse el.

Se înclină pînă cînd peninsula sa teșită de păr negru atinse geluita ei frizură A Flock of Seagulls. Părea cea mai bună postură pentru împărtășirea suferinței, așa, cu fruntea plecată, și îi amintea cum e să stai beat mort lîngă un pisoar prăbușindu-te tot mai mult, pînă cînd fruntea ți se pocnește de perete. Disperare.

— Te descurci bine, îi spuse Jane. Nimeni nu e bun la așa ceva.

— Ce mama dracului e *shiva*?

— Am impresia că e un zeu indian cu toate brațele alea.

— Nu prea cred. Goldstein-ii or să stea la chestia asta cu mine.

— Rachel nu te-a învățat cum e să fii evreu?

— N-am prea fost atent. Am crezut că o să mai avem timp.

Jane o poziționă pe micuța Sophie pe unul din brațe, iar mîna liberă și-o puse pe ceafa lui Charlie.

— O să te descurci, puștiule.

— Șapte, spuse doamna Goldstein. *Shiva* înseamnă „șapte". Șapte zile stăteam pe jos, jelindu-ne morții și rugîndu-ne. Asta era după litera legii. Acum cei mai mulți oameni stau numai trei.

Au stat la *shiva* în apartamentul lui Charlie și Rachel, din care se vedea linia tramvaiului de la colțul lui Mason Street cu Vallejo. Clădirea de patru etaje din cărămidă în stil edwardian (din punct de vedere arhitectonic, fără formele îndrăznețe, de mare curtezană, specifice epocii victoriene, dar altfel un amestec de șic și vulgaritate în stare să dea pe spate și un marinar care mai știe cîte ceva despre tangaj), ridicată după cutremurul și focul din 1906, echilibrase întreaga zonă a ceea ce era acum North Beach, Russian Hill și Chinatown. Charlie și Jane moșteniseră întreaga clădire, împreună cu magazinul de solduri de la parter, la moartea tatălui lor, cu patru ani înainte. Charlie se alesese cu afacerea, marele apartament dublu în care crescuseră și întreținerea bătrînei clădiri, în timp ce Jane obținuse jumătate din venitul reprezentat de chirii și unul dintre apartamentele de la ultimul etaj, cu vedere spre Bay Bridge.

Conform instrucțiunilor domnului Goldstein, toate oglinzile din casă au fost drapate cu pînză neagră, și pe măsuța din mijlocul livingului a fost pusă o lumînare mare. Ar fi trebuit să stea pe niște băncuțe joase ori pernițe, dar cum Charlie nu avea nici unele, nici altele, a coborît, pentru prima oară de la moartea lui Rachel, în magazinul de solduri în căutarea a ceva pe care să se poată ședea. Scara din spate cobora dintr-o cămară aflată după bucătărie și ducea la depozitul unde Charlie își avea biroul, printre lăzile cu mărfuri care așteptau să fie depozitate, prețăluite și așezate în magazin.

În magazin era beznă, cu excepția luminii filtrate prin vitrina din față de la felinarele de pe Mason Street. Charlie rămase lîngă scară cu mîna pe întrerupător, scrutînd întunericul. Printre rafturile cu bibelouri și cărți, maldărele de radiouri vechi, vrafurile de haine, toate întunecate, umbre scămoase în noapte, văzu obiecte licărind roșu mat, aproape pulsînd, ca niște inimi care bat. Un pulover pe raft, o broască de porțelan într-o casetă ciudată, în dreptul

vitrinei o tavă Coca-Cola, o pereche de pantofi – toate licărind roșii.

Charlie apăsă pe întrerupător, tuburile fluorescente care traversau tavanul reveniră la viață, pîlpîind la început, și magazinul se lumină. Licărirea roșie dispăru. „Buuun", își spuse el calm, de parcă totul era acum cît se poate de bine. Stinse luminile. Aceeași licărire roșiatică. Pe tejghea, aproape de locul unde se afla el, era un portecuson din alamă de forma unui cocor, cu licăriri de un roșu mat. Îl studie preț de o clipă, doar ca să se asigure că nu exista vreo sursă de lumină roșie din afară care să se reflecte prin cameră și care să-l neliniștească fără nici un motiv. Păși în magazinul cufundat în beznă, privi cu atenție, se aplecă deasupra cocorului de alamă. Aș, hotărît lucru, alama pulsa cu o lumină roșie. Se întoarse și o luă la fugă pe scări cu toată viteza.

Aproape că o dărîmă pe Jane, care stătea în bucătărie, legănînd-o cu blîndețe pe Sophie în brațe și vorbindu-i în șoaptă.

— Ce? spuse Jane. Știu că ai niște perne mari pe undeva în magazin.

— Nu pot, spuse Charlie. Sînt drogat.

Se lipi cu spatele de frigider, de parcă l-ar fi ținut ostatic.

— Mă duc eu după ele. Ia ține copilul.

— Nu pot. Sînt drogat. Am halucinații.

Jane își puse copilul în scobitura brațului drept și își luă fratele pe după umeri cu cealaltă mînă.

— Charlie, ești îndopat cu antidepresive și sedative, nu cu droguri. Uită-te nițel prin casa asta. Nu-i nimeni pe aici care să nu aibă vreun medicament la bord.

Charlie privi pe culoarul bucătăriei: femei în negru, cele mai multe de vîrstă mijlocie sau și mai în vîrstă, clătinînd din cap, bărbați cu înfățișări solemne, stînd în zona livingului, fiecare cu o stacană zdravănă de tărie, cu ochii pierduți în gol.

— Vezi, toți sînt pulbere.

— Dar mama?

Și Charlie arătă spre mama lor, care se remarca printre femeile cărunte în negru, pentru că ea era drapată în bijuterii de argint navaho și era așa de bronzată, că părea să se topească în straiele ei demodate cînd sorbea din pahar.

— Mai ales mama, spuse Jane. Mă duc să caut ceva pe care să stăm la *shiva*. Nu înțeleg de ce nu poți folosi canapelele. Și acum ia-o pe fie-ta.

— Nu pot. Nu mi-o lăsa pe mînă, nu sînt în stare.

— Ia-o, ticălosule! îi strigă Jane în ureche – mai curînd o șoaptă printre dinți.

Încă de mult fusese hotărît care din ei doi era Masculul Alpha, și nu Charlie era. Îi puse copilul în brațe și o tăie spre scări.

— Jane! strigă Charlie după ea. Să te uiți nițel în jur înainte de a aprinde lumina. Să fii atentă dacă nu vezi ceva ciudat, da?

— Aha. Ciudat.

Îl lăsă stînd în picioare în bucătărie, studiindu-și fiica, gîndindu-se că avea capul cam lunguieț, dar, cu toate astea, semăna nițel cu Rachel.

— Mămica ta a iubit-o pe mătușa Jane, spuse el. Se uneau cu toții contra mea la Risk și Monopoly – și cînd era vorba de certuri – și la gătit.

Se prelinse pe ușa frigiderului și rămase cu picioarele întinse pe jos, cu fața îngropată în păturica lui Sophie.

Pe întuneric, Jane își juli piciorul de o cutie de lemn plină cu telefoane vechi.

Ah, ce prostie, își spuse ea și aprinse lumina. Nimic ciudat. Apoi, pentru că Charlie era așa și pe dincolo, dar nu nebun, stinse iar luminile, doar să se asigure că nu-i scăpase nimic.

— Aha. Ciudat.

Nu era nimic ciudat în magazinul ăla, afară de faptul că stătea în beznă, frecîndu-și piciorul julit. Dar apoi,

chiar înainte de a fi aprins iar lumina, văzu pe cineva privind înăuntru prin vitrina din față, cu mîna streașină la ochi, pentru a vedea prin lumina reflectată de felinarele străzii. Vreunul fără casă sau vreun turist beat, își spuse ea. Începu să meargă prin magazinul cufundat în beznă, strecurîndu-se printre coloanele de reviste cu benzi desenate așezate pe jos, spre un punct aflat în spatele unui raft cu haine, de unde putea să vadă mai bine vitrina, care era plină cu aparate de fotografiat ieftine, vaze, catarame și toate obiectele pe care Charlie le considerase demne de interes, dar care, evident, nu meritau riscul unui jaf prin efracție.

Tipul părea înalt și nicidecum un om al străzii, bine îmbrăcat, cu haine într-o culoare deschisă, poate galbene, gîndi ea, dar era greu de apreciat în lumina felinarelor. Putea fi și un verde-deschis.

— E închis, spuse Jane, destul de tare pentru a se face auzită prin vitrină.

Omul privi în jur, dar nu o putu zări. Făcu un pas în spate și atunci ea văzu că era într-adevăr înalt. Foarte înalt. Lumina felinarului îi dezvălui obrazul în timp ce se întorcea. Era cît se poate de subțire și negru.

— Îl căutam pe proprietar, spuse bărbatul înalt. Am ceva pe care aș vrea să i-l arăt.

— Avem un deces în familie, spuse Jane. O să fie închis toată săptămîna. Puteți reveni peste o săptămînă?

Bărbatul înalt dădu din cap, privind în același timp de-a lungul străzii. Își flexă un picior gata să o rupă la fugă, dar se opri ca un sprinter încordat la start. Jane nu se clinti din loc. Întotdeauna erau oameni pe stradă și nici nu era chiar așa de tîrziu, dar tipul era prea agitat față de situația generală.

— Dacă aveți nevoie de o evaluare...

— Nu, i-o tăie el. Nu. Spune-i doar că ea... nu, spune-i să caute un pachet la poștă. Nu sînt sigur cînd.

Jane zîmbi. Tipul ăsta avea ceva – o broșă, o monedă, o carte –, ceva ce credea el că valora bani frumoși, probabil ceva ce găsise în odaia bunicii. I se întîmplase de atîtea ori. Cu toții se purtau de parcă ar fi descoperit dispărutul oraș Eldorado – își făceau apariția cu obiectul acela vîrît în haină sau împachetat într-o sută de foi de hîrtie lipite cu scotch. (Cu cît era mai mult scotch, cu atît era, de regulă, mai lipsit de valoare obiectul – dar se vede că exista un echilibru pe undeva.) În nouă cazuri din zece se dovedea un rahat. Își urmărise adesea tatăl încercînd să le șlefuiască egoul, mînîndu-i cu blîndețe pe proprietari spre dezamăgire, convingîndu-i că valoarea sentimentală a obiectului îl făcea inestimabil și că el, un proprietar de second-hand fără pretenții, nu își putea îngădui să îl evalueze. Pe de altă parte, Charlie le spunea pur și simplu că nu se pricepea la broșe sau monede sau ce mai aveau ei pe acolo, lăsîndu-i pe alții să le dea vestea cea proastă.

— Bine, o să-i spun, îl asigură Jane din ascunzătoarea ei din spatele hainelor.

Cu asta bărbatul înalt dispăru în salturi mari de călugăriță. Jane ridică din umeri, se întoarse și aprinse luminile, apoi începu să caute pernele printre grămezile de lucruri.

Era un magazin mare, ocupînd aproape în întregime parterul clădirii, dar nu prea bine organizat, așa cum orice sistem adoptat de Charlie părea să se prăbușească după doar cîteva săptămîni sub propria-i greutate, și rezultatul nu era atît un ghiveci de sisteme organizatorice, cît o grădină plină de mormane rău asortate. Lily, gotica fată cu părul castaniu, care lucra pentru Charlie trei după-amiezi pe săptămînă, spunea că faptul de a nu găsi niciodată nimic era dovada cea mai vie a teoriei haosului în plină activitate, ca apoi să iasă pe culoar mormăind să fumeze o țigară și să se holbeze în Abis. (Deși Charlie a remarcat că Abisul semăna al dracului de mult cu un Container de Gunoi.)

Zece minute i-au trebuit lui Jane să navigheze printre rafturi pentru a găsi trei perne care păreau suficient de mari și de groase pentru a fi numai bune de *shiva*, și cînd s-a întors în apartamentul lui Charlie, își găsi fratele ghemuit într-o poziție fetală în jurul micuței Sophie, dormind pe podeaua din bucătărie. Ceilalți bocitori uitaseră cu totul de el.

— Hei, tăntălăule. Îi împinse umărul cu vîrful piciorului și el se rostogoli pe spate, cu fetița în brațe. Astea-s bune?

— Ai văzut ceva care licărea?

Jane trînti vraful de perne pe dușumea.

— Ce?

— Ceva care licărea roșu. Ai văzut în magazin lucruri care licăresc, parcă ar pulsa?

— Nu. Dar tu?

— Cam așa ceva.

— Renunță.

— Ce?

— Medicamentele. Ia dă-mi-le. E clar că sînt mult mai bune decît m-ai lăsat să cred.

— Dar ai spus că sînt doar contra anxietății.

— Renunță la doctorii. O să văd eu de copil cît stai tu la *shiva*.

— N-ai cum să te ocupi de fata mea dacă ești drogată.

— Grozav. Predă-mi copilul și du-te să stai.

Charlie îi dădu copilul lui Jane.

— Va trebui s-o ții pe mama la distanță.

— O, nu, nu fără medicamente.

— Sînt în dulăpiorul din baia mare. Raftul de jos.

Acum stătea pe podea și își freca fruntea, de parcă ar fi vrut să-și întindă pielea peste durere. Ea îl lovi cu genunchiul în umăr.

— Hei, puștiule, îmi pare rău. Hai, știi doar. Nu-i așa? Nici nu mai e nevoie să-ți spun. Corect?

— Da.

Îi oferi un zîmbet vești.

Jane ținu copilul lîngă obraz, apoi îl privi plină de adorație. Ceva gen Maica Domnului.

— Ce zici? Așa ceva mi-ar trebui și mie.

— Poți s-o împrumuți pe-a mea de cîte ori vrei.

— Nu, ar trebui să fie chiar al meu. Deja mi-a picat prost că ți-am împrumutat nevasta.

— Jane!

— Glumeam! Ha. Uneori ești așa un pămpălău. Hai, du-te să stai la *shiva*. Du-te. Du-te. Du-te.

Charlie adună pernele și se duse în living ca să sufere alături de socrii lui, neliniștit că singura rugăciune pe care o știa era *Înger, îngerașul meu* și nu era sigur că va fi de-ajuns pentru trei zile.

Jane uită să-i spună de tipul înalt de la magazin.

3

Sub roțile autobuzului patruzeci și unu

Astea s-au întîmplat cu două săptămîni înainte ca Charlie să fi ieșit din casă pentru a se duce la bancomatul de pe Columbus Avenue, unde a omorît prima dată un tip. Arma aleasă a fost autobuzul patruzeci și unu, aflat în traseu de la gara Trans Bay, via Bay Bridge, spre Presidio după Golden Gate Bridge. Dacă vrei să fii lovit de un autobuz în San Francisco, alege-l pe patruzeci și unu pentru că așa îți poți face o idee cît de frumoasă poate fi panorama de pe pod.

Cu siguranță că Charlie nu plănuise uciderea cuiva în dimineața aceea. Spera să facă rost de niște bancnote de douăzeci pentru casa de marcat de la magazin, să-și verifice bilanțul și, eventual, să ia niște muștar galben de la coloniale. (Charlie nu făcea parte din categoria mîncătorilor de muștar maro. Muștarul maro era echivalentul aruncatului cu parașuta – era perfect pentru șoferii de formula unu și ucigașii în serie, dar pentru Charlie muștarul galben dulce era condimentul recomandat.) După înmormîntare, prietenii și rudele i-au lăsat în frigider un munte de aperitive reci, singurul lucru pe care l-a mîncat în ultimele două săptămîni, dar acum ajunsese la șuncă, orez negru și lapte praf pentru bebeluși, și nimic nu se putea mînca fără muștar galben. Își procurase sticla galbenă din plastic și se simțea în siguranță cu ea în

buzunarul hainei, dar cînd autobuzul l-a izbit pe tip, mustarul a dispărut complet din mintea lui Charlie.

Era o zi călduță de octombrie, cînd lumina se lăsase blîndă și autumnală peste oraș, cînd ceața verii își încetase încăpățînata expansiune din golf spre oraș în fiecare dimineață, și briza bătea atît de slab încît puteai să crezi că vasele cu pînze care punctau apa pozau pentru un pictor impresionist. În frîntura de secundă cînd victima lui Charlie și-a dat seama că va fi strivită de autobuz, se poate să nu fi fost prea fericită că i se întîmpla așa ceva, dar de ales o zi mai frumoasă nici că se putea.

Numele tipului era William Creek. Avea treizeci și doi de ani și lucra ca analist de piață în districtul financiar, către care se și îndrepta în dimineața aceea cînd s-a hotărît să se oprească la bancomat. Purta un costum ușor din lînă și pantofi sport, pantofii de serviciu fiind împachetați într-o geantă de piele pe care o ținea sub braț. Mînerul umbrelei telescopice se ivea din buzunarul lateral al genții, și tocmai acesta îi atrăsese atenția lui Charlie, pentru că, deși mînerul umbrelei părea dintr-o imitație de nuc, avea o licărire de un roșu mat de parcă fusese încins într-un cuptor.

Charlie rămăsese la coadă lîngă bancomat încercînd să nu bage în seamă, încercînd să pară total dezinteresat, dar nu se putea abține să se holbeze. Licărea, ce mama mă-sii, chiar nu vedea nimeni?

William Creek aruncă o privire peste umăr chiar în clipa cînd introducea cardul în aparat și îl văzu pe Charlie uitîndu-se la el, apoi încercă să-și transforme sacoul într-un fel de aripi de liliac pentru a bloca privirea lui Charlie în timp ce forma PIN-ul. Creek smulse cardul și banii expectorați de aparat, se întoarse și o porni grăbit spre colț.

Charlie nu mai rezistă nici o clipă. Mînerul umbrelei începuse pîlpîitul roșu, ca o inimă care bate. Chiar cînd Creek ajunse la bordură, Charile spuse:

— Scuzați-mă. Scuzați-mă, domnule!

Cînd Creek se întoarse, Charlie spuse:

— Umbrela dumneavoastră...

În acel moment, autobuzul patruzeci și unu își făcu apariția prin intersecția Columbus cu Vallejo, cu aproximativ cincizeci de kilometri pe oră, apropiindu-se de bordură pentru următoarea stație. Creek privi la geanta pe care o ținea la subsuoară și spre care arăta degetul lui Charlie în timp ce călcîiul pantofului său sport se prinse într-o ușoară denivelare din bordură. Începu să-și piardă echilibrul, genul de întîmplare prin care putem trece cu toții în orice zi în timp ce mergem prin oraș, să ne împiedicăm într-o crăpătură din asfalt și să facem cîțiva pași rapizi pentru a ne recîștiga echilibrul, dar William Creek făcu doar un pas. În spate. De pe bordură.

Ați putea descrie în vreun fel mai drăguț situația? Ați putea? Autobuzul patruzeci și unu l-a făcut terci. A zburat prin aer vreo douăzeci de metri înainte de a se izbi de luneta unui SAAB ca un sac mare de gabardină plin cu carne, după care a ricoșat înapoi pe caldarîm și a început să picure tot felul de fluide. Lucrurile lui – geanta, umbrela, un ac de cravată din aur, un ceas Tag Heuer – împrăștiate pe stradă, ricoșînd în cauciucuri, pantofi, guri de canal, unele zvîrlite la distanță de o clădire.

Charile rămăsese pe bordură încercînd să respire. Se auzea un fel de sirenă, de parcă cineva ar fi tras semnalul unui tren de jucărie – era tot ce putea să audă, apoi cineva l-a împins și și-a dat seama că era sunetul scîncetelor sale. Tipul – tipul cu umbrela – tocmai fusese șters de pe fața pămîntului. Oameni veneau în fugă, se adunau în jur, vreo șase dintre ei țipau în celulare, șoferul autobuzului aproape că l-a doborît la pămînt cînd se năpustea spre carnagiul de lîngă trotuar. Charlie o luă împleticindu-se după el.

— Tocmai voiam să-l întreb...

Nimeni nu se uita la Charlie. Avusese nevoie de toată voința, ca și de o boscorodeală bună din partea soră-sii, ca să plece de acasă, și uite ce s-a-ntîmplat.

— Tocmai voiam să-i spun că îi luase foc umbrela, spuse Charlie, de parcă ar fi dat explicații acuzatorilor lui.

Dar nimeni nu-l acuza. Alergau pe lîngă el, cîțiva se îndreptau spre cadavru, alții se distanțau de el – se loveau de Charlie și priveau în urmă, șocați, ca și cum s-ar fi lovit de un curent puternic de aer sau de o stafie în loc de un om.

— Umbrela, spuse Charlie căutînd dovada.

Apoi o zări, aproape de celălalt colț, trîntită lîngă rigolă, încă lucind roșie, pulsînd ca un neon obosit.

— Acolo! Uite!

Dar oamenii se adunaseră în jurul victimei într-un mare semicerc, cu mîinile la gură, și nimeni nu acorda vreo atenție slăbănogului înspăimîntat, bolborosind prostii în spatele lor.

Își croi drum prin mulțime pînă la umbrelă, hotărît să-și confirme convingerea, mult prea șocat ca să-i mai fie frică. Cînd ajunse la numai zece pași de ea, privi de-a lungul străzii pentru a se asigura că nu mai venea alt autobuz înainte să se aventureze spre mijlocul străzii. Privi în față chiar cînd o mînă neagră ca o bucată de cărbune se ivi din canal și înșfăcă umbrela de pe stradă.

Charlie se dădu înapoi, uitîndu-se în jur să vadă dacă mai observase cineva ce văzuse el, dar nimeni nu fusese martor la așa ceva. De fapt în jur nu mai era nimeni. Un polițist tropăi pe lîngă el, și Charlie îl apucă de mînecă, dar cînd polițistul se întoarse nedumerit, holbîndu-se aparent îngrozit la el, Charlie îl lăsă să plece.

— Scuze, spuse. Văd că aveți o treabă de făcut. Scuze.

Polițistul se cutremură și se împinse în mulțimea de privitori, făcîndu-și loc spre trupul stîlcit al lui William Creek.

Charile începu să alerge, traversă Columbus, îndreptîndu-se spre Vallejo, pînă cînd gîfîitul și bătăile inimii, care îi pocneau în urechi, acoperiră toate zgomotele străzii. La numai o stradă de propriu-i magazin, se lăsă deasupră-i o umbră uriașă, ca a unui avion aflat la mică altitudine

sau a unei păsări enorme, și Charlie simți un fior de gheață zbîrnîindu-i pe tot spatele. Își vîrî capul între umeri, agitîndu-și brațele în aer, și dădu colțul lui Mason Street chiar în clipa cînd trecea tramvaiul plin cu pasageri zîmbitori care se uitau direct la el. Își ridică privirea doar o secundă și i se păru că a văzut ceva deasupra dispărînd după acoperișul clădirii victoriene cu șase etaje de vizavi. Apoi se năpusti în magazinul său prin ușa din față.

— Hei, șefu', spuse Lily.

Avea șaisprezece ani, un chip palid și un funduleț care atîrna cam greu – formele ei de femeie menținînd-se încă între aspectul durduliu al unui bebeluș și acela al unei viitoare mămici. Din întîmplare părul ei era azi de culoarea levănțicii: coafura ca un coif a soțiilor din anii '50 ambalată într-o culoare pastelată, asemeni celofanului din coșul de Paște.

Charlie rămăsese cocoșat, sprijinit de o cutie plină cu rarități de lîngă ușă, sorbind cu înghițituri hîrîitoare aerul cu un iz de mucegai al magazinului de solduri.

— Cred-că-tocmai-am-omorît-un-tip, turui el sufocîndu-se.

— Excelent, spuse Lily, ignorînd în egală măsură atît mesajul, cît și comportamentul lui. O să avem nevoie de mărunțiș pentru casă.

— Cu un autobuz, spuse Charlie.

— Ray a trecut pe aici, spuse ea. (Ray Macy era cel de-al doilea angajat al lui Charlie, un burlac de treizeci și nouă de ani, cu o lipsă nesănătoasă a graniței dintre internet și realitate.) Zboară la Manila pentru a se întîlni cu femeia visurilor lui. Domnișoara „Iubesc pe tine mult și bine". Ray e convins că sînt suflete-pereche.

— Era ceva în canal, spuse Charlie.

Lily își examină o unghie, observînd că i se cojise oja neagră.

— Așa că am chiulit de la școală să-i țin locul. Și o tot fac de cînd ești tu plecat. O să am nevoie de un bilet de la tine.

Charlie se îndreptă de spate și o porni spre tejghea.

— Lily, ai auzit ce am spus?

O apucă de umăr, dar ea se eliberă din strînsoarea lui.

— Au! La dracu'! Ţine-ţi mîinile acasă, Asher, ciudat sado ce eşti. Ăsta e un tatuaj nou. Îl lovi tare peste mînă şi se retrase frecîndu-şi umărul. Te-am auzit. Mai termină cu bîţîiala, *s'il vous plaît*.

În ultima vreme, de cînd descoperise *Les fleurs du mal* într-un vraf de cărţi uzate din camera din spate, Lily îşi condimenta discursul cu fraze franţuzeşti.

— Franceza exprimă cel mai bine profunda *noiritudine* a existenţei mele, spunea ea.

Charlie îşi puse ambele mîini pe tejghea pentru a le opri tremurul, apoi vorbi încet şi apăsat, de parcă s-ar fi adresat cuiva pentru care engleza era o limbă străină.

— Lily, am avut o lună tare proastă şi apreciez că ai renunţat la propria educaţie ca să vii aici şi să mă ţii departe de clienţi, dar, dacă nu te aşezi şi nu-mi arăţi naibii un strop de înţelegere, va trebui să te concediez.

Lily se aşeză pe scaunul din crom şi vinilin de la casă şi îşi scoase lungul breton roşiatic din ochi.

— Deci vrei să-ţi tratez cu toată atenţia mărturisirea crimei? Să iau notiţe, eventual să iau un casetofon vechi din raft şi să înregistrez totul pe bandă? Vrei să spui că, prin încercarea mea de a trece cu vederea tragedia ta evidentă, pe care, pînă la urmă, tot va trebui s-o aduc la cunoştinţă poliţiei, pentru a mă face personal vinovată de trimiterea ta la camera de gazare, mi se fîlfîie?

Charlie se cutremură.

— Of, Lily!

Era încontinuu uimit de rapiditatea şi precizia simţului ei pentru tot ce era sinistru. Era ca un copil minune din punctul ăsta de vedere. Dar, dacă era să privească spre latura luminoasă a lucrurilor, atitudinea ei extrem de sumbră îl făcea să înţeleagă că, probabil, nu va fi gazat.

— Nu a fost genul ăla de crimă... Mă urmărea ceva şi...

— Tăcere! Lily își ridică mîna. Cel mai bine ar fi să nu-mi arăt recunoștința ca angajată, imprimînd fiecare amănunt în memoria mea fotografică pentru ca faptele să fie amintite mai tîrziu la tribunal. Voi spune doar că te-am văzut, dar păreai normal cuiva care nu fusese avertizat.

— Tu nu ai o memorie fotografică.

— Ba da, și e un adevărat blestem. Nu reușesc niciodată să uit inutilitatea...

— Ai uitat să scoți gunoiul de cel puțin opt ori luna trecută.

— Ba n-am uitat.

Charlie inspiră adînc. Familiaritatea certurilor cu Lily avea un efect calmant asupra lui.

— Bun, atunci, fără să te uiți, ce culoare are cămașa ta?

Își săltă o sprînceană de parcă la faza aia o prinsese pe Lily descoperită.

Lily zîmbi și, preț de-o clipă, el văzu că sub tot machiajul ei și atitudinea fioroasă nu era decît o puștoaică drăguță și copilăroasă.

— Neagră.

— Ai zis-o la plesneală.

— Doar știi că nu port decît negru. Mă bucur că nu m-ai întrebat ce culoare are părul. Azi-dimineață m-am vopsit.

— Asta nu-ți face bine, doar știi. Vopseaua conține toxine.

Liliy își săltă peruca de culoarea levănțicii pentru a-și dezvălui bulclele mărunte de dedesubt, apoi o puse la loc.

— Sînt toată cît se poate de naturală. Se ridică și bătu ușor cu palma scaunul înalt pe care stătuse. Ia loc, Asher. Mărturisește. Plictisește-mă.

Lily se sprijini de tejghea și își înclină capul pentru a privi cu atenție, dar cu fardul negru și părul violet, părea mai curînd o marionetă cu o sfoară ruptă. Charlie trecu de cealaltă parte a tejghelei și se așeză pe scaun.

— Eram la coadă, chiar în spatele unui tip, William Creek, și i-am văzut umbrela strălucind...

Și Charlie îi depănă toată povestea – umbrela, autobuzul, mîna ivită din canal, goana spre casă urmărit de umbra gigantică de deasupra acoperișurilor, și, după ce ajunse la final, Liliy întrebă:

— Bun, dar de unde știi cum îl cheamă?

— Ha! făcu Charlie. Uite ce poate să mă-ntrebe din toată povestea asta groaznică, fantastică! De ce tocmai asta?

— Cum de știi numele tipului? repetă Lily. Abia dacă i-ai spus ceva înainte s-o mierlească. I-ai văzut numele pe vreo chitanță sau ce?

— Nu, eu... Habar n-avea de unde îi știa numele, dar dintr-odată în minte i se strecură o idee scrisă cu litere mari, groase. Sări de pe scaun. Trebuie să plec, Lily.

O zbughi pe ușă în depozit și de acolo sus pe scări.

— Am nevoie de un bilet de la tine pentru școală, strigă Lily în urma lui, dar Charlie zbura prin bucătărie, pe lîngă o rusoaică supradimensionată care îi legăna fetița în brațe, de acolo în dormitor, unde înșfăcă o agendă pe care o ținea pe noptieră lîngă telefon.

Acolo chiar el scrisese cu litere pătrățoase numele William Creek și sub el numărul 12. Se trînti pe pat, ținînd agenda ca pe o grenadă gata să explodeze.

În spatele lui se auzeau pașii greoi ai doamnei Korjev, care venea după el în dormitor.

— Domnule Asher, ce întîmplat? Alergați ca un urs în flăcări.

Și pentru că Charlie era un Mascul Beta și pentru că în decursul cîtorva milioane de ani fusese elaborat un răspuns standard Beta pentru lucruri inexplicabile, el zise:

— Cineva își bate joc de mine.

Lily tocmai își ajusta oja cu un marker negru cînd pe ușa magazinului intră Stephan, poștașul.

— Care-i treaba, Darque? spuse Stephan, începînd să caute în vraful de scrisori din tolbă.

Avea patruzeci de ani și era scund, musculos și negru. Purta ochelari de soare circulari, care îi stăteau tot timpul pe creștet, peste părul împletit în codițe strînse. Lily avea sentimente contradictorii față de el. Îl plăcea pentru că o numea Darque, prescurtarea de la Darquewillow Elventhing, numele sub care primea corespondența la magazin, dar pentru că era vesel și părea să-i placă oamenii, categoric, nu avea încredere în el.

— Trebuie să semnezi, spuse Stephan oferindu-i un registrator electronic, pe care ea mîzgăli un *Charles Baudelaire* cu multe înfloriturí, și fără măcar să se uite.

Stephan trînti corespondența pe tejghea.

— Iar muncești de una singură? Unde e toată lumea?

— Ray e în Filipine. Charlie e traumatizat. Oftă. Și toată povara lumii a căzut pe mine...

— Sărmanul Charlie, spuse Stephan. Se spune că asta ar fi cea mai grea încercare prin care poate trece un om, să-și piardă soția.

— Da, e și chestia asta. Azi e traumatizat că a văzut un tip izbit de un autobuz pe Columbus.

— Am auzit și eu ceva. O să-și revină?

— Pe dracu', Stephan, l-a lovit autobuzul.

Lily își ridică ochii de pe unghii pentru prima dată.

— Vorbeam despre Charlie, spuse Stephan făcîndu-i cu ochiul în ciuda tonului ei aspru.

— Exact, despre Charlie.

— Ce mai face copilul?

— Evident, emană substanțe nocive.

Lily își duse markerul la nas, vrînd parcă să se ferească de mirosul de prunc copt.

— Toate bune atunci, zîmbi Stephan. Cam asta ar fi pe ziua de azi. Tu ai ceva pentru mine?

— Am luat niște pantofi cu talpa groasă ieri. Mărimea patruzeci și unu.

Stephan colecționa haine de proxenet din anii '70. Lily trebuia să fie atentă la tot ce intra în magazin.

— Cît de groasă?

— Doisprezece centimetri.

— Altitudine mică, spuse Stephan ca și cum asta explica totul. Ai grijă, Darque.

Lily își flutură markerul spre el în timp ce pleca și începu să caute prin corespondență. Cele mai multe erau note de plată, doi fluturași și un plic gros și negru care părea o carte sau un catalog. Îi era adresat lui Charlie Asher, „prin bunăvoința" magazinului de solduri Asher's, și purta ștampila poștei de la Night's Plutonian Shore, care, evident, se afla în oricare din statele care începeau cu *U*. (Lily găsea geografia nu numai plicticoasă pînă la exasperare, dar, în era internetului, irelevantă.)

Ce, nu e scris acolo prin bunăvoința magazinului de solduri Asher's? medită Lily. *Și nu era ea, Lily Darquewillow Elventhing, stăpîna tejghelei, unica angajată, ba chiar managerul* de facto *al numitului magazin de solduri? Și nu era dreptul ei, ba chiar responsabilitatea ei, să deschidă plicul pentru a-l scuti pe Charlie de nervii pe care i-ar fi avut din cauza acestei sarcini? Înainte, Elventhing! Destinul ți-a fost hotărît, și chiar de n-ar fi vorba de destin, cu siguranță poți să mușamalizezi toată chestia, cum se spune în limbaj politic.*

Scoase de sub tejghea un cuțitaș incrustat cu pietre (pietre evaluate la peste șaptezeci și trei de cenți), tăie plicul, scoase cartea și se îndrăgosti.

Coperta era lucioasă, ca aceea a unei cărți de povești pentru copii, cu ilustrația colorată a unui schelet rînjitor, cu omuleți înțepuiți în vîrful degetelor lui, cu toții părînd a se distra cum n-o mai făcuseră niciodată pînă atunci, ca și cum ar fi savurat o cavalcadă carnavalescă ce din întîmplare presupunea și prezența unei găuri căscate în mijlocul pieptului. Atmosfera era festivă – o mulțime de flori în culori primare executate în stilul artei populare

mexicane. *Marea, grandioasa carte a morţii* era titlul scris în partea de sus a copertei cu litere vesele de forma unui femur.

Lily deschise cartea la prima pagină, unde se afla un bilet prins cu o agrafă de hîrtie.

Asta ar trebui să explice totul. Îmi pare rău.

MF

Lily dezlipi biletul şi deschise cartea la capitolul unu: „Deci acum eşti Moartea: iată de ce vei avea nevoie".

Şi nici nu avea nevoie de altceva. Probabil era cea mai tare carte pe care o văzuse vreodată. Şi, cu siguranţă, Charlie nu avea cum s-o aprecieze la adevărata sa valoare, mai ales în faza lui de nevroză acută. Vîrî cartea în rucsăcelul ei, apoi rupse plicul şi biletul în bucăţele şi le îngropă în fundul coşului de hîrtii.

4

Masculul Beta în mediul său natural

— Jane, spuse Charlie, sînt convins, ţinînd cont de evenimentele din ultimele săptămîni, că forţe abjecte sau persoane infame – neidentificate, ceea ce nu le face cu nimic mai puţin reale – ameninţă viaţa aşa cum o cunoaştem noi şi, de fapt, au intenţia de a dărîma întregul eşafodaj pe care se sprijină existenţa noastră.

— Şi de-asta trebuie eu să mănînc muştar galben?

Jane stătea la tejgheaua din bucătăria lui Charlie, mîncînd crenvurşti Little Smokies direct din ambalaj şi vîrîndu-i într-un fel de plăcintă-muştar. Micuţa Sophie stătea pe tejghea în portbebeul ei de forma caschetei unui soldat imperial de asalt.

Charlie măsura bucătăria, plimbîndu-se cu un crenvurşt în mînă, folosit pentru a puncta cu el în aer claritatea ideilor sale în timp ce vorbea.

— Mai întîi, a fost individul din rezerva lui Rachel, care a dispărut în chip misterios de pe casetele serviciului de securitate.

— Pentru că tipul n-a dat niciodată pe acolo. Ia uite, lui Sophie îi place muştarul galben, ca şi ţie.

— În al doilea rînd, continuă Charlie în ciuda indiferenţei persistente a soră-sii, toate lucrurile din magazin luceau de parcă erau radioactive. Nu-i băga aia în gură!

— Doamne, Charlie, Sophie e hetero. Ia uite cum îşi face de lucru cu cîrnatul ăsta.

— Și în al treilea rînd, tipul ăla, Creek, a fost călcat de autobuz ieri pe Columbus. Eu îi știam numele, iar el avea o umbrelă care pîlpîia roșu.

— Sînt așa de dezamăgită, spuse Jane. Abia așteptam să o văd intrată în echipa fetelor – oferindu-i avantajele pe care eu nu le-am avut niciodată, dar uite ce face din cîrnatul ăla. Copilul ăsta are un talent înnăscut.

— Scoate-i aia din gură!

— Calmează-te, doar nu-l poate mînca. Nici măcar n-are dinți. Și nu-i nici un Teletubby plîngăcios la celălalt capăt. Drace, voi avea nevoie de o groază de tequila ca să-mi iasă imaginea asta din minte.

— N-are voie să mănînce porc, Jane. E evreică! Ai de gînd să faci o *shiksa* din fiică-mea?

Jane smulse crenvurștul din gura lui Sophie și îl examină în timp ce fibra optică a firului de salivă rămase lipită de gurița copilului.

— Nu cred că voi mai putea să mănînc vreodată așa ceva, spuse Jane. Îmi va aduce întotdeauna în minte imaginea nepoatei mele sugîndu-i-o unei păpușele de pluș.

— Jane!

Charlie îi smulse cîrnatul din mînă și îl aruncă în chiuvetă.

— Ce?!

— Mă asculți?

— Da, da, ai văzut un tip călcat de autobuz, așa că acum ți se dărîmă eșafodul. Deci?

— Deci cineva își bate joc de mine.

— Și ce-i așa mare chestie, Charlie? Ai crezut că cineva are ceva cu tine de cînd aveai opt ani.

— Probabil că așa a și fost. Dar de data asta e adevărat. Ar putea fi adevărat.

— Știi ceva? Cîrnații ăștia sînt din carne de vită, așa că Sophie nu e deloc shikă.

— *Shiksa*!

— Ce-o fi.

— Jane, nu-mi ești de nici un ajutor cu problema mea.

— Ce problemă? Tu ai o problemă?

Problema lui Charlie era provocată de curba descendentă a imaginației lui de Mascul Beta, care săpa în el ca așchiile de bambus pătrunse sub unghii. În timp ce Masculii Alfa sînt adesea dăruiți cu atribute fizice superioare – mărime, forță, viteză, frumusețe – selectate datorită superiorității celor mai puternici supraviețuitori de-a lungul eonilor și, în mod esențial, prin cucerirea tuturor fetelor, gena Masculului Beta a supraviețuit nu atît prin confruntarea cu greutățile și înfrîngerea lor, cît mai cu seamă prin anticiparea și evitarea lor. Cu alte cuvinte, cînd Masculii Alfa se războiau cu mastodonții, Masculii Beta au putut să anticipeze că atacul asupra a ceea ce era în esență un buldozer blănos și furios cu o bîtă ascuțită ar fi putut fi o variantă păguboasă, așa că preferau să rămînă în tabără pentru consolarea văduvelor îndurerate. Cînd Masculul Alfa se punea pe cucerit triburile învecinate, contabilizînd loviturile reușite și smulgînd căpățîni, Masculul Beta prevedea că, în eventualitatea unei victorii, afluxul de sclave o să lase un surplus de femei neîmperecheate și părăsite în favoarea trofeelor feminine mai tinere, care nu vor avea altceva de făcut decît să pună căpățînile la saramură și să îndosarieze nenumăratele lovituri, în timp ce altele își vor găsi alinarea în brațele oricărui Mascul Beta suficient de isteț să supraviețuiască. În cazul unei înfrîngeri, păi, rămînea povestea cu văduvele. Rareori Masculul Beta e cel mai puternic sau cel mai rapid, dar, pentru că poate anticipa cu ușurință pericolul, e într-o cantitate mai mare față de rivalul Mascul Alfa. Lumea e condusă de Masculii Alfa, dar mașinăria lumii se învîrte pe rulmentul Masculului Beta.

Problema (problema lui Charlie) e că imaginația Masculului Beta a devenit superfluă în fața societății moderne. Aidoma colților-sabie ai tigrului sau testosteronului Masculului Alfa, există un surplus de imaginație în cazul

Masculului Beta care se întoarce împotriva lui. În consecință, o mulțime de Masculi Beta au devenit ipohondri, nevrotici, paranoici sau dependenți de pornografie și jocuri video.

Deoarece, în timp ce imaginația Masculului Beta a evoluat în sensul evitării pericolelor, ca efect secundar, ea îi și permite accesul doar în vis la putere, bani, modele cu picioare pînă-n gît care, în realitate, nu le-ar da nici măcar un șut în rinichi ca să strivească o gînganie de pe pantof. Preaplinul imaginației Masculului Beta poate deborda peste realitate cu efecte de autoamăgire aproape geniale. De fapt, mulți Masculi Beta, în ciuda oricărei evidențe empirice, se cred Masculi Alfa și se iluzionează că au fost înzestrați de creatorul lor cu o avansată carismă secretă, care, deși e foarte mișto în concept, e cu totul nedetectabilă de către femeile neconfecționate din fibră carbonică. Ori de cîte ori un supermodel divorțează de soțul ei star rock, Masculul Beta se bucură în secret (sau, ca să fim mai exacți, se simte cuprins de valuri de nejustificată fericire) și, de fiecare dată cînd o frumoasă starletă se căsătorește, Masculul Beta trăiește sentimentul ocaziei ratate. Întregul Las Vegas – opulența de plastic, comoară pentru acaparator, turnurile vulgare și chelnerițele cu sîni neverosimili – e construit pe autoamăgirea Masculului Beta.

Și autoiluzionarea Masculului Beta n-a jucat un rol minor atunci cînd Charlie i-a făcut prima dată avansuri lui Rachel, în acea zi ploioasă de februarie, cu cinci ani în urmă, cînd a zbughit-o în librăria Un loc curat, bine luminat pentru cărți, ca să scape de furtună, iar Rachel i-a oferit un zîmbet timid peste un teanc de Carson McCullers pe care îl așeza pe raft. Imediat, a fost convins că era din cauza farmecului băiețesc care mustea din el, cînd totul se datora faptului că pur și simplu mustea de apă.

— Ești ud leoarcă, i-a spus ea.

Avea ochi albaștri, piele albă și bucle negre lăsate libere, care îi încadrau obrazul. Îi aruncă o privire piezișă –

suficientă atenție pentru a-i impulsiona egoul de Mascul Beta.

— Da, mulțumesc, spuse Charlie, făcînd un pas spre ea.

— Să-ți aduc un prosop?

— Nu, sînt obișnuit cu apa.

— Îl umpli pe Cormac McCarthy de apă.

— Scuze.

Charlie șterse *All The Pretty Horses* cu mîneca încercînd în același timp să vadă dacă fata arăta bine pe sub puloverul lălîu și pantalonii largi.

— Vii des pe aici?

Lui Rachel îi luă o secundă să răspundă. Avea un ecuson metalic cu numele și funcția și era convinsă că îl mai văzuse pe tipul ăsta și altă dată în magazin. Deci nu era idiot, era deștept. Într-un fel. Și, pentru că nu se putu abține, rîse.

Umerii lui Charlie se ridicară uzi și acesta zîmbi.

— Sînt Charlie Asher.

— Rachel, spuse Rachel.

Și își dădură mîna.

— Rachel, ai vrea să ieșim cîndva împreună la o cafea?

— Depinde, Charlie. Mai întîi ar trebui să-mi răspunzi la niște întrebări.

— Desigur, spuse Charlie. Și, dacă nu te deranjează, am și eu niște întrebări.

Cum arăți goală? se întrebă el și *Cît de repede pot să văd*?

— Excelent.

Rachel puse jos *The Ballad of the Sad Café* și numără pe degete.

— Ai slujbă, mașină și un loc unde să stai? Și ultimele două sînt cumva același lucru?

Avea douăzeci și cinci de ani și rămăsese singură de o vreme. Învățase să-și verifice pretendenții.

— Păi, da, da, da și nu.

— Excelent. Ești homo?

Nu mai fusese cuplată cu nimeni de ceva vreme în San Francisco.

— Te-am invitat în oraș.

— Asta nu înseamnă nimic. Am cunoscut tipi care habar n-aveau că erau homo pînă cînd am ieșit de cîteva ori împreună. Se pare că asta e specialitatea mea.

— Ua, glumești.

O măsură din cap pînă-n picioare și hotărî că sub hainele încăpătoare se ascundea ceva grozav.

— Înțeleg dacă s-ar fi întîmplat invers, dar...

— Răspuns corect. Bun, o să ies cu tine la o cafea.

— Nu te grăbi. Cum rămîne cu întrebările *mele*?

Rachel se propti într-un șold, își dădu ochii peste cap și oftă.

— Bun, hai, dă-i drumul.

— De fapt n-am nici o întrebare, dar n-am vrut să crezi că merge așa de ușor cu mine.

— M-ai invitat în oraș la treizeci de secunde după ce m-ai cunoscut.

— Și sînt de condamnat? Uită-te la tine, ochi, dinți – păr uscat și cărți bune în mînă...

— Întreabă-mă!

— Crezi că am cea mai mică șansă, știi tu, după ce o să ne cunoaștem, să-ți placă de mine? Vreau să zic, îți poți imagina așa ceva?

Nu conta că Charlie plusa – indiferent dacă era șmecher sau numai stîngaci, ea se simți dezarmată în fața farmecului său de Mascul Beta, farmec fără carismă, drept pentru care îi răspunse:

— Nici o șansă, îl minți ea.

— Mi-e dor de ea, spuse Charlie, mutîndu-și privirea de la soră-sa, de parcă în chiuvetă s-ar fi aflat ceva care trebuia neapărat studiat.

Suspinele îi cutremurară umerii, și Jane veni lîngă el și îl îmbrățișă în timp ce el se lăsa în genunchi.

— Mi-e așa de dor de ea.

— Știu.

— Urăsc bucătăria asta.

— Sînt cu tine, puștiule.

Ce soră bună era.

— Văd bucătăria asta și îi văd chipul și nu mai pot.

— Ba da. Vei putea. Totul o să fie bine.

— Poate că ar trebui să mă mut sau cine știe.

— Cum crezi că ți-ar face bine, dar durerea poate să te urmeze destul de ușor.

Jane îi masă umerii și gîtul, de parcă durerea ar fi fost un nod fixat într-un mușchi și nu-i trebuia decît un masaj bun.

După cîteva minute își revenise în funcțiune, stînd la masă, între Sophie și Jane, bîndu-și cafeaua.

— Crezi că doar mi-am imaginat toate astea, nu-i așa? Jane oftă.

— Charlie, Rachel a fost centrul universului tău. Oricine v-a văzut împreună a știut-o. Viața ta se învîrtea în jurul ei. Acum, că Rachel nu mai e, parcă ți-ai pierdut centrul de gravitație, nu mai e nimic care să te pună pe picioare, te clatini și ți-ai pierdut echilibrul. Dar nu uita că ai un centru.

— Da?

— Ești chiar tu. Nu o mai am pe Rachel și nimeni ca ea nu se mai iveşte la orizont, dar eu, una, nu mă mișc browninan.

— Deci, zici tu, eu trebuie să-mi fiu propriul centru, așa cum îți ești tu?

— Cred că asta sînt. Ți se pare că din cauza asta aș fi un om rău?

— Îți pasă?

— Bine zis. Ai de gînd să-ți revii? Vreau să cumpăr cîteva DVD-uri cu yoga. Încep mîine un curs.

— Păi, dacă tot începi un curs, la ce mai ai nevoie de DVD-uri?

— Trebuie să las impresia că știu ce fac, altfel nimeni n-o să mai vrea să iasă cu mine. Ai de gînd să-ți revii?

— O să-mi revin. Doar că nu pot să intru în bucătărie sau să mă uit la lucrurile din casă, sau să mă uit la televizor, sau să ascult muzică.

— Perfect, atunci distracție plăcută, spuse Jane, ciupind năsucul fetiței în drum spre ușă.

După plecarea ei, Charlie rămase la masă uitîndu-se la Sophie. Destul de ciudat, dar ea era singurul lucru de acolo care nu-i amintea de Rachel. Era o străină. Se uita la el – cu ochii ăia mari și albaștri – cu o privire stranie, sticloasă. Nu cu adorația sau uimirea la care te-ai fi așteptat, mai curînd de parcă avea de gînd să bea un păhărel și să plece de îndată ce își găsește cheile de la mașină.

— Îmi pare rău, spuse Charlie luîndu-și ochii de la grămada de facturi neplătite de lîngă telefon.

Simțea copilul urmărindu-l, întrebîndu-se, își imagină el, cu cîte păpușele de pluș trebuia să se culce ca să se aleagă cu un tată ca lumea. Mai verifică o dată dacă era bine prinsă în portbebe și se duse să adune rufăria nestrînsă, pentru că, de fapt, chiar avea de gînd să fie un tată adevărat.

Masculii Beta sînt mai întotdeauna tați buni. Tendința lor e de a fi constanți și responsabili, tipul de bărbat pe care o fată (în cazul în care s-a hotărît să se descurce fără un salariu din șapte cifre sau fără o piscină cu trambulină) și l-ar dori ca tată pentru copiii ei. Sigur că pentru asta ar prefera să nu fie nevoie să se culce cu el, dar, după ce ai fost lepădată ca o zdreanță de cîțiva Masculi Alfa, ideea de a te trezi în brațele unui tip care te va adora, chiar dacă doar din recunoștință că faci sex cu el, și care va fi mereu cu tine, chiar și cînd deja nu-i mai suporți prezența, e un compromis confortabil.

Pentru că un Mascul Beta, dacă nu altceva, e cel puțin loial. E un soț excepțional și un prieten minunat. Te ajută să te miști și îți aduce supa cînd ești bolnavă. Întotdeauna delicat, un Mascul Beta mulțumește femeii după partida

de sex, tot așa cum își cere întotdeauna scuze. Este un tip foarte casnic, mai cu seamă dacă nu ești prea atașată de animăluțele de companie. Un Mascul Beta e demn de încredere: prietena ta e mai întotdeauna pe mîini sigure cu un Mascul Beta care ți-e amic, cu excepția cazului cînd ea e o parașută ordinară. (De fapt *parașutele ordinare* ar putea fi de-a lungul istoriei exclusiv responsabile pentru supraviețuirea genei Masculului Beta, pentru că, oricît o fi el de loial, Masculul Beta e neajutorat în fața unor sîni reali și provocatori.)

Și, în timp ce Masculul Beta are potențialul de a fi un tată și soț desăvîrșit, mai are încă de învățat și cum să o facă. Deci, în următoarele cîteva săptămîni, Charlie s-a îngrijit aproape exclusiv de micuța străină din casa lui. Era cu adevărat o invadatoare – o mașinărie mîncăcioasă, căcăcioasă și plină de draci – și habar n-avea de nimic legat de specia căreia îi aparținea. Dar, pe măsură ce se apropia de ea și îi vorbea și își pierdea nopțile cu ea, o îmbăia, îi supraveghea somnul și o certa pentru substanțele dezgustătoare pe care le elimina și le vomita, a început să se îndrăgostească de ea. Într-o dimineață, după o noapte extrem de activă în domeniul hrănitului și schimbatului de scutece, se trezi cu ea holbîndu-se caraghios la jucăria atîrnată deasupra pătuțului ei, și, cînd l-a văzut, a zîmbit. Și asta a fost de-ajuns. La fel ca și mama ei înainte, îi hotăra destinul cu un surîs. Și așa cum s-a întîmplat cînd cu Rachel în acea dimineață ploioasă în librărie, sufletul i s-a luminat. Circumstanțele atît de stranii în care murise Rachel, lucrurile cu licăriri roșietice din magazin, chestia înaripată care plutise deasupra străzii, totul a trecut în planul al doilea în comparație cu noua lumină din viața lui.

N-a înțeles că ea îl iubea necondiționat – așa că, atunci cînd se trezea în toiul nopții să o hrănească, își punea o cămașă, se pieptăna și verifica să vadă dacă nu-i mirosea respirația. La cîteva minute după ce l-a pălit iubirea pentru fiica lui, a început să se teamă amarnic pentru siguranța

ei, teamă care, în cîteva zile, înflori într-o nouă grădină a paranoiei.

— Parc-am fi la nebuni aici, a spus Jane într-o după-amiază cînd a venit cu facturile de la magazin și cecurile pe care Charlie trebuia să le semneze.

Charlie capitonase toate colțurile ascuțite din casă cu spumă cauciucată și bandă protectoare, izolase toate întrerupătoarele cu învelitori de plastic, pusese lacăte pentru protecția copilului la toate sertarele, instalase noi detectoare de fum, monoxid de carbon și alte emanații și activase sistemul de blocare al televizorului, așa că acum îi era imposibil să mai urmărească vreun program care nu prezenta pui de animale sau învățarea alfabetului.

— Accidentele sînt cauza numărul unu a morții infantile în America, spuse Charlie.

— Dar nici pe burtică nu poate să se rostogolească încă.

— Vreau să fiu pregătit. Toate materialele pe care le citesc spun că acum îi alăptezi și mîine te trezești cu ei terminînd facultatea.

Tocmai schimba copilul pe măsuță și folosise deja zece șervețele pentru bebeluși, asta dacă Jane numărase corect.

— Cred că e vorba de o metaforă. Știi tu, se referă la cît de repede cresc.

— Păi odată ce începe s-o ia de-a bușilea, s-a terminat.

— De ce nu-i faci un costum din cauciuc, unul mare de tot? Ar fi mai ușor decît să capitonezi toată casa. Charlie, te apucă groaza cînd vezi ce e aici. Nici nu poți să aduci o femeie în casă, ne-ar crede nebuni.

Charlie o privi lung pe sora lui fără să spună un cuvînt, părea că înghețase acolo, în mînă cu un scutec de unică folosință, în timp ce degetele celeilalte mîini cuprindeau ca o foarfecă gleznele fiicei lui.

— Cînd vei fi pregătit, turui Jane mai departe. Adică, nu vreau să spun că o să aduci femei aici.

— Perfect, pentru că nici nu o voi face.

— Sigur că nu. Nici nu spun așa ceva. Dar trebuie să pleci din casă. Cel puțin trebuie să te duci jos, în magazin. Ray a transformat computerul contabil într-un fel de agendă de întîlniri și cei de la școală au căutat-o de trei ori pe Lily. Și nu mai pot să-i dau înainte cu socotelile și să conduc prăvălia și să-mi fac și treaba, Charlie. Tata ți-a lăsat afacerea cu un scop.

— Dar n-am pe nimeni care să se ocupe de Sophie.

— Le ai pe doamnele Korjev și Ling chiar aici, în clădirea asta. Alege-o pe una din ele să aibă grijă de copil. La dracu', seara o să mă ocup și eu de ea cîteva ore, dacă asta va fi de vreun folos.

— Seara nu mă duc. Atunci totul devine radioactiv acolo.

Jane puse vraful de hîrtii pe măsuță, lîngă capul lui Sophie, și se retrase cu mîinile încrucișate.

— Derulează în minte ce mi-ai spus și mai ascultă o dată. Ce zici?

Charlie se execută, apoi ridică din umeri.

— Bine, chestia asta sună cam trăsnit.

— Hai, du-te și fă-ți apariția în magazin, Charlie. Doar cîteva minute, cît să încerci marea cu degetul și să bagi un pic groaza-n Ray și Lily. Bine? Și o să termin eu schimbatul puștoaicei.

Jane se strecură printre sofa și măsuță, înghiontindu-și fratele din drum. În trecere, trînti scutecul murdar pe podea, și acesta se desfăcu.

— O, Doamne!

Jane simți că se sufocă și își întoarse capul.

— Încă un motiv să nu mănînci muștar maro, nu? spuse Charlie.

— Ticălosule!

Charlie făcu un pas în spate.

— Bine, cobor. Ești sigură că ai totul sub control?

— Du-te! spuse Jane făcîndu-i semn cu o mînă, în timp ce cu cealaltă se ținea de nas.

5

Întunericul întrece măsura

— Hei, Ray, spuse Charlie în timp ce cobora scările depozitului.

Întotdeauna făcea mult zgomot cînd era pe scară şi de obicei lansa un „salut" tare şi din timp pentru a-şi avertiza angajaţii că vine. Mai avusese cîteva slujbe înainte să preia afacerea de familie şi experienţa îl învăţase că nimănui nu-i plăcea un şef care nimerea cînd nu te aşteptai.

— Salut, Charlie, răspunse Ray.

Ray era în faţă şi stătea pe un scaun în spatele tejghelei. Se apropia de patruzeci, înalt, cu început de chelie, trecînd prin lume fără să întoarcă măcar capul. Nu putea. Ca poliţist în San Francisco, se alesese acum şase ani cu un glonţ în gît de la membrul unei bande de cartier şi aia a fost ultima oară cînd s-a mai putut uita în spate fără ajutorul unei oglinzi. Ray trăia dintr-o generoasă pensie de handicapat de la primărie şi lucra pentru Charlie în schimbul scutirii de chirie pentru apartamentul lui de la etajul patru, fără însă ca tranzacţia să fie trecută în acte.

Se răsuci pe scaun să-l vadă pe Charlie.

— Hei, ăă, tocmai voiam să spun, ştii tu, în legătură cu situaţia ta. Adică, cu pierderea pe care ai suferit-o. Toată lumea o plăcea pe Rachel. Ştii, dacă pot fi cu ceva de folos...

Era prima oară cînd Charlie îl vedea pe Ray de la înmormîntare, aşa că trebuia să suporte stîngăcia unei a doua serii de condoleanţe.

— Ai făcut mai mult decît era nevoie ținîndu-mi locul. La ce lucrezi acum?

Charlie făcea eforturi disperate să nu se uite la diferitele lucruri din magazin care aveau o licărire de un roșu mat.

— A, la chestia asta. Ray se răsuci și se trase ca Charlie să vadă ecranul computerului, pe care erau expuse șiruri cu poze ale unor tinere zîmbitoare din Asia. Se cheamă Filipineze disperate.com.

— Aici ai dat peste domnișoara „Iubesc pe tine mult și bine"?

— Nu așa o cheamă. Lily ți-a spus? Puștoaica asta are probleme.

— Da, bine, copiii ăștia, spuse Charlie, observînd dintr-odată o respectabilă femeie în tweed care inspecta rafturile de curiozități din partea din față a magazinului. Ținea în mînă o broască de porțelan care avea licăriri de un roșu mat.

Ray selectă una dintre poze și deschise o prezentare biografică.

— Ia uită-te la asta, șefu'. Cică ar da la rame.

Se răsuci iar pe scaun săltîndu-și sprîncenele spre Charlie.

Charlie își smulse atenția de la femeia cu broasca-licurici și se uită la ecran.

— Adică face canotaj, Ray.

— Nici vorbă. Ia uite, zice că în colegiu ținea cîrma.

Și iarăși îi oferi o privire victorioasă zvîcnind din sprîncene.

— Tot canotaj, spuse Charlie, lăsîndu-l pe fostul polițist nedumerit. Cel de la capătul bărcii care țipă la vîslași e numit cîrmaci.

— Zău? făcu Ray dezamăgit.

Fusese căsătorit de trei ori și tot de atîtea ori părăsit de cele trei soții, pentru că nu era în stare să manifeste abilități sociale specifice adulților. Ray reacționa față de

lume ca un polițist și, în timp ce multe femei găseau chestia asta atractivă la început, sperau ca pe parcurs să renunțe la această atitudine, odată cu predarea armei la rastel atunci cînd se ducea acasă. Dar nu era așa. Cînd a venit prima oară la magazinul de solduri Asher's, două luni i-au trebuit lui Charlie să-l dezobișnuiască să le mai ordone clienților „Circulați, nu e nimic de văzut acolo". Ray își petrecea o bună parte din timp simțindu-se dezamăgit de sine și de omenire în general.

— Dar, frate, chiar dă la rame! spuse Charlie încercînd să împace lucrurile.

Îi plăcea fostul polițist în ciuda stîngăciei lui. Ray era în fond un tip bun, sufletist și loial, muncitor, punctual și, lucrul cel mai important, chelea mai rapid decît Charlie.

Ray oftă.

— Poate că ar trebui să caut un alt site. Ce cuvînt e ăla care înseamnă că standardele tale sînt jalnic de scăzute?

Charlie citi în josul paginii.

— Femeia asta e licențiată în literatură engleză la Cambridge, Ray. Și uită-te la ea. E superbă. Și are nouăsprezece ani. De ce e disperată?

— Stai o clipă. Licențiată la nouăsprezece ani! Fata asta e prea deșteaptă pentru mine.

— Nici vorbă. Minte.

Ray se răsuci pe scaun de parcă Charlie l-ar fi pocnit în ureche cu un creion.

— Nu!

— Ray, uită-te la ea. Arată ca unul dintre modelele alea asiatice din reclamele la specialități din calamar cu aromă de măr.

— Au și așa ceva?

Charlie arătă spre partea din stînga a vitrinei.

— Ray, aș vrea să-ți prezint Chinatown. Chinatown, ți-l prezint pe Ray. Ray, Chinatown.

Ray zîmbi jenat. Era un magazin două străzi mai sus, care nu vindea decît bucăţi uscate de rechin şi avea vitrinele pline de poze cu chinezoiace frumoase care ţineau spline şi ochi de rechini de parcă tocmai li se înmînase un Oscar.

— Păi, ultima femeie pe care am întîlnit-o prin site-ul ăsta avea cîteva greşeli şi omisiuni în profil.

— Cum ar fi?

Charlie se uita după femeia cu broasca lucitoare, care se apropia de casă.

— Păi, spunea că are douăzeci şi trei de ani, 1,70 înălţime, 50 de kilograme, aşa că mi-am spus „Bun, mă pot distra de minune cu o minionă". Ca în realitate să aibă 105 *kile*.

— Păi, tu la ce te aşteptai?

Zîmbi cînd văzu femeia apropiindu-se, simţind cum îl cuprinde panica. Avea de gînd să cumpere broasca!

— Şi 1,50 înălţime. Lată ca o cutie de scrisori. Aş fi putut să trec şi peste asta, dar nici măcar douăzeci şi trei de ani nu avea. Avea şaizeci şi trei. Unul dintre nepoţii ei a încercat să mi-o vîndă.

— Îmi pare rău, doamnă, dar nu e de vînzare, îi spuse Charlie femeii.

— Am mai auzit expresia asta – „E-n stare să-şi vîndă şi bunica", zise Ray, dar foarte rar dai peste cineva care chiar încearcă să-şi vîndă bunica.

— De ce? întrebă femeia.

— Cincizeci de dolari, spuse Ray.

— Dar e scandalos, zise femeia. Pe etichetă scrie zece dolari.

— Nu, cincizeci e pentru bunicuţa cu care se întîlneşte Ray, spuse Charlie. Broasca nu e de vînzare, doamnă. Îmi pare rău. Are un defect.

— Atunci de ce o ţineţi pe raft? De ce e pusă la vînzare? Nu văd nici un defect.

Era clar că nu vedea că broasca de porțelan nu numai că lucea în mîinile ei, dar chiar începuse să pulseze. Charlie se întinse peste tejghea și i-o smulse din mînă.

— E radioactivă, doamnă. Îmi pare rău. Nu o puteți cumpăra.

— Nu i-am dat nici o întîlnire, spuse Ray. Pur și simplu am zburat în Filipine să o văd.

— Nu e radioactivă, spuse femeia. Nu încerci decît să-i ridici prețul. Bun, îți dau douăzeci pe ea.

— Nu, doamnă, e vorba de siguranța publică, spuse Charlie încercînd să pară preocupat, în timp ce ținea broasca la piept de parcă ar fi vrut să-și protejeze clienta de energia ei periculoasă. Și e de-a dreptul ridicol. Veți observa că broasca asta cîntă la un banjo care are doar două coarde. E clar vorba de o făcătură. De ce nu vreți să vă arate colegul meu o maimuță care cîntă la țambal? Ray, ești așa de amabil să-i arăți tinerei domnișoare ceva cu o maimuță, te rog?

Charlie spera ca „tînăra domnișoară" să-i aducă niște puncte.

Femeia se dădu înapoi de la tejghea și își puse geanta în față ca pe un scut.

— Nu cred că vreau să cumpăr ceva de la voi, scrîntiților.

— Hei, protestă Ray, de parcă ar fi vrut să spună că de serviciu era doar un scrîntit, și nu era el ăla.

Și atunci o făcu. Se duse repede la un raft cu încălțăminte și luă o pereche de bascheți roșii, mărimea patruzeci și doi. Și ăștia pîlpîiau.

— Pe ăștia-i vreau.

— Nu. Charlie îi aruncă broasca peste umăr lui Ray, care o prinse cu greutate, mai s-o scape. Nici ăia nu sînt de vînzare.

Femeia în tweed o porni spre ieșire, ținînd bascheții la spate. Charlie o luă tiptil după ea pe culoar și înșfăcă perechea.

— Dă-mi-i.

Cînd femeia se lovi cu fundul de ușă, și clopoțelul de la intrare începu să sune, ridică privirea, și Charlie se puse în mișcare, prefăcîndu-se că o ia spre stînga, după care o luă spre dreapta, rotindu-se în jurul ei și prinse șireturile bascheților, plus o porție bună din fundul învelit în tweed. Se întoarse în fugă spre tejghea, îi aruncă bascheții lui Ray, apoi luă o poziție de luptător sumo pentru a o provoca pe femeia în tweed.

Ea mai era încă la ușă și în privire i se citea nehotărîrea dacă să fie îngrozită sau dezgustată.

— Ar trebui să fiți duși la ospiciu. O să vă reclam la protecția consumatorului *și* la asociația comercianților. Iar dumneata, domnule Asher, să-i spui domnișoarei Severo că o să mă întorc.

Și cu asta ieși pe ușă și dusă a fost.

Charlie se întoarse spre Ray.

— Domnișoarei Severo? Lily? A fost aici s-o vadă pe Lily?

— E de la școală, se interesează de absențe, spuse Ray. A mai fost de vreo două ori.

— Ai fi putut să-mi spui.

— N-am vrut să pierd vînzarea.

— Deci Lily...

— O zbughește pe ușa din spate cînd o vede venind. Femeia a mai vrut să verifice cu tine dacă scutirile pentru absențele lui Lily erau reale. Eu am asigurat-o că sînt.

— Bun, Lily se întoarce la școală, tot așa cum eu mă întorc la treabă.

— Grozav. Astăzi am primit oferta asta – de la o proprietate din Pacific Heights. O mulțime de haine frumoase de damă. Ray bătu cu degetul într-o bucată de hîrtie de pe tejghea. Dar eu n-am competența pentru așa ceva.

— O să mă ocup eu, dar mai întîi avem o mulțime de făcut. Întoarce plăcuța cu „Închis" și încuie ușa din față, te rog, Ray.

Ray nu se clinti din loc.

— Sigur, dar... Charlie, ești sigur că te poți întoarce la muncă?

Arătă cu capul spre bascheții și broasca de pe tejghea.

— A, despre astea e vorba. Cred că ceva nu e în regulă. Nu vezi nimic neobișnuit la ele?

Ray le mai privi o dată.

— Nu.

— Sau că, în clipa cînd i-am luat broasca, s-a și repezit la niște încălțări care nu erau mărimea ei?

Ray puse în balanță adevărul și slujba tihnită pe care o avea aici, cu un apartament și un venit la negru și cu un șef băiat de zahăr și, înainte de a fi ajuns la 51/50, spuse:

— Da, era ceva ciudat cu ea.

— Aha, făcu Charlie, chiar voiam să știu de unde pot face rost de un contor Geiger.

— Am eu unul, spuse Ray.

— Zău?

— Sigur, vrei să-l aduc?

— Poate mai tîrziu, spuse Charlie. Acum încuie, te rog, și ajută-mă să adun mărfurile astea.

În următoarea oră, Ray îl supraveghe pe Charlie la mutatul unui set care părea compus din articole alese la întîmplare din prăvălie în depozit, atrăgîndu-i atenția ca, sub nici un motiv, să nu le aducă înapoi sau să le vîndă cuiva. Apoi își luă contorul Geiger de care făcuse rost în schimbul unei rachete de tenis supradimensionate fără racordaj și testă fiecare articol, așa cum fusese instruit de Charlie. Și, bineînțeles, erau cît se poate de inerte.

— Și nu vezi nimic care să lucească sau să pulseze sau altceva în toată grămada asta? spuse Charlie.

— Îmi pare rău. Ray clătină din cap, simțindu-se puțin stînjenit că trebuia să vadă așa ceva. E de-abia prima zi de muncă, spuse Ray, încercînd s-o dreagă. Poate că ar fi cazul s-o și închei, să vezi ce face copilul și ce-i cu oferta aia mîine dimineață. O să ambalez marfa asta și o s-o marchez ca Lily să n-o scoată la vînzare.

— Bine, spuse Charlie. Dar să n-o arunci. Vreau să înțeleg ce se întîmplă.

— Stai liniștit, șefu'. Ne vedem dimineață.

— Da, mulțumesc, Ray. Poți să pleci acasă cînd termini.

Charlie se întoarse în apartamentul lui și tot drumul își cercetă mîinile să vadă dacă ceva din strălucirea grămezii de obiecte nu se luase pe ele, dar totul părea în ordine. O trimise pe Jane acasă, o hrăni și îmbăie pe Sophie și îi citi cîteva pagini din *Abatorul cinci* ca să o adoarmă, apoi se culcă devreme și adormi zvîrcolindu-se. A doua zi se trezi cu mintea tulbure, apoi se ridică în capul oaselor în pat, cu ochii larg deschiși și inima bătîndu-i nebunește cînd văzu biletul pe noptieră. Încă unul. Apoi observă că de data asta nu mai era scrisul lui, iar numărul era cu siguranță unul de telefon și oftă. Era întîlnirea pe care i-o fixase Ray. O pusese pe noptieră ca să nu uite. *Dl. Michael Mainheart*, citi el; și mai departe: *recondiționează îmbrăcăminte de damă* și *blănuri*, cu dublă subliniere. Numărul de telefon avea centrală locală. Ridică biletul și descoperi sub el un al doilea bilet, avînd pe el același nume, scris cu propria-i mînă, și sub el numărul 5. Nu-și amintea să fi scris așa ceva. În clipa aceea, ceva mare și întunecat trecu prin dreptul ferestrelor de la etajul doi, dar, cînd își ridică privirea, dispăruse.

Peste golf se lăsase o pătură de ceață și dinspre Pacific Heights marile turnuri portocalii ale podului Golden Gate străpungeau ceața ca morcovii de pe fețele adormite a doi oameni de zăpadă siamezi. În Heights soarele dimineții deschisese deja cerul, și muncitorii se grăbeau, trebăluind prin curțile și grădinile din jurul vilelor.

Cînd ajunse la casa lui Michael Mainheart, primul lucru pe care-l observă Charlie era că nimeni nu-i observa prezența. Cei doi tipi care lucrau în grădină și cărora Charlie le făcu un semn cu mîna nu i-au răspuns la salut. Apoi poștașul, care ieșea de pe veranda mare, îl împinse de pe alee în iarba udă de rouă fără măcar să-i fi aruncat un „scuze".

— Scuze, spuse Charlie sarcastic, dar poștașul avea căști la urechi și asculta ceva care îl făcea să dea din cap ca un porumbel care ciugulea amfetamine, așa că omul țopăi înainte.

Charlie era pe punctul de a urla ceva devastator de inteligent, dar se răzgîndi, pentru că, deși trecuseră deja cîțiva ani buni de cînd auzise despre un lucrător poștal care o pusese de un masacru, atîta vreme cît expresia „a te apuca pandaliile"[1] se referea și la cei care-și alegeau cariera în domeniul transportului de scrisori, simți că nu era bine să întindă coarda.

Făcut scrîntit de o persoană complet necunoscută într-o zi și împins cu umărul de pe alee de un funcționar public a doua zi : orașul ăsta se transforma într-o junglă.

Charlie sună și așteptă lîngă ușa masivă din plumb și sticlă înaltă de vreo patru metri. Un minut mai tîrziu auzi pași ușori, nesiguri, apropiindu-se, și o siluetă măruntă se ivi în spatele sticlei. Ușa se deschise încet.

— Domnule Asher, spuse Michael Mainheart. Vă mulțumesc că ați venit.

Bătrînul purta un costum în carouri pe care trebuie să-l fi cumpărat cu treizeci de ani în urmă, cînd era cu mult mai robust. Cînd dădu mîna cu Charlie, pielea îi era ca de hîrtie creponată, rece și ușor prăfoasă. Charlie încercă să nu se cutremure cînd bătrînul îl conduse într-o rotondă mare din marmură cu rame din plumb la ferestrele ce ajungeau pînă la tavanul boltit, înalt de vreo cinci metri, și o scară circulară care ducea la un palier de la care se ajungea la cele două aripi de sus ale casei. Charlie se întrebase adesea cum ar fi să ai o casă cu aripi. Cum ți-ai mai putea găsi cheile de la mașină ?

— Pe aici, îl invită Mainheart. O să vă arăt unde-și ținea nevastă-mea hainele.

---

1. Joc de cuvinte : *to go postal* – „a face o criză violentă de nervi" și „a se angaja în poștă". (n.t.) (în engl. în orig.)

— Îmi pare rău pentru pierderea pe care ați suferit-o, spuse Charlie automat.

Mai fusese la o groază de vînzări de felul ăsta. *Doar nu vrei să pari un vultur*, obișnuia să-i spună tatăl lui. *Întotdeauna să lauzi marfa; s-ar putea să fie un rahat pentru tine, dar s-ar putea ca ei să-și fi pus în ea o grămadă de suflet. Laudă, dar nu te arăta prea înfocat. Poți scoate un profit și în același timp să nu afectezi mîndria nimănui.*

— Sfinte Sisoe, spuse Charlie în timp ce îl însoțea pe bătrîn într-o debara foarte încăpătoare de mărimea propriului apartament. Vreau să zic... soția dumneavoastră avea un gust desăvîrșit, domnule Mainheart.

Erau șiruri peste șiruri de haine de colecție, totul de la rochii de seară pe umerașe, așezate pe două niveluri, la costume tricotate, aranjate după culori și croială – un curcubeu bogat de mătase și pînzeturi și lînă. Pulovere de cașmir, haine, cape, scurte, fuste, bluze, lenjerie. Debaraua avea forma unui T, cu o masă mare de toaletă lîngă peretele din fund și accesorii pe fiecare aripă (pînă și debaraua avea aripi!), pantofi pe una din laturi, centuri, eșarfe și poșete pe cealaltă. O întreagă aripă plină cu pantofi, italienești și franțuzești, confecționați manual din pieile unor animale care se bucuraseră de o viață liberă, ferită de neajunsuri. Oglinzi pe toată lungimea peretelui flancau masa de toaletă din capătul debaralei și Charlie își zări propria imagine și pe a domnului Michael Mainheart reflectate în oglindă, el în costumul lui la mîna a doua cu dungi, și Mainheart în costumul lui în carouri care nu i se potrivea deloc, două schițe în gri și negru, țepene și lipsite de viață în această grădină vibrantă.

Bătrînul se duse la scaunul din dreptul mesei de toaletă și se așeză scîrțîind și hîrîind.

— Cred că o să ia ceva timp să le evaluați, spuse el.

Charlie rămase în mijlocul debaralei și se uită în jur cîteva clipe înainte să-i răspundă.

— Depinde, domnule Mainheart, la ce lucruri vreți să renunțați.

— La toate. Pînă la ultimul. Nu mai suport să-i simt prezența aici. Vocea i se frînse. Vreau să dispară.

Își mută privirea de la Charlie la aripa cu pantofi, încercînd să-și ascundă lacrimile.

— Vă înțeleg, spuse Charile neștiind cum să continue.

Colecția aceea îl depășea.

— Nu, nu înțelegi, tinere. N-ai cum să înțelegi. Emily a fost viața mea. Dimineața mă trezeam pentru ea, mă duceam la muncă pentru ea. Am pus pe roate o afacere pentru ea. Abia așteptam să ajung seara acasă ca să-i povestesc ce făcusem peste zi. Dormeam cu ea în același pat și o visam noaptea. Ea a fost pasiunea mea, soția mea, cel mai bun prieten al meu, dragostea vieții mele. Și într-o zi, fără nici o veste, a plecat pustiindu-mi viața. N-ai cum să înțelegi.

Dar Charlie înțelegea.

— Aveți copii, domnule Mainheart?

— Doi copii. Au venit aici la înmormîntare, apoi au plecat acasă, la familiile lor. S-au oferit să facă tot ce le stătea în puteri...

— Dar n-au putut, încheie Charlie gîndul în locul bătrînului. Nimeni nu poate.

Bătrînul își ridică privirea spre el. Obrajii îi erau la fel de lipsiți de viață și uscați ca ai unui baset mumificat.

— Singurul lucru pe care mi-l doresc e să mor.

— Nu spuneți asta, zise Charlie, pentru că asta se spune de obicei. Sentimentul ăsta o să treacă.

Și îi spunea asta pentru că toată lumea i-o spusese și lui. Din cîte își dădea seama, nu făcea decît să debiteze clișee ordinare.

— Ea a fost...

Vocea lui Mainheart fu străpunsă de lama unui suspin. Un om puternic, răpus de suferința lui și jenat totodată de faptul că și-o trăda.

— Știu, spuse Charlie gîndindu-se la locul pe care Rachel îl ocupa încă în inima lui, și cum intra el în bucătărie să-i spună ceva și ea nu era acolo, tăindu-i respirația.

— Era...

— Știu, îl întrerupse Charlie încercînd să-i dea bătrînului un răgaz, pentru că știa ce simțea Mainheart.

Ea a fost sensul și ordinea și lumina, și acum, cînd nu mai e, haosul apasă totul ca un nor negru de plumb.

— Era fenomenal de proastă.

— Cum?

Charlie își ridică privirea așa de repede, că auzi cum îi pocnește o vertebră de la gît. Nu se așteptase la așa ceva.

— Curva aia idioată băga în ea gel siliconic, spuse Mainheart înfuriat, dar și plin de o suferință cumplită.

— Ce?

Charlie își scutură capul energic, de parcă ar fi vrut să scape de ceva care i-l înfășura.

— Gel siliconic.

— Ce?

— Gel siliconic! Gel siliconic! Gel silicinic, idiotule!

Charlie simți că ar fi trebuit să-i strige și el numele unei substanțe ultrasecrete: *Simanticon! Simanticon! Simanticon, tembelule*! Dar nu spuse decît:

— Chestia aia din care se fac sînii falși? Așa ceva mînca?

Imaginea unei babornițe bine îmbrăcate îndopîndu-se cu porcărie din aia pentru țîțe artificiale îi străbătu lobii creierului ca un coșmar zguduitor.

Mainheart se ridică în picioare.

— Nu, pachețelele care se pun cînd împachetează echipamentele electronice și aparatele de fotografiat.

— Chestia aia pe care scrie *A nu se mînca*?

— Exact.

— Dar e scris chiar pe pachet – asta mînca ea?

— Da. Furnizorul a pus pachetele cu chestia asta în blănurile ei atunci cînd a instalat dulapul ăla.

Și Mainheart arătă cu degetul.

Charlie se întoarse și văzu în spatele ușii de la debaraua mare unde intraseră un dulap luminat cu pereți

de sticlă – înăuntru fiind agățate vreo zece blănuri. Dulapul avea, probabil, propria-i instalație de aer condiționat și control de umiditate, dar nu asta observă Charlie. Chiar sub tuburile fluorescente din dulap, una dintre haine licărea roșu și pulsa. Se întoarse încet spre Mainheart, încercînd să nu se dea în spectacol, fără să știe sigur ce înseamnă în cazul acela „a se da în spectacol", și încercă să pară calm, dar refuzînd să se lase tras pe sfoară.

— Domnule Mainheart, înțeleg prin ce treceți, dar se ascunde ceva în spatele acestei afaceri de care nu mi-ați zis nimic?

— Scuzați-mă, dar nu înțeleg ce vreți să spuneți.

— Adică, spuse Charlie, de ce, dintre toți comercianții de haine uzate din zona golfului, m-ați găsit tocmai pe mine? Există oameni mult mai calificați care să se ocupe de o colecție de asemenea dimensiuni și calitate.

Charlie se repezi spre dulapul cu blănuri și deschise ușa. Se auzi un șuierat ca zgomotul produs de dispozitivul de etanșeizare al ușii frigiderului cînd e deschisă. Înșfăcă haina licăritoare ce părea din blană de vulpe.

— Sau ăsta a fost motivul? Invitația dumneavoastră a avut cumva de-a face cu chestia asta?

Charlie scutură haina de parcă ar fi agitat arma crimei în fața unui acuzat. *Pe scurt*, se gîndi el să adauge, *îți bați joc de mine*?

— Sînteți primul comerciant de haine la mîna a doua din cartea de telefon.

Charlie lăsă blana să-i cadă din mînă.

— Magazinul de solduri Asher's?

— Începe cu A, spuse încet, calculat, Mainheart – făcînd eforturi vizibile să reziste tentației de a-l mai face o dată idiot pe Charlie.

— Deci nu are nici o legătură cu haina asta?

— Într-un fel are. Aș vrea s-o luați de aici împreună cu toate celelalte.

— O, făcu Carlie încercînd să-şi revină. Domnule Mainheart, apreciez invitaţia dumneavoastră, şi asta e cu certitudine o colecţie frumoasă, uimitoare, zău, dar nu sînt echipat pentru preluarea unui asemenea inventar. Şi vreau să fiu sincer cu dumneavoastră, chiar dacă tatăl meu s-ar răsuci în mormînt că v-o spun, probabil că în debaraua asta sînt haine în valoare de un milion de dolari. Poate chiar mai mult. Şi, dat fiind spaţiul şi timpul necesare pentru revindere, ar valora probabil un sfert din sumă. Şi eu nu am banii ăştia.

— Putem găsi noi ceva, spuse Mainheart. Numai să le văd ieşite din casă...

— Aş putea lua o parte din ele în regim de consignaţie. Presupun că...

— Cinci sute de dolari.

— Ce?

— Daţi-mi cinci sute de dolari, luaţi-le mîine de aici şi totul e al dumneavoastră.

Charlie dădu să obiecteze, dar simţi că stafia tatălui său se va ridica să-i ardă una-n cap cu o scuipătoare dacă nu se abţinea. *Noi asigurăm servicii de calitate, fiule. Sîntem un fel de orfelinat al artelor şi meşteşugurilor, pentru că sîntem gata să ne ocupăm de obiectele nedorite şi să le dăm valoare.*

— N-aş putea face aşa ceva, domnule Mainheart. E ca şi cum aş profita de pe urma suferinţei dumneavoastră.

Of, pentru numele lui Dumnezeu, ratat tîmpit, nu eşti fiul meu. Eu n-am nici un fiu. Oare fantoma tatălui lui Charlie îşi zornăise lanţurile prin capul lui? Atunci de ce avea vocea şi vocabularul lui Lily? Putea fi lacomă o conştiinţă?

— Mi-aţi face o favoare, domnule Asher. O favoare imensă. Dacă nu le luaţi, următorul meu telefon va fi la o organizaţie de caritate. I-am promis lui Emily că, dacă i se întîmplă ceva, n-o să-i arunc lucrurile aşa, pur şi simplu. Vă rog!

Și vocea bătrînului se arătă atît de îndurerată, încît Charlie a trebuit să-și ferească privirea. Suferea pentru bătrîn pentru că îl înțelegea cu adevărat. Nu-l putea ajuta cu nimic, el nu-i putea spune *Totul va fi bine*, așa cum toți îi spuneau lui. Nu va fi deloc bine. Și tipul ăsta avea un plus de cincizeci de ani în care să-și îngroape speranțele sau, în cazul lui, propria-i istorie.

— Să mă mai gîndesc. Să verific stocul. Și dacă mă pot descurca, vin mîine. Ce ziceți, e bine?

— V-aș fi recunoscător, spuse Mainheart.

Apoi, fără nici un motiv, Charlie zise:

— Aș putea lua haina asta cu mine? Ca o mostră de calitate a acestei colecții în cazul în care va trebui să o împart cu alți comercianți.

— Ar fi cît se poate de bine. Să vă conduc.

Pe cînd intrau în rotondă, o umbră trecu peste ferestrele ferecate în plumb, cu trei etaje mai sus. O umbră uriașă. Charlie se opri pe trepte și așteptă ca bătrînul să reacționeze, dar el tropăi mai departe pe trepte, lăsîndu-se cu toată greutatea pe balustradă. Cînd Mainheart ajunse la ușă, se întoarse spre Charlie, întinzînd mîna.

— Îmi pare rău de izbucnirea pe care am avut-o acolo, sus. Dar nu mai sînt în apele mele de cînd...

În timp ce bătrînul deschidea ușa, se ivi o siluetă prin geam aruncînd o umbră de pasăre cît statul unui om.

— Nu!

Charlie se repezi înainte, împingîndu-l pe bătrîn într-o parte, și trînti ușa în capul uriașei păsări al cărei cioc negru pătrunse înăuntru acționînd ca lamele unei foarfece de grădină, răsturnînd un stativ de umbrele și împrăștiindu-i conținutul pe marmura podelei. Fața lui Charlie se afla la cîțiva centimetri de ochiul păsării în timp ce împingea ușa cu umărul, încercînd să-i împiedice ciocul să-i reteze mîna. Ghearele păsării rîcîiră geamul și sparseră unul din pătratele groase în timp ce animalul se zbătea să se elibereze.

Charlie își izbi șoldul de ușorul ușii, alunecă pe el, zvîrli haina de blană și înșfăcă una din umbrelele de pe jos. O înfipse în penele de pe gîtul păsării, dar o scăpă în ușă – una din ghearele negre se strecură prin deschizătură și i se lăsă apăsat pe braț, pătrunzînd prin haină și mînecă, după care se înfipse în carne. Charlie se opinti în umbrelă împingînd capul păsării înapoi prin deschidere.

Corbul cîrîi și își luă zborul, scoțînd un șuierat ascuțit cu aripile. Charlie rămase întins pe spate, fără suflu, uitîndu-se fix la pătratele de geam fixate în plumb, de parcă s-ar fi așteptat ca în orice clipă umbra giganticului corb să se întoarcă, apoi se uită la Michael Mainheart, care zăcea ghemuit ca o marionetă scăpată din sfori. Chiar lîngă capul lui se afla un baston cu mîner de fildeș modelat în forma unui urs polar, căzut de pe stativul umbrelelor. Bastonul licărea roșu. Bătrînul nu respira.

— Ei bine, chestia asta nu e deloc normală, spuse Charlie.

6

Eroii vitezei variabile

În aleea din spatele magazinului lui Asher, împăratul orașului San Francisco își hrănea trupele cu pîine italienească și măsline, încercînd să împiedice balele cîinilor să-i pîngărească micul dejun.

— Răbdare, Bummer, îi spuse împăratul terierului de Boston care țopăia spre pîinea veche de o zi ca o minge lățoasă la Super Ball, în timp ce Lazăr, solemnul labrador, stătea la coadă, așteptîndu-și dreptul.

Bummer mîrîi un răspuns nerăbdător (de aici și balele). Îl apucase o foame de lup pentru că micul dejun își făcuse apariția mai tîrziu în ziua aceea. Împăratul dormise pe o bancă în apropierea Muzeului Marinei, și în timpul nopții genunchiul lui artritic se strecurase din haina de blană în frigul umed, transformînd plimbarea pînă la North Beach și la brutăria italiană care le oferea o pîine pe gratis într-un calvar lent și dureros.

Împăratul oftă și se așeză pe o cutie goală de lapte. Împăratul era un om mare cît un urs, cu umeri lați, dar puțin căzuți de la căratul poverii orașului. O încîlceală de păr și barbă dădea roată feței lui ca un nor de furtună. Din cîte își mai amintea, el și trupele lui patrulaseră pe străzile orașului dintotdeauna, dar, dacă stătea el să se gîndească mai bine, s-ar fi putut să fie de joi. Nu era pe deplin sigur.

Împăratul se hotărî să le citească trupelor o proclamație referitoare la importanța compasiunii în fața mareei

de cumplită ticăloşie şi a iuţelii mînăriilor politice în regatul vecin al Statelor Unite. (Descoperise că auditoriul era cel mai atent la proclamaţiile lui cînd pîinile împănate cu carne erau încă înfundate în buzunarele paltonului său şi imediat ce un ardei şi o bucată de parmezan se tolăneau înmiresmate în adîncurile lînoase, dulăii regali erau fascinaţi.) Dar, chiar cînd îşi dregea glasul pentru a începe, o furgonetă de marfă apăru scrîşnind de după colţ, se ridică pe două roţi, măturînd un şir de pubele şi se opri derapînd la mai puţin de cincisprezece metri. Portiera şoferului se deschise şi un bărbat subţirel îmbrăcat în costum sări de la volan, ţinînd în mînă un baston şi o haină de blană pentru femei şi o porni ţintă spre uşa din spate a magazinului Asher's. Dar, înainte de a fi făcut doi paşi, bărbatul se prăbuşi la pămînt de parcă ar fi fost izbit în spinare, se rostogoli pe spate şi începu să lovească aerul cu bastonul şi haina. Împăratul, care îi ştia aproape pe toţi, îl recunoscu pe Charlie Asher.

Bummer izbucni într-un lătrat furios, dar mult mai echilibratul Lazăr mîrîi doar o dată şi o porni spre Charlie.

— Lazăr! strigă împăratul, dar labradorul îşi continuă înaintarea însoţit acum de camaradul cu ochi sîngerii.

Charlie revenise deja pe propriile-i picioare şi bîţîia bastonul de parcă s-ar fi duelat cu o fantomă, folosindu-se de blană ca de un scut. Ducîndu-şi viaţa pe străzi, împăratul văzuse destui luptîndu-se cu demoni nevăzuţi, dar se pare că Charlie Asher depăşea cîteva recorduri. Bastonul scotea un zgomot tăios izbindu-se de ceea ce părea a fi aer în toată puritatea lui – dar nu, era ceva acolo, un fel de umbră?

Împăratul se ridică în picioare şi o luă şchiopătînd spre zona de conflict, dar, înainte de a fi făcut doi paşi, Lazăr îşi executase deja săritura şi, din cîte se părea, îl va ataca pe Charlie, dar făcu un salt deasupra lui şi se năpusti asupra unui punct aflat deasupra capului său – rămînînd atîrnat acolo, cu fălcile înfipte în gîtul material al aerului pur.

Charlie profită de momentul de zăpăceală, sări înapoi și își răsuci bastonul deasupra labradorului auriu aflat în levitație. Se auzi o pocnitură, și Lazăr renunță, dar acum Bummer se năpusti la inamicul invizibil. Rată acel ceva aflat acolo și își încheie prestația aterizînd cu un *slamdunk* canin într-o pubelă.

Charlie mai făcu o tentativă de a ajunge la ușa de oțel a magazinului, care era însă încuiată, și, în timp ce se scotocea după chei, ceva îl apucă din spate.

— Renunță, bulangiule, scîrțîi umbra.

Haina de blană pe care o ținea Charlie păru să-i fie smulsă din mînă și zvîrlită în sus, peste clădirea de patru etaje, după care se făcu nevăzută.

Charlie se întoarse ținînd bastonul în poziție de atac, dar acel ceva, indiferent ce fusese, dispăruse cu desăvîrșire.

— N-ar trebui să stai deasupra ușii, să croncănești *nevermore* și să fii poetic și mai știu eu ce?! țipă el privind spre cer. Și, ca o măsură în plus, adăugă: Jigodie afurisită!

Lazăr lătră, apoi schelălăi. Un lătrat ascuțit și metalic se înălță din pubela lui Bummer.

— Așa ceva nu se vede chiar în fiecare zi, spuse împăratul în timp ce se apropia șchiopătînd de Charlie.

— Ai văzut?

— Păi, nu, nu chiar. Mai curînd o umbră. Dar am văzut că era ceva acolo. Ceva *era* acolo, nu-i așa, Charlie?

Charlie dădu din cap în timp ce încerca să-și recapete suflul.

— O să se întoarcă. M-a urmărit prin tot orașul. Scotoci prin buzunar în căutarea cheilor. Voi, băieți, ar trebui să vă adăpostiți în magazin, cu mine, Maiestate.

Sigur că Charlie îl știa pe împărat. Nu era om în San Francisco să nu îl știe pe împărat.

Împăratul zîmbi.

— Tare drăguț din partea dumitale, dar vom fi în deplină siguranță. Deocamdată trebuie să-mi eliberez protejatul din temnița lui galvanizată.

Uriașul aplecă pubela și Bummer țîșni fornăind și scuturîndu-și capul de parcă ar fi fost gata să facă praf orice tur de pantalon sau animal suficient de tîmpit să-i iasă în cale (și ar fi făcut-o dacă inamicul ar fi fost mărunțel, cam pînă la genunchii unui om sau și mai mic).

Charlie avea încă probleme cu cheia. Știa că ar fi trebuit să schimbe broasca, dar mergea încă dacă știai cum s-o păcălești puțin, așa că nu făcuse niciodată o prioritate din asta. Cui dracu' i-ar fi dat prin gînd că va trebui să intre rapid ca să scape de un păsăroi cît toate zilele? Apoi auzi un țipăt și se întoarse ca să vadă nu unul, ci doi corbi uriași apărînd pe deasupra acoperișului și năpustindu-se spre alee. Cîinii sloboziră o salvă de lătrături frenetice la adresa intrușilor aviari, și Charlie puse atîta suflet în vîrîrea cheii în broască încît simți spasmele unui mușchiuleț vlăguit smulgîndu-i șoldul din loc.

— S-au întors. Acoperă-mi retragerea.

Charlie îi aruncă bastonul împăratului și se pregăti sufletește pentru atac, dar în clipa cînd bastonul atinse brațul bătrînului, păsările dispărură. Aproape că auzeai zgomotul aerului umplînd spațiul pe care îl ocupaseră ele. Cîinii se încurcaseră în zgărzi; Bummer scînci.

— Ce s-a-ntîmplat? spuse împăratul. Ce e?

— Au dispărut.

Împăratul își îndreptă privirea spre cer.

— Ești sigur?

— Deocamdată da.

— Eu am văzut două umbre. Pe bune că le-am văzut de data asta, spuse împăratul.

— Da, de data asta au fost două.

— Dar ce sînt?

— Habar n-am, dar cînd ai pus mîna pe baston – ei bine, au dispărut. Chiar le-ai văzut?

— Sînt sigur. Cum mă vezi și cum te văd.

În cele din urmă, cheia se răsuci în broască, și ușa din spate a magazinului Asher's se deschise.

—Ar trebui să intrați. Să vă odihniți puțin. O să comand ceva de mîncare.

— Nu, nu, oamenii mei, în frunte cu mine, trebuie să își facă rondul. Am hotărît să dăm o declarație în dimineața asta și trebuie să văd șpaltul. O să ai nevoie de ăsta.

Împăratul îi oferi bastonul lui Charlie, de parcă îi înmîna o sabie imperială.

Charlie făcu un gest să i-l ia, dar se gîndi mai bine.

— Maiestatea Voastră, cred că ar fi mai bine să-l păstrați. Din cîte se pare, chiar sînteți în stare să-l mînuiți.

Charile arătă spre genunchiul beteag al împăratului.

Împăratul se ținea bine de baston.

— Știi că nu sînt un adorator al lumii materiale?

— Pe asta o înțeleg.

— Cred cu fermitate că dorința e sursa celor mai multe din suferințele oamenilor și nici o vină nu e mai cumplită ca dorința de cîștig material.

— Iată principiul care stă la baza modului în care îmi conduc afacerea. Și totuși insist să luați bastonul – ca o favoare acordată mie, dacă veți binevoi.

Charlie se trezi imitînd limbajul ceremonios al împăratului, de parcă el însuși fusese luat la o curte imperială, unde nobilul se distingea prin firimiturile de pîine din barbă, iar garda imperială era gata oricînd să-și lingă boașele.

— Ei, dacă e vorba de o favoare, o accept. E o adevărată operă de artă.

— Dar, mai înainte de orice, vă va permite să vă faceți rondul la vreme.

Împăratul își trădă dorința inimii lăsînd să-i fluture pe buze un zîmbet larg, și strînse bastonul la piept.

— E foarte frumos, într-adevăr. Trebuie să-ți mărturisesc ceva, dar trebuie să-mi acorzi credulitatea datorată unui om care tocmai ce a văzut alături de un prieten umbrele a doi corbi uriași.

— Bineînțeles, zîmbi Charlie, deși cu un moment înainte ar fi zis că zîmbetul i se pierduse în lunile care trecuseră.

— Sper să nu mă consideri josnic, dar, în clipa cînd am atins chestia asta, mi s-a părut că am aşteptat momentul ăsta toată viaţa mea.

Apoi, dintr-un motiv pe care nu şi l-ar fi putut explica, Charlie spuse:

— Ştiu.

Cu doar cîteva minute mai înainte, în magazin, Lily căzuse pe gînduri. Nu era felul ei obişnuit de a medita, reacţia faţă de o lume în care toţi erau nişte proşti şi viaţa nu avea nici o noimă, şi simplul act de a trăi era inutil, mai ales dacă mama uita să-ţi aducă o cafea la magazin. De data asta era o meditaţie ceva mai precisă, care se declanşase cînd ajunsese la serviciu, iar Ray i-a atras atenţia că era rîndul ei să poarte tiara şi a insistat că, dacă va purta tiara, să dea şi cu aspiratorul prin magazin. (De fapt îi plăcea să poarte tiara cu strasuri pe care Charlie, dintr-o pornire de ingeniozitate burgheză, hotărîse să o poarte oricine ar fi dat cu aspiratorul şi ar fi măturat în fiecare zi, şi nu altă dată. De fapt, ea obiecta împotriva măturatului şi datului cu aspiratorul. Se simţea manipulată, folosită şi, în general, exploatată, şi nu într-o manieră prea veselă.) Dar azi, după ce şi-a scos tiara şi a pus aspiratorul deoparte şi în cele din urmă şi-a turnat cîteva cești de cafea în sistem, meditaţia s-a pus iar pe treabă, clădind în ea o spaimă la dimensiuni reale, cînd în minte i s-a strecurat ca o rază de lumină faptul că va trebui să-şi clarifice povestea cu colegiul, pentru că, în ciuda celor spuse în *Marea, grandioasa carte a morţii*, nu ea fusese aleasă drept creatura întunecată ce va aduce cu sine distrugerea. Futu-i!

Rămăsese în camera din spate, uitîndu-se la toate lucrurile pe care Charlie le îngrămădise cu o zi înainte: pantofi, veioze, umbrele, bibelouri din porţelan, jucării, cîteva cărţi, un televizor vechi alb-negru şi un clovn pictat pe o bucată de catifea neagră.

— Spunea că lucrurile astea strălucesc? îl întrebă ea pe Ray, care stătea în ușa magazinului.

— Da. M-a pus să le controlez pe toate cu contorul Geiger.

— Ray, de ce dracu' ai nevoie de un contor Geiger?

— Lily, de ce porți în nas o țintă în formă de liliac?

Lily nu băgă în seamă întrebarea și ridică broasca de porțelan din noaptea precedentă, care acum avea atașat un bilețel pe care scria A NU SE VINDE SAU EXPUNE, cu literele meticuloase ale lui Charlie.

— Ăsta a fost unul din lucruri? Asta?

— Asta a fost prima din cauza căreia a luat-o razna, zise Ray liniștit. Tipa aia de la școală a încercat s-o cumpere. De aici a început totul.

Lily era șocată. Se apropie de biroul lui Charlie și se așeză pe scaunul turnant din stejar care scîrțîia.

— Ray, tu vezi ceva care să lucească sau să pulseze? Ai văzut vreodată așa ceva?

Ray clătină din cap.

— E foarte stresat din cauza morții lui Rachel și a faptului că trebuie să aibă grijă de copil. Poate că trebuie să-l ajute cineva. Numai eu știu cum mi-a fost după ce a trebuit să ies din poliție...

Ray făcu o pauză.

Din alee răzbăteau larmă, lătrat de cîini și țipete, apoi cineva vîrî o cheie în broasca ușii din spate. Charlie intră o secundă mai tîrziu, cam fără răsuflare, cu hainele murdare de funingine și una din mînecile sacoului smulsă și pătată de sînge.

— Asher, spuse Lily. Ești rănit.

Îi eliberă scaunul rapid, în timp ce Ray îl prinse pe Charlie de umeri și îl așeză pe scaun.

— Sînt bine, spuse Charlie. Nu e nimic grav.

— Aduc imediat trusa de prim ajutor, spuse Ray. Scoate-i haina, Lily.

— N-am nimic, spuse Charlie. Nu mai discutați despre mine de parcă n-aș fi aici.

— Delirează, spuse Lily, încercînd să-l smulgă pe Charlie din haină. Ai vreun calmant, Ray?

— N-am nevoie de calmante, spuse Charlie.

— Ia mai taci, Asher, că nu sînt pentru tine, i-o tăie automat Lily, apoi se gîndi la carte, povestea lui Ray, biletele de pe toate lucrurile din camera din spate și se cutremură.

Se părea că Charlie Asher nu era chiar un cretin nefericit, așa cum îl crezuse ea.

— Îmi pare rău, șefule. Lasă-ne să te ajutăm.

Ray își făcu apariția din partea din față a magazinului cu o trusă de prim ajutor din plastic. Suflecă mîneca lui Charlie și începu să-i curețe rănile cu tifon și peroxid.

— Ce s-a-ntîmplat?

— Nimic, spuse Charlie. Am alunecat și am căzut pe niște pietriș.

— Rana e chiar curată – nici urmă de pietriș în ea. Cine știe ce căzătură grozavă ai tras.

— E o poveste lungă, oftă Charlie. Au!

— Ce era cu zgomotul ăla de pe alee? întrebă Lily, care simțea o nevoie acută de a fuma, dar nu putea să se smulgă de acolo.

Nu era în stare să-și imagineze că Charlie Asher era alesul. Cum de putea fi chiar el? Că doar era așa de, de *mototol*. El nu înțelegea partea întunecată a vieții, așa cum o făcea ea. Și totuși el vedea obiectele strălucind. Era dată pe spate.

— Erau cîinii împăratului, care s-au luat după un pescăruș în container. Mare brînză. Am căzut de pe o verandă din Pacific Heights.

— Vînzarea, spuse Ray. Cum a mers treaba?

— Nu prea bine. Soțul era dărîmat de durere și a avut un atac cît am stat eu acolo.

— Nu zău!?

— Zău, se necăjise rău de tot gîndindu-se la nevastă-sa și s-a prăbușit. I-am făcut masaj cardiac pînă a venit ambulanța și l-a luat.

— Deci, spuse Lily, ai – of – ai luat ceva mai special?

— Ce? Charlie făcu ochii mari. Ce vrei să spui cu „special"? Nu era nimic deosebit.

— Calmează-te, șefu', voiam doar să întreb dacă o să luăm țoalele bunicii?

El e, își spuse Lily. Barosanu'.

Charlie dădu din cap.

— Nu știu. E așa de ciudat. Toată povestea asta e așa de ciudată.

Vorbele îl făcură să se cutremure.

— Cum adică ciudat? spuse Lily. Ciudat la modu' mișto și misterios sau ciudat pentru că tu ești Asher și ești mai tot timpul paralel cu toate?

— Lily! i-o tăie Ray. Du-te în față și șterge și tu praful.

— Tu nu ești șeful meu, Ray. Tocmai îmi manifestam îngrijorarea.

— E-n ordine, Ray.

Charlie părea să mediteze cum să definească exact *ciudat*, și nu reușea să găsească nimic util. În cele din urmă spuse:

— Păi, pentru început, bunurile acestei femei nu se potrivesc cu ce avem noi. Soțul ei mi-a spus că m-a contactat pe mine pentru că sîntem primul magazin de solduri din cartea de telefon, dar nu părea genul de om care să se ia după așa ceva.

— Dar asta nu e deloc ciudat, spuse Lily.

Hai, mărturisește, își spuse ea.

— Spuneai că l-a copleșit durerea, zise Ray, care punea antibiotic unguent pe rănile lui Charlie. Poate că omu' face lucrurile în alt fel.

— Da, și mai era și furios pe nevastă-sa. Pentru felul în care a murit.

— Cum? întrebă Lily.

— Mînca gel siliconic.

Lily se uită la Ray în căutarea unei explicații, pentru că „gel siliconic" părea ceva cunoscut de un tocilar obsedat

de tehnologie, și fix un asemenea tocilar era Ray. Ray spuse:

— E substanța absorbantă pe care o pun la electronice sau alte obiecte fără rezistență la umiditate.

— Chestia aia pe care scrie „A nu se mînca"!? spuse Lily. O, Doamne, dar e așa de stupid. Toată lumea știe că nu trebuie să mănînci chestiile pe care scrie „A nu se mînca".

— Domnul Mainheart era de-a dreptul distrus, spuse Charlie.

— Îmi dau seama, spuse Lily. S-a căsătorit cu una complet futardată.

— Lily, nu e deloc un limbaj potrivit, spuse Charlie strîmbîndu-se.

Lily ridică din umeri și își dădu ochii peste cap. Nu-i plăcea cînd Charlie își asuma rolul de dădacă.

— Mă rog, mă rog, eu ies să fumez o țigară.

— Nu! Charlie sări de pe scaun și se puse între Lily și ușă. În față. De acum, dacă vrei să fumezi, te duci în față.

— Dar mi-ai spus că arăt ca o curvișteină minoră cînd fumez în față.

— Am reanalizat situația. Te-ai maturizat.

Lily își închise un ochi în speranța că va pătrunde mai bine în sufletul lui ca să descifreze ce era cu adevărat acolo. Își netezi fusta neagră de vinilin, care chițăi torturată.

— Vrei să spui că am ditai curu', nu-i așa?

— Sub nici o formă nu spun așa ceva, insistă Charlie. Pur și simplu că prezența ta în fața magazinului e cît se poate de prețioasă și că, probabil, va atrage turiștii din tramvai.

— O, perfect.

Lily înșfăcă cutia de cuișoare de pe masă și se îndreptă spre tejghea, de unde trecu spre ieșire pentru a medita, supărată toată, pentru că, deși sperase atîta, nu ea era Moartea. Cartea era a lui Charlie.

În seara aceea Charlie era de serviciu și se întreba de ce și-o fi mințit angajații, cînd văzu o rază roșie trecînd prin fața vitrinei. În secunda următoare o roșcovană șocant de palidă intră în magazin. Purta o rochie scurtă și neagră și niște pantofi decupați de vampă. Se deplasă printre rafturi de parcă ar fi venit să dea probe pentru un videoclip. Părul îi învăluia umerii cu cascada buclelor lungi, care i se lăsau pe spate ca un voal roșcat. Ochii îi erau de un verde-smarald și, cînd îl văzu privind-o, se opri și zîmbi la cîțiva pași de el.

Charlie simți o vibrație aproape dureroasă, care părea să emane de undeva din zona inghinală și, după o secundă, își dădu seama că era vorba de un răspuns automat declanșat de libido. Nu mai simțise așa ceva de la moartea lui Rachel și se simțea oarecum rușinat.

Ea îl examină, aruncîndu-și privirea asupră-i ca și cum ar fi examinat o rablă. Era sigur că roșise.

— Bună, spuse Charlie. Cu ce vă pot fi de folos?

Roșcata mai zîmbi o dată, doar nițel, și își vîrî mîna într-o geantă micuță, neagră, pe care el nu o observase.

— Am găsit asta, spuse ea arătîndu-i o tabacheră de argint.

Ceva ce Charlie nu avea ocazia să vadă prea des, chiar și în afacerea cu obiecte de mîna a doua. Era strălucitoare și licărea ca lucrurile din camera din spate.

— Am fost prin cartier și ceva m-a făcut să cred că ar putea fi de aici.

O porni spre tejghea și puse tabachera în fața lui Charlie.

Charlie abia dacă reuși să schițeze un gest. Se holba la ea fără măcar să-și fi dat seama că, pentru a-i evita privirea, rămăsese cu ochii înfipți în decolteul ei, în timp ce ea, cel puțin așa se putea crede, îi privea capul și umerii de parcă ar fi urmărit niște insecte care bîzîiau în jurul lui.

— Atinge-mă, spuse ea.

— Ha?

Își ridică privirea și văzu că vorbea serios. Își întinsese mîna spre el; avea unghiile manichiurate și vopsite în același roșu-aprins ca și buzele. Îi luă mîna.

În momentul cînd îl atinse, ea se retrase.

— Ești cald.

— Mulțumesc.

În aceeași clipă, își dădu seama că ea nu era la fel. Degetele îi erau ca gheața.

— Deci nu ești de-al nostru.

Încercă să-și dea seama despre care „al nostru" ar putea fi vorba. Irlandez? Tensiune scăzută? Nimfoman? De ce s-o fi gîndind de fapt la așa ceva?

— De-al nostru? Cum adică „de-al nostru"?

Ea făcu un pas în spate.

— Nu. Nu-i mai iei pe cei slabi și pe cei bolnavi. Nu-i așa? Iei pe oricine.

— Iau? Ce vrei să spui cu „iau"?

— Habar n-ai, nu-i așa?

— Habar n-am ce?

Charlie își pierduse calmul de-a binelea. Ca Mascul Beta, i se părea destul de greu să funcționeze sub privirile unei femei frumoase, dar asta era ciudată de-a binelea.

— Numai o clipă. Tu vezi cum lucește chestia asta?

Și ridică tabachera.

— Nu lucește. Am crezut doar că e de aici, spuse ea. Cum te cheamă?

— Charlie Asher. Și ăsta e magazinul meu.

— Bun, Charlie, din cîte se pare, ești un băiat de treabă și nu prea știi bine ce ești și nici nu arăți că ai știi. Nu știi, nu-i așa?

— Am trecut prin niște schimbări, spuse Charlie mirîndu-se de ce s-ar fi simțit obligat să facă asemenea confesiuni.

Roșcata dădu din cap de parcă și-ar fi confirmat ceva.

— Bun. Știu cum e cînd, ăă, te trezești pus într-o situație în care forțe aflate mai presus de voința ta te transformă

în cineva, ceva pentru care nu ți s-a dat manualul cu instrucțiunile de folosire. Înțeleg cum e să nu știi. Dar cineva, undeva știe. Cineva îți poate spune ce se întîmplă.

— Ce tot spui?

Dar el știa ce spunea ea. Ceea ce nu știa era cum de era posibil ca ea să știe.

— Tu provoci moartea oamenilor, nu-i așa, Charlie?

I-o zisese cu aerul că își adunase tot curajul ca să-i spună că avea niște spanac între dinți. Îi făcuse mai curînd un serviciu decît să-l fi acuzat.

— Cum de...?

Cum de putea ea...

— Pentru că mă ocup cu așa ceva. Nu ca tine, dar cu asta mă ocup. Găsește-i, Charlie. Dă roata înapoi, Charlie, și vezi cine era acolo cînd lumea ta s-a schimbat.

Charlie se uită la ea, apoi la tabacheră și din nou la roșcată, care nu mai zîmbea, dar care se îndrepta cu spatele spre ușă. Sforțîndu-se să rămînă în contact cu realitatea, își concentră atenția asupra tabacherei.

— Presupun că aș putea să-i fixez un preț...

Auzi clopoțelul de la intrare și, cînd își ridică privirea, ea dispăruse.

Nu o văzu trecînd de-o parte sau cealaltă a vitrinei; pur și simplu dispăruse. Alergă spre ușă și ieși în stradă. Tramvaiul tocmai urca pe Mason Street, spre California Street și îi auzi claxonul, o ceață subțire se înălța dinspre golf, învăluind neoanele cu halouri colorate, dar pe stradă nu mai era nici o roșcată șocantă. Se duse pînă la colț și privi în sus, pe Vallejo Street, dar nici urmă de roșcată. Doar împăratul, care stătea cu spatele sprijinit de un zid, înconjurat de cîinii lui.

— Bună seara, Charlie.

— Maiestate, ați văzut vreo roșcată trecînd pe aici?

— Cum să nu. Chiar am vorbit cu ea. Și, din cîte mi-a spus, Charlie, nu cred că ai vreo șansă. Și m-a avertizat serios să mă țin cît mai departe de tine.

— De ce? Ți-a spus de ce?

— Mi-a spus că tu ești Moartea.

— Și sînt? spuse Charlie. Chiar sînt? Rămase cu respirația întretăiată în timp ce ziua i se derula în fața ochilor. Și dacă sînt?

— Tu știi cel mai bine, fiule, spuse împăratul. Nu sînt un expert cînd e vorba de sexul frumos, dar poate că vrei să păstrezi doar pentru tine această informație pînă la a treia întîlnire, după ce femeia a apucat să te cunoască un pic mai bine.

7

Thanatoaster

În timp ce imaginația de Mascul Beta a lui Charlie ar fi putut prea adesea să-l încline spre timiditate și chiar paranoia, cînd era vorba să accepte inacceptabilul, funcționa ca hîrtia de toaletă Kevlar – antiglonț, ce-i drept, nițel cam neplăcută la aplicare. Dar nu inabilitatea lui de a crede în tot ce e de necrezut îl va duce la ruină. Charlie Asher nu va fi niciodată o insectă strivită pe parbrizul aburit al imaginației.

Știa că lucrurile care i se întîmplaseră în ultima vreme depășeau limita posibilităților celor mai mulți oameni și, cum singurul lui martor era un om care se credea împăratul orașului San Francisco, Charlie știa că nu ar fi fost în stare să convingă pe cineva că fusese urmărit și atacat de corbi gigantici, cu ciocurile spurcate, ca apoi să fie declarat ghid prin țara nedescoperită, de către un oracol în pantofi de vampă.

Nici chiar Jane nu l-ar fi crezut. O singură persoană ar fi făcut-o, ar fi putut s-o facă, și pentru a mia oară simți cum absența lui Rachel îi căsca în piept o gaură neagră miniaturală. Și astfel deveni Sophie aliata lui.

Micuța, îmbrăcată cu o salopetă Elmo și ghetuțe Doc Martens pentru bebeluși (mulțumită mătușii Jane), stătea sprijinită în portbebe pe masa unde se servea micul dejun, chiar lîngă acvariul cu un peștișor auriu. (Charlie îi cumpărase șase carași aurii mari cam la vremea cînd ea a

început să observe lucrurile în mișcare. O fată are nevoie de un animăluț de companie. Dăduse numele peștilor după avocați din seriale TV. Tot timpul Matlock alerga după Perry Mason, încercînd să hăpăie firicelul de excremente ieșit din găoaza lui Perry.)

Lui Sophie începuse deja să-i crească un păr negru, ca al mamei ei și, dacă Charlie nu se înșela, afișa aceeași expresie de afecțiune amuzată (plus o dîră de salivă).

— Deci eu sînt Moartea, spuse Charlie în timp ce încerca să clădească un sandvici cu ton. Tăticu' e Moartea, scumpo.

Controlă pîinea prăjită, pentru că nu avea încredere în mecanismul toasterului – fabricanților le place uneori să-și bată joc de tine.

— Moartea, spuse Charlie în timp ce deschizătorul de conserve alunecă julindu-i mîna bandajată. La dracu'!

Sophie gînguri și apoi scoase un rîs fericit de copil, care pentru Charlie însemna *Nu zău, tati? Te rog, zi mai departe, te implor.*

— Nici nu mai îndrăznesc să ies din casă de teamă să nu mă trezesc cu vreun mort la picioare. Eu sînt Moartea, puișor. Sigur, acum rîzi, dar n-o să ajungi niciodată la vreo grădiniță bună cu un tată care-i trimite pe oameni să facă nani pe vecie.

Sophie suflă o bulă de scuipat în semn de simpatie. Charlie scoase felia de pîne prăjită cu mîna. Era cam nefăcută, dar, dacă o împingea la loc, s-ar fi ars, dacă n-ar fi urmărit-o clipă de clipă și nu ar fi scos-o iar cu mîna. Așa că se va infecta probabil cu un microb rar de la pîinea neprăjită. Boala pîinii nebune! *Mama lor de șarlatani, cu toasterele lor.*

— Asta-i pîinea prăjită a Morții, domnișoară. Îi arătă felia de pîine. Pîinea prăjită a Morții.

Puse felia pe masă și se duse să atace conserva de ton.

— Poate că vorbea metaforic? Adică, poate că roșcata a vrut să spună că o plictiseam de moarte. Desigur, asta

nu poate explica toate ciudățeniile care s-au întîmplat. Tu ce crezi? o întrebă el pe Sophie.

Încercă să găsească răspunsul, în timp ce copilul afișa zîmbetul rachelesc șmecher (mai puțin dinții). Se distra pe seama suferințelor lui și, destul de ciudat, lucrul acesta îl făcea să se simtă mai bine.

Deschizătorul de conserve alunecă iar, împroșcîndu-i cămașa cu sos de ton și expediindu-i felia de pîine ca din pușcă pe jos; acum era plină de praf. Praf pe felia lui de pîine! Praf pe felia de pîine a Morții. La ce dracu' te ajută că ești Stăpînul Lumii Subterane cînd felia ta de pîine prăjită e plină de praf.

— Futu-i!

Înșfăcă felia de pîine de pe jos și o expedie pe lîngă Sophie în living. Copilul o urmări cu privirea, apoi își privi tatăl cu un țipăt încîntat, de parcă ar fi spus: *Încă o dată, tati. Încă o dată*!

Charlie o săltă din suportul ei și o strînse tare, inspirîndu-i mirosul dulce-acrișor de copil, și lacrimile i se prelinseră pe salopeta ei. S-ar fi descurcat dacă Rachel ar fi fost acolo, dar nu putea, nu va reuși fără ea.

Pur și simplu nu voia să iasă în oraș. Asta era soluția. Singura posibilitate de a-i feri pe oamenii din San Francisco de pericol era ca el să rămînă în casă. Așa că următoarele patru zile rămase în casă cu Sophie, trimițînd-o pe doamna Ling, care stătea la etaj, la băcănie. (Și așa se alese cu o largă colecție de legume pentru care nu avea vreun nume sau idee cum să le prepare, deoarece doamna Ling, indiferent ce ar fi trecut el pe listă, se tîrguia întotdeauna prin piețele din Chinatown.) Și după două zile, cînd pe agenda de lîngă pat se ivi un nou nume, reacția lui Charlie a fost să ascundă agenda sub cartea de telefon, într-un sertar din bucătărie.

S-a întîmplat în ziua a cincea, cînd a văzut umbra unui corb proiectată pe acoperișul clădirii de vizavi. La început nu și-a dat seama dacă era vorba de un corb

uriaș sau de un corb de dimensiuni normale care arunca o umbră imensă, dar, cînd realiză că era amiază și că orice umbră normală ar fi fost proiectată vertical, micuțul corb al negării se făcu nevăzut la orizont. Trase storurile și se încuie în dormitor cu Sophie, o cutie de scutece, un coș cu legume, un set de șase pachețele de lapte praf și suc de portocale, stînd ascuns acolo pînă cînd a sunat telefonul.

— Ce crezi că faci? se auzi o voce bărbătească profundă la celălalt capăt al firului. Nu ești în toate mințile?

Charlie fu luat prin surprindere. Se aștepta să fie vorba de o greșeală.

— Tocmai mîncam chestia asta, cred că e pepene sau dovlecel.

Se uită la chestia verde cu gust de pepene, dar care semăna mai curînd cu un dovlecel țepos. (Doamna Ling îl numise „taci-și-mănîncă-bun-pentru-tine".)

Omul spuse:

— Ai dat-o-n bară. Ai ceva de făcut. Fă ce-ți cere cartea, altfel tot ce contează pentru tine îți va fi luat. Nu glumesc.

— Ce carte? Cu cine vorbesc? întrebă Charlie.

Vocea i se părea cunoscută și imediat îl alertă dintr-un anumit motiv.

— Îmi pare rău, dar nu-ți pot spune. Zău că regret.

— Telefonul meu poate detecta numărul de la care mă suni, idiotule. Îl știu deja.

— Hopa, spuse omul.

— Ar fi trebuit să te gîndești la așa ceva. Ce fel de putere prevestitoare a întunericului te crezi dacă nu ești nici măcar în stare să blochezi sistemul de identificare?

Micul aparat de pe telefon afișă *Fresh Music* și un număr. Charlie formă numărul, dar nu răspunse nimeni. Fugi în bucătărie, scoase cartea de telefon din sertar și căută Fresh Music. Era un magazin de discuri de pe Market Street, în cartierul Castro.

Telefonul sună din nou și Charlie smulse receptorul așa de violent, că aproape își ciobi un dinte.

— Ticălos inuman! scrîșni Charlie în telefon. Poți să îți dai seama prin ce trec, monstru fără inimă?

— Te bag undeva, Asher! spuse Lily. Ce, înseamnă că nu am nici un pic de simțire dacă sînt doar un copil?

După care închise. Charlie sună iar.

— Magazinul de solduri Asher's, răspunse Lily, proprietatea unei familii de burghezi rataţi de mai bine de treizeci de ani.

— Lily, îmi pare rău. Am crezut că e vorba de altcineva. De ce ai sunat?

— *Moi*? spuse Lily. *Je me fous de ta gueule, espèce de gaufre de douche.*

— Lily, termină cu franceza. Am spus că-mi pare rău.

— E aici un polițist care vrea să te vadă, spuse ea.

Charlie o prinsese pe Sophie la piept cu niște curele ca pe o bombă-bebeluș cînd coborî pe scara din spate. Ajunsese să-și poată ține capul drept, așa că o fixase cu fața spre lume ca să se poată uita în jur. Felul în care i se mișcau mîinile și picioarele în ritmul mersului lui Charlie o făcea să semene cu un paraşutist care se folosea de un slăbănog fără gust vestimentar drept paraşută.

Polițistul stătea la tejgheaua din fața lui Lily și arăta ca desprins dintr-o reclamă la coniac, într-un costum italienesc la două rînduri din mătase indigo pură, cu o cămașă galbenă de olandă și cravată galbenă. Avea în jur de cincizeci de ani, arătînd hispanic, zvelt, cu trăsături ascuțite și cu aspectul unei păsări de pradă. Avea părul pieptănat peste cap, și șuvițele cărunte de la tîmple îl făceau să pară că vine spre tine chiar și cînd stătea.

— Inspector Alphonse Rivera, spuse polițistul întinzîndu-și mîna. Vă mulțumesc că ați coborît. Domnișoara mi-a spus că erați la muncă lunea trecută, seara.

Luni. Ziua în care înfruntase păsările pe alee, ziua în care palida roșcată intrase în magazin.

— Nu trebuie să-i spui nimic, Asher, îi zise Lily cu intenția clară de a-și arăta loialitatea, în ciuda faptului că îl considera un burghez ratat.

— Mulțumesc, Lily, de ce nu iei o pauză și te duci să vezi cum stau lucrurile în zona abisală?

Ea bombăni, apoi scoase ceva din sertarul de sub casa de marcat, probabil țigările, și se retrase prin ușa din spate.

— De ce nu e la școală? întrebă Rivera.

— E un caz special, îl lămuri Charlie. Are profesori particulari, înțelegeți.

— De asta e așa de veselă?

— Luna asta învață despre existențialiști. Acum o săptămînă a cerut ca temă de studiu cum să omoare un arab pe plajă.

Rivera zîmbi, și Charlie se mai destinse puțin. Scoase o fotografie din buzunarul de la piept și i-o arătă lui Charlie. Sophie făcu un gest de parcă ar fi vrut să o ia. Era poza unui domn în vîrstă, îmbrăcat la patru ace, stînd pe treptele unei biserici. Charlie recunoscu catedrala Sfinții Petru și Pavel, aflată foarte aproape de Washington Square.

— L-ați văzut cumva pe omul ăsta luni seara? Purta un pardesiu negru și o pălărie în seara aceea.

— Nu. Îmi pare rău, dar nu l-am văzut, spuse Charlie. Ceea ce era adevărat. Am stat aici, în magazin, pînă pe la zece. Am avut cîțiva clienți, dar nu și pe el.

— Sînteți sigur? Îl cheamă James O'Malley. Nu e prea sănătos. Cancer. Soția lui spune că a ieșit pe înserat luni și nu s-a mai întors.

— Nu, îmi pare rău, spuse Charlie. Pe vatmanul tramvaiului l-ați întrebat?

— Am vorbit deja cu tipii care lucrează acolo chiar în seara aceea. Credem că s-a prăbușit pe undeva și nu l-am găsit. Lucrurile nu stau prea bine după ce a trecut atîta timp.

Charlie dădu din cap, încercînd să pară preocupat. Era așa de ușurat că polițistul nu venise pentru ceva legat de el, că era aproape buimac.

— Poate că ar fi mai bine să-l întrebați pe împărat – îl știți, nu-i așa? Se pricepe la misterele și disparițiile din oraș mult mai bine decît oricare dintre noi.

Rivera se cutremură cînd auzi de împărat, dar se relaxă imediat și zîmbi.

— Bună idee, domnule Asher. Să văd dacă-i pot da de urmă. Apoi îi dădu lui Charlie o carte de vizită. Dacă vă aduceți aminte de ceva, dați-mi un telefon. Bine?

— Sigur că da. A, domnule inspector, spuse Charlie, și Rivera se opri la cîțiva pași de tejghea. Cazul ăsta de rutină nu trebuia investigat de un inspector.

— Da. În mod normal, cazul ar fi trebuit preluat de un ofițer în uniformă, dar acum ar putea fi vorba de altceva. Și cum eu mă ocup de el, aveți parte de mine.

— A, perfect, spuse Charlie. Apropo, aveți un costum foarte frumos. N-am putut să nu-l remarc. Cu asta mă ocup.

— Mulțumesc, spuse Rivera, privindu-și manșetele ușor nostalgic. Acum ceva timp am avut o scurtă perioadă mai norocoasă.

— Îmi pare bine, spuse Charlie.

— Dar a trecut, spuse Rivera. Drăguță fetița. Să aveți grijă amîndoi.

Și cu asta ieși din magazin.

Charlie se întoarse cu gîndul de a urca scările, cînd se ciocni de Lily. Stătea cu mîinile încrucișate sub cuvintele „Iadul sînt ceilalți" imprimate pe tricoul ei și îl privea ceva mai critic decît de obicei.

— Deci, Asher, ai ceva să-mi spui?

— Lily, n-am timp să...

Lily ținea tabachera de argint adusă de roșcată. Încă avea o strălucire roșie. Sophie întinse mîna după ea.

— Cum? spuse Charlie.

O fi văzut-o Lily? S-o fi luat după lucirea asta ciudată.

Lily deschise tabachera și o înfipse sub nasul lui Charlie.

— Citește ce e gravat.

James O'Malley, stătea scris cu litere ornate.

Charlie făcu un pas în spate.

— Lily, nu pot – habar n-am de bătrîn. Uite, trebuie s-o pun pe doamna Ling să aibă grijă de Sophie, și eu să mă duc în Castro. Îți explic eu mai tîrziu, bine? Promit.

Rămase o clipă pe gînduri, uitîndu-se la el acuzator, ca și cum l-ar fi surprins hrănind cu cereale Froot Loops animăluțul ei, *la bête noire*. Apoi se îmbună.

— Du-te, spuse ea.

8

Un tramvai numit confuzie

Charlie Asher se avînta spre periferia cartierului Castro cu un străvechi baston-sabie luat din magazin, pus pe scaunul de lîngă el al furgonetei, cu falca ascuțită ca o baionetă, întreaga lui figură părînd o schiță în creion de o fioroasă intensitate. Cu jumătate de stradă, jumătate de stradă, jumătate de stradă tot înainte – spre Valea Barurilor cu Prețuri Umflate și Străinele Meleaguri ale Frezelor Simandicoase – călătorea onestul Mascul Beta. Și vai de mama nechibzuitului nevolnic care a îndrăznit să se pună cu negustorul lui de moarte la mîna a doua, pentru că amărîta lui viață va fi țintuită pe taraba tocmelilor. *Va avea loc o revoltă în Gay Town,* își spuse Charlie, *și eu voi apăsa pe trăgaci pentru dreptate.*

Mă rog, nu chiar *apăsa pe trăgaci*, de vreme ce avea o sabie ascunsă într-un baston, nu o armă de foc – mai mult *o cotonogeală* pentru dreptate –, care de fapt nici nu avea conotațiile îngerului răzbunător pe care le căuta el; era furios și gata să tragă niște șuturi în cur, asta era tot. Așa că păzea, cum se spune. (Din întîmplare *Cotonogeală pentru dreptate* era titlul aflat pe al doilea loc ca popularitate la Castro Video Rentals, foarte aproape de *S-a născut o stea* și depășit doar de *Polițai în chiloți*, numărul unu cu lauri.)

Charlie întoarse pe Market Street și după colțul cu Noe Street văzu: Fresh Music, cu litere mari din sticlă colorată, simțind cum i se zbîrlește părul de pe ceafă și

o mare presiune în băşică. Tot corpul îi intră în starea dă-i-şi-luptă şi pentru a doua oară în acea săptămînă, mergea contra naturii lui de Mascul Beta alegînd lupta. Păi, atunci bine, îşi spuse el. Aşa să fie. Se va confrunta cu torţionarul lui şi îl va lăsa lat de îndată ce va găsi un loc de parcare – ceea ce nu s-a întîmplat.

Dădu roată străzii, oscilînd între cafenele şi baruri, aflate din abundenţă în Castro. Merse în jos şi în sus pe străzile laterale, trecu pe lîngă şiruri de case în stil victorian întreţinute exemplar (la preţuri exorbitante), dar nu găsi nici un loc pentru credinciosul lui armăsar. După o jumătate de oră de orbitare prin cartier, se îndreptă spre centru şi găsi un loc într-o parcare de la Fillmore, apoi luă străvechiul tramvai înapoi spre Market Street din Castro. Un tramvai drăguţ, micuţ şi verde, în stil italian, numai bun de vîndut ca antichitate, cu scaune din stejar, bare din alamă şi ramele geamurilor din mahon – un clopoţel cu glas vrăjit şi o viteză maximă de treizeci şi cinci de kilometri pe oră: cam aşa s-a avîntat Charlie Asher în bătălie. Încercă să se vadă atacat din flancuri de o hoardă de huni, fluturîndu-şi săbiile neiertătoare şi împroşcîndu-l cu săgeţi în timp ce treceau pe lîngă frescele din cartierul Mission, sau poate călăreţi vikingi, cu scuturi fixate pe lateralele tramvaiului, toba mare bătînd în timp ce jefuiau anticariatele, barurile pentru sado-masochişti, barurile cu sushi, barurile pentru masochişti cu sushi (nu puneţi întrebări) şi galeriile de artă din Castro. Şi aici pînă şi formidabila imaginaţie a lui Charlie se epuiză. Coborî din tramvai la intersecţia lui Castro cu Market şi o luă înapoi o stradă, pînă la Fresh Music, apoi se opri în faţa magazinului, întrebîndu-se ce dracu' îi mai rămînea de făcut.

Şi dacă cel care-i telefonase împrumutase telefonul? Şi dacă în spatele ţipetelor şi ameninţărilor nu se afla decît un puşti zăpăcit? Dar, cînd privi pe uşă, văzu în spatele tejghelei, stînd de unul singur, un bărbat negru extraordinar

de înalt îmbrăcat complet în verde ca menta și în acel moment Charlie își pierdu mințile.

— Tu ai omorît-o! urlă Charlie, care năvălise în magazin printre rafturile cu CD-uri spre omul în verde.

Își scoase sabia din fugă sau încercă s-o facă, sperînd să o tragă dintr-o singură mișcare fluidă din teaca bastonului și să o înfigă în gîtul ucigașului lui Rachel. Dar bastonul-sabie zăcuse multă vreme în camera din dosul prăvăliei lui Charlie și, cu excepția celor trei ocazii cînd Abby, prietena lui Lily, încercase să plece cu el (o dată cînd încercase să îl cumpere, dar Charlie refuzase să i-l vîndă, și încă de două ori cînd încercase să-l fure), sabia nu mai fusese trasă de ani de zile. Micul cui de bronz care trebuia apăsat pentru a elibera lama se înțepenise, așa că, atunci cînd Charlie aplică lovitura mortală, răsuci tot bastonul, care era mai greu și mai lent decît ar fi fost doar sabia. Omul în verde ca menta – rapid pentru dimensiunile lui – se eschivă, și Charlie doborî un rînd întreg de CD-uri cu Judy Garland, se dezechilibră, ricoșă în tejghea, se învîrti și mai încercă o dată mișcarea scoate-și-împunge pe care o văzuse de atîtea ori în filmele cu samurai și pe care o tot repetase în minte în drum spre Castro. De data asta sabia ieși din teacă și descrise un arc mortal la doar un metru de fața omului în verde ca menta, decapitînd complet un afiș în mărime naturală cu Barbra Streisand.

— Așa o vizită mai rar, tună prăjina.

În timp ce se reechilibra, pregătindu-și o lovitură de rever, Charlie văzu ceva mare și negru venind în zbor spre el și, în ultima clipă, recunoscu în acel obiect vechea casă de marcat care îi fusese aruncată în cap. Urmă un fulger, un ding și totul deveni întunecat și grețos.

Cînd Charlie își reveni, se trezi legat de un scaun în camera din spate a magazinului de discuri, care semăna surprinzător de mult cu aceea din prăvălia lui, cu excepția faptului că toate cutiile erau pline cu discuri și CD-uri în

loc de tot felul de vechituri. Deasupra lui stătea omul negru și înalt, și Charlie crezu la început că se va prăbuși iar în ceața și fumul de pînă atunci, apoi își dădu seama că privirea lui percepea imagini pîlpîitoare, apoi durerea i se aprinse în cap ca o lumină stroboscopică.

— Au!

— Ce-ți face gîtul? îl întrebă lunganul. Cum ți-l simți, rupt? Îți simți picioarele?

— Hai, omoară-mă, lasș împuțit! spuse Charlie zbătîndu-se pe scaun, încercînd să-l atace pe cel care îl prinsese și simțindu-se nițel asemenea Cavalerului Negru din *Monty Python și Sfîntul Graal* după ce îi fuseseră tăiate mîinile și picioarele. Dacă tipul ar mai fi făcut un pas spre el, l-ar fi putut izbi cu capul în boașe. De asta era sigur.

Lunganul îl călcă pe picioare – era vorba de niște mocasini din piele mărimea patruzeci și șase, deasupra cărora se înălțau cele o sută treizeci de kilograme ale negustorului de moarte și discuri uzate.

— Au! Charlie țopăi cu tot scaunul într-un cerculeț al durerii. Fir-ar al dracului! Au!

— Deci îți simți picioarele?

— Hai, termină odată! Dă-i drumul!

Charlie își întinse gîtul de parcă și-ar fi oferit gîtlejul la tăiere. Strategia lui consta în a-l atrage pe cel care îl prinsese în raza lui de acțiune, apoi să secționeze artera femurală a lunganului cu dinții, apoi să privească plin de lăcomie cum sîngele i se va revărsa peste pantalonii verzimentă și pe podea. Charlie ar fi rîs lung și sinistru uitîndu-se cum viața se scurgea din nenorocitul ăla ticălos, apoi ar fi țopăit cu scaunul pînă în stradă, la tramvaiul din Market, și s-ar fi transferat în autobuzul patruzeci și unu la Van Ness, ar fi țopăit jos la Columbus și ar mai fi țopăit pe cele două străzi pînă acasă, unde s-ar fi găsit cineva care să-l dezlege. Avea un plan – și un abonament de autobuz valabil încă patru zile –, așa că nenorocitul ăsta nu-și alesese prea bine omul cu care să se pună rău.

— Nu vreau să te omor, Charlie, spuse lunganul păstrînd o distanță protectoare. Îmi pare rău că a trebuit să te pocnesc cu casa de marcaj. Pur și simplu nu mi-ai lăsat altă variantă.

— Ai fi putut să ai parte de înțepătura fatală a spadei mele!

Charlie se uită în jur după bastonul-sabie, doar în eventualitatea că tipul îl lăsase în raza lui de acțiune.

— Sigur că da, era și posibilitatea asta, dar m-am gîndit s-o aleg pe cea fără pete de sînge și funeralii.

Charlie încercă să se elibereze din sfoară, care, după cum își dădea seama abia acum, era făcută din pungi de plastic pentru clienți.

— Te pui cu Moartea, știi? Eu sînt Moartea.

— Da, știu.

— Nu zău?

— Sigur.

Lunganul răsuci un alt scaun și se așeză pe el cu fața la spetează, uitîndu-se la Charlie. Genunchii îi ajungeau la coate și semăna cu o broască verde, uriașă, gata să se năpustească asupra unei insecte. Charlie observă pentru prima dată că avea ochi aurii, ficși, contrastînd cu pielea lui tuciurie.

— La fel sînt și eu, spuse funestul om-broscoi în verde ca menta.

— Tu? Tu ești Moartea?

— *O* Moarte, nu Moartea. Nici nu cred să existe MOARTEA. Oricum, nu în ziua de azi.

Charlie nu mai înțelegea nimic, așa că începu să se zbată și să se clatine pînă cînd lunganul trebui să-l prindă și să-l liniștească pentru a nu se răsturna cu scaunul.

— Tu ai omorît-o pe Rachel.

— Nu.

— Te-am văzut acolo.

— Da, așa e. Asta e problema. Ești așa de amabil să nu te mai zvîrcolești? Zgudui scaunul lui Charlie. Dar n-am

fost implicat în moartea lui Rachel. Noi nu mai facem așa ceva. Absolut deloc. Chiar nu te-ai uitat în carte?

— Ce carte? La telefon mi-ai spus ceva despre o carte.

— *Marea, grandioasa carte a morții.* Ți-am trimis-o la magazin. I-am spus unei femei de la tejghea că am trimis-o și am primit și bonul de expediere, așa că știu că ai primit-o.

— Care femeie – Lily? Nu e femeie, e un copil.

— Nu, asta era o femeie cam de vîrsta ta, cu o coafură *new wave*.

— Jane? Nu. Nu mi-a spus nimic, iar eu n-am primit nici o carte.

— Rahat. Acum înțeleg de ce și-au făcut apariția. Și tu nu știai nimic.

— Cine? Ce?

Moartea Verde ca Menta oftă apăsat.

— Am impresia că o să mai stăm aici un timp. Mă duc să fac o cafea. Tu vrei?

— Sigur că da. Încerci să-mi adormi vigilența, ca pe urmă să ataci.

— Doar ești legat, idiotule. N-am nevoie să te droghez și să-ți torn rahaturi. Ai început să fuți ordinea existenței umane și cineva a trebuit să-ți tragă una-n cur.

— Sigur că da, acuma fă-o pe *negrul* cu mine. Scoate din mînecă atuul etnic.

Verde ca Menta se ridică în picioare și o porni spre ușa magazinului.

— Vrei și frișcă?

— Și două cubulețe de zahăr, te rog, adăugă Charlie.

— Ce mișto e, de ce o dai înapoi? spuse Abby Normal.

Abby era cea mai bună prietenă al lui Lily, și stăteau pe jos în camera din spate a magazinului de solduri Asher's, răsfoind *Marea, grandioasa carte a morții*. Numele adevărat al lui Abby era Alison, dar ea nu mai putea sub nici o formă să tolereze rușinea a ceea ce numea ea „numele ei

de sclavă diurnă". Toată lumea se arăta mult mai afectuoasă cînd o chemau pe numele ales de ea, față de cum reacționau la cel ales de Lily, Darquewillow Elventhing, care trebuia mereu silabisit.

— Se pare că e Asher, nu eu, spuse Lily. O să fie tare șucărit dacă se prinde că i-am luat-o. Și el e Moartea acum, așa cred, așa că aș putea da de belea.

— O să-i spui că i-ai luat cartea? Abby își atinse păianjenul de argint fixat în sprînceană; era un *piercing* proaspăt, care încă se vindeca, și nu se putea abține să-l zgîndărească. Abby, ca și Lily, era îmbrăcată în negru, de la ghete la păr, singura diferență fiind că ea avea pe pieptul tricoului ei negru clepsidra roșie a văduvei negre și era mai subțire și mai spectrală în calitatea ei de ciudată lugubră.

— Nu, o să spun doar că s-a făcut o expediere greșită. Că doar se întîmplă des.

— Cît timp ai crezut că e vorba de tine?

— Cam o lună.

— Dar visele și numele, și lucrurile despre care e vorba în ea, n-ai avut nici o idee, nu-i așa?

— Am crezut că-mi stă în putere. Am întocmit o grămadă de liste cu oamenii pe care doream să-i văd duși.

— Da, și eu fac la fel. Și abia ieri ți-ai dat seama că e vorba de Asher.

— Da, spuse Lily.

— Ce chestie naspa, spuse Abby.

— Viața e naspa, spuse Lily.

— Și acum? întrebă Abby. Te duci la colegiu?

Dădură amîndouă din cap triste și se uitară în străfundul ojei de pe unghii, pentru a evita să împartă umilința aceleia din ele care parcursese drumul de la o zeiță a întunericului la fraiera găștii cît ai clipi din ochi. Își trăiau viața în speranța că un lucru mare și tenebros și supranatural li se va întîmpla, și cînd s-a întîmplat, l-au luat mult mai în serios decît ar fi fost sănătos. De fapt, teama e un mecanism de supraviețuire.

— Deci toate obiectele astea conţin suflete? întrebă Abby, cît de voioasă îi permitea integritatea ei. Arătă spre vraful de lucruri pe care Charlie scrisese „Nu sînt de vînzare!". Arată astea de parcă ar fi sufletul cuiva în ele?

— Conform cărţii, spuse Lily. Asher zice că le vede strălucind.

— Îmi plac baschetii ăia roşii.

— Ia-i, sînt ai tăi, spuse Lily.

— Pe bune?

— Da, spuse Lily. Luă baschetii de pe raft şi i-i întinse. N-o să le simtă lipsa.

— Marfă. Am o pereche perfectă de ciorapi-plasă roşii cu care să-i port.

— Or fi avînd în ei sufletul vreunui tip asudat obsedat de sport, spuse Lily.

— Se poate prosterna la picioarele mele, spuse Abby făcînd o piruetă şi un arabesc (rămăşiţe, alături de o dereglare digestivă, a zece ani de şcoală de balet).

— Deci sînt un ajutor al Morţii, cum sînt ajutoarele lui Moş Crăciun? spuse Charlie, fluturîndu-şi ceaşca de cafea.

Lunganul îi dezlegase o mînă să-şi poată bea cafeaua, şi Charlie boteza la fiecare mişcare podeaua cu nişte cafea franţuzească. Domnul Fresh se încruntă.

— Ce dracu' tot spui, Asher?

Fresh se simţea destul de prost că îl pocnise pe Asher cu casa de marcat şi că îl legase, şi acum se întreba dacă lovitura nu îi afectase cumva creierul.

— Vorbesc despre Moş Crăciunul de la Macy's, Fresh. Cînd eşti copil şi descoperi că Moş Crăciunul de la Macy's are barbă falsă şi că mai sînt cel puţin vreo şase Moşi Crăciuni de la Armata Salvării care lucrează în Union Square, îţi întrebi părinţii ce se întîmplă, şi ei îţi spun că adevăratul Moş Crăciun e la Polul Nord şi că e tare ocupat,

și că toți tipii ăștilalți sînt ajutoarele lui Moș Crăciun, care ies pe teren să-i dea o mînă de ajutor. Asta spui și tu, că sîntem un fel de ajutoare de Moș Crăciun în slujba Morții?

Domnul Fresh, care stătuse la biroul lui, se așezase acum iar lîngă Charlie ca să-l privească în ochi. Și spuse abia auzit:

— Charlie, doar știi că nu e adevărat. Nu-i așa? Mă refer la ajutoarele lui Moș Crăciun.

— Sigur că știu că nu există Moș Crăciun. Vorbeam metaforic, tembelule.

Domnul Fresh profită de ocazie, își întinse mîna și îi arse una lui Charlie peste ceafă. După care își regretă imediat gestul.

— Hei!

Charlie își puse jos ceașca și își frecă țeasta prin părul rărit, care se înroșise din cauza loviturii.

— Nepoliticos, spuse domnul Fresh. Hai să nu fim nepoliticoși.

— Deci după tine există Moș Crăciun? spuse Charlie, ghemuindu-se în așteptarea unei noi lovituri. O, Doamne, cît de departe merge conspirația asta?

— Nu, nu există nici un afurisit de Moș Crăciun. Vreau doar să spun că nu știm cine sîntem. Nu știu dacă există vreo Moarte, cu M mare, deși din carte reiese că ar fi fost. Vreau doar să spun că sîntem mulți, pe vreo doișpe îi știu eu chiar aici, în oraș – cu toții alegem suflete și avem grijă să ajungă pe mîinile care trebuie.

— Și asta se bazează pe alegerea la întîmplare a unuia care intră la tine în magazin să cumpere un disc?

Și Charlie făcu ochii mari în clipa cînd își dădu seama. CD-ul lui Rachel cu Sarah McLachlan.

— Tu l-ai luat?

— Da.

Fresh își înfipse privirea în podea, nu pentru că i-ar fi fost rușine, ci pentru că nu voia să vadă durerea adunată în ochii lui Charlie.

— Unde e? Vreau să-l văd, zise Charlie.

— L-am vîndut.

— Cui? Găsește-l. O vreau pe Rachel înapoi.

— Nu știu. Unei femei. Nu știu cine e, dar sînt sigur că ei îi era destinat. O să-ți dai singur seama.

— Da? Și de ce, mă rog? întrebă el. De ce eu? Eu nu vreau să omor oameni.

— Noi nu omorîm oameni, domnule Asher. E o idee greșită. Pur și simplu facilităm înălțarea sufletului.

— Păi un tip a murit pentru că i-am spus ceva, iar un altul a avut un atac de cord tot din cauza mea. Practic, o moarte care survine din cauza ta e de fapt o crimă, afară de cazul cînd ești om politic. Corect? Așa că de ce eu? N-aș putea spune că sînt un expert în mînării de-astea. Așa că de ce eu?

Domnul Fresh analiză cuvintele lui Charlie și simți cum ceva sinistru i se tîra pe șira spinării. În toți anii de cînd era în branșă, nu își amintea ca vreuna dintre acțiunile lui să fi avut ca rezultat direct moartea cuiva și nici nu auzise să i se fi întîmplat ceva asemănător vreunui alt Negustor al Morții. Sigur că ocazional se mai întîmpla să-ți faci apariția chiar în momentul cînd cineva era pe ducă, dar era ceva cu totul accidental și niciodată cauza decesului.

— Ei? făcu Charlie.

Domnul Fresh ridică din umeri.

— Pentru că s-a întîmplat să mă vezi. Cu siguranță, ai observat că nimeni nu te vede cînd ieși pe teren pentru a mai ridica un receptacul al sufletului.

— Niciodată n-am făcut așa ceva.

— Ba da, și o s-o mai faci, cel puțin așa ar trebui. Trebuie să te integrezi în program, domnule Asher.

— Da, mi-ai mai spus-o. Ești – ăă – invizibil cînd ieși la cules de suflete?

— Nu chiar invizibil, ca să zic așa, doar că nimeni nu ne poate vedea. Poți să intri de-a dreptul în casa omului

fără ca el să vadă că stai chiar lîngă el, dar, dacă te adresezi cuiva de pe stradă, te vede, chelneriţele îţi vor lua comanda, taxiurile opresc să te ia – mă rog, nu e cazul meu, eu sînt negru, dar în rest n-ar fi o problemă. Cred că e o chestie care ţine de voinţă. Am verificat-o eu. Animalele ne pot vedea. Apropo, va trebui să fii atent la cîini cînd extragi un suflet.

— Deci aşa ajungi... cum ni se spune?

— Negustorii Morţii.

— Hai, lasă-mă, chiar aşa?

— Asta nu mai scrie în carte. Mi-a venit mie.

— Foarte tare.

— Mulţumesc. Domnul Fresh zîmbi, uşurat pe moment că nu mai trebuia să se gîndească la gravitatea tranziţiei absolut unice a lui Charlie la stadiul de Negustor al Morţii. De fapt cred că e vorba despre un personaj de pe coperta unui album, un tip aflat în spatele unei case de marcat, cu ochii de un roşu strălucitor, dar nu mai ştiu cînd mi-a venit ideea.

— Păi are o logică perfectă.

— Da, aşa mi-am zis şi eu, spuse domnul Fresh. Mai vrei cafea?

— Te rog. Charlie îi întinse ceaşca goală. Deci te-a văzut cineva. Aşa ai devenit Negustor al Morţii?

— Nu, tu ai devenit în felul ăsta. Cred că tu, poate... Fresh nu voia să-l inducă în eroare pe sărmanul Charlie, dar, pe de altă parte, nu ştia ce se întîmplase. S-ar putea ca tu să fii altfel decît noi. Nimeni nu m-a văzut. Lucram în serviciul de pază al unui cazinou din Vegas cînd mi s-a luat – am avut o problemă cu justiţia. Şi aşa am ajuns la San Francisco, unde am deschis magazinul ăsta de discuri la mîna a doua şi CD-uri, mai ales jazz la început. Şi după un timp s-a întîmplat pur şi simplu. Receptacule cu suflete care străluceau, oameni care intrau aici cu ele şi pe care le lăsau aici la vînzare. Nu ştiu cum sau cînd, dar pur şi

simplu s-a întîmplat și n-am spus nimănui nimic. Apoi am primit cartea prin poștă.

— Iar cartea. N-ai cumva încă un exemplar?

— Nu există decît unul. Cel puțin așa știu eu.

— Și tu l-ai expediat?

— L-am trimis cu confirmare de primire! se răsti Fresh. A semnat cineva de la magazinul tău. Cred că eu mi-am făcut datoria.

— Bun, scuze, zi mai departe.

— În fine, cînd am ajuns eu aici, Castro era un loc foarte trist. Singurii tipi pe care îi vedeai pe stradă erau ori foarte bătrîni, ori foarte tineri, iar cei de la mijloc erau ori morți, ori bolnavi de SIDA, mergînd în bastoane, cu cilindri de oxigen după ei. Moartea era peste tot. Era ca și cum ar fi trebuit găsită o soluție pentru suflete, și eu stăteam pur și simplu și vindeam discuri. Apoi mi-a parvenit cartea prin poștă. Se anunța sosirea unei mulțimi de suflete. În primii ani am adunat suflete în fiecare zi, uneori chiar de două sau de trei ori pe zi. Nici n-ai idee cîți homosexuali au pus suflet în muzică.

— Și le-ai vîndut pe toate?

— Nu. Intră și ies. Există întotdeauna o evidență.

— Dar cum ești sigur că sufletul potrivit ajunge la persoana potrivită?

— Asta nu mai e problema mea, nu?

Domnul Fresh ridică din umeri. La început fusese îngrijorat în privința asta, dar apoi totul se desfășurase exact cum trebuia și așa a început să aibă încredere în mecanismul sau forța care guverna această afacere.

— Păi dacă ai atitudinea asta, la ce-o mai faci? Eu nu vreau slujba asta. Eu am slujba mea și un copil.

— Trebuie s-o faci. Crede-mă că după ce am primit cartea, am încercat să n-o fac. Cu toții am trecut prin asta. Cel puțin cei cu care am discutat. Cred că ai văzut deja ce ți se întîmplă dacă refuzi. La început o să auzi voci, apoi apar și umbrele. Cartea le numește Subteranii.

— Corbii uriași? Ei?

— Pînă să fi apărut tu, nu erau decît voci și niște umbre neclare. Dar ceva se întîmplă. Ceva ce a început cu tine și continuă cu tine. Le-ai dat voie să ia un suflet, nu-i așa?

— Eu? Doar mi-ai spus că sînt o groază de Negustori ai Morții.

— Ceilalți știu cum se face. E vorba de tine. Tu ai dat-o-n bară. Mi s-a părut mie că l-am văzut pe unul zburînd pe la începutul săptămînii. Apoi azi. Tocmai eram pe stradă și vocile erau rele. De-a dreptul rele. Atunci te-am sunat. Tu ai răspuns, nu-i așa?

Charlie dădu din cap.

— Habar n-am avut. De unde era să știu?

— Deci au luat unul?

— Două, spuse Charlie. A ieșit o mînă din canal. Asta s-a întîmplat în prima mea zi.

— Asta e, spuse Fresh cu capul proptit în palmă. Pot spune că sîntem futuți de-acum.

— Știu și eu? spuse Charlie încercînd să descopere latura luminoasă a lucrurilor. Poate am fost futuți mai dinainte. Adică avem magazine de solduri pentru morți, mai *futuți* de-atît nu prea se poate.

Domnul Fresh își ridică privirea.

— În carte se spune că, dacă nu ne facem treaba, totul s-ar putea cufunda în beznă, ca Lumea Subterană. Nu știu cum e pe acolo, domnule Asher, dar am avut ocazia să văd cîteva filme de acolo, așa că nu mă interesează deloc să descopăr cum e. Dar pe tine?

— Poate că e vorba de Oakland?

— Ce e cu Oakland?

— Lumea Subterană.

— Oakland nu e Lumea Subterană.

Domnul Fresh sări în picioare; nu era un om violent, nici nu aveai de ce cînd erai de mărimea lui, dar...

— Dar Tenderloin[1]? sugeră Charlie.

---

1. Cartier din San Francisco, plin de baruri și cazinouri, renumit pentru afacerile ilegale care se practică acolo. (n.t.)

— Nu mă face să te plesnesc. Nici unul din noi nu vrea așa ceva, nu-i așa, domnule Asher?

Charlie scutură din cap.

— Am văzut corbii, spuse el, dar n-am auzit nici o voce. Ce voci?

— Îți vorbesc cînd ești pe stradă. Uneori, auzi o voce venind prin supapa de aerisire, dintr-un canal de scurgere, uneori, dintr-un hidrant. Ei sînt. Voci de femei, zeflemitoare. Au trecut ani fără să le aud, aproape că le uitasem, apoi am ieșit după un suflet și m-am auzit strigat. Le mai telefonam și celorlalți negustori, să-i întreb dacă au mai făcut ceva, dar am renunțat.

— De ce?

— Pentru că am ajuns să credem că telefoanele astea ni le aduceau pe cap. Noi lucrăm fără contacte. Așa că ne-a luat ceva timp să ne prindem. N-am găsit decît șase dintre comercianți în oraș atunci și noi luam masa împreună o dată pe săptămînă, discutînd despre ce știam, comparîndu-ne notițele – asta a fost cînd am văzut prima umbră. De fapt, pentru siguranța amîndurora, asta e ultima oară cînd ne mai întîlnim.

Domnul Fresh dădu iar din umeri și începu să-l dezlege pe Charlie, spunîndu-și: *Totul s-a schimbat din ziua aia la spital. Tipul ăsta a schimbat totul și îl trimit în lume ca pe un miel la tăiere – sau poate că el va stîrni măcelul. Poate că el e alesul...*

— Stai, habar n-am de nimic, insistă Charlie. Nu-mi poți da pur și simplu drumul fără să mă pui mai mult în temă. Ce se va întîmpla cu fiica mea? De unde să știu cui să vînd sufletele? Era cuprins de panică și încerca să pună toate întrebările înainte de a fi lăsat să plece. Ce reprezintă numerele de după nume? Așa primiți numele? Și cît va trebui să fac treaba asta? De ce te îmbraci mereu în verde ca menta?

În timp ce domnul Fresh îi dezlega o gleznă, Charlie încerca s-o lege pe cealaltă la loc.

— Numele meu, spuse domnul Fresh.

— Pardon? făcu Charlie oprindu-se din autolegare.

— Mă îmbrac în verde ca menta pentru că numele meu mic e Minty.

Charlie uită complet de problemele lui.

— Minty? Te cheamă Minty Fresh[1]?

Charlie făcu o mutră de parcă ar fi vrut să-și înăbușe un strănut, dar izbucni într-un hohot de râs. Și imediat își vîrî capul la cutie.

1. Proaspăt ca menta. (n.t.) (în engl. în orig.)

9

Dragonul, ursul și peștele

La mijlocul coridorului de la etajul trei al casei lui Charlie avea loc o ședință a celor două mari puteri ale Asiei : doamna Ling și doamna Korjev. Avantajul strategic al doamnei Ling decurgea din ținerea lui Sophie la piept, în timp ce doamna Korjev, care era exact de două ori cît doamna Ling, poseda amenințarea masivei forțe represive. Ceea ce le unea, pe lîngă faptul că erau văduve și imigrante, era marea lor dragoste pentru Sophie, o cunoaștere precară a englezei și o pasională lipsă de încredere în capacitatea lui Charlie Asher de a-și crește singur fata.

— El supărat cînd plecat azi. Ca un urs, spuse doamna Korjev, care era posedată de o pornire atavică spre comparații ursine.

— Zice fără poc, spuse doamna Ling, care se limita la folosirea verbelor englezești doar la prezent, în semn de devotațiune față de credința ei budistă, sau cel puțin așa pretindea. Cine dă poc la fată?

— E foarte bine dai copilului porc. Ajută să crească voinică, spuse doamna Korjev, adăugînd imediat: Ca un urs.

— El spune că o schimbă în *shih tzu*. *Shih tzu* e cîine. Ce tată crede că fetița schimbă în cîine?

Doamna Ling era cît se poate de protectoare față de fetițe, deoarece crescuse într-o provincie a Chinei unde în

fiecare dimineață își făcea apariția un om cu o căruță și aduna trupurile fetițelor care se născuseră peste noapte și fuseseră aruncate în stradă. Ea avusese noroc pentru că mama ei se ascunsese cu ea pe cîmp și a refuzat să se întoarcă acasă pînă cînd noua fiică nu a fost acceptată de familie.

— Nu *shih tzu*, o corectă doamna Korjev. *Shiksa*.

— Mă rog, *shiksa*. Cîinele e cîine, spuse doamna Ling. E iresponsabil.

Nici urmă de *r* în pronunția doamnei Ling a cuvîntului *iresponsabil*.

— E cuvînt evreiesc pentru fată nu-evreică. Rachel e evreică, știi.

Madam Korjev, spre deosebire de majoritatea imigranților ruși aflați în cartier, nu era evreică. Ai ei veniseră din stepele Asiei, iar ea era o descendentă a cazacilor – care, în general, nu erau considerați prietenii evreilor. Și acum ispășea păcatele strămoșilor protejînd-o pînă la ferocitate (destul de asemănător cu o mamă ursoaică) pe Rachel, și acum pe Sophie.

— Trebuie udate florile azi, zise doamna Korjev.

La capătul coridorului erau un bovindou mare care dădea spre clădirea de vizavi și o jardinieră plină de năprasnice roșii. În fiecare după-amiază cele două mari puteri asiatice obișnuiau să stea pe coridor, să admire florile, să discute despre prețuri și să se plîngă de disconfortul crescînd al pantofilor lor. Nici una nu îndrăznea să-și facă propria jardinieră cu năprasnice, ca să nu se spună că furase ideea de la cei de vizavi, așa că, în compensație, începu o escaladare a conflictului legat de jardinieră, care s-ar fi putut termina într-o vărsare de sînge. În mod tacit au căzut de acord să admire – dar să nu rîvnească – florile roșii.

Doamnei Korjev îi plăcea roșul lor pur. Fusese întotdeauna furioasă pe comuniști că cooptaseră culoarea aceea, care altfel îi evoca întotdeauna copilăria ei neîngrădită. Dar, oricum, sufletul rusesc, condiționat de o mie de ani de

spaime, nu era într-adevăr echipat pentru o fericire neîngrădită, ceea ce probabil că era cel mai bine.

Doamna Ling era și ea vrăjită de roșul năprasnicelor, pentru că în cosmologia ei roșul reprezenta norocul, prosperitatea, viața lungă. Porțile templului erau vopsite în același roșu, așa că florile roșii reprezentau una dintre multele căi spre *wu*, eternitatea, iluminarea – în esență, universul într-o floare. În plus, era convinsă că dădeau un gust grozav supei.

Sophie descoperise culoarea de curînd, și stropii roșii pe grinzile cenușii îi așterneau pe fețișoară un zîmbet fără dinți.

Deci cele trei se bucurau de frumusețea florilor roșii, cînd pasărea neagră izbi geamul, producînd o rozetă de crăpături ca o pînză de păianjen. Dar, în loc să se fi prăbușit, pasărea păru să se scurgă prin crăpături și se risipi ca o cerneală neagră pe pereții holului.

Și marile puteri ale Asiei o zbughiră spre scară.

Charlie își masa încheietura mîinii stîngi, de care îi fusese legată o pungă de plastic.

— Cum, mama ta te-a botezat după o apă de gură?

Domnul Fresh, care părea oarecum vulnerabil pentru un om de mărimea lui, spuse:

— Pastă de dinți, de fapt.

— Serios?

— Da.

— Scuze, n-am știut, spuse Charlie. Dar ai fi putut să-l schimbi, corect?

— Domnule Asher, poți fi împăcat cu gîndul că ești cel care ești atîta vreme. Și în final te hotărăști să te lași pe mîna sorții. Pentru mine lucrul ăsta a însemnat să fiu negru, să fiu înalt de peste doi metri – și totuși să nu joc în MBA, să mă cheme Minty Fresh și să fiu recrutat ca Negustor al Morții. Își ridică o sprînceană de parcă l-ar

fi acuzat pe Charlie. Am învățat să accept toate aceste lucruri.

— Am crezut că o să spui homo, zise Charlie.

— Ce? Un bărbat nu trebuie să fie homo ca să se îmbrace în verde ca menta.

Charlie cîntări costumul verde-mentă al domnului Fresh – cu aspect creponat și mult prea subțire pentru anotimpul în care erau – și simți o ciudată atracție pentru atît de răcoritorul nume de Negustor al Morții. Deși nu o știa, Charlie recunoștea semnele unui alt Mascul Beta. (Sigur că sînt și Masculi Beta homosexuali: Masculul Beta e superapreciat ca iubit în comunitățile gay pentru că îl poți învăța cum să se îmbrace, deși poți fi sigur că nu-i va apărea vreodată vreun simț special pentru modă și nu va fi mai șic decît tine.) Charlie spuse:

— Cred că ai dreptate, domnule Fresh. Îmi pare rău dacă m-am lansat în presupuneri. Scuze.

— E-n regulă, spuse domnul Fresh. Dar acum chiar că ar trebui să pleci.

— Încă nu pricep cum de știi către cine se duc sufletele. Adică, vreau să spun că, după ce mi s-a-ntîmplat, prăvălia mea era plină de suflete și eu habar n-aveam. De unde știu că nu le-am dat cuiva care avea deja unul? Și dacă cineva are un set întreg?

— Imposibil. Cel puțin din cîte știm noi. O să afli tu. Poți să mă crezi pe cuvînt. Cînd oamenii sînt gata să primească sufletul, îl iau și gata. Ai studiat vreodată religiile orientale?

— Stau în Chinatown, spuse Charlie și, deși, din punct de vedere tehnic, era destul de corect, știa să spună exact trei lucruri în mandarină: *Bună ziua; Apretați-le, vă rog* și *Sînt un ignorant alb*, toate învățate de la doamna Ling. El credea că ultima expresie se traducea prin „vă doresc o dimineață superbă."

— Lasă-mă să reformulez, spuse domnul Fresh. Ai studiat vreodată religiile orientale?

— A, religiile orientale, spuse Charlie, prefăcîndu-se că interpretase greșit întrebarea. Doar chestiile de pe Discovery Cannel – știi tu, Buddha, Shiva, Gandalf – barosanii.

— Știi ce înseamnă conceptul de karma? Cum problemele fără soluții îți sînt re-prezentate într-o altă viață?

— Sigur că da. Ce mare chestie?

Charlie își dădu ochii peste cap.

— Deci imaginează-ți că ești un agent de redistribuire a sufletelor. Sîntem agenții karmei.

— Agenți secreți, spuse Charlie gînditor.

— Și cred că nici nu mai e nevoie să spun, zise domnul Fresh, că nu poți să destăinui nimănui ce ești, deși, da, cred că *sîntem* agenți secreți ai karmei. Păstrăm un suflet pînă cînd cineva e gata să-l primească.

Charlie își scutură capul de parcă ar fi vrut să-și scuture apa din urechi.

— Deci, dacă cineva îmi intră-n prăvălie și cumpără un suflet, pînă atunci a trecut prin viață fără suflet? Dar e groaznic.

— Zău? spuse Minty Fresh. Tu știi dacă ai suflet?

— Sigur că știu.

— De ce spui asta?

— Pentru că eu sînt eu, se bătu Charlie în piept. Iată-mă.

— Ceea ce se vede e doar un trup, spuse Minty, și abia dacă se poate spune și asta. Ai putea fi un receptacul gol și habar n-ai avea de diferență. Poate că nu ai atins acel punct în viață cînd primești un suflet.

— Ha?

— Sufletul poate fi mult mai evoluat decît ești tu acum. Dacă un copil ratează clasa a zecea, îl pui să repete toate celelalte clase?

— Nu, cred că nu.

— Nu, îl pui să ia clasa a zecea de la început. La fel e și cu sufletele. Nu pot decît să se înalțe. O persoană primește

suflet cînd îl poate duce la nivelul următor, cînd e gata să mai învețe o lecție.

— Deci, dacă vînd vreunul din obiectele astea strălucitoare cuiva, înseamnă că acel om a trecut prin viață fără suflet?

— Asta e teoria mea, spuse domnul Fresh. Am citit cît se poate de mult despre acest subiect de-a lungul anilor. Texte din toate religiile și culturile, și asta e cea mai bună explicație pe care am găsit-o.

— Deci în cartea pe care mi-ai trimis-o nu scrie chiar totul.

— Acolo găsești doar instrucțiunile practice. Nu găsești explicații. E simplu ca bună ziua. Ți se spune să iei un calendar și să ți-l pui lîngă pat, și numele îți vor veni în minte. Nu ți se spune cum o să le găsești sau care e obiectul, doar că trebuie să le găsești. Să-ți iei o agendă pe zile. Asta folosesc eu.

— Dar numărul? Cînd dădeam peste un nume scris lîngă pat, era întotdeauna și un număr lîngă el.

Domnul Mint încuviință din cap și zîmbi sfios.

— Înseamnă numărul de zile pe care îl ai pînă la recuperarea sufletului.

— Vrei să spui că asta arată cît mai are de trăit omul ăla? Nici nu vreau să aud așa ceva.

— Nu, nu cît mai are de trăit, cît mai ai pînă la recuperarea sufletului, cîte zile au mai rămas. Am tot studiat chestiunea asta, și numărul nu trece niciodată de patruzeci și nouă. Am crezut că ar avea o semnificație, așa că am început să caut în literatura referitoare la moarte și a muri. Din întîmplare, patruzeci și nouă e numărul zilelor de *bardo*, termenul folosit în *Cartea tibetană a morților* pentru tranziția dintre viață și moarte. Într-un fel, prin noi, Negustorii Morții, aceste suflete se pun în mișcare, dar trebuie să ajungem acolo în cuprinsul celor patruzeci și nouă de zile. Cam asta ar fi teoria mea. Să nu te mire dacă persoana e moartă de cîteva săptămîni înainte ca tu să-i fi aflat numele. Mai ai încă numărul zilelor rămase din *bardo* ca să iei sufletul.

— Și dacă nu ajung la timp? întrebă Charlie.

Pe fața lui Minty Fresh se instaură jalea.

— Umbre, corbi, rahaturi întunecate răbufnind din Lumea Subterană – cine știe? Treaba e că trebuie să te descurci la timp. Și o vei face.

— Cum, cînd n-ai nici o adresă sau instrucțiuni, cum ar fi „e sub preș"?

— Uneori – de cele mai multe ori – vin ei la tine. Fiecare situație își are soluția ei.

Charlie se gîndi la roșcata aceea trăsnet care îi adusese tabachera de argint.

— Ai spus că uneori?

Fresh ridică din umeri.

— Uneori trebuie chiar să faci cercetări, să găsești persoana, să mergi acasă la ea – odată chiar am angajat un detectiv să mi-l găsească pe unu', dar asta a declanșat vocile. Poți să-ți dai seama dacă te apropii verificînd dacă poți fi văzut de ceilalți.

— Dar trebuie să-mi cîștig existența. Am un copil...

— O s-o faci și pe asta, Charlie. Banii vin ca parte a slujbei. O să vezi.

Și Charlie văzu. O văzuse deja: vînzarea articolelor de îmbrăcăminte Mainheart – ar fi scos zeci de mii dacă le-ar fi obținut.

— Acum trebuie să pleci, spuse Minty Fresh. Întinse mîna pentru a o strînge pe a lui Charlie și un zîmbet îi tăie fața ca o lună în creștere pe cerul nopții. Charlie luă mîna lunganului, în timp ce a lui dispăru în strîngerea Negustorului Morții.

— Sînt sigur că mai am întrebări. Te pot suna?

— Nu, răspunse Verde-Mentă.

— Bine. Plec, spuse Charlie fără să se miște din loc. Sîntem cu totul la cheremul forțelor din Lumea Subterană și chestii din astea.

— Ai grijă, spuse Minty Fresh.

— Habar n-am ce dracu' fac, continuă Charlie, luînd-o timid spre ușă. Toată povara lumii pe umerii mei.

— Da, ai grijă să-ți faci înviorarea de dimineață, spuse uriașul.

— Apropo, zise Charlie, care pierduse ritmul cu văicăreala lui, ești homo?

— Cert e, spuse domnul Minty Fresh, că sînt singur. Complet și în întregime.

— Bine, spuse Charlie. Scuze.

— În regulă. Și eu îmi cer scuze că te-am pocnit în cap.

Charlie încuviință, înșfăcă bastonul-sabie din spatele tejghelei și ieși din Fresh Music într-un San Francisco apăsat de nori.

Ei, nu era el chiar Moartea, dar nici ajutorul lui Moș Crăciun nu era. Nu conta că nimeni nu l-ar fi crezut dacă ar fi povestit ce i se întîmpla. Negustor al Morții suna puțin cam fioros, dar îi plăcea ideea de a fi agent secret. Un agent KARMA – Karma : Apreciere, Recuperare a Morților și Altele – bun, asupra acronimului se mai putea gîndi, dar tot agent secret era.

De fapt, deși nu o știa, Charlie era dotat pentru a fi agent secret.

Pentru că funcționează sub nivelul radarului, Masculii Beta pot fi spioni excelenți. Nu genul de spion „James Bond, într-un Aston Martin cu rachete, care i-o trage frumoasei rusoaice, specialistă în armament, pe un pat învelit în blană de hemelină" – mai curînd genul „birocrat ciufulit, bine deghizat, pescuind documente pătate cu cafea dintr-un container de gunoi". Înfățișarea lui lipsită complet de amenințare îi permitea accesul în locuri unde nu pătrundeau Masculii Alfa, mustind de testosteron. Masculul Beta poate fi de fapt periculos nu atît în sensul de „Jet Li folosindu-și întregul corp ca pe o armă mortală", ci mai curînd de „beat pe cositoare întreprinzînd un asalt *à la* Luke Skywalker asupra șopronului cu sculele de grădinărit".

Deci, în timp ce se îndrepta spre stația de tramvai de pe Market Street și își verifica mental ținuta de agent

secret, simțindu-se destul de bine, chiar cînd trecea pe lîngă o gură de canal, auzi un glas de femeie șoptindu-i aspru:

— Punem noi mîna pe micuță. O să vezi tu, ageamiule. Curînd, curînd.

De cum intră Charlie în magazin, venind dinspre alee, Lily năvăli în camera din spate ca să-l vadă.

— Polițistul a fost iar aici. Tipul ăla a murit. Tu l-ai omorît? După care adaugă: Ăă, domnule?

Apoi salută, făcu o reverență și își împreună mîinile în stilul unei rugăciuni japoneze.

Charlie era șocat rău de tot, venind într-un suflet, panicat din cauza fiicei lui, ceea ce îl făcuse să traverseze orașul ca un apucat. Era sigur că gesturile de respect erau doar un paravan tenebros pentru obținerea unei favori sau pentru a-i fi iertată o prostie sau, așa cum se întîmpla de cele mai multe ori, tînăra își bătea joc de el. Așa că se așeză pe unul dintre scaunele înalte de lîngă birou și spuse:

— Polițist? Tip? Ce vrei să spui? Și n-am omorît pe nimeni.

Lily inspiră adînc.

— Polițistul care a fost ieri aici s-a întors. Tipul pe care te-ai dus să-l vezi săptămîna trecută în Pacific Heights – se uită la ceva scris cu cerneală roșie pe mînă – Michael Mainheart – s-a sinucis. Și ți-a lăsat un bilet. În care îți spune să iei hainele – pe ale lui și ale nevesti-sii – și să le vinzi – și iar se uită la cerneala roșie de pe mînă. Ce anume din „Vreau doar să mor" n-ai înțeles?

Lily își ridică privirea.

— Asta a zis după ce l-am reanimat, spuse Charlie.

— Și pînă la urmă l-ai omorît? Sau spune-i cum vrei. Mie poți să-mi zici.

Făcu o altă reverență, care îl zăpăci și mai tare pe Charlie. Cu mult timp în urmă, definise relația lui cu Lily

ca bazîndu-se pe un puternic dispreț plin de afecțiune, și acum totul era dat peste cap.

— Nu, nu l-am omorît. Ce fel de întrebare mai e și asta?

— L-ai omorît pe tipul cu tabachera?

— Nu! Nu l-am văzut niciodată pe tipul ăla.

— Îți dai seama că sînt micuța ta de încredere, spuse Lily, adăugînd la asta o nouă plecăciune.

— Lily, ce dracu' te-a apucat?

— Nimic, nu m-a apucat nimic, domnule Asher... ăă, Charles. Preferi Charles sau Charlie?

— Acuma mă întrebi? Ce a mai spus polițistul?

— Voia să vorbească cu tine. Cred că l-au găsit pe tipul ăla, pe Mainheart, îmbrăcat în hainele nevesti-sii. Nu se întorsese de la spital de mai mult de o oră cînd a expediat-o pe asistentă, îmbrăcat tot în haine de damă, după care a luat un pumn de calmante.

Charlie dădu din cap, amintindu-și cît de hotărît fusese Mainheart să se vadă scăpat de hainele nevesti-sii. Se folosea de orice mijloc doar să se simtă mai aproape de ea, dar nu reușea. Și, cînd nici purtatul hainelor ei nu și-a mai făcut efectul, s-a luat după ea urmînd singura cale pe care o știa, unindu-se cu ea în moarte. Charlie înțelegea. Dacă nu ar fi fost Sophie, ar fi încercat și el să se alăture lui Rachel.

— Ce pervers, nu? spuse Lily.

— Nu! strigă Charlie. Nu e, Lily. Nu e deloc vorba de așa ceva. Nici să nu te gîndești la asta. Domnul Mainheart a murit de durere. O fi părînd altceva, dar ăsta a fost motivul.

— Scuze, spuse Lily. Tu ești expertul.

Charlie rămăsese cu ochii pe ușă, încercînd să dea lucrurilor un sens, întrebîndu-se dacă faptul că pierduse haina de blană, care era receptaculul sufletului domnului Mainheart, nu însemna că acel cuplu nu se va mai întîlni niciodată. Din cauza lui.

— A, da, adăugă Lily. Doamna Ling a coborît îngrozită toată și urlînd de zor în chineză despre o pasăre neagră care a izbit geamul...

Charlie sări de pe scaun urcînd treptele cîte două o dată.

— E la tine în apartament, strigă Lily după el.

Cînd Charlie intră în apartament, văzu că toți avocații de la televizor pluteau în acvariul portocaliu. Puterile asiatice erau în bucătărie, doamna Korjev o ținea strîns pe Sophie la piept, în timp ce bebelușul practica înotul virtual încercînd să se salveze din canionul protector, dintre balcoanele masive și buretoase ale cazacei. Charlie își înșfăcă fata în timp ce dispărea pentru a treia oară în decolteu și o ținu strîns.

— Ce s-a întîmplat? întrebă el.

Urmă o rafală de cuvinte în chineză și rusă, împănată cu vorbe răzlețe în engleză, ca *pasăre, geam, spart, negru,* și *făcut pe mine.*

— Gata! Charlie își ridică mîna liberă. Doamnă Ling, ce s-a întîmplat?

Doamna Ling își revenise după incidentul cu pasărea care izbise fereastra și goana nebună pe scări, dar acum dădea dovadă de o timiditate cu totul necaracteristică, temătoare că Charlie ar fi putut să observe pata umedă de pe buzunarul șorțului ei, unde recent decedatul Barnaby Jones zăcea portocaliu, așteptînd să fie prezentat unei porții de găluște, unui mănunchi de ceapă verde, unui pliculeț cu cinci condimente și oalei ei de ciorbă. „Peștele tot pește rămîne", își spusese ea cînd își pusese ticălosul la păstrare pentru zile mai bune. În acvariu mai erau, pînă la urmă, încă cinci avocați morți, deci cui i-ar mai fi păsat de încă unul?

— A, nimic, spuse doamna Ling. Pasăre sparge geam și sperie pe noi. Acum nu mai așa rău.

Charlie se uită spre doamna Korjev.

— Unde?

— La etajul nostru. Vorbim în hol. Discutăm despre ce ar fi mai bun pentru Sophie, cînd *bum*, pasăre sparge geam și cerneală neagră pătrunde prin fereastră. Noi dăm fuga aici și încuiem ușa.

Ambele văduve aveau chei pentru apartamentul lui Charlie.

— O s-o repar mîine, spuse Charlie. Dar asta e tot? Nimic – nimeni n-a intrat?

— E etajul trei, Charlie. Nimeni nu intră.

Charlie se uită spre acvariu.

— Aici ce s-a mai întîmplat?

Ochii doamnei Ling se dischiseră larg.

— Trebuie să plec. Mah-jong diseară la templu.

— Noi intrat aici, încuiat ușa, explică madam Korjev. Peștii sînt bine. Pus Sophie în scaunul ei, așa cum facem întotdeauna, apoi uitat pe coridor văd dacă totu' e-n ordine. Cînd doamna Ling uitat înapoi, peștii morți.

— Nu eu! Rusoaica vede pești morți, spuse doamna Ling.

— E-n ordine, spuse Charlie. Ați văzut vreo pasăre, ceva negru, în apartament?

Cele două femei clătinară din cap.

— Doar la etaj, spuse doamna Ling.

— Hai să ne uităm, zise Charlie mutînd-o pe Sophie spre șold și apucînd bastonul-sabie.

Le conduse pe cele două femei la micul lift, aprecie din ochi dimensiunile doamnei Korjev în comparație cu cele ale cutiei de lemn și le conduse la etaj. Cînd văzu geamul plesnit al bovindoului, simți că-l lasă genunchii. Și nu atît din cauza geamului, cît din pricina a ce era pe acoperișul de vizavi. Reflectată de o mie de ori în cioburile pînzei de păianjen, se vedea umbra unei femei proiectată pe clădire. Dădu fetița doamnei Korjev, se apropie de fereastră și făcu o gaură în sticlă să vadă mai bine. În timp ce scotea bucata de geam, umbra alunecă pe una dintre laturile

clădirii, de-a lungul trotuarului, apoi dispăru în gura de canal, lîngă locul unde vreo doisprezece oameni coborîseră din tramvai. Nici unul nu părea să fi văzut ceva. Tocmai trecuse de unu și soarele proiecta umbrele aproape vertical. Privi înapoi la cele două ferestre.

— Ați văzut?

— Te referi la geamurile sparte? spuse doamna Ling apropiindu-se încetișor de geam și uitîndu-se prin gaura făcută de Charlie. O, nu.

— Ce? Ce?

Doamna Ling privi în urmă, spre doamna Korjev.

— Ai dreptate. Florile trebuie udate.

Charlie privi pe gaura din geam și văzu că doamna Ling se referea la o jardinieră plină cu năprasnice înnegrite și moarte.

— Grilaje de fier la toate geamurile. Mîine, spuse Charlie.

Nu prea departe, cam pînă unde ar zbura un corb, pe sub Columbus Avenue, într-o joncțiune de conducte, unde se întîlnesc mai multe canale, Orcus, Străbunul, mergea adus de spate, împovărat parcă de o cocoașă, și țepii mari care îi ieșeau din umeri se frecau de pereții conductei, aruncînd scîntei cu miros de turbă arsă.

— O să-ți fuți țepii dacă mai mergi așa, spuse Babd.

Ea era ghemuită într-una din conductele laterale mai mici, alături de surorile ei, Nemain și Macha. Cu excepția lui Nemain, al cărei trup prinsese un contur vag, cenușiu-metalic, ca al penelor de pasăre, erau complet lipsite de relief, absențe absolute ale luminii, negrul definitiv chiar și în filtrajele cenușii ale gurilor de canal – umbre, siluete de-a dreptul, mai întunecatele strămoașe ale mai modernelor luptătoare din mîl. Umbre: delicate și feminine și fioroase.

— Stai jos. Mănîncă ceva. La ce bun să vrei Sus dacă în final arăți ca dracu'?

Orcus mîrîi și se răsuci spre Morrigan, cea întreită.

— De prea multă vreme fără aer. Prea multă.

Din coșul care îi atîrna de centură, săltă cu o gheară un craniu uman, și-l vîrî în gură și îl ronțăi.

Cele trei Morrigan rîseră, un rîs care semăna cu vîntul șuierînd prin țevi, mulțumite că el se bucura de cadoul lor. Își petrecuseră o bună parte din zi pe sub cimitirele din San Francisco săpînd după cranii (lui Orcus îi plăceau decoșciugate), pe care le curățaseră de mizerie și resturi pînă cînd străluciră ca porțelanul chinezesc.

— Am zburat, spuse Nemian. Se opri un moment să-și admire formele de pană neagră-albăstruie de pe suprafață. Deasupra, adăugă ea fără nici un rost. Sînt peste tot, ca vișinele care așteaptă să fie furate.

— Nu furate, spuse Orcus. Gîndești ca o cioară. Sînt deja ale noastre.

— O, da, fie, unde ai fost? Eu am adus astea.

Umbra ridică umbrela lui William Creek într-o mînă și haina de blană pe care o șterpelise de la Charlie Asher în cealaltă. Mai aveau încă strălucirea roșie, care însă se stingea repede.

— Din cauza ăstora am fost eu Sus. Am zburat. Și, pentru că nimeni nu reacționă, Nemain adăugă: Sus.

— Și eu am zburat, spuse Babd timidă. Nițel.

Era oarecum conștientă că nu avea nici un model de pene și nici volum.

Orcus își plecă mărețul cap. Cele trei Morrigan se apropiară de el și începură să-i mîngîie țepii mari, care fuseseră cîndva aripi.

— Cu toții vom fi Sus curînd, spuse Macha. Ăsta nou habar n-are ce face. Da' o să reușească și atunci vom fi cu toții Sus. Ia uite ce departe am ajuns – și acum sîntem așa de aproape. Două Sus într-un timp atît de scurt. Pifanul ăsta, ignorantul ăsta, poate că e exact ce ne trebuia.

Orcus își săltă capul de taur și rînji, dezvăluindu-și ferăstrăul dinților.

— Vor fi ca fructele gata de cules.

— Vezi, spuse Nemain. Exact cum am spus. Știai că Sus poți vedea cu adevărat pînă departe? La kilometri întregi. Și mirosurile alea minunate. Nici nu mi-am dat seama cît de rece și umed poate fi aici, jos. O fi vreun motiv pentru care nu putem avea un geam?

— Ia mai taci! mîrîi Orcus.

— Ei, haide, scoate-mi ochii acuma.

— Nu-mi da idei, spuse Moartea cu cap de taur.

Se ridică și conduse celelalte Morți, pe Morrigan, prin conductă, spre districtul financiar, pînă la epava de pe vremea goanei după aur unde își făcuseră sălaș.

Partea a doua
Suflete de mîna a doua

„Nu căuta moartea. Moartea te va găsi pe tine.
Dar caută calea care din moarte face o împlinire.“

Dag Hammarskjöld

10

Moartea iese la plimbare

În fiecare dimineață Charlie făcea o plimbare. La ora șase, după un mic-dejun matinal, o lăsa pe Sophie în grija doamnei Korjev sau Ling (căreia din ele îi venea rîndul) și ieșea la o plimbare adevărată, străbătînd orașul cu bastonul-sabie, devenit parte a tabietului zilnic, încălțat cu pantofi ușori din piele moale și neagră, purtînd un costum scump, la mîna a doua, care fusese recroit la curățătoria lui din Chinatown. Deși pretindea că ar fi fost mînat de un motiv anume, Charlie se plimba doar pentru a-și îngădui un timp de gîndire, pentru a se imagina în rolul Morții și pentru a-i privi pe toți oamenii întîlniți pe stradă la acea oră. Se întrebă dacă fata de la florărie, de la care cumpăra adesea cîte o garoafă pentru butonieră, avea suflet sau dacă și l-ar fi dat în timp ce el se uita la ea cum murea. Îl privi pe băiatul din North Beach care făcea cappuccino strîmbîndu-se în timp ce punea frunze de ferigă în spumă și se întrebă dacă un asemenea tip putea să funcționeze fără suflet sau dacă se punea praful pe sufletul lui aflat acolo, în camera din spate a magazinului său. Erau atîția oameni de văzut și atît de mult de gîndit.

Aflîndu-se printre oamenii orașului cînd tocmai se puneau în mișcare, întîmpinînd o nouă zi, pregătindu-se pentru ea, începuse să simtă nu doar responsabilitatea noului său rol, dar și puterea și, în final, ceea ce îl scotea pe el din rînd. Nu conta că habar n-avea ce face sau că

se putea să-şi fi pierdut iubirea vieţii lui numai ca astfel aşa ceva să devină posibil; el fusese ales. Şi, dacă tot a înţeles-o, într-o zi cînd se plimba pe California Street, spre Nob Hill, în drum spre districtul financiar, unde se simţise întotdeauna pus în inferioritate şi în afara contactului cu lumea, pe cînd brokerii şi bancherii treceau grăbiţi pe lîngă el, răstindu-se în celularele lor la Hong Kong, Londra sau New York, fără să se fi uitat vreodată în jur, se trezi nu atît plimbîndu-se, cît călcînd ţanţoş. În acea zi Charlie Asher se urcă în tramvaiul de pe California Street pentru prima oară de cînd fusese copil şi se agăţă de bară, aplecîndu-se deasupra străzii cu bastonul-sabie întins, de parcă s-ar fi luat la luptă cu Hondele şi Mercedesurile care zburau pe lîngă el, trecînd razant pe sub braţul lui. Coborî la capăt, îşi luă un *Wall Street Journal* de la un automat, apoi se apropie de cea mai apropiată gură de canal, deschise ziarul pentru a-şi feri pantalonii de petele de ulei, se lăsă pe coate şi genunchi şi strigă tare printre barele canalului:

— Eu am fost ales, aşa că nu vă puneţi cu mine!

Cînd se ridică, văzu lumea adunată acolo aşteptînd schimbarea semaforului. Şi toţi se uitau la el.

— Trebuia s-o fac, spuse Charlie fără să se scuze, doar lămurindu-i.

Bancherii şi brokerii, directorii executivi, şefii de la resurse umane şi femeia gata să atace tocana de scoici cumpărată de la Boudin Bakery dădură cu toţii din cap, fără să ştie exact de ce, cu excepţia faptului că lucrau cu toţii în districtul financiar şi era de la sine înţeles să fie cu toţii frecaţi la melodie, şi în suflet, dacă nu şi în minte, înţeleseră că Charlie urla în direcţia corectă. Îşi împături ziarul, şi-l puse sub braţ, apoi se întoarse şi traversă strada împreună cu ceilalţi cînd semaforul se făcu verde.

Uneori, Charlie străbătea străzi întregi cînd se gîndea doar la Rachel şi se înfunda atît de tare în amintirea

ochilor ei, a zîmbetului ei, a mîngîierilor ei, încît intra de-a dreptul în oamenii din jur. Alteori dădeau oamenii buzna peste el fără ca măcar să-i salte portofelul sau să spună „scuze", ceea ce în New York ar fi fost ceva firesc, dar în San Francisco însemna că se apropiase de un suflet care trebuia recuperat. Găsise unul sub forma unui vătrai aruncat pe lîngă o bordură de pe Russian Hill. Altă dată, zărise o vază strălucitoare expusă în bovindoul unei case în stil victorian din North Beach. Îşi adună tot curajul şi sună, iar cînd o tînără deschise uşa şi ieşi pe verandă să vadă cine era vizitatorul şi fu uluită cînd nu văzu pe nimeni, Charlie se strecură pe lîngă ea, înşfăcă vaza şi plecă înainte ca ea să fi intrat în casă, cu inima bătîndu-i ca o tobă de război, cu adrenalina zbîrnîindu-i prin vene ca într-un montaigne-rousse hormonal. Pe cînd se îndrepta spre magazin în acea dimineaţă, îşi dădu seama, fără ca spiritul ironic să i se fi veştejit cîtuşi de puţin, că, de cînd devenise Moartea, nu se simţise niciodată mai viu.

În fiecare dimineaţă, Charlie încerca să-şi îndrepte paşii în altă direcţie. Luni îi făcea mare plăcere să se ducă în Chinatown chiar după crăpatul zorilor, cînd se descărcau mărfurile – lăzi pline cu zarzavaturi, morcovi, lăptuci, broccoli, conopidă, pepeni şi vreo zece feluri de varză, aduse de băieţii latino din Central Valley şi consumate de chinezii din Chinatown, după ce, în prealabil, se lipiseră şi de mîinile anglo-saxone, exact cît trebuia să stoarcă din ele nutritivul ban. Luni companiile piscicole îşi livrau marfa proaspătă – de regulă italieni puternici ale căror familii se ocupau de afacere de mai bine de cinci generaţii, predînd captura insondabililor negustori chinezi, ai căror strămoşi cumpăraseră peşte de la căruţele trase de cai ale italienilor cu vreo sută de ani în urmă. Tot felul de vieţuitoare şi peşti pînă nu demult vii se comercializau de-a lungul trotuarelor: peşti mari oceanici şi scrumbii, bibani, mihalţ de mare şi cod, raci din Pacific fără cleşti, crabi Dungeness,

lugubrii pești-călugări cu dinții ca niște pumnale și cu un fir lung, osos, care le țîșnea din cap, din care se deșira o dîră luminoasă, capcana în care le cădea prada, la o adîncime așa de mare încît acolo nu ajungea niciodată strălucirea soarelui. Charlie era fascinat de făpturile apelor adînci, calamarii cu ochi mari, sepiile, rechinii orbi care își localizau prada cu ajutorul impulsurilor electromagnetice – creaturi care nu vedeau niciodată lumina. Ele îl făceau să se gîndească la ce fel de ființe l-ar fi putut privi din Subteran, deoarece, chiar de cînd își intrase în ritm, tot găsind nume lîngă pat și suflete în tot felul de locuri și de cînd cu apariția corbilor și a umbrelor aferente, le putea simți prezența sub stradă ori de cîte ori trecea pe lîngă un canal. Uneori, le putea auzi șoptind între ele, înăbușindu-și repede vocile în rarele momente cînd strada devenea tăcută.

Plimbarea prin Chinatown în zorii zilei avea să devină parte dintr-un dans periculos, pentru că nu existau uși dosnice sau pasarele pentru încărcatul mărfii și tot comerțul se făcea pe trotuare și, deși lui Charlie nu-i plăceau nici pericolul, nici dansul, îi plăcea s-o facă pe partenerul de dans al miilor de bunicuțe chinezoaice micuțe în papucii lor negri sau pantofi de plastic în culori fistichii, care alergau de la un negustor la altul, storcînd, mirosind și ciocănind, căutînd ce era mai proaspăt și mai bun pentru familiile lor, fonfăind ordine și întrebări comercianților în mandarină, tot timpul la o secundă sau un pas de a fi strivite de ciolane de vită, de rasteluri cu gîscă proaspătă sau de hîrdaie pline cu broaște-țestoase vii. Charlie trebuia încă să recupereze un suflet într-una din plimbările lui în Chinatown, dar mai întîrzia încă pentru că turbionul timpului și al mișcării avertiza că într-una din acele dimineți cețoase bunicuța cuiva avea să zboare din pantofiorii ei.

Într-o luni dimineață, doar ca să se distreze, Charlie puse mîna pe o vînătă spre care se avînta o bunicuță teribil de

veștejită și care, în loc să i-o smulgă din mînă cu vreo sofisticată mișcare de kung-fu, așa cum se așteptase el, îl privi doar în ochi și dădu din cap – doar o mișcare abia perceptibilă –, poate că era vorba doar de un tic, dar a fost cel mai elocvent gest cu putință. Și Charlie îl descifră: *„Diavol alb, tu nu vrei să-mi furi mie vînăta asta, pentru că eu am în spate patru mii de ani de strămoși și civilizație față de tine: bunicii mei au construit drumurile de fier și au săpat în minele de argint, și părinții mei au supraviețuit cutremurului, incendiului și unei lumi care considera ilegal pînă și faptul de a fi fost chinez; sînt mama a zece copii, bunica a o sută, stră-străbunica unei legiuni; am născut și i-am spălat pe cei morți; eu sînt istorie și suferință și înțelepciune; sînt o Buddha și un dragon, așa că ia-ți dracului mîna de pe vînăta mea înainte să rămîi fără ea.*

Și Charlie și-o luă.

Și ea zîmbi, doar puțin. Cu trei dinți.

Și se întrebă dacă era chiar datoria lui să recupereze sufletul unei asemenea babe a lui Cronos sau dacă ar fi fost măcar în stare să îl ridice. Și zîmbi și el drept răspuns.

Și îi ceru numărul de telefon, pe care i-l dădu lui Ray.

— Părea așa de drăguță, îi spuse Charlie. Matură.

Uneori plimbările lui Charlie îl duceau prin Japantown, unde trecea pe lîngă cea mai misterioasă prăvălie din oraș, Cizmăria pentru încălțăminte invizibilă. Chiar intenționa să intre într-o bună zi, dar încerca încă să facă pace cu uriașii corbi, inamicii lui din Subterană și, fiind un Negustor al Morții, nu era sigur că era gata de acum pentru pantofi invizibili, ca să nu mai punem la socoteală și pantofii invizibili care trebuiau reparați! Adesea încercase să vadă dincolo de personajele japoneze din vitrina prăvăliei în timp ce trecea prin dreptul ei, dar nu reușea să vadă nimic, ceea ce nici nu însemna mare lucru. Pur și simplu nu era încă gata. Dar era un *pet shop* în Japantown (Casa cu peștișori și șoricei simpatici), unde se dusese

inițial să cumpere peștii pentru Sophie și unde revenise să-i înlocuiască pe cei șase avocați TV cu șase detectivi TV, care s-au sinucis în masă o săptămînă mai tîrziu. Charlie a fost distrus să-și vadă fetița salivînd în fața unui acvariu în care pluteau mai mulți detectivi morți decît la un festival al filmului negru și după ce i-a aruncat la closet pe toți șase, avînd nevoie de o sondă ca să-i desprindă pe Magnum și Manix de pe pereții acvariului, Charlie și-a jurat că data viitoare va găsi niște amici mult mai rezistenți pentru fetița lui. Tocmai ieșea într-o după-amiază de la PF&G cu o cușcă Habitrail în care se afla o pereche de hamsteri zdraveni, cînd dădu nas în nas cu Lily, care se ducea la o cafenea de pe Van Ness, unde avea întîlnire cu amica ei, Abby, pentru o partidă de bîrfă pe fugă la o ceașcă de cafea asezonată cu lapte.

— Hei, Lily, ce mai faci?

Charlie se căznea să pară cît mai natural, dar constată că stînjeneala dintre el și Lily ivită în ultimele luni nu slăbea doar pentru că ea îl vedea pe stradă cu o cușcă de plastic cu rozătoare.

— Ce frumoși sînt șoarecii ăștia, spuse Lily.

Purta o fustă ecosez ca a elevelor de la institutul catolic, ciorapi negri și pantofi Doc Martens, și o bustieră neagră din vinilin care o strîngea pînă la albire – făcînd-o să se reverse din ea ca o cutie cu umplutură de biscuiți lovită de marginea tejghelei. Culoarea părului la ora aceea era albastru-indigo, deasupra umbrelor violete ale ochilor, care se asortau cu mănușile de mătase violet pînă la cot. Se uită de-a lungul străzii și, dacă văzu că nu era nimeni cunoscut, se alătură lui Charlie.

— Nu sînt șoareci, spuse Charlie. Sînt hamsteri.

— Asher, tu îmi ascunzi ceva?

Își aplecă ușor capul, fără să-l privească în timp ce-i vorbea, uitîndu-se în jur, încercînd să descopere pe cineva care ar fi recunoscut-o mergînd alături de Charlie și așa s-o oblige să-și facă sepuku.

— Uite, Lily, sînt pentru Sophie! spuse Charlie. I-au murit peștișorii, așa că îi iau alte animăluțe. În plus, toată povestea asta cu rozătoarele e doar un mit urban...

— Să știi că am vorbit serios cînd am zis că ești Moartea, spuse Lily.

Lui Charlie aproape că îi căzură hamsterii din mînă.

— Ha?

— Așa o prostie – continuă Lily, care își văzu mai departe de mers și după ce Charlie se oprise, așa că acum trebui să se grăbească să o prindă din urmă. Așa o greșeală să te fi ales pe tine. Dintre toate dezamăgirile pe care le poți avea în viață, aș spune că asta le întrece pe toate.

— N-ai decît șaisprezece ani, spuse Charlie, care se mai clătina încă din cauza naturaleții cu care discuta fata asemenea probleme.

— Aha, acum aruncă-mi-o și pe asta în obraz. Mai am încă șaisprezece ani doar două luni, după care ce? Într-o singură clipită frumusețea mea devine hrană pentru viermi, și eu, un suspin uitat într-o mare de nimicnicie.

— Ziua ta e peste două luni? Păi o să-ți luăm un tort frumos, spuse Charlie.

— Nu schimba subiectul, Asher. Știu totul despre tine și rolul tău de Moarte.

Charlie se opri iar și se întoarse să se uite la ea. De data asta se opri și ea.

— Lily, știu că m-am purtat cam ciudat de la moartea lui Rachel și-mi pare rău că ai probleme la școală din cauza mea, dar încerc să le rezolv pe toate, și copilul, și afacerea. Stresul de la toate astea...

— Eu am *Marea, grandioasa carte a morții,* spuse Lily. Și prinse hamsterii lui Charlie cînd îi căzu cușca din mînă. Știu despre suflete, despre puterile întunecate care apar cînd ai dat-o-n bară, toată povestea asta – totul. Cred că am aflat de ea înainte ca tu să o fi descoperit.

Charlie nu știa ce să spună. Se simțea speriat, dar și ușurat în același timp – speriat pentru că Lily aflase, dar

ușurat pentru că măcar un singur om știa și credea și mai văzuse și cartea. Cartea!

— Lily, mai ai cartea?

— E la magazin. Am ascuns-o în vitrina unde ții toate lucrurile de valoare pe care n-o să le cumpere nimeni niciodată.

— Nimeni nu se uită acolo.

— Nu zău?! Dacă ai fi găsit-o vreodată, ți-aș fi spus că era dintotdeauna acolo.

— Trebuie să plec. Se întoarse și o luă în direcția opusă, dar își dădu seama că se îndreptau spre cartierul lui și se întoarse iar. Tu unde mergi?

— La o cafea.

— Vin cu tine.

— Ba nu.

Lily se uită iar în jur, temîndu-se că i-ar fi putut vedea cineva.

— Dar, Lily, eu sînt Moartea. Asta ar trebui să fie o chestie tare de tot.

— Da, așa ai crede, dar cînd vine vorba de tine, nu mai e deloc tare să fii Moartea.

— Ua, ce nasol.

— Bun venit în lumea mea, Asher!

— N-ai voie să vorbești cu nimeni despre povestea asta, știi?

— De parcă îi pasă cuiva ce faci tu cu șobolanii tăi.

— Hamsteri! Nu...

— Ajunge, Asher, chicoti Lily. Știu eu ce vrei să zici. N-o să spun nimănui – afară de Abby, care știe – dar ei nu-i pasă. Mi-a spus că a întîlnit un tip care e stăpînul ei tenebros. A ajuns în faza cînd crede că o sculă e bagheta magică.

Charlie își potrivi punga cu hamsteri jenat.

— Fetele trec printr-o fază ca asta?

De ce afla abia acum așa ceva? Pînă și hamsterii păreau jenați.

Lily se răsuci pe un călcîi și o porni înainte.

— Nu vorbesc cu tine așa ceva.

Charlie rămase pe loc, urmărind-o cu privirea, echilibrîndu-și cușca cu hamsteri și inutilul baston-sabie în timp ce se chinuia să-și scoată celularul din buzunar. Trebuia să vadă cartea și trebuia s-o vadă mai repede decît după ora care i-ar fi trebuit să ajungă acasă.

— Lily, stai! strigă el. Chem un taxi, te duc eu cu mașina.

Ea îi făcu semn cu mîna s-o lase în pace și continuă să meargă fără să se mai uite la el. În timp ce aștepta să răspundă firma de taxiuri, o auzi, vocea, și atunci își dădu seama că stătea chiar pe o gură de canal. De o lună nu le mai auzise și se gîndise că poate fugiseră.

— O luăm noi și pe ea, cărniță. De-acu' a noastră e.

Simți cum spaima i se urca în gît, amară ca fierea. Închise telefonul și o luă la fugă după Lily, zornăindu-și bastonul de asfalt și zgîlțîind furtunos hamsterii în goană.

— Lily, stai! Așteaptă!

Ea se răsuci cu o mișcare iute și peruca ei indigo făcu doar un sfert de rotație, și nu o jumătate, așa că fața îi era sub păr cînd spuse:

— Unul din torturile alea cu înghețată de la Thirty-one Flavours, da? După care disperare și nimicnicie.

— O să scriu asta pe tort, spuse Charlie.

11

Și fetelor li se poate pune pata uneori

Marea, grandioasa carte a morții, așa cum s-a dovedit, nu era nici pe departe așa de mare și, în mod cert, nu era așa de exhaustivă. Charlie a citit-o de zeci de ori, și-a scos notițe din ea, a făcut copii, a făcut cercetări, încercînd să descopere vreo referire la vreuna dintre chestiunile incluse în carte, dar tot materialul cuprins în cele douăzeci și opt de pagini bogat ilustrate se reducea la:

1. Felicitări, ați fost ales să jucați rolul Morții. E o treabă murdară, dar cineva tot trebuie s-o facă. E datoria dumneavoastră să recuperați sufletele morților și muribunzilor și să le conduceți spre noile lor receptacule. Dacă nu izbutiți, Întunericul va cotropi lumea, și Haosul o va stăpîni.
2. Cu ceva timp în urmă, Luminatus, sau Marea Moarte, care ținea lumina și întunericul în echilibru, și-a încetat existența. De atunci, Forțele Întunericului tot încearcă să irumpă din străfunduri. Dumneavoastră sînteți singurul aflat între ele și distrugerea sufletului colectiv al umanității.
3. Pentru a putea ține la distanță Forțele Întunericului, veți avea nevoie de un creion numărul doi și de un calendar, probabil unul fără pisoi pe el.

4. Numele și numerele vă vor fi aduse la cunoștință. Numărul reprezintă în cîte zile trebuie să recuperați sufletul. Veți recunoaște receptaculul după strălucirea lui de un roșu intens.
5. Nu spuneți nimănui cu ce vă ocupați, sau forțele întunericului etc., etc., etc.
6. S-ar putea ca oamenii să nu vă vadă cînd jucați rolul Morții, așa că fiți atent cînd traversați strada. Nu sînteți nemuritor.
7. Nu îi căutați pe ceilalți asemenea vouă. Să nu vă lăsați pe tînjală în ce privește obligațiile dumneavoastră, pentru că Forțele Întunericului vor distruge tot ce vă e drag.
8. Nu dumneavoastră provocați moarea și nu dumneavoastră o puteți preveni, sînteți doar servitorul Destinului, nu agentul lui. Nu vă mai gîndiți la dumneavoastră.
9. Sub nici o formă să nu lăsați ca vreun suflet să ajungă în mîna celor de dedesubt – că rău va fi.

După cîteva luni, Charlie se afla iar numai cu Lily în magazin.

— Ei, ai găsit un creion numărul doi? îl întrebă ea.

— Nu, dar am făcut rost de unul numărul unu.

— Tembelule! Asher, alo, Forțele Întunericului...

— Păi, dacă lumea fără Luminatus ăsta se află într-un echilibru așa de fragil încît faptul de a fi cumpărat un creion cu un un-singur-grad-mai-tare o poate zvîrli în hău, poate că a venit momentul.

— Ptîrrr, ho, ho, ho, ho, făcu Lily de parcă ar fi vrut să strunească un cal speriat. Pentru mine, una e să fii nihilist sută la sută, eu consider asta un mod de exprimare vestimentar, am echipamentul necesar pentru așa ceva. Nu poți să tînjești după mormînt îmbrăcat în idioatele astea de costume Savile Row.

Charlie era mîndru că ea recunoscuse în hainele pe care le purta unul dintre scumpele lui costume Savile Row.

Împotriva voinței, fata învăța cîte ceva din secretele meseriei.

— M-am săturat să-mi tot fie teamă, spuse el. Am avut de-a face cu Forțele Întunericului sau ce-or fi ele, și știi ceva, Lily, sîntem pe picior de egalitate.

— Mie îmi spui? Adică, zice cartea...

— Cred că sînt altceva față de ce spune cartea, Lily. Cartea spune că nu eu provoc moartea, dar deja doi oameni au murit într-un fel sau altul din cauza mea.

— Și îți repet, chiar crezi că e nevoie să-mi spui mie toate poveștile astea? Așa cum ai mai subliniat de atîtea ori, eu sînt o puștoaică, drept pentru care, în cea mai mare parte a timpului, iresponsabilă. Corect? Așa că nu tratez niciodată cu prea multă seriozitate ce mi se spune.

— Ești singura care știe, spuse Charlie. Și ai șaptesprezece ani de acum. Ești deja femeie.

— Nu te juca cu mine, Asher. Dacă-mi mai vorbești așa, îmi mai fac un *piercing*, bag în mine tablete de Ecstasy pînă mă deshidratez ca o mumie, vorbesc la celular pînă i se termină bateria, apoi găsesc un slăbănog prăpădit și i-o sug pînă îl apucă urlatul.

— Deci rămîne pe vineri? spuse Charlie.

— Ce fac în weekenduri e treaba mea.

— Știu!

— Atunci gura!

— M-am săturat să-mi tot fie frică, Lily!

— Atunci să nu-ți mai fie, Charlie!

Priviră amîndoi jenați într-o parte. Lily se prefăcea că răscolea prin chitanțe, iar Charlie se prefăcea că scotocea după ceva în ceea ce el numea traista lui, iar Lily poșeta lui bărbătească.

— Îmi pare rău, spuse Lily fără să-și ridice privirea din chitanțe.

— E-n regulă, spuse Charlie. Și mie.

Și tot fără să-și ridice privirea, Lily spuse:

— Nu, pe bune, chiar era nevoie să-mi spui mie așa ceva?

— Poate că nu, zise Charlie. Dar e o povară mult prea grea. Un fel de...

— Treabă murdară?

Lily își ridică privirea și zîmbi.

— Da, spuse Charlie zîmbind și el ușurat. N-o să mai aduc vorba despre așa ceva.

— E-n regulă. E chiar mișto.

— Zău?

Charlie nu-și amintea să i se mai fi spus că era mișto. Era mișcat.

— Nu tu. Toată povestea asta cu Moartea.

— Da, așa e, spuse Charlie. Da! Pusese pariu că era mișto. Dar ai dreptate, e cam periculos. Gata cu vorbăria despre, ăă, hobby-ul meu.

— Iar eu n-o să-ți mai spun Charlie, spuse Lily. Niciodată.

— Excelent, spuse Charlie. O să ne purtăm ca și cum asta nu s-a întîmplat niciodată. Excelent. Bine zis. Și întoarce-te la disprețul tău abia mascat.

— Roiu', Asher!

— Bravo, puștoaico.

Îl așteptau a doua zi dimineață, la ora plimbării. Prevăzuse așa ceva și nu era dezamăgit. Se oprise la magazin ca să ia un costum italienesc pe care tocmai îl achiziționase, precum și o brichetă care zăcuse doi ani într-o casetă. Le înghesui în traistă alături de ursul de porțelan care conținea sufletul cuiva care murise demult. Apoi ieși și se opri chiar deasupra unei guri de canal – și le făcu semn cu mîna călătorilor din tramvaiul care trecu clănțănind pe șine.

— Bună dimineața! spuse el voios.

Dacă l-ar fi văzut cineva, ar fi putut crede că saluta ziua, de vreme ce nu era nimeni în jur.

— O să-i scoatem ochii ăia ca niște prune coapte, sîsîi o voce feminină din canal. Scoate-ne la lumină, cărniță. Hai, saltă-ne la lumină ca să-ți putem sorbi sîngele din rana pe care ți-o vom căsca-n piept.

— Și să-ți ronțăim oscioarele ca pe niște bomboneleo, completă o altă voce, tot de femeie.

— O, daa, căzu de acord prima voce, ca pe bomboane.

— O, daa, spuse o a treia.

Charlie simți cum i se face pielea de găină, dar se luptă cu senzația, încercînd să-și păstreze vocea fermă.

— Ziua de azi ar fi numai bună, spuse Charlie. Somnul în patul meu atît de comod m-a reconfortat extraordinar, la căldură sub pătură. E cu totul altceva cînd îți petreci noaptea-ntr-un canal.

— Ticălosule!

De data asta sîsîi un cor de voci femeiești.

— Perfect, o să ne continuăm conversația la următorul colț.

Parcurse strada și ajunse în Chinatown, plimbîndu-și cu eleganță bastonul-sabie, cu costumul vîrît în geanta atîrnată de umăr. Încercă să fluiere, dar își spuse că s-ar putea să sune cam clișezat. Ele ajunseseră deja la colț cînd Charlie își făcu apariția.

— O să sorb sufletelul micuței prin creștetul căpșorului ei moale în timp ce tu o să te uiți la mine, cărniță.

— Ce frumos! spuse Charlie scrîșnind din dinți și făcînd eforturi să nu-și trădeze spaima care îl cuprinsese. A luat-o deja de-a bușilea, deci nu rataţi micul dejun, pentru că, dacă e înarmată cu lingura ei de cauciuc, o să vă tragă una-n cur.

Urmă un scrîșnet de furie venit din canal, dublat de un sîsîit ascuțit.

— Ne poate spune așa ceva? Poate să ne spună una ca asta? Știe cu cine are de-a face?

— O facem prima la stînga. Ne întîlnim acolo.

Acolo dădu peste un chinez tînăr, îmbrăcat hip-hop, care se uită la Charlie și făcu rapid un pas într-o parte să nu se contamineze de cine știe ce dracu' suferea *Lo Pak*-ul[1] ăsta bine îmbrăcat. Charlie își pipăi urechea și spuse:

---

1. Albul. (n.a.)

— Scuze, căşti fără fir.

Tipul hip-hop dădu scurt din cap, de parcă ar fi ştiut despre ce era vorba şi, în ciuda aparenţelor, tipul nu era făcut, ci doar frecase menta ca un derbedeu, aşa că arde-o, bulangiule. Traversă pe roşu, uşor împovărat de atîta subtext.

Charlie intră la curăţătoria Dragonul de aur, şi omul de la tejghea, domnul Hu, pe care Charlie îl ştia de cînd avea opt ani, îl salută cu o călduroasă şi amplă săltare a sprîncenei stîngi, care era salutul lui obişnuit şi un semn grozav de bun pentru Charlie că bătrînul mai era încă în viaţă. La capătul unui portţigaret lung şi negru, vîrît între dinţii lui Hu, fumega o ţigară.

— Bună dimineaţa, domnule Hu, spuse Charlie. Ce zi frumoasă, nu-i aşa?

— Costumul? spuse domnul Hu privind la costumul pe care Charlie şi-l aruncase pe umăr.

— Da, chiar cel pe care l-am luat azi, spuse Charlie.

Charlie îşi aducea la Dragonul de aur toate cumpărăturile pentru a fi curăţate, şi în ultimele luni le tot dăduse de lucru, mai cu seamă din pricina afacerii cu haine pe care o preluase. Şi tot aici le modifica, şi domnul Hu era cosiderat cel mai bun croitor cu trei degete de pe Coasta de Vest şi, probabil, din toată lumea. Hu Trei Degete, aşa era cunoscut în Chinatown, deşi, ca să fim cinstiţi, era de fapt posesorul a opt degete, lipsindu-i doar degetul mic şi inelarul de la mîna dreaptă.

— Modificat? întrebă Hu.

— Nu, mulţumesc, spuse Charlie. Ăsta e de vînzare, nu e pentru mine.

Hu luă costumul din mîna lui Charlie, îl desfăcu, apoi strigă:

— Un costum pentru Diavolul Alb! în mandarină, şi una dintre nepoatele lui îşi făcu apariţia din spatele prăvăliei, înşfăcă bunătatea de costum şi dispăru în spatele draperiei înainte ca Charlie să fi apucat să-i vadă faţa.

— Un costum pentru Diavolul Alb, îi repetă ea cuiva aflat acolo.

— Miercuri, spuse Hu Trei Degete.

Și îi dădu bonul lui Charlie.

— Mai e ceva, spuse Charlie.

— Fie, joi, spuse Hu, dar fără reducere.

— Nu, domnule Hu. Știu că a trecut mult timp de cînd am avut nevoie de asta, totuși mă întreb dacă mai aveți cealaltă afacere.

Domnul Hu își închise un ochi și se uită la Charlie un minut întreg înainte să-i răspundă. Apoi spuse:

— Vino, și dispăru în spatele draperiei lăsînd în urmă dîra de fum a țigării.

Charlie se duse după el, făcîndu-și loc prin iadul fumegînd al soluțiilor de curățat, pe lîngă calandre și vreo zece angajați, spre un birou micuț cu pereți din placaj aflat în fundul încăperii, unde Hu închise ușa, încuindu-i pe dinăuntru cît își rezolvau afacerea, ceva ce făcuseră prima oară cu douăzeci de ani în urmă.

Prima dată cînd Hu Trei Degete a intrat cu Charlie Asher pe ușa din spate de la Curățătoria Dragonul de aur, Masculul Beta de zece ani era sigur că va fi răpit și vîndut ca scalv într-o uscătorie, tranșat și transformat în *dim sum* sau obligat să fumeze opiu și apoi să se bată cu cincizeci de luptători kung-fu o dată, și asta în pijama (Charlie avea cunoștințe cam subțirele despre cultura vecinilor săi la zece ani), dar, în ciuda temerilor lui, era mînat de o curiozitate care fusese însămînțată în genele lui cu milioane de ani înainte: să caute focul. Da, era un Mascul Beta șmecher, care descoperea focul, dar care, ce-i drept, era imediat înlăturat de acolo de Masculul Alfa. (Masculii Alfa au ratat descoperirea focului pentru că n-au înțeles care era treaba cu înșfăcatul capătului fierbinte, portocaliu, al făcălețului, drept pentru care sînt cunoscuți ca inventatori ai arsurii de gradul trei.) Și totuși prima

scînteie arde viu în venele oricărui Beta. Atunci cînd băieții Alfa au cotit-o de mult spre fete sau sport, băieții Beta își păstrează interesul pentru pirotehnie în adolescență și uneori și mai departe. Or fi conducînd ei, Masculii Alfa, armatele lumii, dar de fapt Beta sînt cei care fac rahatul bici.

Și ce dovadă poate fi mai bună pentru un furnizor de artificii decît să-i lipsească degetele decisive? Hu Trei Degete. Cînd Hu își deschise cutia mare, tricompartimentată, pe birou, dezvăluindu-și mărfurile secrete, tînărului Charlie i s-a părut că a trecut prin flăcările iadului ca să se trezească, în cele din urmă, în paradis și își întinse fericit pumnul de dolari boțit și asudat. Și chiar în timp ce fire de scrum argintiu din țigara lui Hu cădeau peste fitile ca niște fulgi fatali de zăpadă, Charlie își savura plăcerea. Era atît de agitat și de nerăbdător, că mai avea un pic și făcea pe el.

Charlie, Negustorul de Moarte, care tocmai ieșise din Dragonul de aur în dimineața aceea cu un pachet înfășurat în hîrtie sub braț, se simțea atît de fericit și, pe cît îi îngăduia reversul propriei naturi, se grăbea încă o dată. Alerga spre gura de canal, agitîndu-și ursul de porțelan strălucitor din traistă, strigînd:

— Javrelor, o să trec o stradă și încă patru. Veniți cu mine?

— Diavolul Alb a luat-o în cele din urmă razna, îi spuse Hu Trei Degete celei de a unsprezecea nepoate, Cindy Lou Hu, care stătea la tejghea alături de veneratul și digital încercatul ei strămoș.

— Banii lui nu nebuni, spuse Trei Degete.

Charlie observase stradela într-unul din drumurile lui spre districtul financiar. Se afla între Montgomery și Kearney Street și avea toate cele necesare unei adevărate stradele: ieșiri în caz de incendiu, containere de gunoi, uși de oțel ornate cu graffiti, un șobolan, doi pescăruși,

gunoaie de tot felul, un tip care zăcea sub niște cartoane și șase tăbliță cu „Nu parcați", dintre care trei aveau găuri de gloanțe. Era idealul platonic de alee, dar ceea ce o deosebea de celelalte alei din zonă era că avea două guri de vizitare în sistemul de canalizare, cu o distanță nu mai mare de cincizeci de metri între ele, una la capătul străzii și cealaltă la mijloc, ascunsă între două containere. Și cum își formase de curînd un adevărat ochi pentru gurile de canal, i-ar fi fost peste poate lui Charlie să nu le observe.

Alese gura ascunsă, se ghemui deasupra ei și deschise pachetul de la Hu Trei Degete. Scoase opt M-80 și reteză fitilele de șase centimetri la vreo doi centimetri cu un briceag prins de inelul cheilor. (Un M-80 e un detonator mare, proiectat să aibă puterea explozivă a unui sfert de baton de dinamită. Copiii de la țară le folosesc să arunce în aer cutiile poștale sau toaletele din școli, dar în orașe au fost înlocuite în mare parte de pistoalele de 9 milimetri Glock ca instrument preferat al glumelor răutăcioase.)

— Copii! strigă Charlie în gura de canal. Sînteți aici? Îmi pare rău, dar n-am reținut cum vă cheamă. Scoase sabia din teacă, o puse lîngă genunchi și scoase ursul de porțelan din traistă, așezîndu-l lîngă celălalt genunchi. Haideți, le îndemnă el.

Se auzi un sîsîit răutăcios din canal și, chiar cînd i se păru că e cuprins de o beznă totală, se făcu și mai întuneric. Reuși să vadă contururi de forma unui disc de argint mișcîndu-se în întunecime, ca niște monede rostogolite într-un ocean de păcură, dar nu erau altceva decît niște perechi de ochi.

— Dă-ni-l, cărniță. Dă-ni-l, șopti o voce de femeie.

— Hai să-l luați, spuse Charlie, încercînd să-și țină frîu cea mai mare răbufnire nervoasă pe care o avusese vreodată.

Simțea de parcă pe spate îi fusese lipită gheață și se străduia din răsputeri să nu tremure.

Umbra din canal începu să se scurgă pe trotuar, doar un centimetru-doi, dar el reuși să o vadă, de parcă lumina ar fi suferit o schimbare. Dar n-a fost așa. Umbra luă forma mîinii unei femei și se mai întinse cu vreo cincisprezece centimetri în direcția ursului luminos. Ăsta a fost momentul cînd Charlie a înșfăcat sabia și a repezit-o asupra umbrei. Nu lovi caldarîmul, ci un lucru mai moale, și urmă un țipăt asurzitor.

— Jigodie! urlă vocea – acum furioasă, și nu îndurerată. Tu, rahat cu ochii ce ești...

— Viii și morții, doamnelor, spuse Charlie. Viii și morții. Hai, mai încercați.

O a doua umbră de forma unei mîini se strecură din canal pe partea stîngă, apoi o alta pe dreapta. Charlie împinse ursul de lîngă gura canalului și scoase bricheta din buzunar. Aprinse scurtele fitile ale celor patru M-80 și le aruncă în canal chiar cînd umbrele se strecurau afară.

— Asta ce-a mai fost?

— Ce a aruncat?

— Mișcă, nu pot...

Charlie își acoperi urechile cu palmele. Batoanele de M-80 explodară, și Charlie rînji. Își vîrî sabia în teacă, își adună lucrurile și o luă la goană spre celălalt canal. În spațiul închis zgomotul a fost o pedeapsă dură de-a dreptul. Dar el continua să rîdă.

Auzea corul de urlete și blesteme, cam în șase limbi moarte unele mai tari ca celelalte, de parcă cineva ar fi căutat vreun post pe undele scurte ale unui radio care acoperea atît spațiul, cît și timpul. Se lăsă în genunchi și ascultă ce se întîmpla în canal, grijuliu să păstreze distanța de siguranță. Le auzi venind, trecînd pe sub el. Spera să aibă dreptate că nu puteau ieși din canal, dar, chiar dacă ar fi făcut-o, avea sabia și soarele l-ar fi făcut invizibil. Aprinse alte patru M-80, care aveau fitile mai lungi, și le aruncă unul cîte unul în canal.

— Cine-i ageamiu acum? spuse el.

— Ce? Ce-a zis? spuse o voce din canal.

— N-aud nimic.

Charlie își flutură ursul de porțelan în fața gurii de canal.

— Nu vreți asta?

Și zvîrli înăuntru un alt M-80.

— Nu-i așa că vă place? țipă Charlie în timp ce arunca în canal un al treilea baton. Asta vă va învăța să nu vă mai înfigeți ciocul în mîna mea. Harpii afurisite!

— Domnule Asher, se auzi o voce din spatele lui.

Charlie se uită în jur și îl văzu pe Alphonse Rivera, inspectorul de poliție, aplecat deasupra lui.

— O, bună, spuse Charlie, care atunci își dădu seama că ținea un M-80 aprins în mînă. O secundă, vă rog. Aruncă batonul în canal. În același moment toate începură să explodeze.

Rivera făcu cîțiva pași înapoi cu mîna vîrîtă în haină, probabil după pistol. Charlie își puse ursul de porțelan în traistă și se ridică în picioare. Auzea vocile cum țipau la el și îl blestemau.

— Mama ta de ratat! urla una dintre întunecate. O să umplu un coș cu mărunțaiele tale și-o să pun deasupra căpățîna ta retezată.

— Da, da, tună o altă voce. Un coș.

— Cred că l-ai mai amenințat o dată cu chestia asta, spuse o a treia.

— Ba nu, spuse prima.

— Tăceți dracului o dată! țipă Charlie spre canal.

Apoi îl privi pe Rivera, care își scosese arma, îndreptîndu-și-o spre el.

— Deci? spuse Rivera, ai necazuri cu, ăă, cineva din canal?

Charlie zîmbi.

— Nu-i așa că nu poți auzi nimic?

Blestemele continuau să curgă, dar acum într-o limbă care părea să necesite o droaie de mucus ca să poată fi vorbită ca lumea. Galică sau germană sau cam așa ceva.

— Aud un zornăit clar, domnule Asher, din cauza artificiilor dumitale cît se poate de ilegale, dar în afară de asta nimic.

— Șobolani, spuse Charlie, a cărui sprînceană se ridică din reflex, ceva de genul *nu-i așa că o să-nghiți și rahatu' ăsta*? Urăsc șobolanii.

— Aha, făcu Rivera pe un ton plat. Șobolanii care ți-au atacat brațul cu ciocurile și despre care e clar că ești convins că au un apetit secret pentru figurinele astea ieftine.

— Deci ați auzit-o și *pe asta?* îl întrebă Charlie.

— Da.

— Și v-a pus pe gînduri, nu?

— Da, răspunse polițistul. Frumos costum. Armani?

— Canali, spuse Charlie. Mulțumesc oricum.

— Nu cu așa ceva m-aș îmbrăca să bombardez gurile de canal, dar fiecare cu ale lui.

Rivera nu se clintise din loc. Stătea chiar lîngă bordură, la zece pași de Charlie, cu arma încă ațintită asupra lui. Un tip care făcea jogging trecu pe lîngă ei și profită de ocazie s-o ia mai repede la picior. Charlie și Rivera îl salutară politicos în timp ce trecea pe lîngă ei.

— Deci, spuse Charlie, tu, ca profesionist, ce-ai zice în locul meu?

Rivera dădu din umeri.

— Nu-ți pot oferi nici una dintre rețetele cu care, probabil, te-ai îndopat destul pînă acum, nu-i așa?

— Aș vrea eu, spuse Charlie.

— Ai băut toată noaptea, te-a dat afară nevasta, te-au chinuit remușcările?

— Soția mea a murit.

— Îmi pare rău. Cînd?

— Acum aproape un an.

— Chestia asta n-o să țină, spuse Rivera. Ai ceva antecedente cu boli psihice?

— Nu.

— Perfect, ai acum. Felicitări, domnule Asher. Poți folosi scuza asta data viitoare.

— Va trebui să trec proba cu martori? îl întrebă Charlie gîndindu-se la ce explicație va da celor care se îngrijeau de copil.

Sărmana Sophie, cu un tată fost deținut *și* Moarte, la ce școală o să învețe?

— Haina asta e făcută la croitor. Nu cred că mi-o pot scoate peste cap pentru proba cu martori. O să mă duc la pușcărie?

— Nu din cauza mea. Crezi că așa îmi va fi mai ușor să dau explicații? Sînt inspector și nu arestez lumea pentru că aruncă artificii și urlă în gurile de canal.

— Și atunci de ce stai cu arma scoasă?

— Îmi oferă mai multă siguranță.

— Se vede, spuse Charlie. Probabil că par puțin cam instabil.

— Așa crezi?

— Deci cum stăm?

— Aia ți-a mai rămas din arsenal? spuse Riviera arătînd spre punga de hîrtie cu artificii de sub brațul lui Charlie.

Charlie dădu din cap.

— Ce-ar fi să arunci chestia aia în canal și cu asta să terminăm?

— Nici vorbă. Habar n-am ce vor face dacă pun ăștia mîna pe artificii.

A fost rîndul lui Rivera să-și salte o sprînceană.

— Șobolanii?

Charlie aruncă punga în canal și ascultă șoaptele venite de dedesubt, dar încercă să nu i-o arate lui Rivera.

Rivera își puse pistolul în toc și își aranjă reverele.

— Deci iei de multe ori asemenea costume la magazinul ăla al tău? întrebă el.

— Acum mai mult ca înainte. Am avansat foarte mult în domeniul ăsta, răspunse Charlie.

— Mai ai cartea mea de vizită, așa că anunță-mă dacă primești ceva mărimea patruzeci, orice italienesc, de la intermediar la ușor, lînă sau mătase.

— Mda, mătasea ar fi perfectă pentru vremea de aici. Sigur, aș fi fericit să vă fac o reducere. Apropo, domnule inspector, cum de vă aflați pe o alee dosnică, și asta într-o joi dimineață?

— Nu trebuie să-ți spun așa ceva, îi răspunse Rivera zîmbind.

— Nu?

— Nu. Îți doresc o zi bună, domnule Asher.

— Și dumitale la fel, spuse Charlie.

Deci acum era urmărit și *pe sub* și *pe deasupra* străzii? Altfel de ce ar fi un detectiv de la omucideri aici? Nici *Marea, grandioasa carte* și nici Verde ca Menta nu au pomenit ceva despre poliție. Cum să faci un secret din toată povestea asta cu moartea cînd un polițist se ține după tine? Fericirea de a fi repurtat o victorie în lupta cu inamicul, ceea ce era cu totul contra naturii lui, se evaporă. Nu era sigur de ce, dar ceva îi spunea că tocmai o încurcase.

Sub stradă cele trei Morrigan se uitară unele la altele uimite.

— Nu știe, spuse Macha, examinîndu-și ghearele, care luceau ca inoxul proaspăt lustruit în lumina stinsă de deasupra.

Trupul ei începu să-și arate strălucirea cenușie a reliefului de pene, iar ochii nu-i mai erau discuri argintii, ci arătau pe deplin ca ai unei păsări de pradă. Zburase cîndva peste cîmpurile de bătălie din nord, lăsîndu-se asupra soldaților muribunzi, sorbinu-le sufletul deghizată într-o cioară vineție. Celții numeau căpățînile retezate ale inamicilor lor Recolta de Ghindă a Machei, dar nu știau că ei nu-i păsa de jertfele lor sau de tribul lor, ci numai de sîngele și sufletele lor. Trecuseră o mie de ani de cînd își mai văzuse ghearele de femeie în felul acesta.

— Încă nu aud nimic, spuse sora ei, Nemain, care-şi aranja penele negre-albăstrui de pe întregul corp, sîsîind de plăcere cînd îşi trecea vîrfurile ca nişte pumnale peste sîni.

Avea şi colţi care îi crestau buzele delicate, ca din cărbune. Îi fusese destinat ei să-i împroaşte cu venin pe cei care trebuiau însemnaţi pentru moarte. Nu exista luptător mai teribil decît cel care fusese atins de veninul lui Nemain, pentru că, dacă tot nu mai avea nimic de pierdut, intra în luptă fără nici o teamă, cu o frenezie care îi dădea puteri înzecite, tîrîndu-i şi pe alţii să-i împărtăşească soarta.

Babd îşi rîcîi redescoperitele-i gheare de peretele canalului, lăsînd dîre adînci în beton

— Ce mult le iubesc. Am şi uitat că le-am avut cîndva. Pun pariu că putem ieşi Sus. Nu vreţi să mergem Sus? I-am putea smulge picioarele şi să ne uităm la el cum se bălăceşte în propriul sînge. Asta chiar că m-ar distra.

Babd era urlătoarea. Se spunea despre urletul ei pe cîmpul de luptă că făcea armatele să bată în retragere. Ea era tot ce însemna fioros, furios şi nu din cale-afară de vesel sau deştept.

— Cărniţă nu ştie, repetă Macha. De ce să ne trădăm avantajul chiar la începutul atacului?

— Pentru că ar fi o distracţie ca lumea, spuse Babd. Sus? Distracţie? Ştiu şi eu, în loc de coş, am putea împleti o pălărie din maţele lui.

Nemain zvîrli nişte venin de pe gheare şi sîsîi, lăsînd o dîră aburoasă de-a lungul podelei de beton.

— Ar trebui să-i spunem lui Orcus. Probabil are el vreun plan.

— În legătură cu pălăria? întrebă Babd. Să-i spui că a fost ideea mea. E nebun după pălării.

— Trebuie să-i spunem despre „cărniţă proaspătă", că nu ştie.

Cele trei o porniră ca un fum prin canale, spre marea epavă pentru a aduce, printre veştile despre cel mai nou duşman, că nu ştia ce e el sau ce adusese el asupra lumii.

12

Cartea morților din Bay City

Charlie și-a numit hamsterii Parmesan și Romano (sau mai pe scurt Parm și Romy) pentru că, atunci cînd venise timpul botezului, tocmai citea din întîmplare eticheta de pe un borcan cu sos Alfredo. Cam la asta i s-au rezumat ideile și a fost de ajuns. De fapt, Charlie a crezut că o va lua razna de-a binelea atunci cînd, revenind acasă în ziua mărețului foc de artificii/dezastrului din canal, își găsi fata izbind fericită în tăblia scaunului ei înalt cu un hamster țeapăn.

Romano era cel folosit pe post de bîtă, își dădu seama Charlie pentru că îi pusese între urechile micuțe un punct de ojă ca să-l poată deosebi de celălalt, de Parmesan, care era la fel de țeapăn în cușca de plastic Habitrail. Zăcea pe fundul roții în care alergau hamsterii. Mort pe roată.

— Doamnă Ling! strigă Charlie.

Smulse rozătoarea decedată din mînuța scumpei sale fiice și-l zvîrli în cușcă.

— Vladlena, domnule Asher, tună o voce din baie.

Urmă o agitație, și doamna Korjev își făcu apariția din baie încheindu-și cataramele salopetei.

— Scuze, da' apucat căcare, mai rău ca urși. Sophie fost în siguranță în scaunul ei.

— Se juca cu un hamster mort, doamnă Korjev.

Madam Korjev se uită la cei doi hamsteri din cușca de plastic Habitrail – îi dădu un bobîrnac, apoi o agită.

— Dorm.

— Nu dorm, sînt morți.

— Erau bine-mersi cînd intrat eu în baie. Jucau, alergau pe roată, distrau.

— Nu se distrau. Erau morți. Sophie era cu unul în mînă.

Charlie se uită mai atent la rozătoarea pe care o fezandase Sophie. Capul îi părea extrem de umed.

— În gură. L-a ținut în gură.

Smulse o bucată de hîrtie din rola de pe masă și începu să șteargă interiorul gurii lui Sophie. Fetița scoase un la-la-la pe cînd încerca să mănînce șervetul, despre care credea că face parte din joc.

— Unde e doamna Ling?

— Trebuit să plece după o rețetă, așa că rămas eu cu Sophie doar puțin timp. Și ursuleții sînt așa fericiți cînd merg eu la baie.

— Hamsterii, doamnă Korjev, nu urșii. De cînd sînteți aici?

— Poate cinci minute. Cred că întins un mușchi din fund, așa tare împins.

— Aiiiieeeee, se auzi strigătul din ușă al doamnei Ling, care se întorcea, avîntîndu-se cu toată viteza spre Sophie. Trece ora de somn, i-o trînti doamna Ling doamnei Korjev.

— Am eu grijă de ea acum, spuse Charlie. Să stea una din voi cu ea pînă scap eu de H-A-M-S-T-E-R-I.

— Vrea să spună ursuleți, zise doamna Korjev.

— Arunc eu pe ei, domnule Asher, spuse doamna Ling. Nici o problemă. Ce întîmplă?

— Dorm, spuse madam Korjev.

— Doamnelor, plecați, vă rog. O să mă văd cu una din voi dimineață.

— E rîndul meu, spuse întristată doamna Korjev. Sînt pedepsită? N-a mai rămas nici o Sophie pentru Vladlena? Da?

— Nu. Adică da. E în regulă, doamnă Korjev. Ne vedem dimineață.

Doamna Ling agita cușca Habitrail. Erau bine, adormiți, micuții ăștia. Doamnei Ling îi plăcea șunca[1].

— Am eu grijă, spuse ea. Pa, Sophie. Pa!

— Pa, bebelu'! spuse doamna Korjev.

— Pa! spuse și Sophie dînd copilărește din mînuță.

— Cînd ai învățat să zici pa? își întrebă Charlie fata. Nu pot să te las singură nici o secundă.

Dar a lăsat-o a doua zi ca să găsească înlocuitori pentru hamsteri. A plecat cu camioneta de marfă, de data asta la *pet shop*. Curajul sau nebunia care l-o fi împins să atace scorpiile din canal îl părăsise și acum nici nu voia să mai audă de guri de canal. La *pet shop* a ales două broaște-țestoase pictate, fiecare de mărimea unui capac de borcan cu maioneză. Mai cumpără și un vas mare în formă de rinichi care avea și o insulă, un palmier de plastic, cîteva plante acvatice și un melc. Melcul probabil pentru a ține treaz autorespectul broaștelor. „Chiar ne crezi cătinele? Ia uită-te la tipul ăsta." Și, pentru a întări moralul melcului în același fel, puseseră acolo o piatră. Oricine se simte mai altfel dacă are unul pe lîngă el la care să se uite de sus în jos, precum și unul la care să se uite din sens invers, mai cu seamă dacă își stau în gît unul altuia. Asta este nu numai strategia de supraviețuire a Masculului Beta, dar și baza capitalismului, a democrației și a celor mai multe dintre religii.

După ce l-a fript la foc mic timp de cincisprezece minute pe vînzător informîndu-se despre vitalitatea broaștelor-țestoase și după ce a fost asigurat că pot probabil rezista și unui atac nuclear atîta vreme cît mai aveau vreun gîndac de mîncare, Charlie a completat un cec și se apleacă asupra broaștelor lui, gata să izbucnească în plîns.

— Vă simțiți bine, domnule Asher? întrebă vînzătorul.

— Scuze, spuse Charlie. E din cauză că asta e ultima filă din carnetul de cecuri.

---

1. Joc de cuvinte: hamster și *ham* – „șuncă". (n.t.) (în engl. în orig.)

— Și banca nu v-a mai dat alt carnet?

— A, nu, am unul nou, dar ăsta era ultimul completat de soția mea. Așa că, de acum, dacă ăsta a fost folosit, nu-i voi mai vedea niciodată scrisul pe cecuri.

— Îmi pare rău, spuse vînzătorul, care crezuse că, în mare, ziua va fi dedicată consolării unui tip căruia îi murise o pereche de hamsteri.

— Nu e problema dumneavoastră. Eu îmi iau broaștele și am plecat.

Ceea ce a și făcut, mototolind în pumn carnetul gol de cecuri pe cînd pleca. În fiecare zi Rachel mai murea puțin.

Acum o săptămînă, Jane venise să ia niște miere cu împrumut și a găsit jeleul de prune care îi plăcea așa de mult lui Rachel în fundul frigiderului, acoperit de mucegai verde.

— Frățioare, ăsta trebuie să dispară, spuse Jane cu o strîmbătură.

— Ba nu, e al lui Rachel.

— Știu, puștiule, și nu se mai întoarce după el. Ce altceva mai... O, Doamne! Se retrase de lîngă frigider. Asta ce-a mai fost?

— *Lasagna*. Rachel a făcut-o.

— Și zace aici de mai bine de un an?

— N-am reușit să mă conving să o arunc.

— Uite ce e. O să vin sîmbătă și o să fac curat în casă. O să arunc tot ce a fost al lui Rachel și de care nu mai ai nevoie.

— Le vreau pe toate.

Jane făcu o pauză în timp ce arunca *lasagna* verde-vineție la gunoi cu cratiță cu tot.

— Nu, Charlie, nu mai vrei așa ceva. Nu cu astea îți aduci aminte de Rachel. Nu fac decît să te rănească. Trebuie să te concentrezi asupra lui Sophie și a vieților voastre. Ești un om tînăr, nu poți să renunți la viață. Cu toții am iubit-o pe Rachel, dar trebuie să mergi mai departe. Poate chiar să te muți.

— Nu sînt pregătit. Și nici nu poți veni sîmbăta asta. Sînt de serviciu la magazin.

— Știu, spuse Jane. E chiar mai bine dacă nu stai aici.

— Dar nu pot avea încredere în tine, Jane, spuse Charlie de parcă era ceva la fel de evident ca faptul că Jane îl călca pe nervi. O să arunci tot ce i-a aparținut lui Rachel și o să-mi furi hainele.

Jane îi scutura costumele lui Charlie cu regularitate, mai ales de cînd își ridicase standardele în materie de îmbrăcăminte. Ea purta un sacou de comandă la două rînduri pe care el tocmai îl reprimise de la Hu Trei Degete cu cîteva zile în urmă. Charlie nu apucase încă să-l îmbrace.

— De ce mai porți costume? Nu e noua ta prietenă instructor de yoga? N-ar trebui să te îmbraci și tu cu pantalonii ăia largi din cînepă și soia, așa ca ea? Arăți ca David Bowie, Jane. Gata, am spus-o. Îmi pare rău, dar a trebuit s-o spun.

Jane își puse mîna pe umărul lui și îl sărută pe obraz.

— Ești așa de dulce. Bowie e singurul bărbat pe care îl găsesc atractiv. Lasă-mă să-ți fac curat în casă. O să am grijă și de Sophie – dă-le văduvelor o zi liberă să-și desfășoare atacul la prăvălia Orice pentru un dolar.

— Bine, dar numai hainele și lucrurile, nu și pozele. Și pune totul în cutiile de la subsol. Să nu arunci nimic.

— Nici mîncarea? Cum ar fi *lasagna* care trebuia aruncată...

— Fie, lucrurile de mîncare. Dar să nu vadă Sophie ce faci. Și să nu te atingi pe parfumul lui Rachel și nici de peria ei de păr. Vreau ca Sophie să știe cum mirosea mama ei.

În seara cînd a terminat la magazin, a coborît la subsol, la boxa care îi aparținea, și examină toate cutiile cu lucruri pe care le împachetase Jane. Și pentru că asta n-a fost de ajuns, le-a deschis și a spus la revedere fiecărui lucrușor al lui Rachel – bucățele din Rachel.

În drum spre casă, după ce a plecat de la *pet shop*, s-a oprit la Un loc curat, bine luminat pentru cărți, fiindcă și aceea era o bucățică din Rachel și simțea nevoia unei încercări dificile, dar și pentru că trebuia să fie conștient de ce făcea. A căutat pe internet informații legate de moarte și, deși a găsit acolo că o mulțime de oameni voiau să se îmbrace ca moartea, să se dezbrace în pielea goală cu morții, să privească poze cu cei goi și morți sau să vîndă pilule care le pot provoca și morților erecții, nu exista nimic despre cum e cînd ești mort sau Moartea. Nimeni nu auzise de Negustorii Morții sau de harpiile din canal, sau de altele din astea. Plecă de la magazin cu un teanc de cărți înalt de două picioare despre Moarte și A Muri, spunîndu-și că, ceea ce e tipic pentru Masculul Beta, înainte de a fi reluat lupta cu inamicul, era mai bine să înțeleagă cu ce anume avea de-a face.

În seara aceea s-a așezat pe canapea lîngă fiica lui și a început să citească în timp ce noile țestoase, Bruiser și Jeep (astfel numite în speranța de a infiltra durabilitate în ele), mîncau gîndaci congelați și se uitau la *CSI Safari-land* pe cablu.

— Ei, puișor, conform doamnei ăsteia, Kübler-Ross, cele cinci stadii ale morții sînt furia, negarea, negocierea, depresia și acceptarea. Păi, noi am trecut prin toate cinci cînd am pierdut-o pe mami, nu-i așa?

— Mama, spuse Sophie.

Prima dată cînd spusese „mama", lui Charlie îi dăduseră lacrimile. Tocmai se uita peste umărul micuț al copilului la o poză a lui Rachel. A doua oară cînd a spus-o, emoția nu a mai fost la fel de puternică. Era pe scaunul ei înalt de la masă și vorbea cu toasterul.

— Ăla nu e mami, Soph, ăla e toasterul.

— Mama, insistă Sophie, întinzînd mîna după toaster.

— Ai chef să te pui cu mine, nu-i așa? spuse Charlie.

— Mama, spuse Sophie frigiderului.

— Splendid, spuse Charlie.

Își continuă lectura, constatînd că dr. Kübler-Ross avea perfectă dreptate. În fiecare dimineață cînd se trezea și găsea un alt nume și număr în agenda de la capătul patului, trecea prin cei cinci pași chiar înainte de a-și fi terminat micul dejun. Dar acum, că pașii aveau un nume, începuse să recunoască etapele prin care treceau membrii familiilor clienților lui. Așa îi numea el pe oamenii cărora le recupera sufletele: clienți.

Apoi a citit o carte numită *Cînd ajungi la fundul sacului*, despre cum să te sinucizi cu o pungă de plastic, dar se pare că nu era o carte prea eficientă, pentru că văzu pe coperta a patra că mai erau două continuări. Își imaginâ scrisoarea unui fan:

> *Dragă Autor al cării* Cînd ajungi la fundul sacului*:*
> *Eram aproape mort, şi chiar atunci mi s-a aburit toată punga şi n-am mai văzut ce era la TV, aşa că am făcut o gaură în dreptul unui ochi. Sper să mai fac o încercare cu următoarea ta carte.*

Într-adevăr, cartea nu i-a fost de prea mare ajutor lui Charlie, cu excepția faptului că a vîrît în el o altă paranoia legată de pungile de plastic.

În următoarele luni, a mai citit: *Cartea egipteană a morților*, din care a învățat cum poate fi extras creierul cuiva pe nări cu o agățătoare de butoni, lucru despre care era sigur că-i va folosi cîndva; vreo zece cărți despre cum să ai de-a face cu moartea, despre doliu, înmormîntări rituale și mituri ale lumii de dincolo, din care a aflat că existau personificări ale Morții încă de la începuturile lumii; și *Cartea tibetană a morților*, din care a aflat că *bardo*, trecerea de la viața asta la cealaltă, dura patruzeci și nouă de zile și că în timpul procesului vei fi confruntat cu treizeci de mii de demoni, toți descriși în amănunt, fără ca vreunul să semene cu harpiile din canal, și pe care

ar fi trebuit să-i ignori și să nu te temi de ei pentru că nu erau reali, ținînd de lumea materială.

— Ciudat, îi spuse Charlie lui Sophie, cum toate cărțile astea spun cît de insignifiantă e lumea materială, și totuși eu trebuie să recuperez sufletele oamenilor, atașate de obiecte materiale. S-ar părea că moartea, dacă altceva nu e, atunci măcar ironică e, nu ți se pare?

— Nu, spuse Sophie.

La cele optsprezece luni ale ei, Sophie răspundea la toate întrebările cu „Nu", „Prăjiturică" sau „ca un urs" – cît despre ultimul, se datora, din punctul de vedere al lui Charlie, faptului că își lăsa prea mult fiica în grija doamnei Korjev. După ce țestoasele, încă doi hamsteri, un rac, o iguană și două broaște cu gură mare au pășit pe larga poartă a raiului (sau, mai exact, au murit), Charlie a consimțit să aducă acasă un gîndac sîsîitor lung de nouă centimetri din Madagascar, căruia i-a dat numele de Bear[1], tocmai ca fiică-sa să nu treacă prin viață spunînd prostii.

— Ca un urs, spuse Sophie.

— Vorbește despre gîndac, spuse Charlie, într-o seară cînd Jane venise în vizită.

— Nu vorbește despre gîndac, zise Jane. Ce fel de tată poate fi ăla care cumpără un gîndac pentru fiică-sa? E dezgustător...

— Nu poate să-i omoare nimic pe lumea asta. Parcă ar fi de un milion de ani în casa asta. Trebuia să aleg între ăsta și un rechin alb, despre care vînzătorul a bănuit că ar fi mai greu de întreținut.

— De ce nu renunți, Charlie? Dă-i niște animale de pluș.

— Orice copilaș ar trebui să aibă un animăluț. Mai ales un copilaș care crește la oraș.

— Și noi am crescut la oraș și nu am avut nici un animăluț.

---

1. Urs. (n.t.) (în engl. în orig.)

— Știu, și uite ce-a ieșit din noi, spuse Charlie, gesticulînd cînd spre el, cînd spre ea, unul care făcea comerț cu moarte și avea un gîndac uriaș pe care îl chema Bear, și cealaltă care în decurs de șase luni ajunsese la cea de-a treia prietenă, instructor de yoga, și care îi luase la purtat cel mai nou costum de tweed Harris.

— Am ajuns cît se poate de bine sau, cel puțin, unul din noi a ajuns, spuse Jane făcînd un gest spre splendoarea ei de costum, de parcă ar fi fost prezentatoarea unui mare concurs televizat, oferind marele premiu pentru *Hai să ne facem androgini*. Ar trebui să mai pui ceva carne pe tine. Ăsta e croit prea strîmt pe fund, spuse ea alunecînd iar în propria-i obsesie. Merg ca o cămilă?

— Nu mă uit, nu mă uit, nu mă uit, psalmodie Charlie.

— Nu i-ar mai fi trebuit nici un animăluț dacă ar fi avut măcar o dată ocazia să descopere lumea de dincolo de pereții ăștia, spuse Jane trăgînd de turul pantalonilor pentru a limita îngrozitorul efect de dromader. Du-o la zoo, Charlie. Să mai vadă și altceva în afară de apartamentul ăsta. Scoate-o în lume.

— Mîine. O să-i arăt orașul, spuse Charlie.

Ceea ce i-ar fi plăcut și lui, atîta doar că, atunci cînd s-a trezit, a dat peste numele de Madeline Alby în agendă, și lîngă acest nume era numărul unu.

A, da, și gîndacul a murit.

— Te scot în oraș, spuse Charlie în timp ce o așeza pe Sophie pe scaunul ei înalt pentru micul dejun. Zău că o fac, puișor. Promit. Poți să crezi că mi-au dat doar o zi?

— Nu, spuse Sophie. Suc, adăugă ea, pentru că era pe scaunul ei și venise vremea sucului.

— Îmi pare rău de Bear, puișor, spuse Carlie, pieptănîndu-i părul într-o parte, apoi în cealaltă, după care renunță. A fost o gînganie așa de cuminte, dar de acum nu mai e deloc. Doamna Ling o să-l înmormînteze. Cred că jardiniera ei e deja plină.

Nu-și amintea să fi existat vreo jardinieră la doamna Ling, dar cine era el să se apuce de investigații?

Charlie deschise cartea de telefon și, plin de compătimire, găsi o M. Alby cu o adresă pe Telegraph Hill – la nici zece minute de mers pe jos. Nici un client nu-i mai fusese așa de aproape și dacă preț de șase luni n-ar mai fi avut parte de nici o apariție a hoaștelor din canal, ar fi putut să se simtă așa de sigur pe sine încît să aibă sub control toată povestea asta cu Negustorii Morții. Ba chiar ar fi plasat și cele mai multe dintre sufletele adunate de el. Dar faptul că îi rămăsese atît de puțin timp avea ceva de rău augur. Al dracului de rău.

Casa era în stil victorian italienizat, cocoțată pe deal chiar sub Coil Tower, marea coloană de granit ridicată în cinstea pompierilor din San Francisco care și-au pierdut viața la datorie. Deși se spune că ar fi fost concepută cu mintea la ștuțul unui furtun de pompier, aproape toți cei care văd turnul nu pot rezista imboldului presant de a face comentarii despre uimitoarea lui asemănare cu un penis uriaș. Casa lui Madeline Alby, un dreptunghi cu acoperișul turtit sprijinit de stîlpi ornamentali și o cornișă ca o coroană alcătuită din heruvimi sculptați, semăna cu un tort de nuntă, făcînd un fel de echilibristică pe scrotul turnului.

Deci, în timp ce își tîra picioarele pe sacul scrotal al orașului San Francisco, Charlie se întreba cum să intre în casă. De obicei, avea destul timp la dispoziție, putea să aștepte și să intre cu unul de-al casei sau să inventeze vreo drăcie ca să se poată strecura înăuntru, dar de data asta avea la dispoziție doar o zi ca să pătrundă înăuntru, să găsească sufletul și să iasă. Spera ca Madeline Alby să fi murit deja. Nu-i făcea nici o plăcere să fie prin preajma bolnavilor. Cînd văzu mașina parcată în față, cu micul însemn verde al căminului de bătrîni, speranțele de a-și găsi clienta moartă îi fură spulberate ca o brioșă de un baros.

Urcă treptele verandei din partea stîngă a casei și așteptă la ușă. Ar fi putut s-o deschidă singur? Ar fi putut oamenii s-o vadă și pe asta sau „invizibilitatea" lui se extindea și la lucrurile pe care le atingea? Iată un lucru pe care nu-l mai credea. Dar ușa se deschise și o femeie cam de vîrsta lui Charlie ieși pe verandă.

— Sînt afară la o țigară, le strigă ea celor din casă și, înainte să fi apucat să închidă ușa, Charlie se și strecură înăuntru.

Ușa de la intrare dădea într-un vestibul; în dreapta Charlie văzu ceea ce fusese inițial salonașul. În fața lui se afla o scară și o altă ușă în spatele ei, care credea că dă în bucătărie. Din salonaș se auzeau voci și se uită pe furiș după colț. Văzu patru femei mai în vîrstă așezate pe două canapele puse față în față. Purtau fuste și pălării și arătau de parcă ar fi venit de la biserică, dar Charlie își dădu seama că veniseră să-și ia rămas-bun de la prietena lor.

— Ai spune că i-a trecut prin cap să se lase de fumat, cînd maică-sa moare la etaj de cancer, spuse una dintre doamne, care purta o fustă gri și o haină cu pălărie asortată cu un ac mare emailat în forma unei vaci Holstrein.

— Păi a fost dintotdeauna o încăpățînată, spuse o altă doamnă, care purta o rochie ce părea făcută din același material înflorat ca și canapeaua. Cînd era mică, obișnuia să se întîlnească cu fi-miu, Jimmy, în Pioneer Park.

— Parcă spunea că o să se mărite cu el, zise o alta, care arăta ca sora celeilalte.

Doamnele rîseră, veselia și tristețea amestecîndu-se în vocile lor.

— Nu știu ce gîndea ea, dar el e cît se poate de nestatornic, spuse mama.

— Da, și deranjat la cap, completă sora.

— Da, așa e acum.

— Asta de cînd a dat mașina peste el, spuse sora.

— N-a sărit el drept în fața mașinii? întrebă una dintre doamnele care tăcuseră pînă atunci.

— Nu, a intrat de-a dreptul în ea, spuse mama. Pe vremea aia se droga. Oftă. Întotdeauna am spus că am avut cîte unul din fiecare – un băiat, o fată și un Jimmy.

Toată lumea dădu din cap. Nu era prima oară cînd grupul făcea mișcarea asta, își spuse Charlie. Aparținea genului care cumpără cărți poștale de consolare cu toptanul și care, cînd aud o ambulanță, se reped să-și scoată hainele negre de la curățătorie.

— Maddy arată rău, spuse doamna în gri.

— Păi moare, scumpo, asta i se întîmplă.

— Așa cred.

Un alt oftat.

Clinchetul gheții din pahare.

Toate sorbeau din cocktailuri micuțe și simple. Charlie își spuse că fuseseră făcute de femeia mai tînără care ieșise la o țigară. Se uită în jur după ceva care să lucească roșu. În colț văzu o măsuță extensibilă din stejar pe care i-ar fi plăcut s-o cerceteze mai în amănunt, dar asta mai trebuia să aștepte. Ieși din vestibul și se duse în bucătărie, unde doi oameni care se apropiau de patruzeci de ani, poate chiar trecuseră de ei, stăteau la o masă veche de stejar și jucau Scrabble.

— Ce face Jenny? Vine înapoi? E rîndul ei.

— Poate că s-a dus sus s-o vadă pe mama cu una dintre doamne. Sora de la azil le lasă să urce cîte una.

— Ce n-aș da să se termine odată. Nu suport așteptarea asta. Am o familie, trebuie să mă duc acasă. Simt c-o să-mi ies din pepeni rău de tot.

Cel mai în vîrstă dintre ei se întinse peste masă și puse două pilule micuțe, albastre, pe tăblița fratelui său.

— Astea ajută.

— Ce sînt?

— Morfină fără termen de garanție.

— Zău?

Cel mai tînăr părea îngrijorat.

— Abia dacă le simți, sînt mai curînd un fel de calmante. Jenny le ia de vreo două săptămîni.

— De asta vă merge vouă așa de bine și eu sînt făcut praf? Ați dat iama în analgezicele mamei?

— Aha.

— Eu nu iau droguri. Alea sînt droguri. Tu nu iei droguri.

Fratele mai vîrstnic se așeză pe scaun.

— Sînt medicamente contra durerii, Bill. Ce simți?

— Nu, nu iau pilulele mamei contra durerii.

— Faci cum crezi.

— Și dacă are nevoie de ele?

— E atîta morfină în camera aia, că ai putea da gata un urs, și dacă e nevoie de mai multă, căminul o să aducă și mai multă.

Charlie ar fi vrut să-l scuture pe fratele mai mic și să urle: *Ia medicamentele, idiotule.* Poate că ăsta era cîștigul acestei experiențe. Văzuse deja că povestea asta se repeta de fiecare dată, familii ajunse în ceasul morții, înnebunite de durere și epuizare, prieteni care intrau și ieșeau din casă ca niște stafii, luîndu-și rămas-bun sau pur și simplu salvînd aparențele doar ca să spună că au fost și ei acolo, ca să nu ajungă să moară cîndva singuri. De ce nu apărea așa ceva în nici una dintre cărțile morților? De ce nu pomenea nici una dintre instrucțiuni despre durerea și deruta pe care urma să le vadă?

— Mă duc să văd unde e Jenny, spuse fratele mai mare. Poate vrea să mănînce ceva. Dacă vrei, putem să terminăm jocul mai tîrziu.

— E-n regulă. Oricum pierd. Cel mai tînăr adună piesele și puse tăblița deoparte. Eu mă duc pînă sus să văd dacă pot să ațipesc o clipă. Noaptea o să stau la căpătîiul mamei.

Fratele mai mare ieși, și Charlie îl văzu pe celălalt punîndu-și pilulele în buzunarul cămășii, după care ieși din bucătărie, lăsîndu-l pe Negustorul Morții să cotrobăie prin cămară și dulapuri în căutarea receptaculului de

suflet. Dar simți chiar înainte de a începe că nu acolo se afla. Va trebui să urce la etaj.

Îi displăcea din tot sufletul să se afle în preajma suferinzilor.

Madeline Alby era învelită în pat, sprijinită de perne, cu o eșarfă în jurul gîtului. Era așa de slabă încît trupul abia dacă i se contura de sub pătură. După Charlie, nu cîntărea mai mult de treizeci și cinci, cel mult patruzeci de kile. Era trasă la față și îi vedea conturul orbitelor, și maxilarul împungînd pielea îngălbenită. Charlie bănui că era vorba de cancer la ficat. Una dintre prietenele de jos stătea acum la capul patului, sora de la cămin, o femeie masivă în uniformă scrobită, stătea pe un scaun în partea opusă și citea. Un cîine mic, un terier Yorkshire, bănui Charlie, se ghemuise între umărul și gîtul lui Madeline și dormea.

Cînd Charlie intră în cameră, Madeline spuse:

— Ia uite acolo.

Pașii îi înghețară. Se uita chiar la el – cu ochi de un albastru cristalin, zîmbitoare. Se împiedicase oare de ceva?

— Ce faci, puștiule?

Chicoti.

— Pe cine ai văzut, Maddy? o întrebă prietena.

Urmări privirea lui Madeline, dar se uită de-a dreptul prin Charlie.

— E un puști acolo.

— Maddy, vrei apă?

Prietena luă de pe noptieră o căniță cu un pai de porțelan lipit de ea.

— Nu, spune-i puștiului să vină aici. Vino aici, copile.

Madeline își scoase brațele de sub pătură și începu să-și miște mîinile de parcă ar fi mînuit un ac cu care broda o tapiserie în aer.

— Mă rog, cred că e mai bine să plec, spuse prietena. Te las să te odihnești.

Prietena se uită la sora de la azil, care privi peste ochelari și zîmbi cu ochii. Era singurul expert din casă și își dădea aprobarea.

Prietena se ridică și o sărută pe Madeline Alby pe frunte. Madeline se opri o secundă din țesut, își închise ochii și se aplecă spre a fi sărutată ca o fetiță. Prietena îi strînse mîna și spuse:

— La revedere, Maddy.

Charlie se dădu într-o parte și lăsă femeia să treacă. Îi văzu umerii zguduiți de un hohot de plîns pe cînd ieșea.

— Hei, puștiule, spuse Madeline. Vino aici și ia loc.

Se opri din țesut ca să-l privească pe Charlie în ochi, ceea ce-l înfioră mai mult decît ar fi crezut el că era cu putință. Se uită la sora de la cămin, care își ridicase iar privirea din carte, pentru a se întoarce apoi la ea. Charlie își îndreptă degetul spre sine.

— Da, tu, spuse Madeline.

Pe Charlie îl apucă spaima. Ea putea să-l vadă, dar sora de la cămin nu, sau cel puțin așa se părea.

Se auzi țiuitul unui semnal de alarmă de la ceasul sorei, și Madeline ridică micul cățel, ținîndu-l în aer.

— Hei! Salut, ce faci? Se uită țintă la Charlie. E fetița mea cea mai mare.

Cățelușul se uită și el la Charlie, cu un „salvează-mă" evident în privire.

— Trebuie să-ți iei medicamentul, spuse sora.

— Nu vezi că vorbesc la telefon, Sally? spuse Madeline. Mai așteaptă și tu o secundă.

— Bine, aștept, spuse sora.

Luă o sticluță maro cu o pipetă în ea, pe care o umplu și verifică doza.

— Adio. Și eu te iubesc, spuse Madeline. Întinse cățelușul spre Charlie. Vrei să-l ții tu?

Sora luă cățelul și-l puse pe pat, lîngă Madeline.

— Deschide gura, Madeline, spuse sora.

Madeline o deschise larg și sora stoarse pipeta înăuntru.

— Mm, făcu Madeline, căpșuni.

— Așa e, căpșuni. Nu vrei să-ți clătești gura cu niște apă?

Sora îi ținu cănița.

— Nu. Brînză. Aș vrea niște brînză.

— Niște brînză pot să-ți dau, spuse sora.

— Brînză Cheddar.

— Cheddar atunci, spuse sora. Mă întorc imediat.

O înveli pe Madeline și plecă din cameră.

Bătrîna se uită iar la Charlie.

— Acum că a plecat, poți să vorbești?

Charlie ridică din umeri și se uită în toate părțile, ținîndu-și mîna peste gură, ca unul care căuta îngrozit un locșor salvator unde să scuipe fructele de mare care îi umpleau gura.

— Lasă mima, iubire, spuse Madeline. Nimănui nu-i plac mimii.

Charlie oftă din greu, ce mai avea de pierdut? Ea putea să-l vadă.

— Salut, Madeline. Eu sînt Charlie.

— Întotdeauna mi-a plăcut numele ăsta, spuse Madeline. Cum se face că Sally nu te poate vedea?

— Acum doar tu mă poți vedea, spuse Charlie.

— Pentru că sînt pe moarte?

— Așa cred.

— OK. Ești un puști tare drăguț, știi?

— Mulțumesc. Nici tu nu arăți rău.

— Mi-e frică, Charlie. Nu doare. Mi-era frică să nu mă doară, dar acum mă tem de ce va urma.

Charlie se așeză pe scaunul de lîngă pat.

— Cred că de asta sînt aici, Madeline, și nu trebuie să-ți fie frică.

— Am băut o groază de coniac, Charlie. De aici mi se trage.

— Maddy... pot să-ți zic Maddy?

— Sigur, puștiule. Sîntem prieteni.

— Chiar așa. Maddy, asta se întîmplă mereu. Tu n-ai făcut nimic care s-o provoace.

— Păi atunci e bine.

— Maddy, ai ceva pentru mine?

— Un cadou?

— Ca un cadou pe care ți-l faci singură. Ceva pe care eu să-l păstrez și pe care să ți-l reînapoiez mai tîrziu, cînd va fi o surpriză.

— Pernița de ace, spuse Madeline. Mi-ar plăcea să o ai. A fost a bunicii mele.

— Ar fi o onoare pentru mine să ți-o păstrez, Maddy. Unde o găsesc?

— În trusa mea de cusut, pe etajera de sus a dulapului de acolo. Arătă spre un dulap de modă veche aflat în partea opusă a camerei. O, scuză-mă, telefonul.

Madeline începu să vorbească cu fiica ei mai mare, pe marginea păturii, iar Charlie luă trusa de cusut de pe raftul de sus al dulapului. Era un coșuleț făcut din nuiele și văzu strălucind înăuntru receptaculul de suflet. Luă pernița de ace din catifea fixată în argint veritabil și o ridică pentru ca Madeline să o poată vedea. Ea zîmbi și îi dădu încuviințarea chiar cînd sora intra în cameră cu o farfurioară pe care erau cîteva felii de brînză și niște biscuiți crocanți.

— E fata mea cea mai mare, o lămuri Madeline pe soră, în timp ce ținea colțul păturii la piept, ca fiica ei să nu audă. O, asta e brînza?

Sora dădu din cap.

— Și biscuiții.

— O să te chem înapoi, iubire, Sally mi-a adus brînză și nu vreau să fiu nepoliticoasă. Își trase cearceaful lăsînd-o pe Sally să-i dea brînza și biscuiții. Cred că e cea mai bună brînză pe care am mîncat-o vreodată, spuse Madeline.

Charlie ar fi putut ghici și singur după expresia ivită pe chipul ei că era, într-adevăr, brînza cea mai bună pe care o mîncase vreodată. Fiecare părticică a ființei ei era implicată în savurarea feliuțelor de brînză, lăsînd să-i scape mici gemete de plăcere în timp ce mesteca.

— Vrei și tu niște brînză, Charlie? întrebă Madeline împroșcînd-o toată cu bucățele de biscuit pe soră, care se

întoarse în direcția unde se afla Charlie cu pernița de ace la loc sigur în buzunarul hainei.

— A, tu nu-l poți vedea, Sally, spuse Madeline bătînd ușor cu degetele mîna sorei. Dar e tare arătos. Deși puțin cam slab. Apoi i se adresă iar lui Sally, dar suficient de tare pentru a fi sigură că Charlie o aude: Ar putea lua și el niște brînză, ce mă-sa!

Și rîse împroșcînd-o iar cu firimituri de biscuit pe soră, care începuse și ea să rîdă, încercînd să nu aplece farfuria.

— Ce a spus? se auzi o voce de pe coridor.

Apoi intrară cei doi fii și fata, întristați la început de ce auziseră, ca apoi să rîdă împreună cu mama lor și sora.

— Am spus că brînza e bună, spuse Madeline.

— Da, mami, este, spuse fata.

Charlie rămăsese în colț și se uita la ei cum mănîncă brînză și rîd, spunîndu-și: *Așa ceva ar fi trebuit să scrie în carte*. Se mai uită cum o ajutau cu plosca, cum îi dădeau apă și cum o ștergeau pe față cu un șervet umed – și cum mușca din colțul șervetului, așa cum făcea Sophie cînd îi ștergea el fața. Fata cea mare, despre care Charlie își dădu seama că murise de ceva vreme, își mai făcu de trei ori apariția, o dată pe cîine și de două ori pe pernă. La prînz, Madeline era obosită și a adormit, iar după o jumătate de oră a început să gîfîie, apoi s-a oprit, apoi a mai respirat un minut, apoi a tras adînc aer în piept, după care n-a mai făcut-o.

Iar Charlie se strecură din casă cu sufletul ei în buzunar.

13

Strigă după haos și dezlănțuie cîinii războiului!

Charlie a fost șocat de faptul că a asistat la moartea lui Madeline Alby. Și nu atît moartea ei l-a șocat, cît viața pe care o descoperise în ea în minutele dinaintea morții. Își spuse: *Dacă trebuie să privești Moartea în ochi ca să ai puterea să storci niște viață din timpul tău, cine ar putea-o face mai bine decît omul care își plimbă briciul pe obrazul Morții?*

— Brînza nu era pomenită în carte, îi spuse Charlie lui Sophie în timp ce o scotea din magazin în noul ei cărucior – care arăta de parcă cineva ar fi încrucișat o bicicletă din fibră de carbon cu un cărucior de copii, ca în final să construiască un vehicul pe care l-ai fi putut folosi să faci o excursie de o zi în Thunderdome – dar era solid, ușor de manevrat și o ținea pe Sophie bine ancorată în rama de aluminiu.

Din cauza brînzei, nu i-a mai pus casca pe cap. Voia ca fata să se uite în jur, să vadă lumea care o înconjura și să se integreze în ea. Felul în care o văzuse mîncînd brînză pe Madeline Alby, cu fiecare părticică a ființei ei, de parcă ar fi fost pentru prima și cea mai bună dată, îl făcu să înțeleagă că nu gustase niciodată brînza, biscuiții sau viața. Și nu voia ca fata lui să pățească la fel. Cu o seară înainte o mutase în propria ei cameră, dormitorul pe care Rachel îl decorase pentru ea cu norișori pictați pe tavan și cu un balon vesel care purta spre cer, în nacela lui, o ceată

fericită de animăluțe prietene. Nu dormise bine și, în timpul nopții, se trezise de cinci ori să verifice dacă totul era în regulă cu ea și de fiecare dată o găsi dormind liniștită, dar putea să-și piardă cîteva clipe din somn dacă Sophie ar fi putut trece prin viață fără să fie hăituită de spaimele și îngrădirile lui. Voia ca ea să guste din plin toată brînza minunată a vieții.

S-au plimbat prin North Beach. S-a oprit și a luat o cafea pentru el și niște suc de mere pentru Sophie. Au împărțit o prăjitură uriașă cu unt de arahide și au fost însoțiți de o mulțime de porumbei care ciuguleau rîul de firimituri revărsate din căruciorul lui Sophie. Pe ecranele televizoarelor din baruri și cafenele se desfășura campionatul mondial de fotbal și oamenii stăteau pe trotuare și pe stradă, urmărind jocul, veselindu-se, glumind, îmbrățișîndu-se și, în general, lansînd valuri de fericire și mizerie în compania noilor lor prieteni aflați în cartierul italo-american, adunați din toată lumea. Sophie se veseli cot la cot cu suporterii și țipă de bucurie pentru fericirea lor. Cînd mulțimea era dezamăgită – un șut apărat, un joc ratat –, Sophie era tare amărîtă și se uita la tatăl ei ca să îndrepte situația și să-i facă pe toți fericiți la loc. Și tata se conforma, pentru că doar după cîteva secunde erau iar cu toții veseli. Un neamț înalt o învățâ pe Sophie să cînte „Gooooooooooooooooooooool", așa cum făcea comentatorul, și a exersat cu ea pînă reuși să atingă cele cinci secunde de cîntat, și Sophie mai exersa încă și pe a treia stradă, pînă cînd Charlie trebui să ridice din umeri spre cei care îi priveau mirați, de parcă ar fi vrut să zică: *Copilului îi place fotbalul, ce pot să fac?*

Cum se apropia ora somnului, Charlie o luă pe scurtături și se îndreptă spre Washington Square Park, unde oamenii citeau și stăteau întinși la umbră, un tip cînta la chitară cîntece de Bob Dylan pentru cîțiva bănuți, doi băieți albi cu codițe rasta snopeau un sac de box Hacky, și

unde în general lumea se pregătea să-și petreacă o zi plăcută de vară fără vînt. Charlie observă un pisoi negru strecurîndu-se dintr-un tufiș din apropierea aglomeratului Columbus Avenue în goană după un superb ambalaj McMuffin, cel puțin așa părea, și i-l arătă lui Sophie.

— Uite, Sophie, pisi.

Lui Charlie îi părea și acum rău de decesul lui Bear, gîndacul. Poate că se va duce în după-amiaza asta la *pet shop* să-i aleagă lui Sophie un nou prieten.

Sophie țipă veselă și arătă spre pisicuță.

— Poți să spui „pisi"? o întrebă Charlie.

Sophie arătă cu degetul și îi oferi un zîmbet însalivat.

— Ți-ar plăcea un pisi? Poți să spui „pisi", Sophie?

Sophie arătă spre pisică.

— Pisi.

Pisicuța căzu în aceeași clipă moartă.

— Fresh Music, răspunse Minty Fresh la telefon, cu vocea lui ca un solo de saxofon.

— Ce mă-sa mai e și asta? Nu mi-ai spus nimic despre chestia asta. Cartea nu spune o vorbă despre chestia asta. Ce dracu' se întîmplă?

— Probabil că doriți cu biblioteca sau biserica, spuse Minty. Aici e un magazin de discuri și nu răspundem întrebărilor cu caracter general.

— Sînt Charlie Asher. Ce dracu' ai făcut? Ce i-ai făcut fetiței mele?

Minty se încruntă și își trecu mîna peste țeastă. Uitase să se radă în dimineața aceea. Ar fi trebuit să-și dea seama că n-o să-i meargă bine.

— Charlie, nu poți să-mi dai telefon. Doar ți-am mai spus. Îmi pare rău dacă i s-a întîmplat ceva fiicei tale, dar ți-am promis că...

— A arătat cu mîna spre o pisică și a spus „pisi" și pisica a picat moartă.

— E vorba de o coincidență nefericită, Charlie, dar pisicile au o rată a mortalității destul de ridicată.

— Da, și pe urmă a arătat cu degetul spre un tip în vîrstă care hrănea porumbei și a zis „pisi" și a murit și ăla.

Minty Fresh era bucuros că nu se afla nimeni în magazin în clipa aceea ca să-i vadă expresia, deoarece era sigur că impactul fiorilor care îi străbăteau șira spinării îi spulberase aparentul calm imperturbabil.

— Poate că ar trebui s-o examineze un medic.

— Tulburare de limbaj! Tulburare de limbaj! O bîlbîială atît de simpatică e o tulburare de limbaj. Fiică-mea *omoară* oameni cu cuvîntul *pisi*. A trebuit să-i astup gura cu palma tot drumul spre casă. Probabil că o fi vreo cameră video pe undeva. Oamenii m-or fi crezut unul din ăia care își bat copilul prin magazine.

— Nu fi ridicol, Charlie, oamenilor le plac părinții care își bat copiii prin magazine. Pe ăia care își lasă copiii să facă praf tot ce le cade în mînă îi urăște toată lumea.

— Fresh, putem să rămînem la subiect, te rog? Ce știi despre problema asta? Ce ai remarcat în toții ani ăștia de cînd ești Negustor al Morții?

Minty Fresh se așeză pe scaun în spatele tejghelei și rămase cu privirea holbată la posterul lui Cher în speranța că va găsi răspunsul acolo. Dar ticăloasa nu voia să se implice.

— Charlie, n-am nimic să-ți spun. Copilul era în cameră cînd m-ai văzut, și știi ce ți s-a tras de la asta. Cine poate spune ce i s-o fi tras ei. Doar ți-am mai spus că te-am crezut altfel decît noi, poate că și copilul e diferit. N-am mai auzit vreodată de un Negustor al Morții care să omoare pe cineva cu un „pisi" sau să provoace moartea cuiva altfel decît prin mijloacele clasice. Ai încercat s-o faci să folosească alte cuvinte, cum ar fi *cuțu*?

— Da, chiar voiam s-o fac și pe asta, dar m-am gîndit că s-ar alege praful de valorile proprietății dacă cineva

din cartier ar pica mort. Nu, n-am încercat și alte cuvinte. Nici măcar fasole verde nu mai vreau să-i dau de teamă să nu mă ia cu „pisi" și pe mine.

— Sînt sigur că tu ai un fel de imunitate.

— *Marea, grandioasa carte* spune că nu avem imunitate în fața morții. Aș spune chiar că, data viitoare, cînd o să apară un pisoi pe Discovery Channel, soră-mea ar putea să ne adune cadavrele.

— Îmi pare rău, Charlie, nu știu ce să-ți spun. O să caut prin biblioteca de acasă, dar se pare că puștoaica e mult mai aproape decît noi de felul în care zugrăvesc legendele Moartea. Dar lucrurile au tendința de a se echilibra și poate că o fi și o parte bună în tulburarea asta pe care o are ea. Între timp ar trebui să treci pe la Berkeley, să vezi ce poți găsi în biblioteca aia. E o bibliotecă-depozit – orice carte editată ajunge acolo.

— Tu ai încercat?

— Da, dar eu nu căutam ceva anume, ca în cazul ăsta. Dar fii atent ce faci. Nu te duce cu metroul.

— Crezi că harpiile din canal sînt în tunelurile metroului? întrebă Charlie.

— Harpiile din canal? Asta ce mai e?

— Așa le numesc eu, spuse Charlie.

— O, nu știu nimic. E vorba de metrou, și eu am fost într-unul cînd s-a oprit curentul. Nu cred că vrei să riști așa ceva. Am impresia că ăla e teritoriul lor. Că tot veni vorba, de șase luni sînt suspect de cuminți. Nici măcar o aruncătură de ochi.

— Mda, la fel și la mine, spuse Charlie. Dar s-ar putea ca telefonul ăsta să schimbe lucrurile.

— Da, s-ar putea. Dar în ce o privește pe fiica ta, cu ea s-ar putea să fie o cu totul altă poveste. Ai mare grijă de tine, Charlie Asher.

— Și tu, Minty.

— Domnule Fresh.

— Domnule Fresh, voiam să spun.

— Pa, Charlie.

În cabina sa de pe marea epavă, Orcus se scobea între dinți cu femurul ciobit al unui copil. Babd îi pieptăna coama neagră cu ghearele ei, în timp ce moartea cu cap de taur cugeta la ce văzuseră Morrigan din canalele de pe Columbus Avenue: Charlie și Sophie în parc.

— A venit sorocul, spuse Nemain. N-am așteptat destul?

Își clănțăni ghearele ca pe niște castaniete, împroșcînd stropi de venin pe pereți și podea.

— Vrei să fii mai atentă? spuse Macha. Porcăria ăia pătează. Abia am pus covoare noi aici.

Nemain își scoase limba lungă.

— Spălătoreaso! spuse ea.

— Curvo! i-o întoarse Macha.

— Nu-mi place asta, spuse Orcus. Plodul ăsta mă supără.

— Nemain are dreptate. Ia uite ce tari am ajuns, spuse Babd scuturînd plasa care creștea între cioturile dintre umerii lui Orcus – parcă ar fi avut niște ventilatoare montate acolo care semănau cu armura ornamentată a unui samurai. Să mergem.

— S-ar putea ca sacrificiul copilului să-ți aducă înapoi aripile, așa cum le-ai avut odată.

— Crezi că ai putea?

— Putem, de îndată ce va fi beznă, spuse Macha. Sîntem mai puternice decît am fost într-o mie de ani.

— Doar una dintre voi pleacă, și o face pe șest, spuse Orcus. Harul pe care îl are e foarte vechi, chiar dacă e într-un trup nou. Dacă e stăpînă pe el, s-ar putea să ne ia dracu' pentru încă o mie de ani. Omorîți copilul și aduce-ți-mi cadavrul. Să nu vă vadă pînă nu îi dați lovitura.

— Și cu tatăl ei ce facem? Îl omorîm și pe el?

— Nu sînteți chiar așa de puternice. Dar dacă, atunci cînd se trezește, își va găsi copilul mort, e posibil ca durerea să-l distrugă.

— Habar n-ai în ce te bagi, nu-i așa? spuse Nemain.

— În noaptea asta rămîi aici, spuse Orcus.

— La dracu'! zise Nemain, trăgînd o flegmă de venin aburind pe pereți.

— Scuze că am întrebat-o chiar pe aia mai exaltată. Hei, cap de taur, mă întreb ce i-ar ieși pe capătul opus.

— Ha, făcu Babd, Ha. Hai că-i bună.

— Și sub pene ce fel de creier găsești? spuse Orcus.

— O, te-a avut, Nemain. Ia gîndește-te ce-o să-ți facă la noapte, cînd oi omorî copilul.

— Cu tine vorbeam, spuse Orcus. Macha merge.

Intră prin acoperiș, spărgînd geamul luminatorului de la etajul patru, după care ateriză pe coridor. O porni la fel de tăcută ca o umbră spre scări, apoi păru să plutească spre celălalt etaj, picioarele abia atingîndu-i treptele. La etajul doi, se opri în dreptul ușii și verifică încuietorile. Mai fuseseră montate două zăvoare puternice. Se uită în sus și văzu o traversă din sticlă colorată, închisă cu un mic zăvor din aramă. O gheară se strecură repede prin orificiu și, cu o răsucire a încheieturii, lacătul se deschise și căzu pe parchetul dinăuntru. Alunecă pe traversă și se lipi de podea, așteptînd ca o băltoacă de întuneric.

Simțea mirosul copilului, auzea torsul respirației din cameră. Ajunse în mijlocul încăperii mari și se opri. Cărniță proaspătă era și el acolo, îi simțea prezența, dormind în camera vecină. Dacă ar fi intervenit, i-ar fi retezat capul și i l-ar fi adus pe epavă lui Orcus ca dovadă că nu trebuia să o mai subestimeze niciodată. Era hotărîtă să-l omoare oricum, dar nu înainte de a fi terminat cu copilul.

Un bec de veghe din camera copilului expedia o fîșie de lumină de un roz palid de-a lungul camerei. Macha își mișcă mîna, și lumina se stinse. Se auzi torsul unui mic tril de autosatisfacție. Într-o vreme, putea stinge

viața din om în același fel, și poate că timpul ăla se va întoarce.

Se strecură în camera copilului și se opri. În lumina lunii care intra pe fereastră văzu că fetița dormea în pătuțul ei, ghemuită, strîngînd în brațe un iepuraș de pluș. Dar nu reușea să vadă nimic din colțurile camerei – umbrele erau așa de adînci și de fluide încît nici ochii ei de făptură a nopții nu le puteau străpunge. Se apropie de pat și se aplecă deasupra lui. Copilul dormea cu gura larg deschisă. Macha se hotărî să-i vîre o singură gheară prin cerul gurii în creier. Nu s-ar fi auzit nimic, ar fi lăsat o groază de sînge, ca taică-su să aibă ce vedea, și ar fi putut să plece cu copilul înfipt în gheară, ca și cum ar fi dus un pește la piață. Se aplecă și mai mult, lăsîndu-se deasupra patului de parcă ar fi vrut să-și acorde maximum de spațiu pentru plonjare. Razele lunii dădură luciu ghearei de nouă centimetri, și ea se trase înapoi și preț de-o clipă atenția i-a fost distrasă de frumusețea strălucirii, cînd fălcile i se încleștară pe braț.

— Idio... țipă ea pe cînd era înșfăcată și izbită de pereți.

O altă pereche de fălci i se înfipse în gleznă. Se răsuci, luînd cel puțin șase forme, ceea ce nu reuși să o elibereze, și se trezi izbită ca o păpușă din cîlți de măsuța de toaletă, de pat și iar de perete. Răspunse atacatorului cu ghearele, se trezi înșfăcată, apoi avu senzația că ghearele îi sînt smulse din carne și încercă să scape. Nu reușea să vadă nimic, se simțea doar înnebunită, făcînd mișcări haotice, apoi impactul. Izbi cu putere umbra care i se înfipsese în gleznă și se simți eliberată, dar cel care o înșfăcase de încheietură o azvîrli prin geam, dînd cu ea de grilajul de securitate. Auzi cioburile izbindu-se de stradă, se împinse cu toată forța, modificîndu-și forma cu o viteză furibundă, pînă cînd reuși să se strecoare prin grilaj și să se prăbușească pe trotuar.

— Au! Futu-i! se auzi țipătul din stradă al unui glas de femeie. Au!

Charlie aprinse lumina și o văzu pe Sophie stînd în pat, cu iepurașul în brațe și rîzînd. Geamul din spatele ei fusese sfărîmat. Toate mobilele, cu excepția patului, fuseseră răsturnate și se iviseră găuri de dimensiunea unei mingi de baschet în tencuiala a doi pereți, iar șipcile de lemn din spate fuseseră spintecate și ele. Podeaua era plină de pene negre, iar ceva ce părea a fi sînge, ba chiar și penele începură să se destrame ca un fum sub ochii lui Charlie.

— Cuțu, tati, spuse Sophie. Cuțu.

Apoi chicoti.

Sophie își continuă somnul din noaptea aceea în patul lui tati, în timp ce tati stătu pe un scaun lîngă ea, supraveghind ușa încuiată, cu bastonul-sabie la îndemînă. În dormitorul lui Charlie nu existau ferestre, așa că ușa era singura pe care se putea intra sau ieși. Cînd Sophie s-a trezit, imediat după crăpatul zorilor, Charlie a schimbat-o, i-a făcut baie și a îmbrăcat-o. Apoi a chemat-o pe Jane să-i pregătească micul dejun în timp ce el a curățat cioburile și mortarul din camera lui Sophie și s-a dus jos să caute niște placaj pe care să-l pună în locul geamului spart.

Îl durea nespus că nu putea să cheme poliția, nu putea să cheme pe nimeni, dar, dacă telefonul dat unui alt Negustor al Morții putea să provoace așa ceva, însemna că nu își mai putea asuma riscul. Și ce-ar fi spus poliția despre pene și sînge care se transformă în fum sub ochii tăi?

— Cineva a aruncat o piatră în geamul lui Sophie azi-noapte, îi spuse el lui Jane.

— Ua, la etajul doi. Am crezut că ai înnebunit cînd ai pus grilaje la toate geamurile, dar acum mi-am reconsiderat poziția. Ar trebui să înlocuiești geamul cu unul armat cu sîrmă, doar pentru siguranța voastră.

— Așa o să fac, spuse Charlie.

Siguranță? Habar n-avea ce se întîmplase în camera lui Sophie, dar faptul că ea era în siguranță în mijlocul

acelui cîmp de bătălie îl îngrozea. O să înlocuiască geamul, dar fata va dormi în camera lui pînă la vîrsta de treizeci de ani, cînd se va căsători cu un uriaș cu talente de ninja.

Cînd Charlie se întoarse de la subsol cu foaia de placaj, cuie și ciocan, o găsi pe Jane la masă, fumînd.

— Jane, am crezut că te-ai lăsat.

— Da, așa e. Acum o lună. Pe asta am găsit-o în geantă.

— De ce fumezi în casa mea?

— M-am dus în camera lui Sophie să-i dau iepurașul.

— Da? Unde e Sophie? Ar putea să mai fie geam pe jos acolo, n-ai...

— Da, e acolo. Și tu n-ai haz, Asher. Chestia cu animăluțele a fost un eșec total. O să te pun să faci trei ședințe de yoga, să-ți faci un masaj, să tragi o marijuana groasă cît un capac de termos, doar-doar ți-o mai trece din adrenalina asta. Așa de tare m-au speriat, că era să mă piș pe mine.

— Ce dracu' tot spui, Jane?

— Nostim, spuse ea hlizindu-se. Chiar că-i nostim. Vorbesc despre cei doi cuțu, tati.

Charlie ridică din umeri de parcă ar fi spus *Ai putea fi ceva mai incoerentă sau mai incomprehensibilă?* – un gest pe care îl preferase timp de treizeci și doi de ani, apoi dădu fuga la camera lui Sophie și deschise ușa.

Acolo, la dreapta și la stînga fiicei lui, se aflau cei mai mari și negri doi cîini pe care îi văzuse vreodată. Sophie stătea sprijinită de unul din ei, în timp ce-i dădea celuilalt în cap cu iepurele de pluș. Charlie făcu un pas să o salveze pe Sophie, cînd unul din cîini făcu un salt de-a lungul camerei și îl dărîmă pe Charlie la podea, țintuindu-l jos. Celălalt se puse între el și Sophie.

— Sophie, tati vine să te ia. Să nu-ți fie frică.

Charlie încercă să se strecoare de sub cîine, dar acesta își înclină capul și mîrîi. Nici nu se clinti din loc.Charlie își dădu seama că ar fi putut să-i smulgă o bună parte din

picior și o bucată din tors dintr-o singură mușcătură. Capul chestiei ăleia era mai mare decît al tigrului bengalez de la grădina zoologică din San Francisco.

— Jane, ajută-mă! Ia drăcia asta de pe mine!

Cîinele uriaș își ridică privirea, ținîndu-și labele pe umerii lui Charlie.

Jane se răsuci pe scaunul ei turnant din bucătărie și trase adînc din țigară.

— Nu, nu prea cred, frățioare. După ce mi-ai făcut, te las să te descurci singur cu cîinii ăștia.

— Nu eu. Nu i-am mai văzut în viața mea. Nimeni n-a mai văzut așa ceva pînă acum.

— Știi, noi, lesbienele, sîntem foarte tolerante cu cîinii, dar asta nu-ți dă dreptul să-mi faci una ca asta. Bun, așa că te las să te descurci, spuse Jane, luîndu-și geanta și cheile de pe masă. Distracție plăcută în compania prietenilor tăi canini. O să dau adunarea la cîțiva drogați, să vă simțiți și mai bine împreună.

— Jane, așteaptă.

Dar Jane plecă. Auzi cum se trîntea ușa de la intrare.

Cîinele uriaș nu dădea semne că și-ar fi dorit să-l mănînce pe Charlie. Voia doar să-l țină țintuit acolo. Ori de cîte ori încerca să iasă de sub el, chestia mîrîia și îl împingea și mai tare.

— Culcat! Șezi! Dă-te jos! Charlie încerca și el comenzile pe care le auzea strigate de dresori la televizor. Aport! Rostogolește-te! Dă-te dracului jos de pe mine, animalule! (Ultima era o improvizație proprie).

Bestia îi lătră așa de tare în urechea stîngă, că nu mai auzi nimic cu excepția unui zornăit. În cealaltă ureche auzi rîsul unei fetițe aflate în cealaltă parte a camerei.

— Sophie, iubire, e-n regulă.

— Cuțu, tati, spuse Sophie. Cuțu.

Se rostogoli și se uită la Charlie. Cîinele uriaș îi linse fața, aproape lipind-o de podea. (La cele optsprezece luni

ale ei, Sophie se mișca aidoma unui om beat aproape tot timpul.)

— Cuțu, spuse ea din nou.

Apucă urechea uriașului dulău și îl trase de pe Charlie. Sau, mai exact, acesta se lăsă tras de pe Charlie de mînuța fetiței. Charlie sări în picioare și începu pregătirile să se îndrepte spre Sophie, dar celălalt cîine îi sări în față și începu să mîrîie. Capul îi ajungea la pieptul lui Charlie, chiar dacă stătea culcat pe labe.

Aprecie că dulăii trebuiau să cîntărească vreo două sute, două sute cincizeci de kile bucata. Întreceau lejer în mărime cel mai mare cîine pe care îl văzuse pînă atunci, un Newfoundland pe care îl văzuse înotînd în Parcul Acvatic, ceva mai jos de Muzeul Marinei. Aveau părul scurt al dobermanilor, pieptul lat de rottweiler, dar capul mare și pătrat și urechile ciulite ale unui dog german. Atît de negri erau încît păreau să absoarbă lumina, și Charlie nu mai văzuse nici o altă ființă în stare de așa ceva în afară de corbii din Lumea Subterană. Era clar că, indiferent de unde or fi apărut cîinii ăștia, nu erau din cartier. Cum tot la fel de clar era că nu se aflau aici pentru a-i face vreun rău lui Sophie. La cît era ea, nu le-ar fi ajuns nici pe o măsea. În plus, ar fi putut s-o rupă de mult în două dacă asta le-ar fi fost dorința.

Se poate ca distrugerile din camera lui Sophie să fi fost provocate de cîini, dar nu ei fuseseră agresorii.

Ceva intrase în casă să-i facă rău, iar ei au apărat-o, așa cum o făceau și acum. Pe Charlie nu-l interesa de ce, le era doar recunoscător că erau de partea lui. Unde s-or fi aflat ei cînd a intrat el prima oară în cameră după spargerea geamului, nu știa, dar, din cîte se vedea acum, erau acolo, și nu mai aveau nici o intenție să plece.

— E-n regulă, nu-i fac nimic, spuse el. Cîinele se relaxă și se dădu cîțiva pași în spate. Trebuie s-o pun pe oliță, spuse Charlie simțindu-se nițel caraghios.

Observă că aveau amîndoi zgărzi mari de argint, care, în mod ciudat, îl tulburau mai mult decît mărimea lor.

După extensia suferită cu un an și jumătate în urmă, imaginația lui de Mascul Beta putea să accepte cu ușurință prezența celor doi cîini gigantici în dormitorul fetiței lui, dar gîndul că cineva le-ar fi putut pune o zgardă îl zguduia de-a dreptul.

Se auzi o bătaie în ușa de la intrare, și Charlie ieși din cameră.

— Scumpo, tăticu' se-ntoarce imediat.

14

Lătrînd în draci

Charlie deschise uşa, şi Lily trecu pe lîngă el ca o boare.
— Jane a spus că ai doi dulăi uriaşi aici. Trebuie să-i văd.

— Lily, stai, spuse Charlie, dar ea traversase deja livingul şi intră în camera lui Sophie înainte ca Charlie să fi reuşit să o oprească.

Se auzi un mîrîit înfundat, şi ea ieşi de-a-ndoaselea.

— O, fir-aş a dracului! spuse ea cu un rînjet uriaş. Ce mişto sînt. De unde îi ai?

— Nu i-am luat de nicăieri. M-am trezit cu ei aici.

Charlie se apropie de Lily, rămasă lîngă uşa camerei lui Sophie. Fata se întoarse şi îl apucă de mînă.

— Sînt un fel de instrument al afacerii tale cu moartea sau ce?

— Lily, am crezut că am căzut de acord să nu mai discutăm niciodată problema asta.

Ceea ce au şi făcut. De fapt Lily se comportase exemplar în privinţa asta. De cînd descoperise că era Negustor al Morţii, nu mai adusese aproape niciodată vorba despre subiectul ăsta. Era de asemenea hotărîtă să-şi termine şcoala fără o fişă personală prea încărcată şi să se înscrie la Institutul Culinar, a cărui parte pozitivă era că purta de pe acum halatul alb de bucătar, pantaloni în carouri şi pantofi cu talpă de cauciuc, iar machiajul şi coafura îi deveniseră mult mai discrete, dar tot severe, întunecate şi dătătoare de fiori.

Sophie rîse și se rostogoli oprindu-se într-unul din cîini. O linseseră și era toată numai bale de cîine. Părul îi era încleiat în vreo zece țepi ireali, ceea ce o făcea să semene cu un personaj de desen animat cu ochi incredibil de mari.

Sophie o văzu pe Lily în ușă și își agită mîinile.

— Cuțu, 'Ily. Cuțu, spuse ea.

— Bună, Sophie. Da, ăia sînt niște cățeluși cît se poate de drăguți, spuse Lily, apoi se întoarse spre Charlie: Și ce ai de gînd să faci?

— Nu știu ce am de făcut. Nici nu mă lasă să mă apropii.

— Păi asta-i bine. Sînt aici s-o apere.

Charlie dădu din cap.

— Așa cred și eu. S-a întîmplat ceva noaptea trecută. Știi ce se spune în *Marea, grandioasa carte* despre *ceilalți*? Cred că unul dintre ei a venit azi-noapte și atunci s-au ivit și băieții ăștia.

— Sînt impresionată. Cred că tu ești și mai terminat.

Charlie nu voia să-i spună că era înnebunit de groază că, doar cu o zi înainte, fiica lui omorîse un om cu cuvîntul *pisi*. Lily știa deja prea multe și era evident că tot ce se ascundea sub aparențe era periculos.

— Cred că așa ar trebui, dar cîinii nu sînt aici pentru a-i face vreun rău. Va trebui să fac niște cercetări în biblioteca din Berkeley, să văd dacă găsesc ceva despre ei acolo. Trebuie s-o scap pe Sophie de ei.

Lily rîse.

— Da, asta se va și întîmpla. Uite, azi am și serviciu, și școală, dar mîine mă duc eu să văd ce găsesc. Între timp poți să încerci să te împrietenești cu ei.

— Nu vreau să mă împrietenesc cu ei.

Lily se uită la cîini, în timp ce Sophie îl împungea pe unul din ei cu pumnișorii, rîzînd fericită, apoi își întoarse privirea spre Charlie.

— Ba da, asta trebuie să faci.

— Mda, așa cred și eu, spuse Charlie. Ai mai văzut pînă acum vreun cîine de o asemenea mărime?

— Nu există cîini așa de mari.

— Și atunci ce-or fi?

— Aștia nu sînt cîini normali, Asher, sînt cîinii iadului.

— De unde știi?

— Știu, pentru că înainte de a fi început să învăț despre ierburi, reducții și alte chestii, mi-am petrecut vremea citind despre partea întunecată și cum băieții ăștia își fac din cînd în cînd apariția.

— Păi, dacă tot știi, ce mai ai de gînd să cercetezi?

— Voi încerca să aflu ce anume i-a trimis. Îl bătu cu palma pe umăr. Trebuie să mă duc să deschid magazinul. Tu du-te și zbenguie-te cu cățelușii.

— Ce să le dau de mîncare?

— Mîncare de cîini ai iadului.

— Există și așa ceva?

— Tu ce zici?

— Bine, spuse Charlie.

A durat vreo două ore, dar, după ce Sophie a început să miroasă ca un scutec-surpriză, unul din cîinii gigantici o împinse cu nasul spre Charlie de parcă i-ar fi spus: *Spal-o și adu-o înapoi*. Charlie îi simțea urmărindu-l în timp ce își schimba fata, fericit că scutecele de rezervă nu aveau nevoie de ace. Dacă, din întîmplare, ar fi înțepat-o cu un ac, era sigur că una din creaturile alea infernale i-ar fi smuls capul. Îl urmăriră cu atenție cum a dus-o la masă și cum se mișca lîngă scaunul ei înalt ca să-i dea de mîncare.

Experimentă cu o felie de pîine prăjită în plus pe care o aruncă unuia din cîini. O prinse din zbor și se linse pe bot, după care rămase cu ochii la Charlie și la franzelă. Așa că Charlie mai prăji patru felii de pîine, pe care cîinii le prinseră alternativ din aer cu atîta rapiditate încît Charlie nu mai era sigur că nu văzuse ceva fum ieșit din presiunea fălcilor care mestecau pîinea.

— Deci sînteți niște animale diabolice dintr-o altă dimensiune și vă place pîinea prăjită. Bine.

Apoi, după ce se apucă să mai prăjească patru felii, se opri, pentru că se simțea caraghios.

— Dar vouă prea puțin vă pasă dacă e prăjită, nu-i așa?

Zvîrli felia de pîine cîinelui aflat lîngă el, care o prinse din zbor.

— Perfect. Asta o să facă treaba să meargă mai repede.

Charlie le dădu și restul de pîine. Unse cîteva felii cu un strat gros de unt de arahide, ceea ce pentru ei n-a însemnat nimic, apoi alte șase felii au fost tratate cu gel de lămîie pentru vase, care nu păru să aibă vreun efect negativ asupra lor, cu excepția faptului că îi făcu să producă bule de un albastru-verzui.

— Mergem plimbare, tati, spuse Sophie.

— Nici o plimbare azi, puișor. Cred că azi o să stau acasă și o să încerc să-i înțeleg pe amicii ăștia.

Charlie o luă pe Sophie de pe scaun, îi șterse dulceața de la gură și din păr, apoi se așeză cu ea pe canapea să-i citească anunțuri de la mica publicitate din *Chronicle*, unde își derula o bună parte din afacere, alta decît negoțul cu de-ale Morții. Dar abia ce-și intrase în ritm, că unul din cîini dădu buzna peste el, îi prinse mîna cu botul și îl trase spre baie, în ciuda protestelor lui, a înjurăturilor și a loviturilor pe care le încasă în cap cu o veioză de alamă. Cîinele îi dădu drumul, apoi rămase cu ochii pe agenda lui Charlie, de parcă ar fi fost îmbibată în sos de la friptura de vită.

— Ce? spuse Charlie, dar apoi văzu.

Poate că din cauza emoțiilor nu observase noul nume din agendă.

— Ia uite, numărul e treizeci. Am o lună întreagă să-l găsesc. Ia mai lasă-mă-n pace.

În treacăt Charlie mai observă că pe zgarda de argint a cîinelui infernal era gravat numele ALVIN.

— Alvin? E cel mai ridicol nume pe care l-am auzit vreodată.

Charlie se întoarse la canapea, dar cîinele îl trase înapoi în dormitor, de data asta de picior. În timp ce intrau pe ușă, Charlie se întinse după bastonul-sabie. Cînd Alvin îl trînti, Charlie sări în picioare și trase lama. Cîinele uriaș se rostogoli pe spate și schelălăi. Tovarășul lui apăru în ușă gîfîind. (Mohamed era numele cîinelui conform plăcuței de pe zagardă.) Charlie își cîntări posibilitățile. Dintotdeauna văzuse în bastonul-sabie o armă formidabilă, o luase chiar și împotriva scorpiilor din canal, dar îi trecu prin minte că animalele astea măturaseră fără nici o îndoială podeaua cu una dintre creaturile întunericului și nu avuseseră nici o problemă ca după cîteva ore să mănînce pîine cu gust de detergent de vase. Mai pe scurt, el era cel care trebuia să se supună. Dacă ei voiau ca el să recupereze sufletul, asta va trebui să facă. Dar nu-și va lăsa iubita fiică singură în compania lor.

— Alvin tot un nume stupid e, spuse el vîrîndu-și sabia în teacă.

Cînd sosi doamna Korjev, Charlie o culcase pe Sophie, și un morman întunecat de dulăi diabolici moțăia lîngă pătuțul ei – lansînd printre sforăituri nori mari de respirație canină cu miros de lămîie. Făcea poate parte din natura ticăloasă a lui Charlie, dar o lăsă pe doamna Korjev să intre în camera lui Sophie doar cu avertismentul că micuța avea o pereche de noi animăluțe de apartament. Își înăbuși chicotul în timp ce măreața bătrînă cazacă se retrăgea din cameră înjurînd în rusește.

— E cîini uriași acolo înăuntru.

— Da, așa e.

— Dar nu ca niște cîini uriași normali. Sînt ca niște animale extragigantice, negre.

— Ca niște urși? sugeră Charlie.

— Nu, nu voiam spun „urs". Nu ca ursul. Ca lupul, numai că mai mare, mai puternic...

— Ca un urs? se aventură Charlie

— Faci pe maică-ta să roșească atunci cînd ești rău, Charlie Asher.

— Nu ca un urs? întrebă Charlie.

— Nu are importanță acum. Sînt pur și simplu uimită. Vladlena e o femeie bătrînă și slabă de inimă, dar tu să duci și să te distrezi, că eu stau aici cu Sophie și cîinii uriași.

— Îți mulțumesc, doamnă Korjev, îi cheamă Alvin și Mahomed. Așa scrie pe zgărzile lor.

— Ai ce să le dai de mîncare?

— Sînt niște bucăți de carne în frigider. Să dai fiecăruia cîte două și să te ții la distanță.

— Și cum le place carnea?

— Cred că cel mai bine ar fi congelată, ăștia bagă-n ei ca niște...

Doamna Korjev își ridică un deget în semn de avertisment: degetul se alinie cu un neg mare de pe nas și arăta de parcă ar fi ochit cu o armă.

— Ca niște cai. Bagă-n ei cît doi cai, spuse Charlie.

Doamna Ling nu a făcut cunoștință cu Alvin și Mahomed cu aceeași demnitate ca vecina ei rusoaică.

— Aiiiieeeeeeeeeeee! Niște *shiksa* uriași se cacă pe ei, urlă madam Ling pe cînd dădea năvală pe hol după Charlie. Întoarce-te! *Shiksa* se cacă!

Într-adevăr, cînd Charlie se întoarse, găsi movile aburinde de rahat împrăștiate prin tot livingul. Alvin și Mahomed flancau ușa camerei lui Sophie ca niște cîini chinezești de la porțile unui templu, privind nu atît fioros, cît rușinați și contrariați.

— Răutăților, spuse Charlie. Să o speriați în halul ăsta pe doamna Ling. Răutăților.

Se gîndi o clipă să le dea una peste bot pentru a-i pune la punct, dar cum nu putea să aducă un drug de care să-i lege, își dădu seama că învățătura de minte era imposibilă.

— Să știți că am vorbit serios, adăugă el cu o voce extrem de severă. Îmi pare rău, doamnă Ling, îi spuse Charlie micuței doamne. Ei sînt Alvin și Mahomed. Ar fi trebuit să aduc mai multe precizări cînd am spus că i-am luat lui Sophie animăluțe noi.

De fapt fusese vag în mod intenționat, pentru că se așteptase la o reacție isterică. Nu că și-ar fi dorit cu adevărat s-o sperie pe bătrîna doamnă, că doar Masculii Beta pot foarte rar să înspăimînte pe cineva, așa că, atunci cînd mai prind și ei cîte o ocazie, își pierd uneori judecata.

— E-n ordine, spuse doamna Ling, holbîndu-se la cîinii infernali.

Părea tare împrăștiată, în primul rînd pentru că așa era. Revenindu-și din șocul inițial, începu să calculeze în minte – un abac care desfășura cu viteza fulgerului calcule legate de greutatea și volumul fiecărui cîine de mărimea unui ponei, care era apoi împărțit în cotlete, fripturi, coaste și pachete de carne moale.

— Crezi că ți-ai revenit? o întrebă Charlie.

— Vezi nu întîrzii, da? spuse doamna Ling. Vreau te duci la Sears și te uiți la cutiile frigorifice. Ai drujbă? Vreau împrumut.

— Drujbă? Nu, dar sînt sigur că are Ray și ți-o poate împrumuta. Mă întorc în vreo două ore, spuse Charlie. Dar întîi să fac curat aici.

Se duse la subsol, sperînd să găsească lopata de cărbuni pe care tatăl lui o ținuse acolo cîndva.

Cînd se despărțiseră în acea zi, atît Charlie, cît și doamna Ling își puneau speranțele în trecutul lui Sophie legat de rata ridicată a mortalității în rîndul animalelor sale, ca așa să se rezolve cît mai rapid problema defecației și hranei. Și totuși nu asta avea să fie situația.

După ce au trecut cîteva săptămîni fără ca asupra cîinilor să se fi abătut vreo nenorocire, Charlie a acceptat posibilitatea ca ei să fi fost singurele animale de casă care

puteau supraviețui atenției lui Sophie. De multe ori fusese tentat să-l sune pe Minty Fresh și să-i ceară sfatul, dar cum se putea ca ultimul lui telefon să fi provocat apariția fiarelor diabloice, a reușit să reziste tentației.

Cercetările întreprinse de Lily au dat ceva rezultate.

— Pe tot parcursul istoriei se vorbește despre ei, spuse Lily la celular, de la biblioteca Berkeley. Dar mai ales despre felul în care le place să-i hăituiască pe cîntăreții de blues și, evident, mai există și o echipă germană de fotbaliști roboți numită Cîinii iadului, dar nu cred că e relevant. Lucrul care se tot repetă, într-o groază de culturi, e că ei păzesc trecerea dintre lumea viilor și a morților.

— Păi asta chiar că e logic, spuse Charlie. Dar nu spune unde e trecerea asta, nu-i așa? Vreo stație de metrou?

— Nu, Asher, nu se pomenește așa ceva. Dar am găsit cartea asta scrisă de o călugăriță care a fost excomunicată prin 1890. Nu-i așa că-i tare? Biblioteca asta e uimitoare. Au în jur de nouă milioane de cărți.

— Da, Lily, e grozav. Și ce mai spune fosta călugăriță?

— A găsit toate informațiile referitoare la cîinii iadului și faptul asupra căruia par cu toții să cadă de acord e că ăștia îl slujesc direct pe stăpînul Lumii Subterane.

— Era catolică și îi spunea Lumea Subterană?

— Păi au dat-o afară din biserică pentru că a scris cartea asta, dar, da, așa a spus.

— N-a lăsat un număr la care s-o sunăm în caz că dulăii ăștia dispar?

— Sînt aici în ziua mea liberă, Asher, încercînd să-ți fiu de folos. Și tu o mai faci pe deșteptu'?

— Nu, scuză-mă. Continuă.

— Asta e. Din cîte se pare, n-au și o metodologie de îngrijire a fiarelor. În esență, cercetarea arată că a avea fiarele astea ale întunericului pe lîngă tine nu e de bun augur.

— Cum se chema cartea aia: *Ghidul complet pentru tot ce e al dracului de clar?*

— Mă plătești pentru ce fac aici, știi? Timpul și transportul.

— Scuze. Da. Deci ar trebui să scap de ei.

— Mănîncă oameni, Asher. Cine mai face mișto acum?

Cu asta Charlie hotărî că era cazul să joace un rol cît mai activ în debarasarea de cîinii monstruoși.

Cum singurul lucru de care era sigur în ceea ce-i privea pe cîinii iadului era că vor merge după el oriunde o va duce pe Sophie, îi luă cu ei la grădina zoologică din San Francisco și îi lăsă închiși în furgonetă cu motorul pornit și cu un furtun care pleca de la țeava de eșapament și intra prin trapa de aerisire. După ce considerase ieșirea unul dintre cele mai reușite tururi de la zoo, în timpul căruia nici un animal nu a mai murit sub privirea încîntată a fiicei lui, Charlie reveni la furgonetă ca să găsească doi dulăi cît se poate de amețiți, dar altfel teferi, care emanau un iz de plastic ars după ce mîncaseră husele de pe scaune.

Diferitele experiențe au dovedit nu numai că Alvin și Mahomed erau imuni la cele mai multe otrăvuri, dar chiar le plăcea să guste din spray-urile contra gîndacilor și, în consecință, au lins tot insecticidul de pe parchetul din apartament în săptămîna care a urmat serviciului trimestrial de dezinsecție.

Cu trecerea timpului, Charlie a încercat să pună în cîntar primejdia de a-i avea pe cei doi dulăi în preajmă și efectele dezastruoase pe care moartea lor le-ar fi avut asupra psihicului lui Sophie, deoarece era clar că se atașase foarte mult de ei, așa că a lăsat-o mai moale cu atacurile directe asupra lor și n-a mai aruncat cîrnați în fața autobuzului 90. (Luarea hotărîrii i-a fost ușurată cînd municipalitatea orașului San Francisco l-a amenințat cu darea în judecată dacă vreunul din cîinii lui va mai distruge un autobuz.)

De fapt îi era greu să întreprindă atacuri directe (cu atît mai mult cu cît singura artă marțială veritabilă a

Masculului Beta se bazează în întregime pe bunătatea străinilor), așa că asmuți asupra dulăilor copleșitoarea putere kung-fu a Masculului Beta, care consta în agresiunea pasivă.

Deci apelă la metodele clasice, luîndu-i la plimbare dincolo de East Bay cu dubița, momindu-i spre mlaștinile Oakland-ului cu un grătar de costiță de vită, după care o luase la goană ca să-i găsească înapoi acasă cu tot livingul transformat într-un maidan de noroi. După care încercă o abordare și mai indirectă : i-a împachetat într-o ladă și i-a expediat pe calea aerului spre Coreea în speranța obținerii dreptului la azil, doar ca să descopere că se întorseseră deja la magazin chiar înainte de a le fi curățat părul din casă.

A sperat chiar să se folosească de instinctele lor naturale pentru a-i alunga, după ce a citit pe internet că esența din urină de puma împrăștiată pe tufișuri și flori are darul de a-i împiedica pe cîini să urineze pe ele. După o cercetare cu adevărat exhaustivă a cărții de telefon, a descoperit în cele din urmă numărul unui depozit aparținînd unui negustor ambulant din sudul orașului care era vînzător autorizat de urină de puma.

— Sigur, avem și urină de puma, spuse tipul.

După cum vorbea, Charlie era sigur că purta haină din piele de căprioară și avea o ditamai barba. Dar poate că trăgea doar concluzii pripite.

— Și asta ar trebui să îndepărteze cîinii?

— Face minuni. Cîini, cerbi, iepuri. De cîtă ai nevoie?

— Nu știu. Poate de vreo treizeci de litri.

Urmă o pauză și Charlie era sigur că îl aude pe tip pigulindu-și bucățele de carne de elan din barbă.

— Păi vindem urină de puma în sticluțe de treizeci, șaizeci și o sută de grame.

— Așa ceva nu-mi folosește, spuse Charlie. N-ai putea să-mi aduci o canistră – preferabil de la o puma care n-a mîncat nimic altceva decît carne de cîine în ultimele luni?

Bănuiesc că e vorba de pipi de puma domesticită, corect? Vreau să zic că nu te duci tu în mijlocul naturii s-o colectezi.

— Nu, domnule, bănuiesc că e adusă de la zoo.

— Cred că marfa de la sălbăticiuni e mai bună, nu? întrebă Charlie. Poți să-mi aduci? Nu tu personal. Nu voiam să insinuez că te duci în mijlocul naturii după o puma înarmat cu un pahar gradat. Mă gîndeam la un profesionist... alo?

Tipul presupus în haină de căprioară cu barbă închisese.

Așa că Charlie l-a trimis pe Ray în sudul orașului cu dubița, să cumpere tot pipiul de puma pe care îl aveau, ca în final să nu reușească decît să facă tot etajul doi al clădirii să pută ca o cușcă de pisici.

Cînd a devenit evident că nici cele mai agresiv-pasive încercări nu dădeau rezultat, Charlie a recurs la atacul Masculului Beta extrem, care consta în a tolera prezența lui Alvin și Mahomed, dar urîndu-i în draci și trîntind remarci sarcastice ori de cîte ori i se oferea prilejul.

Hrănirea dulăilor semăna cu alimentarea cu cărbune a două locomotive nesățioase – Charlie avea nevoie de douăzeci de kile de mîncare pentru cîini o dată la două zile ca să poată ține pasul cu apetitul lor, pe care ei, la rîndul lor, le transformau în torpile masive de rahat trîntite pe străzile și aleile din jurul magazinului de solduri Asher's, de parcă ar fi pus în scenă propriul *blitzkrieg* canin împotriva cartierului.

Partea bună a prezenței lor era că Charlie a fost scutit luni de-a rîndul să mai audă vreo mișcare prin canale sau să vadă pe ziduri umbra rău prevestitoare a vreunui corb cînd recupera un nou suflet. În ce privea scopul misiunii lui, negoțul cu de-ale morții, cîinii își slujeau perfect menirea, pentru că, de cîte ori apărea un nou nume în agenda lui, cîinii îl tîrau pe Charlie în fiecare dimineață să-și respecte termenele calendaristice pînă cînd se în-

torcea cu sufletul, așa că au trecut doi ani fără să fi ratat sau întîrziat vreo recuperare. Cîinii uriași îi însoțeau pe Charlie și Sophie în plimbările lor, care au fost reluate doar cînd Charlie a fost sigur că îi putea ține sub control cu abilități „speciale" de limbaj. Dulăii, deși cu siguranță cei mai mari pe care îi văzuse cineva vreodată, nu erau totuși chiar așa de uriași încît să devină incredibili, și, oriunde s-ar fi dus, Charlie era întrebat de rasa lor. Plictisit de încercările de a lămuri ce era cu ei, spunea pur și simplu: „Sînt niște cîini ai iadului" și, cînd era întrebat de unde îi avea, răspundea: „Au apărut pur și simplu în camera fiică-mii într-o noapte și n-au mai vrut să plece", după care oamenii nu numai că îl considerau mincinos, dar și cretin. Așa că a adus modificări discursului său cu „Sînt niște cîini ai iadului irlandezi", ceea ce, din anumite motive, oamenii acceptau pe loc. (Cu excepția unui suporter irlandez al unei echipe de fotbal dintr-un bar din North Beach care a spus: „Eu sînt irlandez și drăciile alea nu sînt irlandeze". La care Charlie a răspuns: „Irlandezi negri". Suporterul a dat din cap de parcă ar fi știut asta deja și îi spuse chelneriței: „Fetițo, îmi mai dai o nenorocită de halbă de bere înainte să mă usuc și să mă ia vîntu'?")

Într-un fel lui Charlie a început să-i placă celebritatea la care ajunsese de a fi tipul cu fetița dulce și cei doi cîini gigantici. Atunci cînd trebuie să-ți păstrezi o identitate secretă, ți-e imposibil să nu te înfrupți nițel din atenția publică. Și Charlie a tot făcut-o pînă în ziua cînd el și Sophie au fost opriți pe una dintre străduțele de pe Russian Hill de un om cu barbă îmbrăcat cu un caftan lung din bumbac și cu tichie împletită. Sophie era deja destul de mare ca să poată să-și facă singură plimbarea, deși Charlie avea la el un portbebe ca să o poată duce cînd obosea (dar cel mai adesea o ajuta să-și țină echilibrul cînd stătea călare pe spatele lui Alvin sau Mahomed).

Bărbosul trecu un pic cam prea aproape de Sophie, și Mahomed mîrîi și se așeză între om și copil.

— Mahomed, treci la locul tău, spuse Charlie.

S-a dovedit pînă la urmă că dulăii *puteau* fi dresați, mai cu seamă dacă le spuneai să facă lucruri pe care oricum aveau chef să le facă. (Mănîncă, Alvin. Bravo, băiatu'. Acum caca. Excelent.)

— De ce îi spui acestui cîine Mahomed? întrebă omul cu barbă.

— Pentru că așa îl cheamă.

— N-ar fi trebuit să-i spui acestui cîine Mahomed.

— Nu eu i-am spus cîinelui Mahomed, spuse Charlie. Îl chema Mahomed cînd m-am ales cu el. Era scris pe zgarda lui.

— E o blasfemie să-i spui unui cîine Mahomed.

— Am încercat să-i spun altfel, dar n-a ascultat. Fii atent. Steve, ia mușcă-l pe omul ăsta de picior! Vezi, nimic. Spot, mușcă-l pe omul ăsta de picior. Nimic. Aș putea la fel de bine să-i vorbesc în farsi. Înțelegi ce vreau să spun?

— Păi eu i-am spus cîinelui meu Iisus. Cum îți vine?

— Păi îmi pare rău, nu mi-am dat seama că ți-ai pierdut cîinele.

— Nu mi-am pierdut cîinele.

— Serios? Am văzut în oraș o groază de fluturași cu „L-ați găsit pe Iisus?". Dar poate că nu era cîinele tău. O recompensă e întotdeauna bine-venită.

Charlie remarcase de curînd că nu mai putea rezista tentației de a se pune cu oamenii, mai cu seamă cînd se încăpățînau să se poarte ca niște idioți.

— Nu am nici un cîine numit Iisus, dar asta nu te deranjează pentru că ești un ateu infidel.

— Nu, pe bune, poți să *nu*-i dai cîinelui tău orice nume vrei și nu mă va deranja cîtuși de puțin. Dar aici ai dreptate, sînt un ateu infidel. Cel puțin așa am votat la ultimele alegeri.

Și Charlie îi zîmbi.

— Moarte infidelilor! Moarte infidelilor! urlă bărbosul drept răspuns la șarmul irezistibil al lui Charlie.

Țopăi în jurul lui Charlie, agitîndu-și pumnul în fața Negustorului Morții, ceea ce o sperie pe Sophie așa de tare încît își acoperi ochii și începu să plîngă.

— Ia termină, îmi sperii fata.

— Moarte infidelilor! Moarte infidelilor!

Mahomed și Alvin se plictisiră repede tot uitîndu-se la țopăiala omului și se culcară la pămînt, așteptînd să le spună cineva să-l mănînce pe tipul în cămașă de noapte.

— Să știi că vorbesc serios, spuse Charlie. Trebuie să te oprești.

Se uită în jur, simțindu-se jenat, dar nu mai era nimeni pe stradă.

— Moarte infidelilor! Moarte infidelilor! continuă să scandeze bărbosul.

— Ai văzut cît de mari sînt cîinii ăștia, Mahomed?

— Moarte... hei, de unde știi că mă cheamă Mahomed? N-are nici o importanță. Moarte infidelilor. Moarte...

— Ua, chiar că ai curaj, spuse Charlie, dar nu e decît o fetiță și tu o sperii și chiar că trebuie să încetezi imediat.

— Moarte infidelilor! Moarte infidelilor!

— Pisi! spuse Sophie, care își luase mînuțele de la ochi, arătînd spre bărbat.

— Of, puișor, spuse Charlie. Speram să nu faci așa ceva.

Charlie o puse pe Sophie pe umeri și porni mai departe, ducîndu-și cîinii de lîngă bărbosul rămas mort ca o moviliță nemișcată pe trotuar. Își vîrî tichia omului în buzunar. Avea o lucire roșie, stinsă. Ciudat, numele bărbosului apăru în agenda lui Charlie abia a doua zi.

— Vezi ce important e să ai simțul umorului? spuse Charlie strîmbîndu-se comic peste umăr la fiica lui.

— Tati prostuț, spuse Sophie.

Mai tîrziu Charlie a avut remușcări pentru faptul că fata lui s-a folosit de cuvîntul „pisi" ca de o armă și a simțit că un tată cu adevărat responsabil ar fi trebuit să tragă un fel de învățătură din acea întîmplare – să o învețe o lecție, așa că a pus-o jos pe Sophie alături de doi ursuleți de pluș, cîteva cești mititele de ceai invizibil, o farfurie cu prăjituri imaginare și doi cîini uriași veniți din iad, și au avut prima discuție de la suflet la suflet, de la tată la fiică.

— Iubire, ai înțeles de ce ți-a spus tata să nu mai faci niciodată așa ceva? Că oamenii n-au de unde să știe că tu poți face așa ceva?

— Sîntem altfel decît ceilalți oameni? spuse Sophie.

— Așa e, puișor, pentru că sîntem altfel decît ceilalți oameni, spuse el celei mai drăgălașe și deștepte fetițe din lume. Și tu știi de ce, nu-i așa?

— Pentru că sîntem chinezi și în Diavolul Alb nu poți avea încredere.

— Nu, nu pentru că sîntem chinezi.

— Pentru că sîntem ruși și în inimile noastre s-a adunat multă tristețe?

— Nu, nu e multă tristețe în inimile noastre.

— Pentru că sîntem puternici ca niște urși?

— Da, dulceață, asta e. Sîntem altfel pentru că sîntem puternici, ca niște urși.

— Știam eu. Mai vrei ceai, tati?

— Da, Sophie, mi-ar mai plăcea niște ceai.

— Deci, spuse împăratul, văd că ai încercat feluritele căi prin care viața unui om poate fi îmbogățită prin intermediul companiei unei perechi de cîini adevărați.

Charlie stătea pe treptele din spatele prăvăliei scoțînd dintr-un coș pui întregi congelați, pe care îi arunca pe rînd

cînd lui Alvin, cînd lui Mahomed. Fiecare pui era înșfăcat din aer cu o asemenea forță încît împăratul, Bummer și Lazăr, ghemuiți de cealaltă parte a aleii, priveau cu ochi bănuitori cîinii și tresăreau de parcă s-ar fi descărcat un pistol lîngă ei.

— Îmbogățire variată, spuse Charlie, aruncînd un alt pui. Ăsta e exact cuvîntul corect.

— Nu există un prieten mai bun și mai loial decît un dulău, spuse împăratul.

Charlie făcu o pauză și nu mai scoase nici un pui din coș, ci un mixer electric portabil.

— Un prieten într-adevăr, spuse el, un prieten de nădejde.

Mahomed înghiți mixerul fără măcar să fi mestecat cei șaizeci de centimetri de cablu care îi atîrnau din gură.

— Nu l-a durut? întrebă împăratul.

— Celuloză, îi explică Charlie în timp ce îi arunca un alt pui lui Mahomed, care îl înghiți cu restul de cablu. Nu sînt chiar cîinii mei. Sînt ai lui Sophie.

— Un copil are nevoie de un prieten necuvîntător, spuse împăratul. Un tovarăș cu care să crească – deși mi se pare că amicii ăștia au cam terminat cu crescutul.

Charlie dădu din cap, aruncînd un alternator de Buick între fălcile nerăbdătoare ale lui Alvin. Se auzi un clănțănit urmat de rîgîitul cîinelui, dar coada i se izbi de container cerînd încă și mai mult.

— Ei au fost tot timpul alături de ea, spuse Charlie. Cel puțin am reușit să-i dresez și vor păzi orice clădire în care se află ea. O vreme nu se vor depărta de ea nici măcar o clipă. Cînd trebuie să le fac baie, e o adevărată provocare.

— Cred că poetul Billy Collins a scris: „Nimănui nu-i place un cîine ud", spuse împăratul.

— Da, și probabil că n-a trebuit niciodată să scoată din cadă un bebeluș neastîmpărat și doi dulăi de două sute de kile fiecare.

— Da' parcă spuneai că s-au cuminţit?

— A trebuit. Sophie a început şcoala. Profesoara s-a supărat din cauza cîinilor uriaşi din clasă.

Charlie îi zvîrli un calculator lui Alvin, care îl ronţăi ca pe un biscuit pentru cîini, dîre de bale prelingîndu-se peste ecranul din plastic.

— Şi ce-ai făcut?

— Ne-au trebuit cîteva zile şi o mulţime de explicaţii, dar pînă la urmă am reuşit să-i învăţ să stea la intrarea în şcoală.

— Şi lucrurile s-au domolit?

— Păi îi dau cu un spray care imită granitul în fiecare dimineaţă şi le spun să stea nemişcaţi de fiecare parte a uşii. Nimeni nu pare să-i bage în seamă.

— Şi se supun? Toată ziua?

— Păi, de fapt, e doar o jumătate de zi, că ea e doar la grădiniţă. Şi trebuie să le promiţi o prăjitură.

— Întotdeauna trebuie plătit un preţ.

Împăratul scoase un pui congelat din cutie.

— Se poate?

— Te rog, îl invită Charlie cu o mişcare a mîinii.

Împăratul îi aruncă puiul lui Mahomed, care îl expedie pe gît dintr-o singură înghiţitură.

— Oho, ce spectacol, spuse împăratul.

— Asta nu-i nimic, spuse Charlie. Dacă le dai tuburi cu propan, scuipă flăcări.

15

Cînd ți se scoală

— Păpușele de futut, spuse Ray din senin.

Era pe un aparat de fitness alături de Charlie și amîndoi asudau cu ochii înfipți într-un șir de șase funduri feminine perfect asortate, orientate spre ei de pe aparatele din față.

— Ce-ai spus? întrebă Charlie.

— Păpușele de futut, spuse Ray. Exact asta sînt.

Ray îl convisese pe Charlie să vină la sala lui de fitness sub pretextul de a-l introduce în lumea burlacilor. De fapt, pentru că Ray era un fost polițist, urmărea oamenii mai mult decît ar fi fost sănătos, avea prea mult timp liber și nu prea ieșea mult în lume, iar adevăratul motiv pentru care îl invitase pe Charlie să vină cu el la sală era că în felul ăsta putea să-l cunoască și în afara magazinului. Remarase că în comportamentul lui Carlie apăruse ceva straniu după moartea lui Rachel, deoarece își făcea apariția neîntîrziat cu lucruri cumpărate de la rudele decedaților de cum apărea necrologul în ziar. Deoarece din punct de vedere social Charlie era un tip rezervat și secretos cînd nu era în magazin, ca să nu mai vorbim de micile animale care muriseră în apartamentul lui Charlie, Ray a început să-l bănuiască a fi un criminal în serie. Așa că Ray a hotărît să se apropie mai mult de șeful lui și să descopere adevărul.

— Vorbește mai încet, Ray, spuse Charlie. Doamne!

Cum Ray nu-și putea întoarce capul, parcă vorbea cu fundurile femeilor.

— Nu mă pot auzi; uită-te și tu, toate au căști cu microfon. Avea dreptate, toate vorbeau la telefon. Noi doi sîntem invizibili pentru ele.

Fiind invizibil pentru oameni, sau aproape invizibil, Charlie avea un dublu profit. Era la jumătatea dimineții, și sala era plină de femei zvelte, în jur de douăzeci de ani, îmbrăcate în costume de spandex, cu sîni disproporționat de mari, piele perfectă și coafuri scumpe, care păreau să aibă dexteritatea de a privi exact prin el, exact cum făcea toată lumea atunci cînd era în căutarea unui suflet. De fapt, cînd el și Ray veniseră pentru prima dată la sală, Charlie s-a uitat în jur căutînd vreun obiect care să pulseze roșu, crezînd că omisese vreun nume din agenda lui în acea dimineață.

— După ce am fost împușcat, am ieșit cu o terapeută care a lucrat aici o vreme, îi spuse Ray. Ea le spunea așa: *păpușele de futut*. Fiecare dintre ele are un apartament pentru care plătește un babalîc din administrație – tot așa cum plătește pentru sala de fitness și pentru țîțele false. Își petrec ziua pe la cosmeticiană și pedichiuristă, și nopțile sub vreun afacerist ieșit din costum.

Charlie se simțea cît se poate de prost ascultînd litania lui Ray, care vorbea despre femeile aflate la doar cîțiva pași de ei. Ca oricare alt Mascul Beta, s-ar fi simțit oricum vădit stînjenit în prezența atîtor femei frumoase, dar intervenția lui Ray înrăutățise lucrurile și mai mult.

— Ca și cum ar fi niște neveste-trofeu? spuse Charlie.

— Nee. Soții-trofeu aspirante. De fapt nu pun mîna pe tip, pe casă sau pe ce-o fi. Ele există doar pentru a fi niște bunăciuni perfecte pentru bărbații ăia.

— Păpușele de futut? spuse Charlie.

— Păpușele de futut, spuse Ray. Dar lasă-le, că nu pentru ele am venit aici.

Sigur că Ray avea dreptate. Nu pentru ele se afla Charlie aici. Cinci ani trecuseră de la moartea lui Rachel și toată lumea îi spunea că trebuia să se întoarcă la viață, dar nu de asta fusese de acord să-l însoțească pe fostul polițist la

sală. Cum Charlie își petrecea prea mult timp singur, mai cu seamă de cînd Sophie începuse școala, și pentru că deținea o identitate secretă și un hobby la fel de secret, ajunsese să-i bănuiască pe toți de același lucru. Și cum Ray o burlăcea și el, și mai și vorbea o grămadă despre oamenii din cartier care muriseră, și pentru că nu părea să aibă o viață socială cu excepția femeilor din Filipine pe care le contacta on line, Charlie bănuia că Ray era un criminal în serie. Și Charlie și-a zis că era cazul să se dea mai aproape de Ray și să afle.

— Deci sînt un fel de amante? spuse Charlie. Ca în Europa?

— Așa cred, spuse Ray. Dar ai avut vreodată impresia că amantele se străduiesc în halul ăsta să arate bine? Am impresia că *păpușică de futut* e un termen mult mai potrivit, pentru că, atunci cînd îmbătrînesc prea mult, nu le mai rămîne nimic de făcut ca să țină trează atenția tipului lor. Sînt terminate, ca marionetele pe care nu le mai trage nimeni de sfori.

— Doamne, Ray, ești prea dur.

Poate că Ray e cu vreuna dintre femeile astea, își spuse Charlie.

Ray ridică din umeri.

Charlie se uită de-a lungul șirului de funduri perfecte, apoi simți greutatea propriilor ani petrecuți în singurătate sau în compania unui copil și a doi cîini gigantici și spuse:

— Vreau o păpușică de futut.

Aha! își spuse Ray. *Tocmai își alege o victimă.*

— Și eu, spuse el. Dar tipii ca noi nu capătă păpușele de futut, Charlie. Ele îi ignoră pe ăștia ca noi.

Aha! își spuse Charlie. *Iese la iveală sociopatul acrit.*

— Deci de-asta m-ai adus aici, ca să mă arăt cu totul ieșit din formă în fața unor femei superbe care să nu mă bage în seamă?

— Nu, e o adevărată distracție să te uiți la păpușelele de futut, dar mai sînt și femei normale care vin aici.

Care nici ele nu vorbesc cu mine, își spuse Ray.

— Care nici ele nu vorbesc cu tine, spuse Charlie.

Pentru că au mirosit că ești un ucigaș psihopat.

— Ne vedem la barul de răcoritoare după antrenament, spuse Ray.

Unde o să mă așez undeva pe margine, de unde să văd cum îți alegi victima.

Cretin psihopat, gîndiră ei.

Cînd se trezi, Charlie găsi nu unul, ci trei nume în agendă, iar lîngă ultimul, o oarecare Madison McKerny, era cifra trei, mai avea doar trei zile să-i recupereze sufletul. Charlie ținea un vraf de ziare în casă și, după cum îi era obiceiul, se întorcea cu o lună în urmă în căutarea unui necrolog pentru noul lui client. Cel mai adesea, dacă dulăii îi dădeau o clipă de răgaz, aștepta ca numele să apară în coloana necrologurilor, după care se ducea să găsească sufletul cînd era ușor de pătruns în casă, fie cu rudele îndurerate, fie în calitate de cumpărător. Dar de data asta avea numai trei zile, și Madison McKerny nu apăruse în necrologuri, ceea ce însemna că s-ar fi putut să mai fie în viață, dar nu reușise s-o găsească nici în cartea de telefon, așa că va trebui să se miște rapid. Doamnelor Ling și Korjev le plăcea să facă piața sîmbătă, drept pentru care o chemă pe soră-sa, Jane, și o rugă să stea cu Sophie.

— Vreau un frățior, o anunță Sophie pe mătușa Jane.

— O, puișor, îmi pare rău, dar nu poți avea un frățior, pentru că asta ar însemna ca tata să facă sex, ceea ce nu se va mai întîmpla.

— Jane, nu-i vorbi în felul ăsta, spuse Charlie.

Le făcea sandviciuri, întrebîndu-se de ce se încurca el întotdeauna cu făcutul sandviciurilor. Și îi spuse lui Sophie:

— Scumpo, de ce nu te duci în camera ta să te joci cu Alvin și Mahomed? Tati trebuie să vorbească cu mătușa Jane.

— Bine, spuse Sophie țopăind spre camera ei.

— Și nu-ți schimba iar hainele sînt cît se poate de bune, spuse Charlie. E al patrulea rînd de haine pe care îl poartă azi, îi spuse el lui Jane. Își schimbă hainele cum își schimbi tu prietenele.

— Au! Fii cuminte, Chuck, sînt sensibilă și s-ar putea să-ți ard una-n fund.

Charlie stoarse maioneză peste o întreagă felie de pîine ca să-i arate cît de serios era.

— Jane, nu știu dacă e chair așa de sănătos să fie înconjurată de toate mătușile astea. A trecut deja printr-o încercare grea cînd și-a pierdut mama, și acum te-ai mutat și tu de aici – nu știu dacă e cazul să se atașeze de toate femeile astea doar ca mai tîrziu să iasă din viața ei. Are nevoie de atenția constantă a unei femei.

— În primul rînd, nu m-am *mutat* cine știe unde. M-am mutat doar în cealaltă parte a orașului, și o văd la fel de des, de parcă aș mai locui încă aici. În al doilea rînd, nu sînt o persoană promiscuă, doar că sînt de tot rahatul cînd e vorba să am o relație cu cineva. În al treilea rînd, Cassie e cu mine de trei luni și pînă acum ne-a mers de minune. Că tocmai *de-aia* m-am și mutat. În al patrulea, Sophie nu și-a pierdut mama, n-a avut niciodată o mamă, te-a avut pe tine și, dacă vrei să rămîi om normal, trebuie să faci sex.

— Asta voiam să spun. Nu poți să vorbești așa în fața lui Sophie.

— Charlie, ăsta-i adevărul. Chiar și Sophie o poate înțelege. Nici nu știe despre ce e vorba și tot își dă seama că n-ai mai făcut-o de un veac.

Charlie se opri din confecționarea sandviciurilor și se apropie de masă.

— Nu e vorba de sex, Jane. E vorba de contactul uman. Tocmai m-am tuns zilele trecute, și sînii frizeriței mi se frecau de umeri, aproape că mi-am dat drumul. Apoi aproape că am bocit.

— Pentru mine așa ceva se apropie de sex, frățioare. Ai mai fost cu cineva de la moartea lui Rachel?

— Știi bine că nu.

— Aici ai zbîrcit-o. Rachel n-ar fi vrut așa ceva. Cel puțin atîta lucru ar fi trebuit să știi. Adică i s-a făcut milă de tine și s-a încurcat cu tine, ceea ce nu i-a fost ușor, știind că ar fi putut să-și găsească pe cineva mult mai bun.

— I s-a făcut milă de mine?

— Exact asta spuneam. A fost o femeie tare dulce și tu ești mult mai jalnic acum decît ai fost atunci. Aveai mai mult păr pe vremea aia și nici nu aveai un copil și doi cîini de mărimea unui Volvo. Drace, o fi vreun ordin de călugărițe care să și-o tragă cu tine, pur și simplu ca un act sfînt de mizericordie. Sau penitență.

— Ajunge, Jane!

— Surorile Eternei Suferințe a Ahtiaților după Sex.

— Nu sînt chiar așa de rău, spuse Charlie.

— Sfîntul Ordin al Sfintei Bonny, ocrotitoarea site-urilor porno și a labagiilor incurabili.

— Fie, Jane. Îmi pare rău că ți-am spus despre schimbatul prietenelor, am sărit peste cal.

Jane se lăsă pe spate pe scaunul ei de bar și își încrucișă mîinile, părînd mulțumită, dar sceptică.

— Dar problema rămîne.

— E-n regulă. O am pe Sophie și mai am și afacerea asta. N-am nevoie de o prietenă.

— O prietenă? O prietenă sună prea ambițios pentru tine. Tu ai doar nevoie de cineva pentru sex.

— Ba nu.

— Ba da.

— Ba da, făcu Charlie învins. Dar acum trebuie să plec. Poți să stai cu Sophie?

— Sigur. O iau la mine. Am un jeg de vecin ceva mai sus de mine și mi-ar plăcea să-i fac cunoștință cu cățelușii tăi. Se pot căca la comandă?

— O fac dacă le spune Sophie.

— Perfect. Ne vedem diseară. Promite-mi că o să inviți pe cineva în oraș. Sau măcar gîndește-te pe cine ai putea să inviți.

— Promit.

— Bun. Ți-ai luat costumul ăla albastru, cu dungi?

— Să nu te apropii de șifonierul meu.

— Parcă ziceai că trebuie să pleci?

Ray credea că totul începuse atunci cînd Charlie a omorît toate animăluțele pe care le adusese acasă pentru fiică-sa. Probabil că omul cumpărase cei doi cîini mari și negri ca un strigăt de ajutor – cineva ar fi remarcat pînă la urmă dispariția unor asemenea animale de casă. Conform filmelor, toți începeau la fel – cu animale mărunte, apoi, nu după multă vreme, o cîrmeau spre autostopiști, curve și, cît se poate de curînd, ajungeau să mumifice o gașcă întreagă de monitori de la o îndepărtată tabără de vară, după care împodobeau tăblița indicatoare a taberei de lîngă bîrlogul lor montan cu rămășițele lor întărite. Bîrlogul montan nu se prea potrivea cu profilul lui Charlie, deoarece era alergic, era însă posibil ca asta să fi fost doar o indicație a geniului său diabolic. (Ray fusese polițist de stradă, așa că nu avusese nevoie să studieze profilul criminalilor, și teoria lui tindea să devină foarte colorată, un efect secundar al imaginației lui de Mascul Beta și a marii lui colecții de DVD-uri.)

Dar Charlie îl rugase pe Ray să apeleze la relațiile pe care le avea în poliție, inclusiv la circulație, pentru a localiza diverși oameni care mureau cu toții după cîteva săptămîni. Dar nu era vorba de crime. O mulțime din lucrurile care aparținuseră proaspeților decedați își făcuseră apariția în magazin în ultimii ani (Ray găsise numere antifurt gravate pe o duzină de articole și le-a dus unui prieten din poliție care le-a identificat posesorii), dar nici unul dintre proprietari nu fusese omorît. Mai fuseseră și cîteva

accidente, dar cele mai multe din cauze naturale. Ori Charlie era un artist în arta prefăcătoriei, ori Ray era nebun, o posibilitate pe care el însuși nu o exclusese complet, dacă nu din alt motiv, măcar pentru că fusese căsătorit de trei ori și fiecare dintre fostele soții putea să depună mărturie. Așa că născocise capcana cu sala de fitness ca să-l scoată pe Charlie din bîrlog. Dar Charlie îl tratase întotdeauna bine și, dacă se va dovedi că bîrlogul lui montan nu era plin cu mumiile monitorilor din tabără, Ray știa că va regreta că-l atrăsese în capcană.

Și dacă nu era nimic în neregulă cu Charlie, cu excepția faptului că avea nevoie de o partidă bună de sex?

Ray pălăvrăgea cu Eduardo, noua lui prietenă de pe *Filipineze disperate.com*, cînd apăru Charlie, care cobora pe scările din spate.

— Ray, te rog să-mi găsești pe cineva.

— Numai o clipă. Acum ies. Charlie, ia uită-te la noua mea cucerire.

Ray expuse pe ecran fotografia unei asiatice corpolente, dar atractive.

— E drăguță, Ray, dar nu te pot învoi acum să te duci în Filipine. Nu pînă cînd găsim pe cineva s-o înlocuiască pe Lily. Charlie se aplecă spre ecran. Ia uite, o cheamă *Eduardo*.

— Știu. E ceva normal în Filipine, ca Edwina.

— Are o umbră de barbă.

— Ești rasist. Unele rase au mai mult păr facial decît altele. Nu mă deranjează, vreau doar pe cineva cinstit și afectuos și cu vino-ncoa'.

— Are mărul lui Adam.

Ray se uită chiorîș spre ecran, apoi închise pagina, apoi monitorul și se răsuci pe scaunul turnant.

— Și pe cine spui că vrei să-ți găsesc?

— E-n regulă, Ray, spuse Charlie. Mărul lui Adam nu împiedică pe nimeni să fie cinstit, afectuos și cu vino-ncoa'. Îl face doar să nu pară chiar așa.

— Corect. Cred că e doar din cauza felului în care cădea lumina. Bun, pe cine zici că vrei să găsești?

— Nu am decît numele Madison McKerny. Știu că el sau ea locuiește în oraș, dar nu mai mult.

— E o ea.

— Pardon?

— Madison e numele unei stripteuze.

Charlie își scutură capul.

— O cunoști?

— Nu o cunosc, deși numele mi se pare cunoscut. Dar Medison e numele noii generații de stripteuze. Ca Regan sau Morgan.

— M-ai terminat, Ray.

— Am petrecut un timp prin localurile cu stiptease, Charlie. Nu mă mîndresc cu chestia asta, dar e unul dintre lucrurile pe care le faci cînd ești polițist. Și ajungi să te obișnuiești cu tiparul numelor de scenă.

— Habar n-am avut.

— Da, și e ca un fel de evoluție care începe din anii '50: Bubbles, Boom Boom și Blaze care l-au produs pe Bambi, Candy și Jewel, din care au apărut Sunshine, Brandy și Cinnamon, care le-au născut pe Amber, Brittany și Brie, din care au descins Reagan, Morgan și Madison. Madison e nume de stripteuză.

— Ray, nici nu te născuseși în anii '50.

— Nu, nu trăiam nici prin anii '40, dar știu despre al Doilea Război Mondial și despre muzica jazz. Mă pricep la istorie.

— Corect. Deci trebuie să caut o stripteuză? Nu mă prea ajută. Nici măcar nu știu de unde să încep.

— O să caut pe la circulație și în registrele de taxe. Dacă e în oraș, o să-i am adresa în după-amiaza asta. De ce trebuie s-o găsești?

Urmă o pauză, timp în care Charlie se prefăcu că observă o pată pe ecranul casei de marcat, pe care o șterse, apoi spuse:

— A, e ceva legat de o vînzare de bunuri. Una dintre livrările recente conține niște articole care i-au fost lăsate ei.

— N-ar trebui executorul să se ocupe de chestia asta sau avocatul?

— Sînt detalii lipsite de importanță, care nici nu sînt consemnate în testament. Executorul m-a rugat pe mine să mă ocup de problemă. Ai cincizeci de verzișori pe chestia asta.

Ray zîmbi.

— E-n regulă. Oricum te ajutam, dar dacă se dovedește a fi stripteuză, trebuie să vin cu tine, bine?

— S-a făcut, spuse Charlie.

Trei ore mai tîrziu, Ray îi dădea adresa lui Charlie și se uita cum șeful lui o zbughește din magazin și se urcă într-un taxi. De ce taxi? De ce nu-și lua dubița? Ray voia să se ia după el, *trebuia* să-l urmărească, dar trebuia să-și găsească un înlocuitor pentru magazin. Ar fi trebuit să anticipeze ce se va întîmpla, dar se gîndise la altceva.

Ray se gîndise la altceva încă de cînd discutase cu Charlie, nu numai din cauza căutării lui Madison McKerny, dar și pentru că încercase să găsească o modalitate să strecoare întrebarea „Ai penis?" în discuția cu iubita lui, Eduardo. După cîteva e-mailuri care îl puseseră pe jar, n-a mai putut rezista și i-a scris: *Eduardo, nu că ar avea vreo importanță, dar mă gîndesc să-ți trimit niște lenjerie sexy drept cadou prietenesc și mă întreb dacă să fac vreo modificare la chiloți?*

Apoi a așteptat. Și a așteptat. Și, pentru că sigur era cinci dimineața la Manila, începu să se certe singur. Fusese prea vag sau nu fusese destul de vag? Și acum trebuia să plece. Știa unde se duce Charlie, dar trebuia să ajungă acolo înainte să se întîmple ceva. O sună pe Lily pe mobil, în speranța că nu se afla la al doilea serviciu și că îi va face o favoare.

— Vorbește, ingratule, răspunse Lily.

— De unde ai știut că sînt eu? o întrebă Ray.

— Ray?

— Da, de unde ai știut că sînt eu?

— N-am știut, răspunse Lily. Ce vrei?

— Poți să-mi ții locul la magazin vreo două ore? Apoi, pentru că o auzi cum inspiră greu, act despre care știa că alimentează abuzul verbal, adăugă: Ai cincizeci de dolari pe chestia asta.

Ray o auzi expirînd.

— Da!

După ce terminase Institutul Culinar, Lily obținuse o slujbă ca ajutor de bucătar la un bistrou din North Beach, dar, cum nu cîștiga încă destul ca să se mute de unde stătea cu mama ei, s-a lăsat convinsă de Charlie să-și mai păstreze niște ture la magazinul de solduri Asher's, cel puțin pînă cînd îi va găsi un înlocuitor.

— E-n regulă, Ray. Vin pentru două ore, dar trebuie să ajung la restaurant la cinci, așa că să te întorci, altfel închid mai devreme.

— Îți mulțumesc, Lily.

Charlie spera din toată inima ca Ray să nu fie un criminal în serie, în ciuda tuturor lucrurilor care indicau contrariul. N-ar fi găsit-o niciodată pe femeia asta fără ajutorul relațiilor pe care le avea Ray în poliție, și cum era să se descurce el pe viitor dacă va trebui să mai găsească pe cineva, și Ray va fi în pușcărie? Apoi experiența lui Ray ca polițist putea fi o explicație pentru faptul că nu lăsa niciodată nici o urmă. Chiar așa, va continua să mai caute femei din Filipine pe internet dacă singura lui dorință era de a ucide? Probabil că asta a și făcut cînd s-a dus în Filipine să-și viziteze iubitele. Poate că omora filipineze disperate. Poate că Ray era un criminal în serie turist. *Mă ocup eu de chestia asta mai tîrziu*, își spuse Charlie. *Deocamdată am de recuperat un suflet.*

Charlie s-a dat jos din taxi la Fontana, un bloc cu apartamente, doar la o stradă de Ghirardelli Square, acolo unde cheiul fabricii de ciocolată servea drept promenadă. Fontana era o construcție mare, curbată, din sticlă și beton, de pe care se vedeau Alcatrazul și podul Golden Gate și care atrăsese disprețul sanfranciscanilor încă de cînd fusese construită, în anii '60. Nu atît că era o construcție urîtă, și nimeni nu ar fi adus un argument contrar, dar, din cauza clădirilor în stil victorian și edwardian care o înconjurau, semăna mai curînd cu un imens aparat de aer condiționat picat din ceruri pentru a stîlci un cartier din secolul al XIX-lea. Totuși, vederea pe care o aveai din apartament era minunată, exista un portar, parcare subterană și o piscină pe acoperiș, așa că, dacă puteai trăi într-un fel cu stigmatul de a locui într-un paria arhitectural, era un loc grozav.

Adresa pe care i-o dăduse Ray pentru Madison era la etajul 22, și acolo se afla probabil și receptaculul sufletului ei. Charlie nu era foarte sigur de gradul lui de invizibilitate (refuza să-l gîndească în termeni de invizibilitate, pentru că nu era), dar spera să ajungă pentru douăzeci și două de etaje. Va trebui să treacă de portar și să intre în lift, și nu avea să țină dacă o va face pe cumpărătorul de obiecte la mîna a doua.

A, păi cine nu riscă nu cîștigă. Dacă ar fi fost prins, ar fi trebuit să născocească o altă cale de a pătrunde înăuntru. Așteptă la ușă pînă cînd intră o tînără în costum sobru, pe care o urmă în hol. Portarul nu îi aruncă nici măcar o privire.

Ray îl văzu pe Charlie coborînd din taxi și îi spuse șoferului său să oprească pe o altă stradă, unde sări din mașină, îi aruncă șoferului o hîrtie de cinci și îi spuse să păstreze restul, apoi se căută în buzunar după ce îi mai rămăsese de plată în timp ce șoferul izbea impacientat volanul și înjura șoptit în urdu.

— Scuze, n-am mai mers de mult cu taxiul, spuse Ray.

Ray avea mașină, o Toyota micuță și cochetă, dar singurul loc de parcare putea fi găsit la vreo opt străzi mai departe de casa lui, în parcarea unui hotel condus de un prieten de-al lui, și cînd te lipești de un loc de parcare în San Francisco, apăi îl ții, așa că Ray se folosea în cea mai mare parte de transportul în comun și conducea mașina doar în zilele libere, ca să nu se descarce bateria. A sărit într-un taxi din fața prăvăliei lui Charlie și a strigat:

— Ține-te după taxiul ăla! băgînd definitiv în sperieți familia japoneză din spate.

— Scuze, spuse Ray. *Konichiwa*. N-am mai mers de mult cu taxiul.

După care a sărit din taxi și s-a urcat într-altul, care nu avea aparat de taxat.

Se strecură rapid pe stradă, mergînd de la stîlp la automatul de ziare, apoi la chioșcul cu reclame, ascunzîndu-se în spatele fiecăruia, rămînînd în poziția ghemuit-la pîndă, reușind doar să pară dement în ochii pușt iului care stătea în stația de autobuz de vizavi. Ajunse la intrarea din parcarea subterană de la Fontana chiar cînd Charlie se îndrepta spre ușă. Ray se ghemui în spatele stîlpului în care se introducea cartela de intrare.

Nu știa ce va face dacă Charlie va intra în clădire. Din fericire, ținuse minte numărul de telefon al lui Madison McKerny și putea să o avertizeze că venea Charlie. În taxiul care îl aducea încoace își amintise unde mai văzuse numele. Pe registrul clubului său de fitness. Madison McKerny era una dintre păpușelele de futut care își făceau veacul dimineața prin sala de fitness, și Charlie, credea Ray, voia să se apropie tiptil de ea.

Îl văzu pe Charlie luîndu-se după o tînără în costum sobru care se îndrepta spre Fontana, după care Charlie dispăru. Pur și simplu dispăru.

Ray se duse pe trotuar ca să prindă un unghi mai bun. Femeia mai era acolo, nu făcuse decît cîțiva pași, dar pe

Charlie nu-l mai vedea. Nu existau tufișuri, ziduri, tot afurisitul de coridor era doar din sticlă, atunci unde dracu' dispăruse? Ray era sigur că nu-l scăpase din priviri, nici măcar nu clipise, și ar fi văzut orice mișcare bruscă făcută de Charlie.

Întorcîndu-se la obiceiul Masculului Beta de a se învinovăți singur, Ray se întrebă dacă nu a avut un moment de pierdere a lucidității, care l-a făcut să-și piardă cunoștința preț de-o clipă. Fie că da, fie că nu, trebuia s-o avertizeze pe Madison McKerny. Își puse mîna la suportul de pe curea și îl găsi fără telefonul mobil în el, apoi își aminti că a pus telefonul sub registru, cînd a ajuns la serviciu în dimineața aia.

Charlie găsi apartamentul și sună. Dacă Madison McKerny deschidea ușa, s-ar fi putut furișa prin spatele ei ca să caute prin apartament receptaculul sufletului ei. Chiar pe coridor era o măsuță cu un aranjament din flori artificiale. O răsturnă în speranța că îi va stîrni curiozitatea să vadă ce s-a întîmplat și va deschide ușa. Dacă nu era acasă, va trebui să intre prin efracție. Exista șansa ca, datorită portarului de la intrarea în bloc, să nu aibă nici un sistem de alarmă. Dar dacă ea putea să îl vadă? Uneori, clienții îi puteau vedea. Nu adesea, dar se mai întîmpla și...

Ea deschise ușa.

Charlie rămase uluit. Era spectaculoasă. Simți că i se taie respirația și rămase cu privirea pironită pe sînii ei.

Nu era atît faptul că era o brunetă tînără și superbă, cu un păr perfect și o piele perfectă. Nici că purta un capot subțire, alb, din mătase care abia dacă îi ascundea trupul de model din reclamele la costume de baie. Nu era nici din cauza sînilor uriași, dar vioi, care dădeau năvală prin decolteul adînc pe cînd se apleca din pragul ușii, deși numai și acest gest ar fi fost suficient să ne ofere imaginea nefericitului Mascul Beta rămas fără suflu. Ci faptul că sînii îi străluceau, chiar prin mătasea capotului, străluceau

chiar prin decolteu, ca doi sori gemeni la răsărit, pulsînd ca două becuri țîțoase de la intrarea într-un local hawaiian kitschos și deocheat. Sufletul lui Madison McKerny își avea reședința în implanturile din sînii ei.

— Va trebui să-mi pun mîinile pe ei, spuse Charlie, uitînd că nu era chiar singur și că nu vorbea chiar în gînd.

Apoi Madison McKerny îi observă prezența și se declanșară țipetele.

16

Cînd ți se scoală II: Recviem pentru o păpușică de futut

Ray deschise ușa cu atîta forță încît clopoțelul de la intrare se smulse din suportul lui și se rostogoli clinchetind pe podea.

— O, Doamne, spuse Ray. N-o să-ți vină să crezi. Nu-mi vine mie să cred.

Lily îl privi pe Ray pe deasupra ochelarilor ei cu jumătate de ramă și puse jos cartea de bucate franțuzească pe care o citea. De fapt nici nu avea cu adevărat nevoie de ochelari, dar, cînd privea pe deasupra lor, emana condescendență și dispreț, o privirea despre care credea că o prinde de minune.

— Și eu trebuie să-ți zic ceva, spuse Lily.

— Nu, o întrerupse Ray uitîndu-se în jur ca să se asigure că nu erau clienți prin preajmă. Ce vreau să-ți spun e într-adevăr important.

— Bine, spuse Lily. Ce vreau eu nu e așa de important. Așa că dă-i tu drumul întîi.

— Bun. Ray inspiră adînc și începu: Cred că Charlie s-a putea să fie un ucigaș în serie cu puteri de ninja.

— Uau, hai că-i tare, spuse Lily. Bun, acum e rîndul meu. O domnișoară Mi-S-A-Sculat-Așa-O-Poftă te-a căutat la telefon. A vrut să știi că are în ambalaj un savuros cîrnat de douăzeci de centimetri.

Lily ridică telefonul mobil al lui Ray, pe care îl uitase sub registru.

— O, Doamne, iar începe!

Ray își prinse capul în mîini și se prăbuși cu el pe tejghea.

— Spunea cît de nerăbdătoare e să-l împartă cu tine. Lily începu să-și examineze unghiile. Deci Asher e un ninja, da?

Ray își ridică privirea.

— Da, și s-a luat după una dintre păpușelele de futut de la sala mea de fitness.

— Am impresia că trăiești o viață imaginară destul de bogată, Ray.

— Ia mai taci, Lily, aici e vorba de un dezastru. Slujba și apartamentul meu depind de Charlie, ca să nu mai spun că are un copil, și noua stea a vieții mele e un tip.

— Ba nu e.

Lily se minună cum de renunțase așa de repede – nu se mai distra chinuindu-l pe Ray ca altădată.

— Ha? Cum?

— Doar mă distram și eu puțin cu tine, Ray. N-a sunat. Ți-am citit toate e-mailurile și arhiva de Messenger.

— Lucrurile astea sînt personale.

— Și de-aia le ții pe toate în computerul magazinului?

— Aici stau o grămadă de vreme, cu diferența că timpul...

— Și că tot veni vorba de intimitate, ce-i cu povestea asta că Asher ar fi un ninja și criminal în serie? Adică e amîndouă? În același timp?

Ray se apropie de ea și începu să vorbească cu gura în guler, de parcă ar fi dezvăluit o uriașă conspirație.

— Îl tot urmăresc. De la o vreme, Charlie achiziționează o mulțime de lucruri care au aparținut unor oameni care au murit. Și treaba ține de cîțiva ani. Dar întotdeauna trebuie s-o ia din loc într-o clipă și mă cheamă pe mine să-i țin locul și niciodată nu spune unde se duce, decît că, imediat după chestia asta, lucrurile unuia dintre morți apar în magazin. Așa că azi m-am luat după el, că și el s-a

luat după o femeie care vine la sala mea, pe care s-ar putea s-o fi văzut zilele trecute.

Lily făcu un pas în spate, își încrucișă mîinile pe piept și se uită scîrbită la Ray, ceea ce nici nu i-a fost greu, avînd atîția ani de practică.

— Ray, ți-a dat cumva prin cap că Asher se ocupă de vînzări de efecte personale și că afacerile noastre merg mult mai bine de cînd are în grijă și mai multe vînzări – că e vorba de marfă de o calitate mult mai bună? Probabil pentru că ajunge acolo mai devreme?

— Știu, dar nu e vorba de asta. Tu nu mai stai pe aici așa de mult, Lily. Eu am fost polițist și văd toate lucrurile astea. Știi că a apărut și un polițist de la omucideri care se ține după coada lui Charlie? Așa e. Mi-a lăsat cartea lui de vizită și mi-a spus să-i telefonez dacă se întîmplă ceva neobișnuit.

— Dar tu, Ray, n-ai făcut-o.

— Charlie a dispărut, Lily. L-am urmărit și pur și simplu a dispărut din decor, și asta chiar în fața ochilor mei. Și ultima dată cînd l-am văzut, intra în blocul păpușelei ăleia de futut.

Lui Lily îi veni să ia capsatorul de pe tejghea și să înfigă la repezeală o sută de agrafe în fruntea lucitoare a lui Ray.

— Jigodie nerecunoscătoare! Ai pus poliția pe capul lui Asher? Omul care ți-a dat o slujbă și un loc unde să stai de... de zece ani?

— Nu i-am sunat pe vardiști, doar pe inspectorul ăsta, Rivera. Îl știu încă de cînd eram în poliție. O să meargă pe burtă.

— Să te duci să-ți iei carnetul de cecuri și mașina, strigă Lily. Îl scoatem pe cauțiune.

— Nici nu cred că a fost chemat la tribunal, spuse Ray.

— Ray, ești o javră jalnică. Hai, du-te. Eu închid și te aștept în față.

— Lily, nu poți să-mi vorbești în halul ăsta. Nu mă văd obligat să accept așa ceva.

Pentru că nu își putea întoarce capul, Ray nu reuși să evite primele două agrafe pe care Lily i le înfipse în frunte, dar asta l-a convins că era cazul să plece după carnetul de cecuri și mașină și se dădu în spate.

— Ce e o păpușă de futut? strigă Lily după Ray, surprinsă cumva de intensitatea violentă a loialității ei față de Charlie.

Polițista îi luă lui Charlie amprentele de nouă ori înainte să se uite la inspectorul Alphonse Rivera și să spună:

— Idiotul ăsta n-are amprente.

Rivera luă mîna lui Charlie, i-o întoarse cu palma în sus și îi privi degetele.

— Uite aici contururile. Are amprente cît se poate de normale.

— Bun, atunci fă-o tu, spuse femeia. Pentru că tot ce mi-a ieșit mie n-are relief.

— Bun, spuse Rivera. Vino cu mine.

Îl duse pe Charlie la un perete cu o dungă desenată pe el și îi spuse să se uite la aparatul de fotografiat.

— Cum îmi stă părul? întrebă Charlie.

— Nu zîmbi.

Charlie se încruntă.

— Nu te strîmba. Uită-te doar drept înainte și... părul îți stă bine, deși ai cerneală pe frunte. Dar asta nu-i o problemă, domnule Asher, infractorilor li se întîmplă asta tot timpul.

— Nu sînt infractor, spuse Charlie.

— Ai pătruns într-o clădire securizată și ai hărțuit o tînără. Ceea ce te face un infractor.

— N-am pătruns nicăieri și n-am hărțuit pe nimeni.

— O să vedem noi. Domnișoara McKerny spune că ai atentat la viața ei. E hotărîtă să te vadă la tribunal și, dacă mă întrebi pe mine, ați avut amîndoi un mare noroc că am apărut eu.

Charlie se îndoia de asta. Păpușica de futut a început să țipe și s-a refugiat în apartament, iar el a intrat după ea, încercînd să-i explice, încercînd să-și facă un plan despre cum trebuia să acționeze, acordînd în același timp o atenție prea sporită sînilor ei.

— N-am amenințat-o.

— Spuneai că va muri. Azi.

Deci îl prinseseră. Și în toată confuzia și țipetele de acolo, Charlie spusese că trebuia să pună mîna pe sînii ei pentru că ea urma să moară în acea zi. Privind retrospectiv, își spuse că ar fi trebuit să păstreze informația aia secretă.

Rivera îl conduse pe scări și îl băgă într-o cameră mică cu o masă și două scaune. Exact ca la televizor, Charlie se aștepta să găsească o oglindă-ecran, dar a fost dezamăgit să vadă doar pereți din beton masiv, vopsiți într-un verde-pal. Rivera îi spuse să ia loc, apoi se duse la ușă.

— O să te las aici cîteva minute, pînă cînd vine domnișoara McKerny să completeze plîngerea. E mult mai ospitalier aici decît să te țin într-o celulă. Vrei să bei ceva?

Charlie clătină din cap.

— Să chem un avocat?

— Tu hotărăști, domnule Asher. E clar dreptul dumitale, dar nu te pot sfătui să faci într-un fel sau altul. În cinci minute m-am întors. Între timp poți să dai un telefon, dacă vrei.

Rivera plecă, și Charlie îi văzu partenerul, un tip cît un taur, morocănos, chel, numit Cavuto, rămas lîngă ușă în așteptarea lui. Tipul îl băga în sperieți pe Charlie. Nu atît la perspectiva de a trebui să recupereze implanturile lui Madison McKerny sau ce s-ar întîmpla dacă n-ar reuși, ci era pur și simplu speriat.

— Dă-i drumul, spuse Cavuto.

— Cum adică să-i dau drumul? Abia ce i-am făcut formele de trimitere în judecată, femeia aia, McKerny...

— A murit. Prietenul ei a împușcat-o și, când ai noștri au răspuns cu focuri de armă, și-a făcut felul.

— Ce?

— Prietenul era căsătorit, McKerny voia mai multă siguranță și voia să-i spună nevestei ăstuia. Și tipul a luat-o razna.

— Și ai și aflat toată povestea asta?

— Vecina ei le-a spus polițiștilor de cum au ajuns acolo. Haide, e cazul nostru. Trebuie să ne punem în mișcare. Dă-i drumul tipului. Ray Macy și o tipă, bucătăreasă, îl așteaptă jos.

— Ray Macy mi-a dat telefon. Credea că Asher o s-o omoare.

— Știu. Corect crima, greșit tipul. Hai.

— Mai avem acuzația de port ilegal de armă.

— Un baston cu o sabie în el? Ce, vrei să te duci în fața unui judecător și să-i spui că ai arestat un tip pentru că îl suspectai că e criminal în serie, ca în final să se dovedească a fi un imbecil absolut?

— Fie, îi dau drumul, dar îți spun, Nick, tipul ăsta i-a zis lui McKerny că urma să moară azi. E ceva tare ciudat în tot rahatul ăsta.

— Și n-avem încă un rahat ciudat în care să ne înfigem?

— Bine zis, spuse Rivera.

Madison McKerny arăta bine în rochia ei bej de mătase, cu machiajul și coafura perfecte, ca de obicei, cerceii cu diamant și un colier de platină cu diamante se adăugau mînerelor de argint ale coșciugului ei din nuc fără noduri. Pentru o persoană care nu mai respira, îți tăia respirația, mai cu seamă pe a lui Charlie, singurul care îi putea vedea țîțele licărind roșii în coșciug.

Charlie nu se dusese la o mulțime de înmormîntări, dar a lui Madison McKerny părea frumoasă, și cît se poate de aglomerată pentru o persoană de numai douăzeci și șase de ani. Madison crescuse în Mill Valley, lîngă San

Francisco, așa că o mulțime de oameni o știau. Cu excepția familiei ei, cei mai mulți pierduseră contactul cu ea și păreau surprinși de faptul că fusese împușcată de prietenul ei căsătorit, care o ținea într-un apartament scump din oraș.

— Probabil nu așa ai votat-o la secțiunea „cel mai probabil viitor" din anuar, spuse Charlie, care încerca să facă puțină conversație cu unul din colegii ei, un tip lîngă care stătuse la pisoarele din toaleta bărbaților.

— Cum ai cunoscut-o pe Madison? spuse tipul pe un ton condescendent.

Arăta ca și cum pentru el se votase „cel mai probabil să-i calce pe toți pe nervi cu bogăția lui și frizura mișto".

— Cine, eu? Sînt prieten cu mirele, spuse Charlie.

Și își trase fermoarul și o luă spre chiuvetă înainte ca frizatul să fi avut timp să se gîndească la vreo replică.

Charlie a fost surprins să întîlnească la înmormîntare cîțiva cunoscuți și, cum fugea de unul, dădea de altul.

Primul a fost inspectorul Rivera, care a mințit:

— A trebuit să vin. E cazul nostru. Trebuie să-i cunosc puțin și familia.

Apoi Ray, care a mințit:

— Venea la sala mea. Am considerat că e cazul să-i aduc un ultim omagiu.

Apoi Cavuto, partenerul lui Rivera, care n-a mințit.

— Și totuși cred că ești un pervers, ca și actualul tău prieten, fostul polițist.

Și Lily, care a fost și ea sinceră.

— Am vrut să văd o păpușică de futut moartă.

— Și la magazin cine a mai rămas? întrebă Charlie.

— Închis. Deces în familie. Doar știi că Ray a chemat poliția pe capul tău.

Încă nu avuseseră posibilitatea să discute de la eliberarea lui Charlie.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, spuse Charlie.

— A zis că te-a văzut intrînd în blocul moartei, după care ai dispărut. Crede că ai puteri de ninja. Chiar așa stă treaba?

Sprîncenele îi zvîcniră – o mișcare conspirativă *à la* Groucho Marx, diluată de faptul că sprîncenele îi erau subțiri ca ața și desenate cu un dermatograf violet.

— Mda, cam așa ar sta lucrurile. Ray nu bănuiește ce se întîmplă, nu?

— Nu, te-am acoperit eu. Dar continuă să creadă că ești un criminal în serie.

— Și eu care credeam că *el* e criminal în serie.

Lily ridică din umeri.

— Doamne, băieți, aveți nevoie de o groază de sex.

— Corect, dar în clipa asta mă aflu aici pentru a-mi îndeplini obligațiile.

— N-ai făcut încă rost de lucrul ăla?

— Habar n-am cum să i-l iau. Lucrul ăla e încă în ea. Și arătă spre coșciug.

— Ai pus-o, spuse Lily.

— Trebuie să ne așezăm, spuse Charlie.

O conduse în capelă, unde începuse slujba.

În spatele lui, Nick Cavuto, care stătea la trei pași de Charlie, o luă spre partenerul lui și îi spuse:

— N-am putea să-l împușcăm pe Asher acum și să găsim mai tîrziu un motiv pentru asta? Sînt sigur că idiotu' a făcut ceva s-o merite.

Charlie nu știa ce avea de făcut, cum avea să obțină implanturile cu suflet, dar era sigur că i se va întîmpla ceva. Vreun talent supranatural se va face simțit în ultimul moment. La asta s-a gîndit cît a ținut slujba. La asta s-a gîndit și cînd au închis coșciugul, în timpul procesiunii funerare spre cimitir, ca și în timpul slujbei de la

mormînt. Speranțele începuseră să i se spulbere odată cu plecarea participanților, cînd coșciugul a fost coborît. Și, cînd groparii au început să arunce țărînă în groapă cu un hîrleț, a renunțat să se mai gîndească.

Asta ar fi însemnat jefuire de mormînt. Dar asta nici nu era o idee. Dar ce era? Și, chiar cu toți anii de experiență într-ale morții, Charlie nu se credea în stare să se strecoare într-un cimitir și să-și petreacă toată noaptea săpînd după un coșciug, ca apoi să taie implanturile din trupul femeii moarte. Nu era același lucru cu luarea unui vas de pe cămin. De ce nu putea fi sufletul lui Madison McKerny într-un vas de pe cămin?

— Deci n-ai făcut rost de lucrul ăla, spuse o voce din spatele lui.

Charlie se întoarse și îl văzu pe inspectorul Rivera stînd doar la un pas de el. Nici nu-l mai văzuse de cînd părăsiseră salonul de pompe funebre.

— Ce lucru?

— Da, ce lucru? spuse Rivera. N-au îngropat-o cu diamantele pe care le-ai văzut, că doar știi asta, nu?

— Ar fi fost mare păcat, spuse Charlie.

— Le-au luat surorile ei, spuse Rivera. Știi, Charlie, nu multă lume mai rămîne să vadă cum e acoperit coșciugul.

— Zău? spuse Charlie. Eram doar curios. Să văd dacă folosesc lopeți sau ceva. Dar tu?

— Eu? Eu te urmăresc pe tine. Ai reușit să treci peste chestia aia cu canalele?

— A, despre aia e vorba? De fapt aveam nevoie de o mică schimbare a medicației.

Charlie preluase expresia de la Jane. Ea de fapt nici nu lua medicamente, dar scuza părea să dea rezultate.

— Fii atent ce faci, Charlie. Că și eu o să fiu atent la tine. *Adios!* Rivera plecă.

— *Adios*, inspectore, spuse Charlie. Hei, apropo, ce costum frumos ai.

— Mulțumesc. L-am cumpărat de la magazinul tău, spuse Rivera fără să se întoarcă.

Cînd a fost el la magazinul meu? gîndi Charlie.

În următoarele două săptămîni, Charlie se simți ca și cum cineva i-ar fi programat sistemul nervos la un voltaj mai mare decît cel recomandat, drept pentru care vibra de nerăbdare. Se gîndi că poate ar fi fost bine să-l sune pe Minty Fresh în legătură cu eșecul lui de a fi recuperat sufletul lui Madison McKerny, dar, dacă harpiile din canal nu se revoltaseră din cauza asta, se gîndi că intrarea în contact cu un alt Negustor al Morții le-ar fi scos la lumină. În schimb, o ținea pe Sophie acasă, asigurîndu-se că nu scăpa nici o clipă de sub privirile dulăilor. De fapt îi ținea închiși în camera ei cea mai mare parte a timpului ; pentru că altfel îl duceau tîrîș la agenda pe care nu mai apăruse nici un nume nou. Numai mult întîrziata Madison McKerny și cele două femei – Esther Johnson și Irena Posokovanovich – care apăruseră în aceeași zi, dar cărora le mai rămăsese oarece timp pînă la expirare, sau cum i-o mai fi spunînd.

Așa că și-a reluat plimbările, ascultînd în timp ce trecea pe lîngă canale și gurile lor încăpăcite, dar întunericul nu părea să se ridice.

Charlie se simțea în pielea goală plimbîndu-se pe stradă fără bastonul-sabie, confiscat de Rivera, așa că se apucase să îl înlocuiască, proces în timpul căruia mai găsi încă doi Negustori ai Morții în oraș. Pe primul l-a descoperit la un anticariat din Mission, Book 'em Danno. De fapt nu era o librărie – avea două corpuri de bibliotecă înalte pentru cărți, dar restul era un fel de bric-à-brac, de la echipament pentru instalații la căști de fotbal. Charlie înțelegea pe deplin cum s-a întîmplat. Începeai cu o librărie, apoi treceai pe un singur tip de comerț nevinovat, un set de rafturi pentru cărțile de ediție princeps, apoi altul, te duci cu o ladă încăpătoare la un tîrg ca să iei un singur articol – și

cît se poate de curînd te trezești cu o întreagă secție de cîrje desperecheate și radiouri învechite și nu reușești pentru nimic în lume să-ți amintești cum de a-i făcut rost de o cursă pentru urși, și totuși uite-o, e chiar lîngă rochița de balerină de un verde-pal și de un vibrator: și dintr-odată te trezești proprietar de prăvălie second-hand. În spatele magazinului, lîngă tejghea, se afla un raft în care fiecare volum pulsa cu o lumină roșie, mată.

Charlie sări peste o scuipătoare și se agăță într-un cuier din corn de elan.

— Ai pățit ceva? îl întrebă proprietarul, ridicîndu-și privirea din cartea pe care o citea.

Probabil că avea vreo șaizeci de ani, pielea plină de pete din cauza expunerii îndelungate la soare, dar, cum în ultima vreme nu mai făcuse plajă, devenise de un alb bolnăvicios. Avea părul lung și rărit și purta ochelari supradimensionați, ceea ce îi dădea înfățișarea unei țestoase educate.

— Nu, e-n regulă, spuse Charlie smulgîndu-și privirea de pe cărțile cu suflete.

— Știu că e cam dezordine aici, spuse țestosul. Am avut intenția să fac curat, dar intenția asta o am de vreo patruzeci de ani și încă n-am ajuns s-o îndeplinesc.

— E în regulă. Îmi place magazinul tău, spuse Charlie. Ai o selecție grozavă.

Proprietarul se uită la costumul scump al lui Charlie și la pantofii lui și îi aruncă o privire chiorîșă. Era clar că recunoscuse valoarea hainelor și îl catalogase pe Charlie drept un vînător bogat de antichități.

— Cauți ceva anume? îl întrebă el.

— Un baston-sabie, spuse Charlie. Și nu trebuie să fie obiect de antichitate. Voia să-i dea tipului o cafea și să tăifăsuiască cu el despre înhățarea receptaculelor, despre confruntările cu Subteranii și despre faptul de a fi Negustor al Morții. Tipul ăsta era un spirit înrudit și, judecînd după dimensiunile colecției lui de receptacule, toate numai

cărți, cu siguranță că era în branșă de mai multă vreme ca Minty Fresh.

Țestosul dădu din cap.

— N-am mai văzut așa ceva de ani de zile. Dacă îmi dai o carte de vizită, o să-mi pun spionii la treabă pentru tine.

— Mulțumesc, spuse Charlie. Eu o să continui căutarea. Face parte din distracție. Începu să se retragă pe coridor, dar nu putea să plece fără să spună ceva, fără să obțină o informație.

— Hei, cum merge comerțul prin cartierul ăsta?

— Mai bine acum decît înainte, spuse tipul. Găștile s-au liniștit în parte, și zona asta din Misson s-a transformat în cartierul boemei cu fumuri în cap. Ceea ce e bine pentru afacere. Ești de aici?

— Născut și crescut, spuse Charlie. N-am mai fost de mult prin zona asta. N-ai observat să se întîmple ceva mai ciudat pe stradă în ultimele două săptămîni, nu?

Țestosul se uită de data asta de-a dreptul la Charlie, ba chiar își scoase ochelarii gigantici.

— Cu excepția alarmelor, care se aud tot timpul, liniște de mormînt. Cum te cheamă?

— Charlie. Charlie Asher. Locuiesc în North Beach – zona cartierului chinezesc.

— Eu sînt Anton, Charlie. Anton Dubois. Încîntat de cunoștință.

— Bun, spuse Charlie. Acum trebuie să plec.

— Charlie, pe Fillmore Street e o casă de amanet. Fulton & Fillmore, cred. Proprietăreasa are o mulțime de arme albe. Ea s-ar putea să aibă și un baston pentru tine.

— Mulțumesc, spuse Charlie. Să ai grijă de tine, Anton. Da?

— Ca întotdeauna, spuse Anton Dubois și își întoarse privirea spre cartea lui.

Charlie părăsi magazinul și mai stresat decît înainte, dar nu chiar la fel de singur cum fusese cu cinci minute mai devreme. A doua zi a găsit un nou baston-sabie la

casa de amanet din Fillmore și mai găsi o casetă cu ustensile și cuțite de bucătărie care emiteau o lumină roșie. Proprietăreasa era mai tînără decît Anton Dubois, în jur de patruzeci poate, și purta un revolver calibrul 38 într-un toc de umăr, care l-a șocat pe Charlie mai puțin decît faptul că era femeie. Își imaginase că toți Negustorii Morții erau bărbați, dar era clar că nu exista nici un motiv pentru așa ceva. Purta jeans și o cămașă fină, într-o singură culoare, dar era plină de bijuterii prost asortate, despre care Charlie bănuia că erau o slăbiciune pe care și-o justifica deoarece „era în afacere", tot așa cum el își justifica scumpele lui costume. Era o doamnă drăguță, aparținînd genului polițist, cu un zîmbet frumos, și Charlie se trezi întrebîndu-se dacă s-o invite în oraș, apoi auzi un pleoscăit sonor în cap, ca și cum explodase bula cu prostie autodistructivă. Desigur, cina, un film și asmuțirea Forțelor Întunericului asupra lumii. Măreața primă întîlnire. Toți aveau dreptate. Avea urgent nevoie de sex.

Cumpără bastonul-sabie cu banii jos, fără șmecherii, și părăsi magazinul fără să se fi angajat în conversație cu proprietara, dar luă o carte de vizită de pe suportul de pe tejghea la plecare. O chema Carrie Lang. Era tot ce putea face ca să nu o avertizeze, să-i spună să fie atentă la ce s-ar putea să vină de dedesubt, dar își dădu seama că fiecare secundă petrecută acolo sporea pericolul declanșării tuturor relelor.

Ai grijă de tine, Carrie, șopti el pentru sine în timp ce ieșea.

În seara aceea, se hotărî să treacă la acțiune pentru a mai atenua din presiunile care îi striveau viața. Sau cel puțin așa s-a hotărît cînd Jane și prietena ei, Cassandra, au venit la el oferindu-se să stea cu Sophie.

— Hai, găsește-ți și tu o femeie, spuse Jane. Eu am copilul.

— Nu merge așa, spuse Charlie. Am fost plecat toată ziua. O clipă n-am avut să stau cu fata mea.

Jane și Cassandra – o roșcată atletică, atractivă, în jur de treizeci de ani, pe care Charlie își promisese că ar fi invitiat-o în oraș dacă nu ar fi trăit cu soră-sa – îl dădură afară pe ușa pe care i-au trîntit-o în față, încuind-o apoi.

— Să nu te întorci pînă nu ți-o tragi! îi strigă Jane peste balustradă.

— Pe tine te ajută? îi strigă Charlie. Hai, du-te și găsește-ți una care să ți-o tragă. Parcă ai găsi-o căutînd prin gunoaie.

— Uite, cinci sute de dolari. Cu cinci sute de dolari convingi pe oricine.

Un teanc de bancnote își luă zborul peste balustradă, urmat de baston, de sacoul sport și de portofel.

— Ăștia-s banii mei, nu-i așa? strigă Charlie.

— Tu ești ăla care are nevoie de sex, îi strigă Jane. Cară-te. Să nu te întorci pînă n-ai executat dansul bestiei cu două spinări.

— Aș putea să mint.

— Nu, nu poți, îi spuse Cassie. Avea o voce dulce, care te făcea s-o rogi să-ți spună povești la culcare. N-o să-ți dispară disperarea din ochi. Și nu am în vedere nimic vulgar, Charlie.

— Sînt sigur, cum altfel aș putea s-o iau?

— Pa, tati! spuse Sophie din dosul ușii. Distracție plăcută!

— Jane!

— Liniștește-te. Chiar acum a intrat. Hai, du-te!

Și astfel, zvîrlit afară din propria-i casă de către sora lui, își luă la revedere de la adorata sa fiică și ieși în căutarea străinei absolute cu care trebuia să devină intim.

— Doar un masaj, spuse Charlie.

— În regulă, spuse fata în timp ce aranja uleiurile și loțiunile pe etajeră.

Era asiatică, dar Charlie nu putea să ghicească din ce parte a Asiei, poate Thailanda. Era minionă și avea păr negru, care îi ajungea la talie. Purta un chimono roșu din mătase cu un model de crizantemă. Nici o clipă nu îl privi în ochi.

— Pe bune, sînt încordat. Nu-mi doresc mai mult de un masaj absolut etic și igienic, exact așa cum e scris la intrare.

Charlie era în pragul unei cămăruțe, îmbrăcat din cap pînă-n picioare, lîngă o masă de masaj, în timp ce maseuza și etajera ei cu uleiuri erau de cealaltă parte a mesei.

— Sigur că da, spuse fata.

Charlie se uită doar la ea, neștiind ce mai trebuia să facă.

— Hainele jos, spuse fata. Puse un prosop alb, curat, pe masa de masaj, îi făcu semn lui Charlie spre prosop, apoi se întoarse cu spatele. E-n regulă?

— E-n regulă, răspunse Charlie care simțea că, dacă tot se afla aici, trebuia să meargă pînă la capăt.

Plătise femeii de la intrare cincizeci de dolari pentru masaj, după care îl pusese să semneze o chitanță care întărea că nu avea să capete mai mult decît un masaj, că bacșișul era încurajat, dar nu implica nici un serviciu în plus față de masaj și că, dacă se aștepta să primească și altceva decît un masaj, va fi un diavol alb tare dezamăgit. Îl pusese să semneze cu inițiale fiecare dintre cele șase avertismente în șase limbi, apoi îi făcuse cu ochiul, o pleoapă care coborîse leneșă, prelungindu-și mișcarea amplificată de genele false foarte lungi, dublată de mima internațional acceptată a cîntatului la flaut, cu gura rotunjită și mișcările ritmice ale limbii.

— Floare de Lotus te relaxează boarte tare, domnu' Macy.

Charlie semnase cu numele lui Ray, nu atît ca o mică răzbunare pentru că îi trimisese poliția pe cap, ci pentru că sperase ca direcțiunea să recunoască numele lui Ray și să-i facă o reducere.

Își păstră boxerii pe el și se urcă pe masă, dar Floare de Lotus i-i scoase cu dexteritatea cu care un iluzionist ar fi smuls o eșarfă din mînecă. Îi drapă un prosop pe fund, apoi lăsă să-i cadă chimonoul. Charlie i-l văzu căzînd și privi în spate, unde i se înfățișă o femeie micuță, semiîmbrăcată, frecînd ulei în palme pentru a-l încălzi. Își feri privirea și își pocni fruntea de masă de cîteva ori chiar în timp ce simțea cum erecția se lupta să se elibereze sub el.

— Soră-mea m-a pus să vin aici, spuse el. Eu n-am vrut.

— Bine, spuse ea.

Îl masă cu ulei pe umeri. Mirosea a migdale și a lemn de santal. Trebuie că avea mentă sau levănțică, sau altceva în el, pentru că simți o furnicătură pe piele. Fiecare loc atins de ea îl durea. De parcă ar fi săpat un șanț în jurul Ecuatorului cu o zi înainte sau ar fi tras o barjă de o funie prin golf. De parcă fata ar fi avut puteri senzoriale speciale și putea să descopere locul exact care îl durea, apoi îl atingea, ușurîndu-i suferința. Gemu, numai puțin.

— *Boarte* încordat, spuse ea urcînd cu degetele în lungul coloanei.

— De două săptămîni nu mai dorm ca lumea, spuse el.

— Asta bine.

Se întinse peste el ca să-i maseze coastele și îi simți sînii micuți presați de spatele lui. Respirația i se opri preț de-o clipă, și ea chicoti.

— Boarte încordat, spuse ea.

— Mi se întîmplă asta la serviciu. Mă rog, nu la serviciu, dar mă tem că am făcut ceva care i-ar putea primejdui pe toți cei care îi cunosc și nu mă pot convinge să fac ce e nevoie ca să îndrept lucrurile. Oamenii ar putea muri.

— Asta bine, spuse Floare de Lotus, masîndu-i bicepșii.

— Nu vorbești englezește, nu-i așa?

— O, puțin. Nu îngrijora. Vrei final fericit?

Charlie zîmbi.

— Poți să-i dai înainte doar cu masajul?

— Nu final fericit? OK. Douăzeci dolar, cincisprezece minut.

Deci Charlie îi plăti și vorbi cu ea, și ea îi masă spatele și o mai plăti o dată și el îi spuse toate lucrurile pe care nu le putea împărtăși celorlalți oameni: toate frămîntările, toate temerile, toate regretele. Îi spuse cît de dor îi era de Rachel, și totuși cît de des uita cum arătase ea și că dădea fuga în toiul nopții la măsuța de toaletă să-i vadă poza. Îi plăti pentru două ore în avans și adormi simțindu-i mîinile pe piele, și visă la Rachel și la sex, și cînd se trezi, Floare de Lotus îi masa tîmplele, și lacrimile îi intrau în urechi. Îi spuse că era din cauza mentolului din ulei, dar, de fapt, era singurătatea care îl năpădea, ca durerea de spate de care nu avusese habar pînă în clipa cînd i-a fost atinsă sursa.

Îi masă pieptul, întinzîndu-se deasupra capului său, lăsîndu-și sînii să-i danseze pe față în ritmul mișcărilor ei, și cînd se ridică iar de sub prosop, ea îl întrebă:

— Acum vrei final fericit?

— Nee, spuse el. Finaluri fericite sînt doar la Hollywood.

Apoi o prinse de încheieturi, o ridică, îi sărută mîna și îi mulțumi. Îi dărui o sută de dolari. Ea zîmbi, își puse chimonoul și părăsi cămăruța.

Charlie se îmbrăcă și părăsi salonul de masaj oriental Fericire relaxare distracție, pe lîngă care trecuse de mii de ori, întotdeauna întrebîndu-se ce o fi fost în spatele ușii roșii cu hîrtie maro peste ferestre. Acum știa: balta de frustrare și singurătate care era Charlie Asher, pentru care nu exista final fericit.

Se îndreptă spre Broadway și sui colina către North Beach. Se întoarse, dar nu văzu decît un tip la două străzi de el cumpărînd un ziar de la automat. Mai merse și văzu forfota străzii, cu turiști care se plimbau, așteptînd să găsească un loc liber la o masă într-un restaurant italian,

portari care încercau să-i atragă pe turiști în cluburile de striptease, marinari trecînd din bar în bar, hipioți fumînd lîngă librăria City Lights, arătînd beton și foarte literari înaintea unei noi partide de poezie care se va consuma într-una din terasele de pe stradă.

— Hei, soldat! se auzi o voce chiar lîngă el.

O voce de femeie, moale și sexy. Charlie se întoarse și privi de-a lungul străzii. Văzu o femeie în penumbră, sprijinită de un zid. Purta un costum supraelastic irizat, și un bec cu mercur de la celălalt capăt al aleii îi desena o siluetă de argint. Părul i se ridică pe ceafă, dar simți și o furnicătură în șale. Aici era în cartierul lui, și curvele îl invitau de cînd avea doisprezece ani, dar era pentru prima oară cînd se oprea și acorda mai multă atenție decît un semn cu mîna și un zîmbet.

— Hei, spuse Charlie.

Se simțea tare amețit – beat sau drogat –, poate că toate toxinele o luaseră razna prin el ca urmare a masajului, și trebui să se sprijine în baston ca să-și păstreze echilibrul.

Ea ieși din umbra zidului, și lumina îi trădă conturul, evidențiindu-i sinuozități fantastice. Charlie își dădu seama că rînjea cu gura pînă la urechi, în timp ce genunchiul drept începuse să-i zvîcnească. Nu era trupul uzat al vreunei toxicomane – o dansatoare poate, o zeiță.

— Sînt situații, spuse ea sîsîit, cînd un futai la repezeală pe o străduță întunecoasă e medicamentul cel mai bun pentru un luptător ostenit.

Charlie se uită în jur: cheful din blocul următor, tipul care își citea ziarul la lumina felinarului două clădiri mai jos. Și nimeni pe alee care să-l prindă-n ambuscadă.

— Cît? întrebă el.

Nici măcar cum arăta sexul la culoare nu își mai amintea, dar singurul lucru la care se putea gîndi acum era ușurarea – un futai în fugă pe o alee întunecoasă cu... zeița asta. Nu putea să-i vadă fața, doar linia obrazului, dar era desăvîrșită.

— Plăcerea companiei tale, spuse ea.

— De ce eu? se miră Charlie, pentru că nu se putea abține – era în firea lui de Mascul Beta.

— Hai și descoperă, spuse ea. Își prinse sînii în palme, se sprijini de zid și îșI puse un călcîi pe cărămizi. Hai!

Veni spre ea și îșI propti bastonul de zid, apoi îi luă genunchiul ridicat într-o mînă, un sîn în cealaltă și o trase spre el ca s-o sărute. Parcă era îmbrăcată în catifea, gura îi era caldă și avea un gust infam și prefăcut, ca veninul. Nici nu simți cînd îi desface fermoarul, doar o mînă puternică pe erecția lui.

— Ah, ce carne tare, sîsîi ea.

— Mulțumesc. Merg la sală.

Ea îl mușcă de gît, tare, iar el îi strivi sînul și o trase spre el. Îl înlănțui cu picioarele și îl strînse tare. Simți ceva ascuțit înfigîndu-i-se dureros în scrot și încercă să se elibereze. Ea îl trase și mai tare cu piciorul. Era incredibil de puternică.

— Cărniță proaspătă, spuse ea. Nu te pune cu mine sau ți le fac praf!

Charlie simți ghearele pe ouă, și respirația îi îngheță în gît. Fața ei era doar la un centimetru de a lui, și el îi căuta ochii, dar nu reuși să vadă decît o negreală ca de obsidian reflectînd lumina felinarelor.

Își ținea mîna liberă în dreptul feței lui, și văzu cum ghearele începuseră să i se ivească din degete, reflectînd lumina străzii ca nichelul, pînă cînd se făcură de zece centimetri. Și le puse în dreptul ochilor lui și el se întinse după bastonul-sabie rămas lipit de zid. Ea îl răsturnă, și ghearele ajunseră iar lîngă obrazul lui.

— O, nu, cărniță. De data asta nu. Își vîrî o gheară în nara lui. Să ți-o bag pînă în creier? Ar fi prea repede, și eu nu vreau să fie repede. Aștept clipa asta de atîta vreme.

Slăbi strînsoarea ouălor și, spre groaza lui, constată că erecția persista. Începu să-i frece erecția, înfigîndu-și gheara și mai adînc în nara lui ca să-l țină nemișcat.

— Știu. Știu. Cînd o să-ți dai drumul, o să ți-o vîr în ureche și ți-o smulg. Șase bărbați am descăpățînat așa. O să-ți placă. Ai noroc, dacă era trimisă Nemain, erai deja mort.

— Cățea! reuși Charlie să spună.

Ea începu să-l frece și mai tare, și el își blestemă trupul că îl trăda în felul ăsta. Încercă să se smulgă din strînsoarea piciorului ei, care îi tăia circulația.

— Hai, dă-ți drumul, *pe urmă* te omor.

Își smulse gheara din nara lui și i-o puse lîngă ureche.

— Să nu mă lași nesatisfăcută, cărniță, spuse ea, dar în aceeași clipă gheara ei îi prinse marginea scalpului și el o pocni cît putu de tare în coaste cu ambii pumni.

— Jegule! scrîșni ea.

Lăsă să-i cadă piciorul; îl trase de penis și se retrase pentru a-i aplica o lovitură fulgerătoare în cap. Charlie încercă să-și ridice brațul pentru a bloca lovitura, dar urmă o explozie, și o bucată din umărul ei împroșcă zidul, răsucind-o în loc.

Charlie simți cum îi dă drumul penisului și se aruncă de cealaltă parte a aleii. Ea țîșni ca o minge din zid cu ambele gheare țintindu-i fața. Urmă o altă explozie și fu iar izbită de zid. De data asta, se trezi cu fața spre stradă și, înainte de a fi apucat să sară, alte două gloanțe o izbiră în piept, și ea urlă, urletul a o mie de corbi puși pe foc.

Alte cinci împușcături rapide, și ea fu azvîrlită în spate de impact; chiar în timp ce venea, începu să se modifice, brațele i se măriră și umerii îi deveniră netezi. Alte două împușcături, și urletul n-a mai fost nici pe departe omenesc, ci al unui corb uriaș. Se înălță pe cerul nopții, lăsînd în urmă pene și vărsînd un lichid care ar fi putut să fie sînge, doar că era negru.

Charlie se ridică și o porni clătinîndu-se pe picioare spre inspectorul Alphonse Rivera, care își păstra încă poziția de trăgător, ținînd un Beretta îndreptat spre cerul întunecat.

— Oare vreau să știu ce dracu' a mai fost și asta? zise Rivera.

— Probabil că nu, spuse Charlie.

— Pune-ți haina în jurul taliei, spuse polițistul.

Charlie se uită în jos și văzu că partea din față a blugilor îi fusese sfîșiată parcă de o lamă.

— Mulțumesc, spuse Charlie.

— Știi, spuse Rivera, toată povestea asta ar fi putut fi evitată dacă ai fi recurs la finalul fericit, la fel ca toți ceilalți.

17

Ți-a plăcut?

A doua zi dimineață, prietena lui Jane, Cassie, auzi pe cineva în hol și deschise ușa. Îl văzu pe Charlie plin de sînge și de o zeamă neagră și lipicioasă, trăsnind a lemn de santal și ulei de migdale. Deasupra urechii avea o tăietură, sînge închegat în nas, partea din față a pantalonilor era făcută fîșii și era plin de fulgi negri.

— Ua, Charlie, spuse ea cumva surprinsă, am impresia că te-am subapreciat. Păi, cînd ți se pune pata, nu te mai încurci.

— Duș, spuse Charlie.

— Tati! strigă Sophie din dormitor.

Veni în fugă cu mîinile larg deschise, urmată de doi cîini gigantici și o mătușă lesbiană în pijamale bărbătești Brooks Brothers. Cînd ajunse la jumătatea livingului, își văzu tatăl, se întoarse și ieși din cameră țipînd îngrozită.

Jane, smulsă din pat, rămase și ea locului cu ochii holbați cît cepele.

— Doamne, Chuck, ce ai încercat să faci? Ai vrut să fuți un leopard?

— Cam așa ceva, spuse Charlie.

Trecu legănîndu-se pe lîngă ea și se duse la baia mare.

Jane se uită la Cassie, care încerca să-și stăpînească zîmbetul pentru a nu se transforma într-un hohot de rîs.

— Doar ți-ai dorit așa de mult să mai iasă și el din casă.

— Îi spui tu despre mami? zise Jane.

— Cred că vestea ar trebui să i-o dai tu, spuse Cassandra.

— Armele de foc sînt ca dracu', spuse Babd, ultima care își făcuse apariția Sus dintre cele trei dive ale morții. Sigur, de aici, de jos, cînd te uiți la ele, arată grozav, dar de aproape – zgomotoase, impersonale – mie dă-mi oricînd o secure sau o măciucă.

— Mie îmi place cu măciuca, spuse Macha, ale cărei gheare erau vîrîte în capul retezat al lui Madison McKerny și se jucau cu gura ei manevrînd-o ca pe o marionetă.

— E numai vina ta, o boscorodi Nemain.

Ea avea unul din silicoanele lui Madison McKerny – bobițe din sîngele închegat al păpușicii de futut mai atîrnau încă de el – și îl apăsa pe rănile lui Babd ca să i le vindece. Și, în timp ce carnea neagră se regenera, roșia strălucire a implantului se ștergea.

— Uite cu ce ne irosim puterile. Și asta după ani de așteptare ca să punem mîna pe un suflet.

Babd oftă.

— Privind problema retrospectiv, nu mi se pare că ideea de a-i face laba a fost chiar așa de grozavă.

— Cred că ideea cu laba n-a fost grozavă, făcu Macha mișcînd sugestiv mîna marionetei.

— Am făcut asta pe cîmpurile de luptă ale Nordului de vreo zece mii de ori, spuse Babd. O labă de adio pentru un războinic muribund – atîta am putut să fac și eu. Doar știți ce bună sînt la labă. E nevoie de o încleștare zdravănă ca să i-o ții sculată unui soldat căruia viața i se scurge printre degete.

— E tare la așa ceva, spuse Orcus. Garantez eu pentru ea.

Se lăsă pe spate în tronul lui și își expuse mătărînga neagră cît a unui taur pentru a-și manifesta entuziasmul.

— Nu acum, tocmai m-am dat cu ruj, maimuțări Macha cadavrul, făcînd să-i iasă ochii împinși cu ghearele

așa încît fata moartă să pară impresionată de unitatea prodigioasă a lui Orcus.

Toți chicotiră. Toată dimineața îi făcuse pe Orcus și pe surorile ei Morrigan să rîdă cu spectacolul de marionete, punînd implanturile pe un raft și mișcîndu-i capul deasupra lor. *Sigur că sînt adevărate, ăla a dat cu adevărat o grămadă de bani pe ele, nu-i așa?*

Erau îmbătați de succes de cînd reușiseră să smulgă receptaculele de suflet din mormîntul păpușii de futut, victoria reușind să pună în umbră pînă și eșecul lui Babd de a-l omorî pe Negustorul Morții. Dar, pe măsură ce strălucirea implanturilor pălea, se îneca și buna lor dispoziție. Nemain izbi implantul inutil de babordul epavei, și acesta explodă și împroșcă totul în jur cu un lichid limpede.

— Ce risipă, mîrîi ea. O să cucerim Lumea de Sus și o să-i mîncăm ficatul sub ochii lui.

— Ce mai e și cu povestea asta cu mîncatul ficaților? spuse Babd. Nu-mi place ficatul.

— Răbdare, prințeso, spuse Orcus pe cînd cîntărea în labă implantul rămas. De o mie de ani venim aici, pentru această bătălie, așa că încă niște ani în plus ca să ne adunăm puterile or să facă victoria și mai dulce. Smulse capul de la Macha și mușcă din el, de parcă ar fi fost o prună coaptă și crocantă. Cred că ai fi putut pasa altcuiva luatul la labă, spuse el împroșcînd-o pe Babd cu bucățele de creier.

— Avem un avion spre Phoenix la două, spuse Jane. De acolo avem o altă cursă, și la cină sîntem la Sedona.

Charlie tocmai ieșise de sub duș și purta niște jeans noi. Își usca părul cu un prosop bej, lăsînd dungi roșii pe el de la scalpul care îi sîngera încă. Se așeză pe pat.

— Stai, stai, stai. De cînd știe?

— Au diagnosticat-o acum șase luni. Se întinsese deja de la colon la celelalte organe.

— Și a așteptat pînă acum să ne spună?

— Nu ne-a spus. A sunat un tip pe nume Buddy. E clar că trăiesc împreună. El ne-a zis că ea nu dorise să ne facem griji pentru ea. A început să plîngă la telefon.

— Mama trăiește cu un tip?

Charlie se uita la dungile roșii de pe prosop. Toată noaptea încercase să-i explice inspectorului Rivera ce se întîmplase pe alee, fără să-i fi spus de fapt nimic. Sîngera, era bătut, epuizat, și mama lui era pe moarte.

— Nu-mi vine să cred. A luat-o razna cînd Rachel s-a mutat cu mine înainte să ne căsătorim.

— Da, bun, poți să-i urli în față că e o ipocrită cînd o s-o vezi diseară.

— Nu pot să mă duc, Jane. Am magazinul și pe Sophie – e prea mică pentru așa ceva.

— I-am chemat pe Ray și Lily. Or să aibă ei grijă de magazin. Cassandra o să stea cu Sophie la noapte, și doamnele din blocul comunist o pot supraveghea pînă cînd se întoarce Cassie de la serviciu.

— Cassie nu vine cu tine?

— Charlie, mama vede încă în mine o curvuliță.

— Ah, așa e, scuze. Charlie oftă. Îl apucă nostalgia după vremurile cînd Jane era considerată ciudata familiei, iar el cel normal. Nu vrei să te împaci cu ea?

— Nu știu. N-am nici un plan. Nici nu știu dacă mai e lucidă. De cînd am auzit, am trecut pe pilot automat. Așteptam să te întorci tu acasă ca să mă pierd și eu cu firea.

Charlie se ridică în picioare, se duse la sora lui și o cuprinse cu brațul.

— Ai fost grozavă. M-am întors, vedem noi cum ne descurcăm. De ce ai nevoie?

Ea îl îmbrățișă, apoi se retrase cu ochii în lacrimi.

— Vreau să mă duc acasă și să-mi fac bagajul. Vin cu un taxi la prînz să te iau. E bine?

— O să fiu gata. Clătină din cap. Nu-mi vine să cred că mama trăiește cu un tip.

— Un tip pe care îl cheamă Buddy, spuse Jane.

— Curva, spuse Charlie.

Jane începu să rîdă, singurul lucru pe care Charlie și-l dorise cu adevărat în clipa aceea.

Lois Asher dormea cînd au venit Charlie și Jane la ea acasă în Sedona. Un burtos ars de soare în bermude și o cămașă maro le deschise ușa: Buddy. Se așeză la masa din bucătărie alături de Charlie și Jane, declarîndu-și dragostea pentru mama lor, le povesti despre propria viață ca mecanic de avioane în Illinois înainte de pensionare, apoi le făcu o prezentare pas cu pas a ce se întîmplase de cînd Lois fusese diagnosticată. Trecuse prin cele trei faze ale chimioterapiei, apoi, bolnavă și fără păr, a cedat. Charlie și Jane se priviră, simțindu-se vinovați că nu fuseseră aici să-și fi ajutat mama.

— Nu a vrut să vă necăjească, spuse Buddy. Tot timpul s-a comportat ca și cum a muri e ceva ce poate fi făcut în timpul liber, între două programări la coafor.

Charlie își plesni degetele pentru a-i atrage atenția. Exact la fel gîndise și el de cîteva ori cînd recupera un suflet și vedea oameni care refuzau să accepte ce li se întîmpla cu atîta încăpățînare, că mai cumpărau calendare pe cinci ani.

— Femeile, parcă poți să le zici ceva? spuse Buddy făcîndu-i cu ochiul lui Jane.

Și dintr-odată Charlie se simți năpădit de un val de simpatie pentru tipul ăsta mărunțel, chel și ars de soare care trăia cu mama lui.

— Vrem să-ți mulțumim, Buddy, că ești aici, alături de ea.

— Da, încuviință Jane cu o mișcare din cap, părînd încă puțin ametită.

— Păi, stau aici cît durează toată treaba și chiar și după aia, dacă mai aveți nevoie de mine.

— Buddy, se auzi o voce caldă de femeie din spatele lui Charlie.

Se întoarse și văzu o femeie corpolentă, de vreo treizeci de ani, în uniformă apretată : o altă asistentă de la cămin – una dintre uluitoarele femei pe care Charlie le văzuse în casele muribunzilor, ajutînd la strămutarea lor în lumea următoare cu toată mîngîierea și demnitatea și chiar bucuria de care erau în stare – mărinimoasele valchirii, moașele ultimei lumini – și, urmărindu-le cum își făceau treaba, Charlie văzuse că, în loc să fi devenit indiferente sau ca munca să le fi împietrit, erau atașate de fiecare pacient și de fiecare familie. Ele erau *prezente*. Le văzuse întristîndu-se alături de o sută de familii diferite, participînd cu o intensitate a emoției pe care cei mai mulți dintre oameni ar putea-o simți doar de cîteva ori în viață. Urmărindu-le de-a lungul anilor, Charlie începu să simtă mai mult respect față de sarcina lui de Negustor al Morții. Poate că fusese un blestem, dar în ultimă instanță nu era vorba despre el, ci despre faptul de a fi de folos și de transcendența faptului de a fi de folos, și lucrătoarele de la cămin îl învățaseră acest lucru.

Pe ecusonul femeii era scris GRACE. Charlie zîmbi.

— Buddy, spuse ea, s-a trezit și întreabă de tine.

Charlie se ridică.

— Grace, eu sînt Charlie, fiul lui Lois. Ea e sora mea, Jane.

— A, despre voi doi vorbește tot timpul.

— Zău? spuse Jane puțin surprinsă.

— Sigur că da. Mi-a zis că tu aveai succes la tipe, spuse Grace. Iar tu, se întoarse ea spre Charlie, tu erai un băiat tare drăguț, dar după asta a intervenit ceva.

— Am învățat să vorbesc, spuse Charlie.

— Ăla a fost momentul cînd nici mie nu mi-a mai plăcut de el, spuse Jane.

Lois Asher era în mijlocul unui cuib alcătuit din perne și purta o perucă cenușie, perfect coafată, cu o panglică neagră, așa cum își purtase întotdeauna părul, un colier

cu floricele din argint, cercei și inele, un capot din mătase mov, care se asorta așa de bine cu decorul sud-vestic al dormitorului, care arăta de parcă Lois ar fi încercat să dispară în ceea ce o înconjura. Ceea ce a și făcut, cu excepția faptului că spațiul pe care și-l organizase pentru ea însăși în lume era puțin cam mare față de ce avea ea nevoie acum. Între scalp și perucă se ivise un gol, capotul îi atîrna de parcă ar fi fost gol, iar inelele îi valsau pe degete. Lui Charlie îi era clar că nu dormea cînd au sosit ei aici, dar îl trimisese pe Buddy cu o scuză ca să-i dea timp lui Grace să o îmbrace și să o aranjeze în vederea întîlnirii cu copiii ei.

Charlie observă strălucirea roșie a colierului pe fundalul capotului și simți cum din piept i se ridică un oftat greu și trist. Își îmbrățișă mama și îi simți oasele spatelui și soldurilor, la fel de delicate și de fragile ca ale unei păsări. Jane încercă să-și înăbușe plînsul de cum își văzu mama, dar nu reuși decît să scoată un fel de sforăit îndurerat. Se lăsă în genunchi lîngă patul mamei sale.

Charlie știa că era cea mai prostească întrebare care putea fi pusă unui muribund, și totuși întrebă.

— Ce mai faci, mamă?

Ea îl bătu pe mînă.

— Mi-ar prinde bine un păhărel de modă veche. Buddy nu mi-a dat voie să beau nici măcar un strop de alcool, pentru că după aia nu mă mai puteam abține. L-ați cunoscut pe Buddy?

— Pare un tip de treabă, spuse Jane.

— Chiar așa și e. Cu mine a fost tare bun. Sîntem doar prieteni, știți voi.

Charlie privi peste pat, la Jane, a cărei sprînceană se ridică.

— E-n regulă, știm că trăiți împreună, spuse Charlie.

— Trăim împreună? Eu? Drept cine mă iei?

— N-are nici o importanță, mamă.

Mama lui alungă ideea cu gestul cu care gonești o muscă.

— Și cum e evreica aia micuță a ta, Charlie?

— Sophie? E grozavă, mami.

— Nu, nu ea.

— Ce nu ea?

— Nu Sophie. Era alt nume. Drăguță fată – prea bună pentru tine, zău.

— Te gîndești la Rachel, mamă. A murit acum cinci ani. Îți mai aduci aminte?

— Nu poți s-o învinovățești, nu-i așa? Erai un băiețel așa de dulce și dintr-odată nu știu ce s-a întîmplat cu tine. Îți mai aduci aminte?

— Da, mamă, eram dulce.

Lois își privi fiica.

— Și tu, Jane? Tu ți-ai găsit un bărbat de treabă? Nu mă împac cu ideea că ești singură.

— Încă îl mai caut pe Făt-Frumos, spuse Jane, făcîndu-i lui Charlie un semn cu capul, gen *trebuie să mergem și să avem o întîlnire urgentă*, pe care îl exersase încă de la vîrsta de opt ani pentru situațiile cînd mama lor era de față.

— Mamă, eu și Jane ne întoarcem imediat. Dacă vrei, o putem chema pe Sophie ca să vorbești cu ea.

— Cine e Sophie? întrebă Lois.

— E nepoata ta, mamă. Îți mai amintești, micuța Sophie cea frumoasă.

— Nu fi prost, Charlie, nu sînt destul de bătrînă ca să fiu bunică.

Afară Jane se scotoci după pachetul de țigări, dar nu se putea hotărî dacă să fumeze sau nu.

— Sfinte Sisoe, ce mama dracului se întîmplă aici?

— E plină de morfină, Jane. N-ai simțit mirosul ăla înțepător? Sînt glandele ei sudoripare care încearcă să îi scoată din trup otrava pe care rinichii și ficatul ar trebui în mod normal să o filtreze. Dar organele au început să cedeze, ceea ce înseamnă că are creierul plin de toxine.

— De unde știi toate astea?

— Am citit. Doar știi că n-a trăit niciodată complet în realitate. A urît magazinul și a urît ce făcea tata, chiar dacă de aici veneau banii. Îi detesta aventurile, deși era și ea la fel de rea. Și chestia cu Buddy care nu stă aici nu e decît o încercare de a pune de acord cine a crezut întotdeauna că este cu cine este ea în realitate.

— Din cauza asta îmi vine s-o pocnesc să-i sune apa în cap? spuse Jane. Asta nu e bine, nu-i așa?

— Păi, cred că nu.

— Sînt o ființă groaznică. Mama moare de cancer și eu vreau s-o bat.

Charlie își luă sora de umăr și împreună se îndreptară spre ușa de la ieșire, ca ea să poată fuma.

— Nu fi așa de aspră cu tine, spuse el. Faci și tu la fel cînd încerci să împaci toate mamele care s-au aflat în mama – cea pe care ți-ai dorit-o, cea care a fost cînd aveai nevoie de ea și pe care chiar o găseai, cea care nu putea să te înțeleagă. Cei mai mulți dintre noi nu ne trăim viața avînd în noi un singur eu care se confruntă cu lumea, sîntem, mai curînd, un mănunchi întreg de euri. Cînd cineva moare, toate aceste euri se integrează în suflet – esența a ceea ce sîntem, dincolo de toate măștile pe care ni le punem de-a lungul vieții. Nu faci altceva decît să urăști fațetele pe care le-ai urît întotdeauna și să le iubești pe cele pe care le-ai iubit mereu. Și asta te zăpăcește.

Jane se opri și făcu un pas care o îndepărtă de el.

— Dar pe tine cum de nu te derutează?

— Nu știu. Poate din cauza lucrurilor prin care am trecut din cauza lui Rachel.

— Deci tu crezi că, dacă cineva moare brusc, atunci are loc împăcarea dintre euri?

— Nu prea știu. Și nu prea cred că e vorba de un proces conștient. Poate mai mult în cazul tău decît al mamei. Mă înțelegi? Ceva îți spune că ar trebui să pui lucrurile în bună ordine înainte de plecarea ei, ceea ce e frustrant.

— Și ce se întîmplă dacă nu reușește să adune toate astea la un loc înainte de a muri? Ce se întîmplă dacă eu nu reușesc?

— Cred că ți se mai dă o șansă.

— Pe bune? Cum ar fi reîncarnarea? Dar Iisus și toată povestea?

— Cred că mai sînt o mulțime de lucruri care nu apar în cărți. În orice carte.

— De unde știi toate astea? N-am avut niciodată impresia că ești un tip spiritual. Nici măcar la yoga n-ai vrut să mergi cu mine.

— N-am vrut să merg cu tine la yoga pentru că nu sînt flexibil, nu pentru că nu aș fi spiritual.

Ajunseră la ușă, și cînd Charlie o deschise, făcu același zgomot ca ușa unui frigider. Cînd ieșiră pe verandă, a înțeles de ce fusese izbit de ceva ca un val de căldură de o sută de grade.

— Doamne, ai deschis din întîmplare ușa iadului? spuse Jane. Nu țin morțiș să fumez. Hai înăuntru, hai înăuntru, hai înăuntru.

Îl împinse înăuntru și închise ușa.

— E îngrozitor. De ce trebuie să trăiești într-o asemenea climă?

— Nu mai înțeleg nimic, spuse Charlie. Te-ai apucat iar de fumat sau nu?

— Nu chiar, spuse Jane. Mai aprind cîte una cînd sînt cu adevărat stresată. E ca și cum i-ai rîde Morții în nas. Nu ți-a venit niciodată să faci chestia asta?

— Habar n-ai tu, spuse Charlie.

Charlie și Jane au trimis-o pe asistentă acasă și au supravegheat-o noaptea pe Lois în schimburi de patru ore. Charlie i-a dat mamei lui medicamentele, i-a șters gura, i-a dat să mănînce atît cît putea ea să înghită, dar de acum totul se reducea la mici sorbituri de apă sau suc de mere și o asculta cum se lamenta că se ofilise, deoarece,

își amintea ea, fusese o mare frumusețe, frumoasa balurilor, înainte ca el să se fi născut, un lucru atît de dorit, ceea ce în mod sigur că îi plăcuse mai mult decît rolul de soție sau mamă, sau oricare altul din duzina de măști pe care le purtase în timpul vieții. Uneori, își mai îndrepta atenția și spre fiul ei...

— Cînd erai mic, te-am iubit. Te luam cu mine la cafenelele din North Beach și toți erau nebuni după tine. Erai așa de dulce. Frumos. Amîndoi erați.

— Știu.

— Mai ții minte cînd am răsturnat o cutie întreagă de cereale ca să scoți premiul din ea? Cred că era un mic submarin. Ți-aduci aminte?

— Mi-aduc aminte, mami.

— Ce apropiați eram atunci.

— Da, așa e.

Charlie o luă de mînă ajutînd-o să-și amintească momentele grozave pe care nu le trăiseră niciodată cu adevărat. Trecuse de mult vremea ca lucrurile să mai fie îndreptate și impresiile schimbate.

Cînd a obosit, a lăsat-o să doarmă, și el a început să citească la lumina veiozei, așezat pe scaunul de lîngă patul ei. Și iată-l în puterea nopții, citind un roman polițist, cînd s-a deschis ușa, și un om mărunțel de vreo cincizeci de ani se strecură în cameră, se opri lîngă ușă și se uită în jur. Purta adidași și jeans negri, un tricou negru cu mîneci lungi, și dacă nu luai în calcul ochelarii imenși cu rame de metal, îi mai lipsea doar grenada de mînă și cuțitul de luptă ca să arate ca un tip dintr-un comando în misiune de luptă.

— Nu face zgomot, spuse Charlie încet. Doarme.

Omulețul făcu o săritură drept în sus de vreo jumate de metru și ateriză ghemuindu-se. Respira greu, și Charlie se temu că ar fi putut să leșine dacă nu se liniștea.

— E-n regulă. E în sertarul de sus din scrinul de acolo – e un colier cu floricele. Ia-l.

Omulețul se ascunse după ușă, apoi începu să se uite în jur de după canatul ei.

— Poți să mă vezi?

— Da.

Charlie puse cartea jos, se ridică de pe scaun și se duse la scrin.

— O, asta-i nasol. E cît se poate de nasol.

— Nu e nasol, spuse Charlie.

Omulețul își scutură capul cu un gest violent.

— Ba e cît se poate de rău. Ia uită-te în altă parte. Acum uită-te aici. Eu nu sînt aici. Nu sînt aici. Nu poți să mă vezi.

— Iată-l, spuse Charlie.

Luă colierul din caseta lui și îl ținu ridicat.

— Ce e?

— Exact ce cauți.

— Cum de-ai știut?

— Pentru că mă ocup de același lucru ca tine. Sînt un Negustor al Morții.

— Un ce?

Apoi își aminti că Minty Fresh îi spusese că el a inventat termenul, așa că, probabil, doar Negustorii Morții din San Francisco știau termenul.

— Adun suflete.

— Nu, nu-i adevărat. Nu poți să mă vezi. Nu poți să mă vezi. Dormi. Dormi.

Micuțul își mișca mîinile în sus și în jos prin aer de parcă ar fi tras o cortină a decepției între el și lume sau, probabil, vrînd să curețe plasele de păianjen din cameră.

— Nu sînt druizii pe care îi cauți, spuse Charlie cu un zîmbet.

— Ce?

— Nu ai puteri de cavaler Jedi, amețitule! Hai odată, ia colierul!

— Nu înțeleg.

— Hai cu mine. Oricum de acum soră-mea trebuie să stea cu ea.

Și îl luă pe micuț în living. Rămaseră în dreptul ferestrei, privind răsăritul soarelui, care smulgea umbre de dinți sparți din munții stîncoși care îi înconjurau.

— Cum te cheamă?

— Vern. Vern Glover.

— Eu sînt Charlie. Îmi pare bine de cunoștință. De cînd o ai, Vern?

— Ce vrei să spui?

— De cînd o ai în agendă. Cîte zile îi mai rămăseseră?

— Pe asta de unde o mai știi?

— Ți-am spus. Mă ocup cu același lucru. Pot să te văd. Văd colierul lucind roșu. Știu ce ești.

— Nu se poate. *Marea, grandioasa carte* spune că vom fi năpădiți de oribilele Forțe al Întunericului dacă vorbesc cu tine.

— Vern, vezi tăietura asta pe care o am lîngă ureche?

Vern dădu din cap.

— Forțele Întunericului. Dă-le-n mă-sa! Mă fut în ele de Forțe ale Întunericului, Vern. Cît mai are mama de trăit?

— E mama ta? Îmi pare rău, Charlie. Mai are încă două zile.

— Bun, spuse Charlie dînd din cap. Păi atunci ar fi cazul să mîncăm o gogoașă.

— Poftim?

— O gogoașă! Gogoașă! Că doar îți plac gogoșile, nu-i așa?

— Da, dar de ce?

— Întrucît continuarea existenței umane, așa cum o știm noi, depinde de gogașa pe care o vom mînca împreună.

— Nu zău?

Vern făcu ochii mari.

— Ei, nu, nu chiar. Glumesc și eu. Charlie îl luă pe Vern de umăr. Dar hai să mergem. Trebuie s-o trezesc pe soră-mea să stea cu ea.

Charlie sună acasă de pe mobil ca să se intereseze de Sophie. Apoi, mulțumit de ce aflase, se întoarse la toneta Dunkin' Donuts, unde îl așteptau Vern și o gogoașă. Vern își scosese șapca tricotată, și ghemotocul sălbatic de păr argintiu-cenușiu de deasupra ochelarilor cu rame de aviator îl făcea să semene cu un un savant bronzat și nebun de legat.

— Și spui că arăta bine?

— Vern, n-o să mă crezi. Avea un corp de zeiță. Pe bune. Tot corpul îi era acoperit cu pene fine, moi ca puful.

Charlie recunoscu imediat un alt Mascul Beta, tot așa cum recunoscuse un alt Negustor al Morții, așa că îl ardea pe limbă să-i povestească despre aventura lui cu harpia cea sexy din canale, mai cu seamă că știa că va fi ascultat cu sufletul la gură.

— Și voia să-și vîre ghearele în creierul tău? Așa-i?

— Da, asta a spus că va face. Dar să știi că eu cred că în toată povestea asta e vorba de o anumită doză de atracție.

— Doar nu crezi că e din cauză că stătea cu mîna pe prohabul tău. E o chestie care poate întuneca gîndirea unui bărbat.

— Da, o fi și asta, și totuși ia gîndește-te că dintre toți Negustorii Morții, din toate orașele planetei ăsteia, m-a ales tocmai pe mine cu care să facă laba morții.

— Păi ești din Orașul celor Două Poduri, spuse Vern ștergîndu-și o firimitură din colțul gurii. Aici ar fi trebuit să se întîmple.

— Aici trebuia să se întîmple?

Lui Charlie îi făcuse o adevărată plăcere să intre în rolul Negustorului inițiat al Morții, purtîndu-se ca un politician versat față de Vern, care fusese chemat să recupereze suflete cu doar șase luni în urmă. Ca acum să fie cu totul dat peste cap.

— În *Marea, grandioasa carte a morții*, se spune că nu avem voie să discutăm despre ce facem, că altfel Forțele Întunericului se vor năpusti asupra Orașului celor Două

Poduri și aici va avea loc o bătălie cumplită și Subteranii se vor ridica și vor stăpîni lumea dacă pierdem. Și voi aveți două poduri în San Francisco. Corect?

Charlie încercă să-și ascundă surpriza. Era clar că Vern avea o altă versiune a *Marii, grandioasei cărți* față de ce primise el în San Francisco.

— Da, două poduri mari, da. Așa e. Scuze, a trecut ceva timp de cînd am citit cartea. Amintește-mi de ce Orașul celor Două Poduri e așa de important.

Vern îl privi de parcă era idiot.

— Pentru că ăsta e locul unde noul Luminatus, Marea Moarte, va prinde puteri.

— A, sigur că da, Luminatus.

Charlie își trase o palmă zgomotoasă peste frunte. Habar n-avea despre ce vorbea Vern.

— Crezi că nu vor mai avea nevoie de noi după ce Marea Moarte va deveni stăpînă? întrebă Vern. Adică vom intra în șomaj? Pentru că *Marea carte* pare să spună că ridicarea lui Luminatus e un lucru bun, dar am făcut o groază de bani de cînd am prins contractul ăsta.

Mda, asta va fi marea noastră problemă, concedierile, își spuse Charlie.

— Eu cred că totul va fi în regulă. Exact cum spune cartea, e o treabă murdară, dar cineva trebuie s-o facă.

— Exact, exact, exact. Și polițistul care a împușcat-o pe zeița sexy n-a făcut nimic?

— Nu, nu chiar nimic. Mai întîi m-a luat în mașina poliției pe locul din spate și a încercat să scoată de la mine ce se întîmplase pînă la venirea lui și ce se întîmpla de cîțiva ani de cînd era pe urmele mele.

— Și ce i-ai spus?

— I-am spus că și mie mi se pare la fel de misterios.

— Și te-a crezut?

— Nu. Dar m-a crezut cînd i-am spus că îi povestisem deja mai mult decît ar fi trebuit ca situația să se înrăutățească

și mai mult, așa că am inventat o poveste care să-i justifice gloanțele trase. Un tip care a tras asupra mea, apoi asupra lui – descrieri, tot tacîmul. După ce am pus toată povestea la punct, m-a luat la secție să-mi scriu declarația.

— Și te-a lăsat să pleci.

— Nu, după asta a început să-mi povestească despre serviciul lui și despre situațiile ciudate cu care s-a confruntat și cum, tocmai din cauza asta, mă lăsa să plec. Tipul e înnebunit după meseria lui. Crede în vampiri și demoni și în cucuvele uriașe – ba mi-a spus că odată a fost chemat din cauza atacului unui urs polar în Santa Barbara.

— Uau, făcu Vern. Ce noroc pe capul tău!

— L-am sunat înainte să plec din oraș. L-am rugat să țină sub observație clădirea în care locuiesc pînă mă întorc acasă. Vreau să fiu sigur că fata mea e bine.

Charlie nu-i spusese lui Vern despre cîini.

— Trebuie să fii înnebunit de griji din cauza ei, spuse Vern. Am și eu o fată, e în clasa a unsprezecea și stă cu fosta mea soție în Phoenix.

— Da, păi atunci știi cum e, spuse Charlie. Deci, Vern, n-ai văzut niciodată vreuna dintre creaturile astea întunecate? N-ai auzit niciodată voci din canal? Nimic de felul ăsta?

— Nu. Nu cum spui tu. N-avem canale în Sedona. E doar un deșert prin care trec pîraie.

— Corect, dar nu ți s-a întîmplat niciodată să fi ratat vreun suflet?

— Da, la început, cînd am primit *Marea, grandioasa carte*, am crezut că e o glumă. Așa că mi-au scăpat trei sau patru.

— Și nu s-a întîmplat nimic?

— Păi, nu prea. M-am trezit devreme și m-am uitat la muntele de lîngă casa mea și am văzut o umbră, ceva ca o pată mare de ulei.

— Și?

— Și era de cealaltă parte a muntelui. Ar fi trebuit să fie de aceeași parte cu soarele. Și în cursul zilei a coborît deasupra muntelui. Trebuia să fii atent și să te uiți direct la ea, altfel nu o vedeai coborînd tot mai mult deasupra orașului, oră după oră. Eu am văzut-o și am așteptat.

— Și?

— Am auzit croncănitul ciorilor. Am așteptat pînă a ajuns la o jumătate de stradă de mine, mișcîndu-se atît de încet, că abia o puteai sesiza. Dar se auzea tot mai tare, ca un stol uriaș de ciori. M-am căcat pe mine de frică. M-am întors acasă, m-am uitat la numele pe care îl notasem noaptea și am văzut că locuia în cartierul meu. Umbra ieșise din munte și venea după suflet.

— Și l-a luat?

— Așa cred, că eu nu l-am luat.

— Și nu s-a întîmplat nimic?

— Ba da, ceva tot s-a întîmplat. A doua oară, umbra s-a mișcat mai repede, ca un nor năpustit asupra noastră. M-am luat după el și, cum era de așteptat, m-a dus la casa femeii al cărei nume era în carnețelul meu. Atunci am înțeles că nu era de glumit cu *Marea, grandioasa carte.*

— Dar umbra aia nu s-a luat niciodată după tine?

— A treia oară, spuse Vern.

— A fost și o a treia oară?

— Da. De parcă ție nu ți s-a părut totul o tîmpenie cînd ți s-a întîmplat prima oară.

— Corect. Bine zis, spuse Charlie. Scuze, spune mai departe.

— Bun, a treia oară umbra a coborît de pe munte de cealaltă parte a orașului, în plină noapte cu lună plină, dar, de data asta, se vedeau ciorile zburînd în ea. De fapt, nu se vedeau propriu-zis, mai mult un fel de umbre. Au fost și oameni care au văzut. M-am urcat în mașină și mi-am luat și cîinele, Scottie, cu mine. Știam deja încotro se îndrepta creatura. Am oprit lîngă casa tipului – știi tu,

ca să-l avertizez. Nu mi-am dat seama că în carte se spunea că nu puteam fi văzuți. Altfel aș fi intrat pur și simplu după suflet. În fine, sînt la ușă și umbra se apropie, luînd forma unui corb, și Scottie începe să latre ca un nebun și o ia la fugă spre ea. Curajosul de el! În fine, cum l-a atins umbra, a scheunat și a căzut mort. Între timp, apare o femeie la ușă, iar eu mă uit înăuntru și văd o statuetă, ca un Remington fals din bronz, pe masă, în hol, în spatele ei, și care avea o strălucire roșie ca focul. Și trec pe lîngă ea și apuc statueta. A fost ultima oară cînd am ajuns cu întîrziere la o recuperare de suflet.

— Îmi pare rău de cîine, spuse Charlie. Și ce i-ai spus femeii?

— Tocmai asta-i frumusețea. Nu i-am spus nimic. Discuta cu soțul ei aflat în cealaltă cameră, și el nu i-a răspuns, și ea fuge să vadă ce i s-a întîmplat. Nici nu s-a uitat la mine. Ca să aflu că tipul a avut un atac de cort. Am luat statueta, m-am dus și l-am luat pe Scottie și am plecat.

— Cred că fost o experiență dură.

— Preț de-o clipă am crezut că eram chiar Moartea, știi; mă credeam special, pentru că tipul a murit cu mine de față, dar după aia mi-am dat seama că era doar o coincidență.

— Da, asta mi s-a întîmplat și mie, spuse Charlie. Dar mai era încă tulburat de revelația cu „marea bătălie". Vern, te-ar deranja dacă mă uit și eu puțin în *Marea, grandioasa carte* a ta?

— Nu, Charlie. De fapt, cred că ar fi timpul să ne luăm la revedere. Vreau să spun că, dacă *Marea, grandioasa carte* are dreptate – și nu am nici un motiv să cred contrariul –, nici n-ar trebui să stăm de vorbă.

— Dar e o altă versiune față de ce am eu.

— Doar nu crezi că există vreun motiv pentru așa ceva? spuse Vern.

O clipă, din cauza ochilor lui, măriți de lentilele ochelarilor, păru nebun de legat.

— Fie, spuse Charlie. Dar un e-mail poți să-mi trimiți, da? Asta n-ar fi o problemă.

Vern se uită în ceașca de cafea de parcă și-ar fi spus că, povestind despre umbra care cobora de pe munte, reușise să se sperie singur. În cele din urmă, își ridică privirea și spuse:

— Să știi că mi-ar plăcea. Ne-am putea da niște sfaturi și, dacă se întîmplă ceva ciudat, ne oprim.

— S-a făcut, spuse Charlie.

Îl conduse pe Vern la mașina parcată în spatele casei și își luară rămas-bun.

Jane se întîlni cu Charlie în pragul ușii.

— Unde ai fost? Am nevoie de mașină să-i aduc ață dentară.

— Am cumpărat gogoși, spuse Charlie ridicînd cutia, poate puțin cam mîndru de el.

— Păi nu-i același lucru, nu?

— Ca ața dentară?

— Ață dentară! Poți să crezi? Charlie, dacă pe patul de moarte îmi mai arde de ață dentară, ai permisiunea să mă strangulezi cu ea. Ba nu, îți las ție *instrucțiunile* să fiu sugrumată cu ea.

— Fie, spuse Charlie. Și, în afară de asta, se simte bine?

Jane, care căuta prin geantă, găsi țigările, și acum se uita după brichetă.

— De parcă parodontoza e marele pericol acum. Drăcia dracului! Mi-au luat bricheta la aeroport?

— Parcă nu fumai, Jane, spuse Charlie.

Ea se uită la el.

— Și care e problema ta?

— Nici una. Îi întinse cheile mașinii închiriate. Poți să-mi aduci niște pastă de dinți, dacă tot ieși?

Renunță să-și mai caute bricheta și își trînti țigările înapoi în geantă.

— Ce se întîmplă cu familia asta și cu obligatoria igienă dentară?

— Am uitat să iau pastă de dinți.

— Bine.

Jane strînse cheile în pumn, gata să explodeze, și își strînse geanta la subsuoară ca pe o minge de fotbal. Se ghemui și își trase pe ochi ochelarii cu rame circulare, reflectorizante, care împreună cu părul ei scurt, blond platinat și costumul negru, cu dungi, al lui Charlie o făceau să semene puțin cu un cyborg al viitorului gata să se năpustească în atmosfera otrăvită a planetei Duran Duran.

— E al dracului de cald afară, nu-i așa?

Charlie dădu din cap și ridică iar cutia cu gogoși.

— Ți-ai stricat ochelarii.

— A! Jane își ridică iar ochelarii. A dat telefon Cassandra. După ce ai sunat azi-dimineață, ți-a văzut agenda pe noptieră. De fapt mi-a spus că Alvin și Mahomed au tras-o pur și simplu spre ea. M-a întrebat dacă ai nevoie de ea.

— Dar Sophie? E bine?

— Nu, a fost răpită de extratereștri, dar am vrut să digeri mai întîi vestea cea proastă legată de faptul că ți-ai uitat agenda acasă.

— Uite, de asta îi e mamei rușine cu tine, spuse Charlie.

Jane rîse.

— Știi ceva? Nu-i e.

— Nu?

— Nu, nu în dimineața asta. Mi-a spus că a știut dintotdeauna cine sînt și că întotdeauna m-a iubit, chiar așa cum sînt.

— I-ai verificat buletinul? Să nu fie vreo impostoare în dormitorul mamei.

— Ia mai taci. A fost așa de frumos. Important.

— Poate că a spus-o doar pentru că e pe moarte.

— Mi-a spus doar că ar dori să nu port tot timpul costume bărbătești.

— Nu e singura, spuse Charlie.

Jane se pregăti de asalt.

— Am plecat în misiunea cu aţa dentară. Telefonează-i Cassandrei.

— S-a făcut, spuse Charlie.

— Şi Buddy vrea o gogoaşă.

Jane deschise uşa, năpustindu-se în fierbinţeala de afară cu urletul sălbaticului care îşi atacă inamicul.

Charlie închise uşa, pentru a nu permite aerului condiţionat să iasă, şi se uită prin geam cum soră-sa alerga prin curtea fără flori, de parcă luase foc. Apoi se uită în sus la terasa muntoasă din rocă roşie ţiţită din deşert. Acolo părea să se afle o crevasă adîncă pe care nu o văzuse pînă atunci. Se mai uită şi văzu că nu era nici o crevasă, doar o umbră lunguiaţă şi ascuţită.

Apoi ieşi în fugă în şosea şi se uită la poziţia soarelui, apoi la cea a umbrei. Era de cealaltă parte a terasei. Acolo nu putea fi o umbră de o asemenea mărime – soarele era şi el de aceeaşi parte. Îşi puse mîna streaşină la ochi şi urmări umbra pînă cînd i se păru că o să-i ia foc creierul. Se mişca foarte încet, dar se mişca, şi nu aşa cum se mişcă o umbră. Se mişca urmărind un scop şi venea în direcţia opusă soarelui, spre casa mamei lui.

— Agenda, îşi spuse el. Ah, futu-i!

18

Mă-ta e așa de moartă, că...

În ultima zi a vieții ei, Lois Asher și-a revenit. După ce, timp de trei săptămîni, nu mai fusese în stare nici măcar să meargă pînă la masă să-și ia micul dejun sau în living să se uite la televizor, s-a ridicat și a dansat cu Buddy pe ritmul unei melodii vechi. Era plină de viață și surîzătoare, își tachina copiii și îi îmbrățișa, a mîncat o înghețată cu ciocolată, după care s-a spălat pe dinți și i-a curățat cu ață dentară. Și-a pus bijuteriile de argint preferate și le-a purtat la masa de prînz și, cînd nu și-a găsit colierul cu flori, a ridicat din umeri de parcă era vorba de ceva neînsemnat – probabil că îl pusese pe undeva. În fine...

Charlie știa ce se întîmplă, pentru că mai văzuse așa ceva, ca și Buddy și Jane, care știau și ei, deoarece Grace, asistenta de la cămin, le explicase.

— Se întîmplă de fiecare dată. Am văzut oameni ieșind din comă și cîntîndu-și melodia preferată și nu vă pot spune decît să vă bucurați de ce se întîmplă. Oamenii văd revenind lumina în ochi stinși luni de zile, și încep să-și facă speranțe. Dar nu e un semn al însănătoșirii, e mai curînd o ocazie de a spune adio. E un dar.

Charlie mai observase că totul mergea mai ușor pentru ceilalți dacă luau medicamente antistres, ceea ce au și făcut el și Jane cu pastilele recomandate de medicul lui Jane, ca și Buddy de altfel, care a dat pe gît capsula de

morfină cu o gură de scotch. Pastilele și uitarea pot aduce un strop de seninătate în cazul morții – e ca și cum rolul lor ar fi să te întoarcă în lumea copilăriei – și pentru că nimic din ce va fi nu contează, deoarece nu trebuie să faci toată viața așa ceva, învață lecția asta, inventează amintiri potrivite și practice, altfel toată bucuria poate fi umbrită de acele ultime clipe săpate adînc în inimă. Au fost cele mai bune clipe, cînd Charlie s-a simțit cel mai aproape de mama lui, de Jane și de Buddy, avînd impresia că devin cu adevărat o familie.

Lois Asher s-a culcat la ora nouă și a murit la miezul nopții.

— Nu pot să rămîn la înmormîntare, îi spuse Charlie a doua zi soră-sii.

— Cum adică nu poți să rămîi la înmormîntare?

Charlie se uită spre uriașul vîrf de gheață al umbrei pornite de pe munte spre casa mamei lui. O văzu cum își învolbura contururile, ca un stol de păsări sau un roi de insecte. Și totul se întîmpla la mai puțin de un kilometru de ei.

— Am ceva de făcut acasă, Jane. Am uitat s-o fac și nu mai pot sta nici o clipă.

— N-o face pe misteriosul. Ce dracu' ai așa de important de făcut că nu poți sta nici la înmormîntarea mamei tale?

Charlie făcu presiuni asupra imaginației lui de Mascul Beta pînă la punctul de rupere, pentru a putea veni cu ceva credibil pe moment. Apoi i se aprinse beculețul.

— În noaptea aia cînd m-ai expediat pentru o partidă de sex...

— Ei?

— Păi, ca să fiu mai exact, a fost o aventură, dar, cînd m-am dus să-mi pună copcile la cap, a mai trebuit să fac niște analize. Am vorbit cu doctorul și trebuie să mă duc să-mi iau tratamentul. Chiar acum.

— Idiotule, nu te-am trimis să faci sex neprotejat. Tu ce-ai crezut?

— *A fost* sex protejat. *Corect, sigur că da*, își spuse el aproape bătîndu-și joc de sine. De răni se tem ei. Dar, dacă încep tratamentul chiar acum, am cele mai mari șanse ca lucrurile să meargă bine.

— Te trec pe droguri? Ca măsură de prevenire?

Sigur că da, despre droguri e vorba! își spuse Charlie. Încuviință cu o mișcare gravă din cap.

— Bine, atunci du-te.

Jane se întoarse și își ascunse lacrimile.

— Poate că reușesc să mă întorc pînă la înmormîntare, spuse Charlie.

Chiar așa? Avea două recuperări întîrziate în mai puțin de o săptămînă, asta cu speranța că în agendă nu mai apăruseră nume noi.

— Va avea loc de azi într-o săptămînă, spuse Jane, întorcîndu-se iar spre el cu lacrimile șterse. Du-te acasă, tratează-te, întoarce-te. O să mă ocup eu cu Buddy de toate aranjamentele.

— Îmi pare rău, spuse Charlie.

Își prinse sora în brațe.

— Să nu mori de dorul meu, idiotule, spuse Jane.

— O să fie-n regulă. Mă întorc cît pot de repede.

— Să-mi aduci Armani-ul ăla negru al tău să-l port la înmormîntare, și pantofii negri cu toc ai lui Cassie, bine?

— Tu, în pantofi cu toc?

— Asta și-ar fi dorit mama, spuse Jane.

Cînd Charlie ateriză în San Francisco, găsi patru mesaje frenetice de la Cassandra pe mobil. Ea păruse întotdeauna atît de calmă, de reținută – o contrapondere trainică ieșirilor extravagante ale soră-sii. La telefon părea o epavă.

— Charlie, l-a prins în cursă, vor să-l mănînce și nu știu ce să fac. Nu vreau să chem poliția. Telefonează-mi cînd aterizezi.

Și Charlie i-a tot telefonat cît a mers prin oraș, din autobuz, dar tot timpul îi răspundea căsuța vocală.

Cînd ajunse în fața casei lui, auzi un sîsîit venind din canal.

— N-am reușit să termin cu tine, iubițel, îl ajunse vocea.

— Acum n-am timp, spuse Charlie sărind peste bordură și dînd buzna în magazin.

— Nu mi-ai mai dat nici un telefon, toarse Morrigan.

Ray era în spatele tejghelei, trăgînd cu ochiul la cîteva frumuseți asiatice, cînd Charlie năvăli înăuntru.

— Du-te repede sus, spuse Ray. Își fac de cap acolo.

— Nu zău? aruncă Charlie în timp ce fugea.

Urcă scările cîte două o dată.

Tocmai bîjbîia cu cheia, încercînd s-o vîre în yală, cînd Cassandra deschise ușa și îl trase înăuntru.

— Nu vrea să-l lase să plece. Mă tem că or să-l mănînce.

— Cine, ce? Asta mi-ai spus și în mesaj. Unde e Sophie?

Cassandra îl trase în camera lui Sophie, unde, în prag, îl întîmpină Mahomed, cu un mîrîit.

— Tati? țipă Sophie.

Traversă camera în fugă și îi sări în brațe. Îl strînse din toate puterile dăruindu-i un sărut umed care îi lăsă pe obraz ștampila de ciocolată marca Sophie.

— Jos, spuse ea. Jos, jos.

Charlie o puse jos, și ea fugi înapoi în cameră, dar Mahomed îl împiedică pe Charlie să intre, își înfipse botul în cămașa lui, lăsîndu-i o altă ștampilă uriașă, de data asta în forma nasului unui cîine. Era clar că în absența lui se consumase o orgie cu ciocolată.

— Maică-sa trebuie să apară din moment în moment să-l ia. Nu știu ce să fac.

Charlie se chinui să vadă ce se întîmpla în spatele cîinelui și o zări pe Sophie cu mîna pe zgarda lui Alvin, în timp ce cîinele amenința un băiețel ghemuit în colț. Băiețelul făcuse ochii mari, dar altfel nu părea rănit și nici speriat nu părea. De fapt, ținea cu nădejde o cutie cu

bomboane de ciocolată din care tocmai luase una, ca pe următoarea să i-o dea lui Alvin, ale cărui bale curgeau din plin pe pantofii copilului, anticipînd următoarea bomboană.

— Îl iubesc, spuse Sophie.

Se duse la băiețel și îl sărută pe obraz, lăsîndu-i o pată de ciocolată. Și nu era prima. Din cîte se părea, tînărul suporta afecțiunea lui Sophie de ceva vreme, deoarece era plin de urme de ciocolată și de brînză.

— Vreau să-l păstrez.

Băiețelul zîmbi larg.

— A venit să se joace. Cred că ți-ai dat acordul înainte să pleci, spuse Cassandra. Am crezut că o să fie bine. Am încercat să-l scot, dar m-au împiedicat cîinii. Ce o să-i spunem maică-sii?

— Vreau să-l păstrez, spuse Sophie.

Urmă un sărut uriaș.

— Îl cheamă Matthew, spuse Cassandra.

— Știu cum îl cheamă. Merge la aceeași școală cu Sophie.

Charlie încercă să intre în cameră, dar Mahomed îi blocă drumul.

— Matty, te simți bine? îl întrebă Charlie.

— Aha, făcu puștiul glazurat cu ciocolată, brînză și bale de cîine.

— Vreau să rămînă aici, tati, spuse Sophie. Asta vor și Alvin și Mahomed.

Charlie își spuse că poate nu fusese destul de strict cu limitele pe care ar fi trebuit să le impună fetei. Probabil că după moartea mamei ei nu a mai avut inima să-i spună nu, și acum ajunsese să ia ostatici.

— Puișor, Matty trebuie să se spele. Mămica lui vine imediat să-l ia ca să-și continue traumele la el acasă.

— Nu! E al meu!

— Puișor, spune-i lui Mahomed să mă lase înăuntru. Dacă nu-l spălăm pe Matty, nu se va mai putea întoarce.

— Poate să doarmă în camera ta, spuse Sophie. O să am eu grijă de el.

— Nu, domnișoară, spune-i lui Mahomed să mă...

— Vreau pipi, spuse Matthew.

Se ridică în picioare și sări dincolo de Alvin, care îl urmă, trecu apoi pe sub Mahomed, apoi pe lîngă Charlie și Cassandra, în drum spre baie.

— Bună, le spuse el.

Închise ușa, și auziră susurul. Alvin și Mohamed se năpustiră spre ușă și așteptară în fața băii.

Sophie stătea hotărîtă pe jos, cu picioarele rășchirate, cu buza de jos împinsă înainte ca botul unei locomotive cu aburi. Umerii începură să-i salte încă înainte ca el să-i fi auzit hohotul de plîns – de parcă ar fi făcut economie de respirație –, apoi plîns și lacrimi. Charlie se duse la ea și o ridică.

— I-I-I-I, hî-hî-hî-hî.

— E-n regulă, puișor. E-n regulă.

— Dar îl iubesc.

— Știu, puișor. O să fie bine. El o să se ducă acasă și tu o să continui să-l iubești.

— Nuuuuuuuuuuuuuuuuu...

Își îngropă fața în haina lui și, pe cît de tare i se rupea sufletul pentru fata lui, se gîndea și la ce-o să-i mai frece Wu Trei Degete ridichea pentru că haina îi era toată plină de pete de ciocolată.

— Uite că l-au lăsat să facă pipi, spuse Cassandra, cu ochii pe cîini. Și eu care credeam că or să-l mănînce. Pe mine nu mă lasă să mă apropii de el.

— E-n regulă, spuse Charlie. N-aveai de unde să știi.

— Ce să știu?

— Că le plac batoanele cu brînză crocantă.

— Glumești?

— Scuză-mă. Cassie, poți să-i cureți pe Sophie și Matty? Eu am programat ceva chiar pentru azi și trebuie să mă ocup de asta.

— Sigur, dar...

— Cu Sophie o să fie totul în regulă. Nu-i așa, puișor?

Sophie dădu amărîtă din cap și își șterse ochii cu mîneca.

— Mi-a fost dor de tine, tati.

— Și mie mi-a fost dor de tine, puișor. Diseară mă întorc acasă.

O sărută, își luă agenda din dormitor și o porni prin casă adunîndu-și cheile, bastonul, pălăria și servieta.

— Îți mulțumesc, Cassie. Nici nu știi ce recunoscător îți sînt.

— Îmi pare rău de mama ta, Charlie, spuse Cassandra cînd trecu pe lîngă ea.

— Da, îți mulțumesc, spuse Charlie, pipăind la repezeală tăișul sabiei, pe care o scoase puțin din toc.

— Charlie, viața ta a luat-o razna, spuse Cassandra reintrînd în pielea personajului distant de pînă atunci.

— E-n ordine. Va trebui să iau și pantofii tăi negri, spuse Charlie în timp ce se îndrepta spre ușă.

— Eu am spus ce am avut de spus, strigă Cassie după el.

Ray îl opri pe Charlie cînd acesta cobora scările.

— Ai un minut, șefu'?

— Nu prea, Ray. Mă grăbesc.

— Tocmai voiam să-mi cer scuze.

— Pentru ce?

— Acum pare o prostie, dar am crezut că ești un criminal în serie.

Charlie dădu din cap de parcă ar fi cîntărit gravele consecințe ale mărturisirii lui Ray, cînd de fapt încerca să-și amintească dacă mai avea benzină în rezervorul furgonetei.

— Bine, Ray, îți accept scuzele, și mie îmi pare rău că ți-am lăsat impresia asta.

— Cred că anii petrecuți în poliție m-au făcut suspicios, dar inspectorul Rivera m-a oprit la timp și m-a adus pe calea cea bună.

— El a făcut-o, nu? Ce anume ți-a spus?

— Mi-a spus că lucrai pentru el, de vreme ce tu puteai să intri acolo unde el o putea face doar cu mandat și că, dacă află cineva despre ce e vorba, o să aveți numai necazuri, dar că numai așa a putut să-i aresteze pe băieții ăia răi. Mi-a spus că de-aia ești așa de secretos.

— Da, spuse Charlie grav, în timpul liber, Ray, mă lupt cu răufăcătorii. Și îmi pare rău că n-am putut să-ți spun.

— Înțeleg, spuse Ray retrăgîndu-se de lîngă scară. Încă o dată, îmi pare rău, mă simt ca un trădător.

— E-n ordine, Ray. Dar acum chiar că trebuie să plec. Știi tu, războiul contra Forțelor Întunericului și toată povestea...

Charlie își ținea bastonul ca pe o sabie, părînd că se avîntă la atac, ceea ce și avea de gînd să facă.

Charlie avea șase zile să recupereze trei suflete, dacă se va ține serios de treabă, înainte de întoarcerea lui în Arizona, la înmormîntarea mamei lui. Două, ale căror nume apăruseră în agenda lui în aceeași zi cu acela al lui Madison McKerny, erau cu mult întîrziate. Ultimul apăruse în agendă doar cu două zile în urmă, cînd el era în Arizona – cu toate astea, era scrisul lui. Întotdeauna crezuse că e autorul unui fel de scris în transă somnambulică, dar asta reprezenta o întorsătură cu totul nouă. Așa că își promise să studieze problema cînd va avea un moment de respiro.

Între timp, prins cu problema luării la labă aproape mortale și cu moartea mamei lui, nu apucase nici măcar să facă cercetări preliminare asupra primei din cele două chestiuni, Esther Johnson și Irena Posokovanovich, și cu amîndouă depășise data recuperării – cu una chiar cu trei zile. Și dacă scorpiile din canal ajunseseră înaintea lui? La cît de puternice deveniseră, nici nu voia să se gîndească ce s-ar fi putut întîmpla dacă puneau mîna pe un suflet. Se gîndise chiar să-l cheme pe Rivera pentru a-i acoperi spatele cînd se ducea la casa respectivă, dar ce și-ar fi

închipuit polițistul că făcea el acolo? Polițistul acela ager știa că se întîmpla ceva supranatural și îl crezuse pe cuvînt pe Charlie că el era unul dintre băieții buni. (Nici nu fusese greu să se convingă cînd a văzut că harpia din canal i-a înfipt o gheară de zece centimetri în nară, ca apoi să supraviețuiască unei serii de nouă gloanțe trase în plin ca după asta să își ia zborul.)

Charlie conducea la întîmplare, îndreptîndu-se spre Pacific Heights doar pentru că traficul era mai liber. Trase lîngă bordură și sună la informații.

— Am nevoie de numărul și adresa lui Esther Johnson.

— Nu există nici o Esther Johnson, domnule, dar am trei E. Johnson.

— Puteți să-mi dați adresele?

Ea îi dădu cele două nume care aveau adrese. Vocea robotului se oferi să-i formeze numărul pentru o taxă adițională de cincizeci de cenți.

— Bun, și acum cît mai am de condus pînă acolo? îl întrebă Charlie pe robot.

Apoi închise și formă numărul lui E. Johnson fără adresă.

— Salut, aș putea vorbi cu Esther Johnson? spuse Charlie pe un ton vesel.

— Nu există nici o Esther Johnson aici, spuse o voce de bărbat. Mă tem că ați format numărul greșit.

— Așteptați, a existat vreo Esther Johnosn pînă acum, să zicem, trei zile? întrebă Charlie. Am văzut E. Johnson în cartea de telefon.

— Eu sînt, spuse omul. Sînt Ed Johnson.

— Scuze pentru deranj, domnule Johnson.

Charlie formă numărul următorului E. Johnson.

— Alo, se auzi o voce de femeie.

— Bună, aș putea vorbi cu Esther Johnsnon, vă rog?

Femeia inspiră adînc.

— Cine întreabă?

Charlie folosi un șiretlic care ținea de fiecare dată.

— Sînt Charlie Asher de la magazinul Asher's. Am achiziționat marfă sub numele de Esther Johnson și vrem să verificăm dacă nu e de furat.

— Îmi pare, domnule Asher, dar mătușa mea a decedat acum trei zile.

— Bingo! spuse Charlie.

— Pardon?

— Scuze, spuse Charlie. Asociatul meu a tras un bilet la loto și tocmai a cîștigat zece mii de dolari.

— Domnule Asher, nu cred că ați nimerit momentul cel mai potrivit. Marfa pe care o aveți e de valoare?

— Nu, doar cîteva haine vechi.

— Atunci poate altă dată? Femeia nu părea atît îndurerată, cît grăbită. Dacă nu vă deranjează.

— Nu, condoleanțe, spuse Charlie.

Întrerupse legătura, verifică adresa și se îndreptă spre Golden Gate Park și Haight.

Haight: Mecca mișcării de emancipare sexuală din anii '60, acolo unde Generația Beat a conceput Copiii-Flori, unde puștii din toată lumea au venit la droguri, să ia contact cu cei aidoma lor și natura din jur și să se distanțeze de lumea încorsetată de prejudecăți – și au tot venit chiar cînd cartierul trecea prin faze alternative de creștere și decădere. Acum, în timp ce conducea pe Haight Street, printre magazine cu articole pentru hipioți, restaurante vegetariene, buticuri hippie, magazine cu discuri și cafenele, Charlie avea ocazia să vadă hipioți cu vîrste între cincisprezece și șaptezeci de ani. Bătrînei cărunți cu mîna întinsă sau care dădeau trecătorilor foi pe care erau scrise pamflete și adolescenți albi cu codițe rasta, tineri cu clăi de păr neîngrijit și cămășoaie largi și nădragi de cînepă legați cu sfoară, cu *piercing*-uri strălucitoare și bețivani cu ochii goliți de expresie. Trecu prin dreptul unor demenți cu guri puturoase care lătrau la mașinile de pe stradă,

cîte o relicvă țepoasă ici și colo din mișcarea punk, bătrîni cu băști și domni la patru ace care păreau să fi ieșit acum o clipă dintr-un club de jazz din 1953. Impresia nu era atît că limbile ceasului se opriseră în loc, ci că fuseseră aruncate în aer ca niște mîini neputincioase, cu declarația solemnă a timpului: „Ce dracu'?! Aici n-am ce să caut".

Casa lui Esther Johnson era doar cu cîteva străzi mai încolo de Haight, și Charlie a fost destul de norocos să găsească un loc de parcare restricționat la douăzeci de minute într-o zonă verde din apropiere. (Și, dacă s-ar fi nimerit să dea peste unul dintre paznicii parcării, ar fi făcut caz pe seama privilegiilor de parcare ale Negustorilor Morții, deoarece, dacă tot era așa de bine să nu fii văzut de nimeni cînd recuperai un suflet, de ce n-ar fi fost încă și mai bine niște tăblițe mișto de rezervare pentru Moarte sau chiar zone „negre" de parcare.)

Casa era un mic bungalow, cu totul neobișnuit pentru cartier, unde totul era de trei etaje și vopsit în culori care să contrasteze cît mai violent cu casa vecină. Aici o învățase Charlie culorile pe Sophie, folosind grandiosul stil victorian drept mostre.

— Portocaliu, tati. Portocaliu.

— Da, puișor, omul a borît portocaliu. Uită-te la casa aia, Sophie, e violet.

Strada avusese parte din plin de tot felul de rezidenți „flexibili", așa că știa că ușa casei Johnson va fi încuiată. *Să sun și să încerc să mă strecor sau să aștept?* Sub nici o formă nu își putea permite să aștepte – scorpia din canalizare îl sîsîise dintr-o gură încă de cum se apropia de casă. Sună, apoi păși repede într-o parte.

Deschise o doamnă drăguță, brunetă, în jur de treizeci de ani, îmbrăcată în jeans și o bluză țărănească. Femeia se uită în jur și spuse:

— Salut, cu ce-ți pot fi de folos?

Charlie aproape că se prăbuși pe o fereastră. Se uită în spate, apoi își întoarse privirea spre femeie. Nu, îl privea cît se poate de direct.

— Da, tu ai sunat?

— Cine, eu? Da, spuse Charlie. Eu, ăă... adică vrei să zici că eu, nu?

Femeia intră în casă.

— Cu ce te pot ajuta? spuse ea pe un ton ceva mai aspru.

— A, scuze... Charlie Asher... am un magazin de solduri în North Beach. Numai ce-am vorbit la telefon, cu tine, cred.

— Da, dar ți-am spus că nu e ceva important.

— Corect, corect, corect. Așa e, dar, cum tot eram prin cartier, mi-am zis... în fine, am trecut și pe aici.

— Am avut impresia că suni de la magazin. Ai traversat tot orașul în cinci minute?

— A, corect, pentru mine furgoneta e ca un magazin mobil.

— Și cel care a cîștigat la loterie e cu tine?

— Așa e, nu, și-a dat demisia. A trebuit să-l dau jos în șuturi din mașină. Îmbogățiții ăștia noi... Îi știi. Plini de sine. Probabil că o să-și ia un munte de cocaină și șase curve și într-o săptămînă se alege praful de toți banii lui. I-am urat călătorie sprîncenată.

Femeia mai făcu un pas în spate și închise ușa pe jumătate.

— Dacă ai hainele la tine, aș putea să mă uit la ele.

— Hainele?

Lui Charlie nu-i venea să creadă că putea fi văzut. Era cu totul dat peste cap. Nu va mai reuși să pună mîna pe suflet și pe urmă... în fine, nu voia să se gîndească la consecințe.

— Hainele despre care spuneai că aparțin mătușii mele. Aș putea să le văd.

— A, pe alea nu le am la mine.

Acum femeia închisese ușa atît de mult încît mai putea să-i vadă doar un ochi albastru, broderia de pe gulerul bluzei, nasturii de la jeans și două degete de la picioare. (Era desculță.)

— Poate că ar fi mai bine să faci verificarea altă dată. Acum încerc să adun lucrurile mătușii, și fac toată treaba singură, așa că e cam deranj. A stat aici patruzeci și doi de ani. Sînt copleșită.

— De-asta am și venit, spuse Charlie gîndind în același timp: *Ce dracu' tot spun?* Cu asta mă ocup tot timpul, domnișoară...

— Doamnă, de fapt. Doamna Elizabeth Sarkoff.

— Păi, doamnă Sarkoff, cu asta mă ocup mai tot timpul, și cîteodată te simți cu adevărat copleșit cînd umbli prin lucrurile celor pe care i-ai iubit, mai cu seamă dacă au stat mult timp în același loc, ca mătușa dumneavoastră. E de mare ajutor să ai pe cineva care nu e implicat sentimental, care să sorteze lucrurile. În plus, am un ochi exersat pentru ceea ce e de valoare și ce nu.

Charlie vru să se felicite pentru că-i venise o idee atît de strălucită sub presiunea evenimentelor.

— Și ce taxă percepi pentru servicii?

— Nu, nu, nu, dar aș putea să vă fac o ofertă pentru a vă cumpăra articolele de care vreți să scăpați sau le puteți plasa în magazinul meu ca marfă de consignație.

Elizabeth Sarkoff oftă și își înclină capul.

— Ești sigur? N-aș vrea să profit.

— Ar fi plăcerea mea.

Doamna Sarkoff deschise ușa larg.

— Slavă Domnului că ai apărut, domnule Asher. O oră am pierdut încercînd să mă hotărăsc ce serviciu pentru sare și piper să păstrez și pe care să-l arunc. Are zece! Zece! Te rog, intră.

Charlie intră simțindu-se foarte mîndru de sine. Cînd după șase ore continua să zacă printre văcuțele de porțelan fără a fi reușit să localizeze receptaculul sufletului, încetase complet să mai creadă în talentele lui.

— A avut vreo relație specială cu vacile Holstein? îi strigă Charlie doamnei Sarkoff, aflată în camera alăturată,

într-o debara încăpătoare încastrată în perete, alegînd dintr-un alt morman uriaș de vechituri.

— Nu. Nu cred. Toată viața ei a trăit la oraș. Nici nu cred să fi văzut vreo vacă afară de cele vorbitoare care vînd brînză la televizor.

— Grozav, spuse Charlie.

Fusese în fiecare colțișor al casei cu excepția debaralei, unde Elizabeth Sarkoff muncea din greu, și nu dăduse de receptacul. De vreo două ori s-a uitat în debara, făcînd un inventar rapid a ceea ce era acolo, dar nu văzuse nimic să strălucească roșu. Bănuielile îl încolțiră. Ori el întîrziase, și subteranii puseseră mîna pe suflet, ori fusese îngropat cu Esther Johnson.

Tocmai cobora spre subsol cînd îi sună mobilul.

— Charlie Asher la telefon, spuse Charlie.

— Charlie, sînt Cassie. Sophie vrea să știe dacă vii acasă la timp ca să-i spui o poveste și să o bagi în pat. I-am dat masa și i-am făcut baie.

Charlie urcă treptele în fugă și se uită pe geam. Se făcuse noapte fără ca măcar să fi băgat de seamă.

— La dracu', Cassie. Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că e așa de tîrziu. Sînt aici cu o proprietară. Spune-i că vin s-o culc.

— Bine, spuse Cassandra pe un ton epuizat. Și, Charlie, să cureți și baia. Trebuie să faci ceva cu cîinii ăia care se bagă în cadă cu ea. Sînt pete de săpun de la Mr Bubble prin toată casa.

— Le place la nebunie să facă baie.

— Tare drăguț, Charlie. Dacă n-o iubeam pe soră-ta, angajam pe cineva să-ți rupă picioarele.

— Mama mea tocmai a murit, Cassie.

— Ai luat în brațe povestea cu mama moartă? Acum? Charlie Asher, ești...

— Trebuie să plec, spuse Charlie. Mă întorc curînd.

Charlie apăsă butonul de închidere de patru ori, și apoi încă o dată, doar ca să fie sigur. Cassandra fusese o femeie

atît de dulce cu doar cîteva zile în urmă. Ce se întîmplă cu oamenii?

Charlie se îndreptă spre dormitor.

— Doamnă Sarkoff?

— Da, tot aici sînt, veni vocea din debara.

— Va trebui să plec. Fiica mea are nevoie de mine.

— Sper că totul e în ordine.

— Da, nu e vorba de vreo urgență. Dar sînt plecat de cîteva zile. Dacă mai aveți nevoie de ajutor...

— Nu. Nici să nu vă gîndiți. De ce nu-mi dați cîteva zile să aleg toate lucrurile și vă voi aduce cîteva articole la magazin.

— Nici o problemă.

Charlie se simțea penibil răcnind la cineva aflat în debara.

— Nu, o să ținem legătura, promit.

Charlie nu mai reușea să descopere nici un mijloc de a mai trage de timp și trebuia să plece acasă.

— Bine, atunci eu plec.

— Mulțumesc, domnule Asher. Mi-ați salvat viața.

— Sînteți prea amabilă. La revedere.

Charlie ieși, iar în urma lui ușa se închise cu un clic. Auzi agitația de sub stradă – freamătul penelor, chemările îndepărtate ale corbilor – în timp ce se îndrepta spre locul unde își parcase mașina. Și, cînd a ajuns acolo, bineînțeles că fusese remorcată.

Cînd auzi ușa de la intrare închizîndu-se, Audrey se duse în fundul debaralei și mută într-o parte cutia mare de carton, dînd la iveală o bătrînică stînd nemișcată pe un scaun rabatabil și împletind.

— A plecat, Esther. Poți să ieși.

— Ajută-mă să mă ridic, draga mea. Cred că am înțepenit, spuse Esther.

— Îmi pare rău, spuse Audrey. Nu mi-a dat prin cap că o să stea atîta timp.

— În primul rînd că nu înțeleg de ce l-ai lăsat în casă, spuse Esther pîrîind de sus pînă jos, dar în picioare.

— Ca să-și satisfacă și el curiozitatea.

— Și de unde ai scos numele ăla de Elizabeth Sarkoff?

— Mi-a fost învățătoare în clasa a doua. Primul lucru care mi-a venit în minte.

— Bun, cred că l-ai păcălit, nu? spuse Audrey. Nici nu știu cum să-ți mulțumesc.

— O să se-ntoarcă, doar știi, nu? spuse Audery.

— Sper să n-o facă prea curînd, zise Esther. Trebuie să mă duc de urgență la budă.

— Unde e, iubi? sîsîiră Morrigan din gura canalului de pe Haight Street, chiar acolo unde Charlie încerca să curme goana unui taxi. Îți ieși din mînă, cărniță, se auzi drăcescul cor.

Charlie se uită în jur să vadă dacă le mai auzise cineva, dar oamenii păreau foarte concentrați asupra discuțiilor lor sau, dacă erau singuri, își înfipseseră cu îndărătnicie ochii într-un punct aflat la vreo șase metri în fața lor, ambele strategii fiind folosite pentru a evita contactul vizual cu cerșetorii și nebunii aliniați pe trotuar. Nici chiar nebunii nu păreau să fi luat notă.

— Cărați-vă, șopti Charlie furios printre dinți spre bordură. Harpii blestemate!

— Ah, iubi, ce delicios ne tachinezi. Sîngele micuței va fi așa de de delicios!

Tînărul vagabond care stătea pe bordură își ridică ochii spre Charlie.

— Gagiu', convinge spitalu' să-ți bage plus la litiu și să vezi cum dispar vocile. La mine a funcționat.

Charlie se arătă de acord, cu o mișcare a capului, și îi dădu băiatului un dolar.

— Mulțumesc. O să țin minte.

A trebuit să-i dea telefon lui Jane dimineața ca să afle cît s-a mai mișcat umbra de pe terasa de stîncă, în cazul

în care se mișcase. De ce ar fi influențat ceea ce făcuse sau nu făcuse în San Francisco evenimentele din Sedona? Tot timpul încercase să se convingă că nu el era vizat de toată povestea asta, ca acum totul să-i arate că *era* cît se poate de vizat. Luminatus se va ivi în Orașul celor Două Poduri, spusese Vern. Dar cît de serioasă poate fi o profeție venită de la un tip pe care îl cheamă Vern? (*Vern vă oferă profeții cu reducere – Nostradamus și profeții la jumătate de preț.*) Era absurd. El trebuia să meargă înainte, jucîndu-și rolul, dîndu-și toată silința să adune sufletele care trebuiau să ajungă la el. Și dacă nu reușea, ei bine, Forțele Întunericului se vor ridica și vor stăpîni lumea. Ei și? Arătați-mi ce puteți, scorpii din canale! Mare scofală.

Dar Masculul Beta lăuntric, gena care îi ținuse în viață de trei milioane de ani, se făcu auzit: *Forțele Întunericului să stăpînească lumea? Mă rog, dar asta ar fi tare rău*, spuse el.

— Atît de mult i-a plăcut mirosul de Pine-Sol, spuse a treia femeie în acea zi, pentru a dovedi că fusese cea mai bună prietenă a mamei lui Charlie.

Înmormîntarea nu ieșise prea rău, dar acum mai erau doar niște resturi pe masa clubului asociației unde locuise Buddy înainte de a se fi mutat cu mama lui Charlie. Cuplul revenise adeseori acolo să joace cărți și să-și petreacă vremea în compania prietenilor lui Buddy.

— Ai luat vreun sandvici cu grătar? întrebă prietena cea mai bună numărul trei.

În ciuda celor patruzeci de grade, purta un costum roz închis de sus pînă jos, cu pudeli din pietre false, iar sub braț căra, indiferent unde s-ar fi dus, un pudel mic, negru și foarte agitat. Cățelul îi lingea salata de cartofi în timp ce atenția îi fusese atrasă de discuția cu Charlie.

— Nici nu știu dacă mama ta a mîncat vreodată sandviciuri cu grătar. Știu doar că-i plăcea cîte un păhărel din cînd în cînd. Îi plăceau cocktailurile.

— Așa e, aprobă Charlie. Și cred că îmi va face și mie plăcere să beau unul chiar acum.

Charlie zburase în Sedona în dimineața aceea, după ce își petrecuse noaptea în San Francisco, încercînd să găsească cele două suflete a căror recuperare fusese întîrziată. Deși nu găsise nici un anunț referitor la înmormîntarea lui Esther Johnson, frumoasa brunetă pe care o găsise în casa ei îi spusese că fusese înmormîntată a doua zi după ce mersese el prima dată în locuința ei din Haight și el a presupus că receptaculul sufletului fusese îngropat odată cu ea. (Pe brunetă o chema Elizabeth? Sigur că Elizabeth, se prostea el prefăcîndu-se că i-a uitat numele. Masculii Beta nu uită numele femeilor frumoase. Charlie încă mai ținea minte numele tipei din pictorialul primului Playboy pe care îl șterpelise de pe unul din rafturile magazinului tatălui său. Ba chiar își amintea că lucrurile care o îngrozeau erau gurile rău mirositoare, oamenii josnici și genocidul, așa că s-a hotărît ca niciodată să nu aibă ori să comită nici unul dintre acele lucruri, că poate vreodată o să dea peste ea expunîndu-și sînii la soare pe capota unei mașini.) Nici urmă de cealaltă femeie, Irena Posokovanovich, despre care se credea că murise acum cîteva zile. Nici un anunț, nici o înregistrare la spitale, nimeni care să stea în casa ei. Era ca și cum se evaporase, luîndu-și receptaculul sufletului cu ea. Îi mai rămăseseră două săptămîni să ajungă la cel de-al treilea nume din agendă, dar nu știa prin ce va trece ca să-l descopere. Bezna se ridica.

Cineva de lîngă el spuse:

— Toată flecăreala asta nu-și pierde niciodată mai mult din importanță ca atunci cînd tocmai ți-a murit cineva drag, nu?

Charlie se întoarse spre glas, surprins să-l vadă pe Vern Glover, micul Negustor al Morții, ronțăind salată de varză și fasole.

— Mulțumesc că ai venit, spuse Charlie automat.

Vern îndepărtă mulțumirile cu furculița lui de plastic.

— Ai văzut umbra?

Charlie dădu din cap. Cînd ajunsese la casa mamei lui în aceeași dimineață, umbra de pe terasa de piatră ajunsese în grădina din fața casei, și țipetele păsărilor îndoliate care îi învolburau contururile erau asurzitoare.

— Nu mi-ai spus că nimeni nu o poate vedea. Am sunat-o din San Francisco pe soră-mea să-mi spună cît de mult a înaintat, dar n-a văzut nimic.

— Scuze, oamenii nu o pot vedea – cel puțin din cîte mi-am dat eu seama. Timp de cinci zile a dispărut. Acum s-a întors, în dimineața asta.

— Cînd m-am întors eu?

— Așa cred. Noi am provocat-o? Gogoși și cafea – ăsta să fie sfîrșitul lumii?

— Acasă am ratat două suflete, spuse Charlie zîmbind unui domn în haine de golf, care își duse mîna la inimă în semn de compasiune cînd trecu pe lîngă ei.

— Ratat? Au pus – alea, cum le-ai spui tu? – harpiile din canal mîna pe ele?

— Se poate, spuse Charlie. Dar am impresia că tot ce se întîmplă mă privește numai pe mine.

— Îmi pare rău, spuse Vern. Dar mă bucur că am discutat. Acum nu mă mai simt așa de singur.

— Da, spuse Charlie.

— Îmi pare rău pentru mama ta, adăugă Vern grăbit. Te simți bine?

— Durerea nu m-a ajuns încă, spuse Charlie. Cred că de-acum sînt orfan.

— O să verific cine intră în posesia colierului, spuse Vern. O să am grijă de el.

— Îți mulțumesc, spuse Charlie. Crezi că avem vreun control asupra celui care capătă sufletul? Pe bune. *Marea, grandioasa carte* spune că sufletul își va continua mișcarea așa cum trebuie.

— Așa cred, spuse Vern. De cîte ori am vîndut un receptacul, strălucirea a dispărut instantaneu. Dacă

ajungea la cine nu trebuia, nu s-ar fi întîmplat asta. Nu-i așa?

— Da, așa cred, spuse Charlie. Înseamnă că avem de urmat niște ordine.

— Tu ești expertul, spuse Vern, apoi lăsă furculița. Aia cine e? Ce tare e.

— E soră-mea, spuse Charlie.

Jane venea spre ei. Purta costumul negru Armani al lui Charlie la două rînduri și pantofii negri; părul ei platinat era ondulat și se revărsa de sub o pălăriuță neagră cu un voal care îi acoperea fața pînă la buze, care-i luceau ca un Ferrari roșu. Pentru Charlie arăta, ca mai întotdeauna, ca o încrucișare între un robot asasin și doctorul Seuss, dar, dacă putea trece peste faptul că era sora lui și lesbiană, atunci ar fi putut să vadă cum părul ei, buzele și întreaga ei ținută zveltă i se puteau părea cuiva atrăgătoare. Mai ales cuiva ca Vern, care ar fi avut nevoie de echipament de alpinist și oxigen ca să escaladeze o femeie de înălțimea lui Jane.

— Vern, îmi face plăcere să ți-o prezint pe incredibil de arătoasa mea soră, Jane. Jane, ți-l prezint pe Vern.

— Bună, Vern.

Jane luă mîna lui Vern, și Negustorul Morții se înfioră în strînsoarea ei.

— Condoleanțe, spuse Vern.

— Mulțumesc, spuse Jane. Ai cunoscut-o pe mama noastră?

— Vern a cunoscut-o foarte bine, spuse Charlie. De fapt a fost una din ultimele dorințe ale mamei să-i dai voie lui Vern să-ți ia o gogoașă. Nu-i așa, Vern?

Vern dădu din cap cu atîta convingere încît lui Charlie i se păru că-i aude vertebrele trosnind.

— Dorința de pe patul de moarte, spuse Vern.

Jane nu se mișcă și nici nu spuse nimic. Pentru că avea ochii acoperiți, Charlie nu reuși să le vadă expresia, dar

își dădu seama că încerca să-i găurească aorta cu laserul privirii ei.

— Ar fi un lucru cît se poate de drăguț, Vern, dar aș putea să te rog să-ți amîni puțin promisiunea? Abia am înmormîntat-o pe mama și mai am cîteva probleme de aranjat cu fratele meu.

— E-n regulă, spuse Vern. Și nu trebuie neapărat să fie o gogoașă, dacă ești drăguță. Știi tu, o salată, o cafea, orice.

— Sigur, spuse Jane. De vreme ce e dorința mamei... O să te sun eu. Charlie ți-a spus cu siguranță că sînt lesbiană.

— Doamne! exclamă Vern.

Aproape că se frînse în două de emoție înainte de a-și fi amintit că era la o pomană și că visa cu ochii deschiși la un *menage à trois* cu fata decedatei.

— Scuze, chițăi el.

— Pe curînd, Vern! mai apucă Charlie să spună pe cînd soră-sa îl îmbrîncea spre bucătăria clubului. O să-ți trimit un e-mail despre celelalte lucruri.

De îndată ce intrară în bucătărie, Jane îl pocni pe Charlie în plex, tăindu-i respirația.

— Ce-ți trece prin cap? îi spuse Jane printre dinți.

Își aruncă vălul de pe față, ca el să vadă cît de supărată era, în cazul în care lovitura nu îl convinsese suficient.

Charlie gîfîia și rîdea în același timp.

— Exact asta ar fi vrut și mama.

— Mama mea tocmai a murit, Charlie.

— Da, făcu Charlie. Dar habar n-ai ce i-ai făcut tipului de acolo.

— Zău?

Jane își ridică o sprînceană.

— Toată viața lui o să țină minte ziua de azi, spuse Charlie. N-o să mai aibă niciodată reverii sexuale în care să n-apari și tu, eventual în pantofi de împrumut.

— Și ție nu ți se face pielea de găină?

— Mă rog, oi fi tu soră-mea, dar pentru Vern ăsta a fost momentul unui nou început.

Jane dădu din cap.

— Ești un băiat tare bun, Charlie, dacă porți grija unui străin mititel ca ăla.

— Păi, știi tu...

— Dar tot un pămpălău rămîi ! spuse Jane înfundîndu-și din nou pumnul în plexul solar al lui Charlie.

Destul de ciudat, în timp ce căuta din răsputeri o gură de aer, lui Charlie i se păru că mama lui, indiferent ce era ea în clipa aia, ar fi fost încîntată de el.

Adio, mami, spuse el în gînd.

Partea a treia
Cîmpul de luptă

„Mîine ne vom întîlni
Moartea și eu...
Și ea își va împlînta sabia
În cel care e treaz de-a binelea."

Dag Hammarskjöld

19

Totul e în regulă cîtă vreme lucrurile nu o iau razna

Alvin și Mahomed

Cînd Charlie se întoarse acasă de la înmormîntarea mamei sale, a fost întîmpinat la ușă de doi cîini foarte mari și nu mai puțin entuziaști, care, fără a fi derutați de supravegherea strictă a iubitului ostatic al lui Sophie, erau acum în stare să facă dovada întregii măsuri a afecțiunii și bucuriei lor revărsate din plin asupra stăpînului care se întorsese. Este ceva general acceptat, și, de fapt, stipulat în statutele locale ale Clubului Chinologic American că n-ai fost călărit cu adevărat de un cîine pînă cînd n-ai fost dublu călărit de o pereche de dulăi de două sute de kile veniți de-a dreptul din iad. (Secțiunea 5, paragraf 7: Standardele călăririi și tîrșîitului pe cur.) Și, în ciuda faptului că folosise deodorant foarte puternic chiar în dimineața dinaintea plecării din Sedona, Charlie trebui să constate că înghiontirea repetată în subsuori de către două suloaie umede ale unor diavoli de cîini îl lăsase cu un miros mult prea puțin proaspăt.

— Sophie, spune-le să plece. Spune-le să plece.

— Cățelușii dansează cu tati, chicoti Sophie. Dansează, tati!

Doamna Ling acoperi ochii lui Sophie pentru a o împiedica să vadă abominabila călătorie involuntară a tatălui ei spre bestialitate.

— Du-te și spală mîinile, Sophie! Du-te și mănîncă în vreme ce tatăl tău se distrează cu shikcșii.

Doamna Ling nu se putea abține să facă o apreciere rapidă a valorii monetare a celor două scule care împungeau de zor cămașa de mătase a proprietarului ei ca două rujuri cît pistoanele unui transatlantic. Specialistul în ierburi din Chinatown ar fi dat o avere pentru o pudră făcută din membrele deshidratate ale lui Alvin și Mahomed. (Bărbații din țara ei ar fi mers pînă în pînzele albe pentru a-și spori virilitatea, inclusiv datul pe răzătoare al speciilor amenințate cu dispariția și fierberea lor în ceai, spre deosebire de unii președinți americani, care cred că nimic nu ți-o poate scula mai abitir ca bombardarea cîtorva mii de străini.) Și totuși se părea că averea din sula deshidratată de cîine va rămîne nerevendicată. Doamna Ling renunțase de multă vreme să mai colecționeze resturi de la cîinii infernali, cînd, după ce încercase să-l expedieze pe Alvin dincolo cu o lovitură cumplită în cap aplicată cu tigaia ei de fontă, cîinele i-a smuls-o din mîner, a ronțăit-o împrăștiind bucățele pe jos într-o baltă de bale și pilitură, după care s-a pus pe coadă implorînd încă o porție.

— Varsă niște apă pe ei! răcni Charlie. Jos, cățeluși! Cățeluși cuminți. Ai, scîrbos!

Doamna Ling a fost scoasă din inerție de strigătul disperat al lui Charlie și, sincronizîndu-și mișcările cu piramida oscilantă alcătuită din carne de om și cîine care ocupa tot cadrul ușii, îl împinse pe Charlie în hol și apoi pe scări.

Lily

Lily urca scările și puse frînă brusc, derapînd pe covorul de pe coridor cînd îi văzu pe dulăi călărindu-l pe Charlie.

— Ah, Asher, ticălos bolnav!

— Ajutor! țipă Charlie.

Lily smulse extinctorul de pe perete, îl trase în dreptul ușii, apăsă pe mîner și îl deșertă pe trioul țopăitor. Două

minute mai tîrziu, Charlie se transformase într-un morman de spumă pe prag, în timp de Alvin și Mahomed erau încuiați în camera lui Charlie, mestecînd fericiți extinctorul expirat. Lily îi momise aici cînd încercaseră să muște jetul de CO_2, părînd că noutatea lui înghețată aducea un plus de plăcere călărelii de bun venit oferită lui Charlie.

— Te simți bine? îl întrebă Lily.

Purta una dintre halatele ei de bucătar deasupra unei fuste roșii din piele și a unor cizme pînă la genunchi cu tălpi groase.

— Am avut o săptămînă cam dură, spuse Charlie.

Îl ajută să se ridice, încercînd să evite petele ude de pe cămașa lui. Charlie execută o cădere controlată spre canapea. Lily îl ajută să aterizeze, rămînînd cu un braț înfipt stîngaci în spatele lui.

— Mulțumesc, spuse Charlie.

Părul și sprîncenele îi erau încă ninse de la extinctor.

— Asher, spuse Lily, evitîndu-i ochii. Nu-mi pică bine deloc, dar cred că, dată fiind situația, a venit timpul să-ți spun ceva.

— Bine, Lily. Vrei o cafea?

— Nu. Te rog, taci. Mulțumesc. Făcu o pauză și inspiră adînc, dar nu trase mîna de pe spatele lui. Ai fost bun cu mine toți anii ăștia și, cu toate că nu aș recunoaște-o în fața nimănui, probabil că nu aș fi reușit să termin școala și nu mi-ar fi mers așa de bine dacă nu ai fi fost tu.

Charlie se mai chinuia încă să-și recapete văzul, încercînd să-și îndepărteze, clipind, cristalele de pe sprîncene, crezînd că probabil îi degeraseră globii oculari.

— Pentru puțin, spuse el.

— Te rog, te rog, taci, spuse Lily. Și mai luă o gură bună de aer. Ai fost întotdeauna bun cu mine, în ciuda a ceea ce ai numit tu momentele mele de scorpie, și în ciuda faptului că ești mai știu eu ce tip întunecat și că ai mai avut și alte lucruri pe cap – apropo, îmi pare rău pentru mama ta.

— Mulțumesc, spuse Charlie.

— Deci, dat fiind tot ce am auzit despre ce ți s-a întîmplat cu o noapte înainte de moartea mamei tale și ce am văzut acum aici, cred... că e foarte corect... să ți-o trag.

— Să mi-o tragi?

— Da, spuse ea, și numai spre binele tău, deși nu ești altceva decît o unealtă.

Charlie se agită, luînd ceva distanță. O privi preț de-o clipă, încercînd să descopere dacă rîdea de el și, cînd hotărî că nu, spuse:

— E tare drăguț din partea ta, Lily, și...

— Nu e nimic aiurea, Asher. Trebuie doar să înțelegi că o fac dintr-un sentiment pur de decență și milă. Altfel poți să te duci la curvele de pe Broadway dacă simți nevoia să-ți dai în petic.

— Lily, nu știu ce...

— Și nu în cur, adăugă Lily.

Se auzi un hohot ascuțit de fetiță din spatele canapelei.

— Salut, tati, spuse Sophie, răsărind în spatele lui. Mi-a fost dor de tine.

Charlie o săltă deasupra canapelei și îi dădu un pupic.

— Și mie mi-a fost dor de tine, puișor.

Sophie îl împinse.

— Cum de ai spumă în păr?

— Ah, asta – Lily a trebuit să-i spumeze pe Alvin și Mahomed ca să-i facă să se dea jos de pe mine.

— Și lor le-a fost dor de tine.

— Mi-am dat seama, spuse Charlie. Puișor, nu te duci la tine să te joci puțin? Am ceva de discutat cu Lily.

— Unde sînt cățelușii? întrebă Sophie.

— Se hîrjonesc în camera lui tati. Nu te duci și tu să te joci cu ei și pe urmă o să luăm niște chipsuri cu brînză?

— Bine, spuse Sophie, dîndu-se pe parchet. Pa, Lily.

Îi făcu semn cu mîna.

— Pa, Sophie, spuse Lily, și mai palidă ca de obicei.

Sophie o luă în marș apăsat, urmînd ritmul noului ei refren preferat: „Nu în cur, nu în cur, nu în cur".

Charlie se întoarse cu fața spre Lily.

— Asta ar trebui să înveselească orele excelente ale doamnei Magnussen.

— Sigur, acuma e jenant, spuse Lily, fără să-și piardă cumpătul, dar o să vină și ziua cînd o să-mi mulțumească.

Charlie încercă să-și privească nasturii cămășii, ca și cum ar fi fost adîncit în gînduri, dar nu reuși decît să chicotească, făcu un efort să se stăpînească și termină într-un rîs zgomotos.

— Ei, Lily, îmi ești ca o soră mai mică. N-aș putea niciodată...

— Mă rog. Eu îți ofer un dar din toată bunătatea inimii mele, și tu...

— Cafea, Lily, spuse Charlie oftînd. Aș putea să te rog să-mi faci o cafea în loc să mi-o tragi, să stai jos și să vorbești cu mine în timp ce o beau? Ești singura care știe ce se întîmplă cu Sophie și cu mine, și eu trebuie să clarific lucrurile.

— Ei, asta probabil că ar dura mai mult decît să ți-o trag, spuse Lily privindu-și ceasul. Numai o clipă, să-l sun pe Ray la magazin și să-i spun că mai întîrzii puțin.

— Grozav, spuse Charlie.

— Aveam de gînd să ți-o trag în schimbul unor informații despre povestea cu Negustorii Morții, spuse Lily luînd telefonul de pe măsuța de serviciu.

Charlie oftă iar.

— Asta trebuie să lămuresc.

— Oricum ar fi, spuse Lily, nu sînt dispusă s-o las mai ușor cu povestea cu curu'.

Charlie încercă să dea cu gravitate din cap, dar începu iar să rîdă. Lily încercă să-l pocnească cu Paginile Aurii din San Francisco.

— Sufletul ăsta are miros de şuncă, spuse Nemain încreţindu-şi nasul la o bucată de carne pe care o trăsese în ţeapa ghearei ei lungi.

— Vreau şi eu, spuse Babd. Dă-mi.

Sfîşie stîrvul cu ambele gheare, smulgînd o bucată bună de carne.

Cele trei se aflau într-un subsol uitat de lume din Chinatown, întinse pe nişte scînduri înnegrite de marele incendiu din 1906. Macha, care îşi pusese pe cap parura cu perle pe care o purta cînd lua forma de femeie, examina tigva unui animal mic la lumina unei lumînări pe care o făcuse din grăsimea unor bebeluşi morţi. (Macha fusese dintotdeauna cea cu pretenţii de artistă, şi celelalte două erau geloase pe talentul ei.)

— Nu înţeleg de ce se află sufletul în carne, şi nu într-un om.

— Şi cred că mai are şi gust de şuncă, spuse Nemain, împroşcînd cu firimituri de suflet cu strălucire roşii în timp ce vorbea. Macha, tu mai ţii minte gustul de şuncă? Ne place?

Babd îşi mîncă bucăţica de carne şi îşi şterse ghearele de penele de pe piept.

— Am impresia că şunca e un articol nou, ca şi telefoanele mobile, spuse ea.

— Şunca nu e ceva nou, spuse Macha. E carne de porc afumată.

— Nu, spuse Babd oripilată.

— Ba da, spuse Macha.

— Nu e carne de om? Păi atunci cum de e sufletul în ea?

— Mulţumesc, spuse Macha. Asta încercam să spun şi eu.

— Eu am hotărît că ne place şunca, spuse Nemain.

— Şi totuşi ceva nu e în regulă, spuse Macha. N-ar trebui să fie aşa de simplu.

— Simplu? spuse Babd. Simplu? A fost nevoie de sute, nu, de mii de ani să ajungem atît de departe. Cîte mii de ani, Nemain?

Babd se uită la sora veninoasă.

— Multe, spuse Nemain.

— Multe, spuse Babd. Multe mii de ani. Păi, asta nu e simplu deloc.

— Sufletele care ne tot vin, fără trupuri, fără hoții de suflete, asta mi se pare mie prea simplu.

— Mie îmi place, spuse Nemain.

Se lăsă un moment de tăcere. Nemain mai luă o îmbucătură din sufletul care licărea, Babd își pigulea penele, și Macha studia țeasta, răsucindu-o cu ghearele.

— Am impresia că e o marmotă, spuse Macha.

— Poți face șuncă din marmotă? întrebă Nemain.

— Nu știu, spuse Macha.

— Nu-mi mai aduc aminte de marmote, spuse Nemain.

Babd oftă din greu.

— Treaba merge așa de bine. Voi două vă gîndiți vreodată cum va fi cînd vom sta tot timpul Sus, și Întunericul va stăpîni totul? Ce va mai fi atunci?

— Ce vrei să spui cu ce va mai fi atunci? o întrebă Macha. Noi vom stăpîni lumea sufletelor și vom trece și pe la moarte cînd avem noi chef pînă cînd vom termina toată lumina lumii.

— Da, știu, spuse Babd, dar după aia? Adică să ai în stăpînire totul și așa mai departe e tare drăguț, dar Orcus va trebui să fie mereu în preajmă, fornăind și mîrîind?

Macha puse țeasta jos și se așeză pe o bîrnă înnegrită.

— Despre ce e vorba?

Nemain zîmbi, arătîndu-și dinții perfect egali, doar caninii ceva mai lungi.

— Bate apropouri despre slăbănogul care fură suflete, ăla cu sabia.

— Cărniță proaspătă? Machei nu-i venea să-și creadă urechilor devenite vizibile doar cu cîteva zile în urmă,

cînd primul dintre *sufletele-cadou* îi ajunsese în gheare, pe care n-a mai trebuit să le pună la treabă o vreme. Îți place de cărniță proaspătă?

— „Place" e mult spus, zise Babd. Pur și simplu îl găsesc interesant.

— Interesant în sensul că ți-ar plăcea să-i aranjezi mațele într-un model interesant în țărînă? spuse Macha.

— Ei bine, nu. În direcția asta nu am nici un talent, așa ca voi.

Macha se uită la Nemian, care rînji ridicînd din umeri.

— Am putea încerca să-l omorîm pe Orcus cînd se va lăsa Întunericul peste lume, spuse Nemian.

— M-am cam săturat de tiradele lui și va deveni indezirabil dacă nu apare Luminatus.

Macha ridică din umeri de parcă ar fi cedat.

— Sigur, de ce nu?

Împăratul

Împăratul orașului San Francisco era îngrijorat. Simțea el că ceva foarte grav se petrecea în oraș, și totuși era în mare încurcătură, neștiind ce are de făcut. Nu dorea să-i alarmeze pe oameni fără rost, dar nici nu voia să-i lase nepregătiți în fața primejdiei cu care s-ar fi putut confrunta. După părerea lui, un conducător corect și iubitor nu ar fi trebuit să folosească frica pentru a-și manipula poporul și, pînă nu aveai dovada că exista o primejdie reală, ar fi fost o crimă să ceri poporului să acționeze.

— Sînt situații, îi spunea el lui Lazăr, labradorul auriu credincios, cînd un om trebuie să-și stăpînească tot curajul ca să poată aștepta pur și simplu. Cît din omenire nu a fost distrus din cauza confuziei care s-a făcut între mișcare și progres, prietene? Cît?

Și, cu toate astea, sub ochii lui se petreceau lucruri ciudate. Într-o noapte văzuse în Chinatown un dragon

răsucindu-și trupul de ceață pe străzile cartierului. Altă dată, într-o dimineață devreme, văzu pe lîngă Boudin Bakery, în Ghirardelli Square ceva ce semăna cu o femeie goală unsă toată cu ulei de motor, strecurîndu-se din gura unui canal după care înșfăcă un pahar înalt, pe jumătate plin cu cafea din gunoi, ca apoi să se întoarcă glonț la gura de canal prin care a plonjat chiar cînd un polițist călare pe o bicicletă dădea colțul. Știa că a putut să vadă acele lucruri, pentru că avea o sensibilitate mai accentuată față de a celorlalți oameni și pentru că, trăind pe străzi, putea să simtă și cea mai vagă nuanță a schimbărilor, dar în primul rînd pentru că era nebun sadea. Nimic din toate astea nu îl exonera însă de responsabilitatea pe care o avea față de poporul lui și nici nu slăbea presiunea asupra minții lui provocată de lucrurile îngrijorătoare pe care le vedea.

Veverița în rochie cu crinolină îl îngrijora cu adevărat pe împărat, dar nu putea să-și dea seama exact de ce. Îi plăceau veveriţele – adesea lua oameni cu el în Golden Gate Park să le fugărească, dar ca o veveriță să se plimbe în două picioare și să caute prin gunoaiele din spatele lui Empanada Emporium, îmbrăcată cu o rochie roz de bal din secolul al XVIII-lea – asta chiar că te putea scoate din minți. Era sigur că Brummer, care dormea covrig în uriașul buzunar al hainei lui, ar fi fost de acord în această privință. (Pentru că Bummer, în calitatea lui de șoricar autentic, avea o concepție prea puțin luminată în ceea ce privește conviețuirea lui cu orice rozătoare, și cu atît mai puțin cu una îmbrăcată ca pentru curtea lui Ludovic al XVI-lea.)

— Nu vreau să fiu critic, spuse împăratul, dar cred că pantofii ar fi un accesoriu numai bun pentru a completa ansamblul. Tu ce zici, Lazăr?

Lazăr, altfel tolerant cu toate făpturile necomestibile, mari sau mici, mîrîi la veveriță, ale cărei picioare, cam de pui, se iveau de sub rochie, ceea ce – ce să zici – era ciudat.

Cu un mîrîit, Bummer se trezi agitat din somn și țîșni din dormitorul lui de lînă, ca Grendel din sălașul său. Erupse

imediat într-un acces de lătrat apoplectic, de parcă ar fi vrut să spună: *Hei, gagii, dacă n-ați observat pînă acum, uite acolo o veveriță în rochie de bal care trece prin gunoaiele alea, și voi ați înțepenit aici ca niște lei de bibliotecă din beton.* Cu mesajul astfel lătrat, o luă la sănătoasa, ca un proiectil blănos lansat contra unei veverițe, mînat de unica idee a anihilării tuturor rozătoarelor.

— Bummer, strigă împăratul, așteaptă!

Prea tîrziu. Veverița încercă să se facă nevăzută după zidul de cărămidă al clădirii, dar își prinse rochia de o bordură și căzu pe stradă, chiar cînd Bummer ajunsese la puterea maximă a motoarelor lui. Apoi veverița smulse o scîndurică dintr-un postament rupt și o roti spre urmăritor, a cărui săritură îl făcu să rateze cuiul care i s-ar fi înfipt în ochiul căscat.

Rezultă o mîrîitură.

Atunci observă împăratul că mîinile veveriței erau de natură reptiliană, unghiile fiindu-i date cu un lac roz, pentru a se asorta cu rochia.

— Nu vezi așa ceva în fiecare zi, spuse împăratul.

Lazăr lătră în semn de aprobare.

Veverița aruncă scîndura și o luă de-a lungul străzii, mișcîndu-se elegant pe picioarele ei de pui, ținîndu-și rochia cu mîinile de șopîrlă. Bummel își revenise din șocul inițial provocat de o veveriță mînuitoare de arme (ceva ce i se mai întîmplase doar în coșmarurile lui cîinești provocate de pizza primită noaptea tîrziu de la un tip milos de la Domino's) și se luă după veveriță, urmat îndeaproape de împărat și de Lazăr.

— Nu, Bummer, țipă împăratul. Nu e o veveriță obișnuită.

Lazăr, pentru că nu știa cum să spună „în fine, la dracu'", se opri cu ochii ațintiți spre împărat.

Veverița o zbughi de pe stradă și se prelinse iute pe lîngă bordură, mergînd acum pe cele patru picioare.

Chiar cînd ajunse la colț, împăratul mai apucă să vadă trena micii rochii roz dispărînd într-o gură de canal, urmată îndeaproape de cutezătorul Bummer. Împăratul mai auzi lătratul înfundat al terierului răsunînd din canal, apoi stingîndu-se pe măsură ce Bummer își urmărea prada departe în întuneric.

Rivera

Nick Cavuto stătea la masă cu Rivera, în fața unei farfurii cu tocană de bizon, mare cît capacul de la closet. Luau prînzul la un birt de modă veche de pe Van Ness, care servea preparate de casă: friptură, curcan umplut la cuptor și tocană de bizon zilnic; în plus, prezenta echipele sportive din San Francisco la televizorul de deasupra barului de cîte ori era un meci.

— Ce? făcu polițistul uriaș cînd își văzu colegul dîndu-și ochii peste cap. La dracu', ce e?

— Bizonii aproape că au dispărut, spuse Rivera. Ți-au mai rămas ceva străbuni pe Marile Cîmpii?

— Respectarea legii în condiții speciale – pază, protecție, tot restu' necesită proteine.

— Un bizon întreg?

— Eu mă iau de hobby-urile tale?

Rivera se uită la sandviciul lui de o jumătate de curcan și la castronelul cu supă de fasole, apoi la tocana lui Cavuto, apoi la prăpăditul lui de sandvici, apoi iar la colosul din farfuria colegului său.

— Prînzul meu e pus într-o situație jenantă, spuse el.

— Așa-ți trebuie. Drept răzbunare pentru costumele italienești. Plăcerea mea e să mă duc pe teren și oamenii să creadă că eu sînt victima.

— Ți-ai putea cumpăra un fier de călcat cu aburi, sau l-aș putea pune pe omul meu să-ți găsească niște haine frumoase.

— Te referi la criminalul în serie care are magazinul de solduri? Nu, mulțumesc.

— Nu e criminal în serie. Face el tot felul de rahaturi ciudate, dar nu e criminal în serie.

— Exact ce ne trebuia. Ce anume făcea cînd cu raportul despre gloanţele trase?

— Exact ce-am scris. Chiar cînd treceam pe acolo, am văzut un tip care încerca să-l jefuiască sub ameninţarea armei. Am scos-o pe a mea şi i-am spus infractorului să se oprească, şi atunci el s-a lăsat în jos, şi eu am tras.

— Pe dracu'. Toată viaţa ta n-ai tras zece gloanţe şi n-ai nimerit niciodată ţinta la poligon. Ce dracu' s-a-ntîmplat?

Rivera privi spre celălalt capăt al mesei lungi, asigurîndu-se că tipii care stăteau acolo erau captivaţi de jocul care se desfăşura pe televizor.

— Fiecare foc a nimerit-o.

— Pe ea? Infractorul e o femeie?

— N-am spus aşa ceva.

Cavuto puse lingura jos.

— Colega? Să nu-mi spui că ai împuşcat-o pe roşcată. Eram convins că povestea asta s-a încheiat.

— Nu. Asta e o altă poveste, Nick, doar mă ştii. Nu trag decît dacă am toate motivele să o fac.

— Spune-mi ce s-a întîmplat. Ia-o de la început.

— Era ceva ca o pasăre-femeie. Neagră toată. Adică neagră-neagră, cum e catranul. Avea gheare şi arătau ca – nu ştiu, ca un spărgător de gheaţă din argint, lung de zece centimetri. Gloanţele mele au smuls bucăţi din ea – pene şi o zeamă neagră şi mizerie peste tot. A încasat nouă în piept, după care a zburat.

— A zburat?

Rivera sorbi din cafea, urmărind reacţiile celuilalt pe deasupra ceştii. Trecuseră prin cîteva lucruri extraordinare de cînd lucrau împreună, dar, dacă situaţia ar fi fost inversată, nici el nu ştia dacă ar fi putut să creadă povestea asta.

— Da, a zburat.

Cavuto dădu din cap.

— Bun, acum înțeleg de ce n-ai scris asta în raport.

— Da.

— Deci femeia asta pasăre, spuse Cavuto, de parcă chestiunea fusese deja tranșată, și el o crezuse pe de-a-ntregul, cum rămîne cu ea? Ea îl jefuia pe tipul de la magazinul de solduri?

— Îi făcea laba.

Cavuto dădu din cap, apucă lingura și își umplu gura cu tocană și orez, dînd încă din cap în timp ce mesteca. Arăta de parcă ar fi avut de gînd să spună ceva, după care mai luă o înghițitură, vrînd parcă să-și înăbușe vorbele. Păru atras de jocul de la televizor și își termină masa fără să mai spună ceva.

Rivera își mîncă supa și sandviciul în tăcere.

La plecare, Cavuto luă două scobitori din suportul de lîngă casa de marcat și îi dădu una lui Rivera, în timp ce pășeau în frumoasa zi sanfranciscană.

— Deci tu îl urmăreai pe Asher?

— Încercam să-l țin în vizor. Pentru orice eventualitate.

— Și ai tras de nouă ori în ea doar pentru că i-o luase tipului la labă? întrebă Cavuto în final.

— Așa cred, spuse Rivera.

— Vezi, Alphonse, tocmai de aia n-am eu o relație socială cu tine. Valorile tale sînt futute rău de tot.

— Nick, aia nu era femeie.

— Și totuși. Pentru un luat la labă? Să împingi lucrurile așa de departe? Știu și eu...

— N-am împins lucrurile pînă acolo. N-am omorît-o.

— Nouă, și toate în piept?

— Am văzut-o – aseară. Pe strada mea. Mă urmărea dintr-o gură de canal.

— Ți-a dat prin cap să-l întrebi pe Asher cum se face că o cunoștea pe zburătoarea femeie-pasăre antiglonț?

— L-am întrebat, dar nu pot să-ți spun ce mi-a răspuns. E prea aiurea.

Cavuto își ridică brusc mîinile.

— Isuse-Doamne, nu vrem ca lucrurile să fie aiurea, nu-i așa?

Lily

Ajunseseră la a doua ceașcă de cafea, și Charlie îi spusese deja lui Lily cum ratase cele două suflete, despre întîlnirea cu harpiile din canal, despre umbra desprinsă din munte în Sedona și despre cealaltă versiune a *Marii, grandioasei cărți a morții*, și de temerile lui despre ceva înspăimîntător legat de fetița lui, avînd ca simptome prezența celor doi cîini uriași și puterea ei de a omorî cu cuvîntul *pisi*. După cum vedea Charlie lucrurile, reacția lui Lily nu era cea la care s-ar fi așteptat.

— Ți-ai tras-o cu o diavoliță din Lumea Subterană și eu nu sînt destul de bună pentru tine?

— Nu e vorba de o competiție, Lily. Putem discuta despre chestia asta? Știu că n-ar fi trebuit să-ți spun. Mă îngrijorează și celelalte lucruri.

— Vreau amănunte, Asher.

— Lily, un domn nu oferă amănunte despre întîlnirile lui amoroase.

Lily își încrucișă brațele și luă o atitudine de neîncredere scîrbită, o poză grăitoare, și Charlie știa ce va urma.

— Rahat! Gloanțele polițistului ricoșează în ea, și tu vrei să-i aperi onoarea?

Charlie zîmbi trist.

— Știi, au existat cîteva clipe între noi cînd...

— O, Doamne, ești așa o curvă!

— Lily, nu se poate să fii jignită de mine – de răspunsul meu la generoasa – și dă-mi voie să mă exprim cît se poate de exact –, extraordinar de ispititoarea ta ofertă. Măiculiță!

— E din cauză că sînt prea plină de viață, nu-i așa? Nu sînt destul de sumbră pentru tine? Tu fiind domnul Moarte și celelalte.

— Lily, umbra din Sedona pentru *mine* venea. Cînd am plecat eu din oraș, a dispărut și ea. Hoașca din canal pentru *mine* a venit. Celălalt negustor al Morții mi-a spus că la ei lucrurile stau altfel. Niciodată nu li s-a întîmplat să moară cineva din cauza prezenței lor, așa cum mi s-a întîmplat mie.

— Mie mi-ai spus „Măiculiță"? Drept cine mă iei, o puștoaică de nouă ani? Sînt femeie...

— Cred că s-ar putea ca eu să fiu Luminatus, Lily.

Lily nu spuse nimic.

Își ridică sprîncenele, de parcă ar fi spus *„nu"*.

Charlie dădu din cap, de parcă ar fi spus *„da"*.

— Moartea cea Mare?

— Cu M mare, spuse Charlie.

— Păi, nu ești deloc pregătit pentru așa ceva, spuse Lily.

— Îți mulțumesc. Mă simt mai bine acum.

Minty Fresh

Faptul de a fi la șaizeci de metri sub nivelul mării îi provoca lui Minty o stare de anxietate, mai cu seamă dacă băuse sake și ascultase jazz toată noaptea, ceea ce și făcuse. Era în ultimul vagon al metroului dinspre Oakland, era singur și se simțea ca în propriul lui submarin, într-o croazieră pe sub golf, cu ecoul unui saxofon în ureche pe post de sonar și șase doze de sake plus cîteva rulouri de ton condimentat așternute în stomac precum niște bombe de adîncime.

Își petrecuse seara la Sato's de pe Embarcadero, restaurant japonez și club de jazz. Sushi și jazz, ciudați parteneri puși laolaltă de întîmplare și stres. Începutul a fost în Fillmore, care fusese un cartier japonez înainte de al Doilea Război Mondial. Cînd japonezii au fost duși cu vapoarele în lagăre de concentrare, și proprietățile lor vîndute, negrii veniți în oraș la șantierele care construiau vase

de război și distrugătoare s-au mutat în casele goale. Și jazzul i-a urmat îndeaproape.

Ani de zile Fillmore a fost centrul jazzului din San Francisco, și Bop City de pe Post Street, regele cluburilor de jazz. După război și întoarcerea japonezilor, în nopțile tîrzii puteai da peste copii japonezi adunați pe sub geamurile lui Bop City, ascultînd Billie Holiday, Oscar Peterson sau Charles Mingus, ascultînd cum se topește muzica orchestrelor în noaptea din San Francisco. Sato a fost unul dintre acei copii.

Și n-a fost doar o întîmplare oarecare – i-a explicat Sato lui Minty, într-o seară tîrziu, după ce programul muzical s-a terminat și sake-ul îl făcea vorbăreț –, era o regrupare filozofică: jazzul era o artă zen, corect? Spontaneitate controlată. Ca pictatul în cerneală *sumi-e*, ca haiku, ca trasul cu arcul, ca scrima kendo – jazzul nu era ceva ce-ți puteai planifica, era ceva ce făceai. Repetai, îți cîntai partiturile, îți învățai bucățile, apoi îți acordai toate cunoștințele și condiționările la momentul prezent.

— Și în jazz fiecare moment e o criză, îl cită Sato pe Wynton Marsalis, și-ți pui la bătaie toată îndemînarea ca să cooperezi cu criza aia.

Ca spadasinul, ca arcașul, ca poetul și pictorul – aici e locul perfect – fără viitor, fără trecut, doar clipa și ce faci din ea. Arta se întîmplă.

Și Minty, mînat de dorința de a scăpa de viața lui ca Moarte, luase metroul spre Oakland ca să găsească o clipă de uitare, fără regretele trecutului sau teama de viitor, doar cel mai pur *chiar acum*, așezat tihnit în sunetul saxofonului. Dar sake-ul, prea mult viitor ivit încețoșat înainte și prea multă apă deasupra capului îi provocaseră tristețea, clipa s-a topit, și Minty era neliniștit. Lucrurile mergeau prost. Nu reușise să recupereze ultimele două suflete – i se întîmpla pentru prima oară în carieră – și acum începea să vadă sau să audă efectele. Vocile din canale – mai tari și mai numeroase ca niciodată – agasîndu-l. Lucruri

care se mișcau în umbră, la periferia cîmpului său vizual, lucruri întunecate care se vînzoleau, se încăierau și dispăreau cînd te uitai drept la ele.

Ba chiar a vîndut trei discuri de pe raftul cu receptacule aceleiași persoane, un alt început în carieră. Nu și-a dat seama că era vorba de aceeași femeie imediat, dar cînd lucrurile s-au dat peste cap, fețele i s-au derulat în minte și atunci și-a dat seama. Era o călugăriță prima dată. O călugăriță budistă, îmbrăcată în robă auriu cu maro, cu părul foarte scurt, de parcă ar fi avut capul ras și părul începuse iar să-i crească. Ceea ce își amintea era că avea ochii de un albastru cristalin, ceva neobișnuit pentru o persoană cu părul așa de negru și pielea așa de oacheșă. Și în adîncul acelor ochi era un zîmbet care îi dădea sentimentul că sufletul își găsise locul cel mai potrivit, o casă bună la un nivel superior. A revăzut-o după șase luni și purta jeans și o geacă de piele, cu părul scăpat de sub control. A luat un CD din raftul „Unul de client", un Sarah McLachlan, exact cel pe care i l-ar fi ales el dacă l-ar fi întrebat, și abia dacă îi observă ochii de un albastru cristalin, alții decît cei în care văzuse acel zîmbet dinainte. Apoi, săptămîna trecută, a venit iar, cu părul pînă la umeri, cu o fustă lungă și cu o cămașă încinsă cu o curea arăbească – ca o evadată dintr-un bîlci renascentist, lucru firesc în Haight, dar nu ceva normal pentru Castro – și totuși nu a intrat la idei pînă cînd i-a plătit și s-a uitat pe deasupra ochelarilor de soare ca să-și numere banii din portmoneu. Și din nou ochii albaștri, electrici și nezîmbitori de data asta. Nu știa ce să facă. Nu avea nici o dovadă că era totuna cu călugărița și cu gagicuța în geacă de piele, dar știa că e ea. Și-a concentrat toate talentele ca să se descurce bine în situația creată și, în esență, a ratat.

— Deci vă place Mozart? o întrebă el.

— E pentru un prieten, a fost tot ce i-a spus ea.

El s-a gîndit, făcînd abstracție de simpla întrebare pe care i-a pus-o. Un receptacul de suflet trebuia să ajungă

la persoana cea mai potrivită, corect? Nu se spunea că trebuia să ajungă *direct* la ea. Asta se întîmplase în urmă cu o săptămînă şi de atunci vocile, zgomotele încăierării din umbră, starea generală de înfiorare şi furnicături fuseseră constante. Minty Fresh îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii lui de adult singur, dar niciodată nu mai simţise singurătatea atît de apăsător ca acum. De cel puţin douăspreze ori fusese tentat în ultimele săptămîni să-l invite pe vreunul dintre Negustorii Morţii sub pretextul de a-l informa în legătură cu eşecurile lui, dar în principal să discute cu cineva care avea idee ce însemna viaţa lui.

Îşi întinse picioarele lungi peste trei locuri din vagon, apoi îşi închise ochii şi îşi sprijini capul de geam, simţind trepidaţiile metroului transmiţîndu-i-se prin sticla rece în scalpul ras. O, nu, nu avea cum să meargă. Prea mult sake şi ceva înrudit cu zvîrcolitul în pat. Capul îi zvîcni înainte, îşi deschise ochii şi observă prin uşi că două vagoane dinaintea lui erau cufundate în întuneric. Se ridică în picioare şi văzu cum se stingeau luminile în următorul vagon – nu, nu asta s-a întîmplat. Bezna se întindea prin vagon ca un gaz plutitor, sorbind energia din lumini de cum ajungea în dreptul lor.

— La dracu', se adresă Minty vagonului gol.

Nici măcar nu se putea ridica în picioare, dar de ridicat, s-a ridicat, stînd puţin aplecat, cu capul lipit de tavan, urmărind cu privirea bezna plutitoare.

Uşa de la capătul vagonului se deschise şi intră cineva. O femeie. Mă rog, nu chiar o femeie. Ceva ce semăna cu umbra unei femei.

— Hei, iubiţel, spuse ea.

O voce joasă, ceţoasă.

Mai auzise vocea asta. Sau ceva ce semăna cu ea.

Bezna plutea în jurul neoanelor de la capătul vagonului, luminînd doar conturul femeii, o reflectare de albastru oţelit pe fondul unui negru pur. De cînd fusese

pentru prima oară cooptat ca Negustor al Morții, Minty nu-și amintea să-i fi fost vreodată frică, dar acum îi era.

— Nu sînt iubitul tău, spuse Minty, pe un ton egal și lin, ca al unui saxofon bas, fără să-și fi trădat măcar cu o notă frica.

O criză în fiecare clipă, își spuse el.

— Odată ce-ai gustat negrul, nu mai ai cale de întoarcere, spuse ea, făcînd un pas spre el, conturul ei albastru-întunecat fiind singurul lucru vizibil din orice direcție.

Știa că în spatele lui, la cîțiva pași, era o ușă închisă hidraulic și că de acolo se ajungea la un tunel, aflat la șaizeci de metri sub golf, prin care trecea o linie electrică mortală – dar, din anumite motive, locul acela părea chiar prietenos și de dorit.

— Am avut parte de negru, spuse Minty.

— Nu, iubi, n-ai avut. Ai avut tente de maro, cacao brună și poate cafeniu, dar îți promit că de negru n-ai avut niciodată parte. Pentru că, atunci cînd ai, niciodată nu te mai întorci.

O urmări în timp ce se apropia de el – venea plutind spre el –, și gheare lungi de argint se iviră din degete, jucîndu-se în lumina palidă a becurilor, picurînd ceva care s-a evaporat în clipa cînd a atins podeaua. Auzi un foșnet grăbit înconjurîndu-l, lucruri care se mișcau în întuneric pe jos și repede.

— OK, bine zis, spuse Minty.

20

Atacul tipului crocodil

Era o noapte îngrozitor de fierbinte în oraş, cînd toată lumea stătea cu fereastra deschisă. De pe acoperişul de vizavi spionul putea să vadă fetiţa bălăcindu-se fericită în cada plină cu spumă şi cei doi dulăi uriaşi lîngă cadă, lingînd şamponul de pe mîna ei, pe care îl strănutau sub formă de balonaşe, stîrnind veselia ei zgomotoasă.

— Sophie, să nu le dai căţeluşilor să mănînce săpun, da? se auzea vocea proprietarului de magazin dintr-o altă cameră.

— Bine, tati, nu le dau. Doar nu sînt copil, spuse ea punînd şi mai mult şampon cu aromă de căpşuni şi kiwi în palmă, pe care le-o întinse cîinilor să o lingă.

Un nor de bule parfumate erupea din fiare luîndu-şi zborul printre gratiile geamului, plutind în aerul înţepenit al străzii.

Dulăii erau problema, dar, dacă spionul îşi calcula perfect timpul, putea să aibă grijă de ei şi să ajungă la fetiţă fără nici un amestec din partea lor.

În trecut fusese asasin, gardă de corp, kickboxer şi, de curînd, instalator calificat pentru izolaţii cu fibră de sticlă – talente care îl puteau ajuta mult în actuala misiune. Avea faţă de crocodil – şaizeci şi opt de dinţi ascuţiţi şi ochi care străluceau ca nişte mărgele din sticlă neagră. Mîinile îi erau gheare de răpitoare, pe unghiile sale uriaşe şi negre se întindeau cruste de sînge închegat. Purta un smocking

negru de mătase, dar nu avea pantofi – degetele de la picioare îi erau unite cu o membrană ca la păsările de apă, cu gheare pentru a scoate prada din mîl.

Rulă covorul persan pînă la marginea acoperișului și așteptă; apoi, exact așa cum anticipase, auzi:

— Scumpo, duc gunoiul afară. Mă întorc imediat.

— Bine, tati.

Ciudat cît de neglijenți ne poate face iluzia siguranței, își spuse spionul. Nimeni n-ar lăsa copilul în baie nesupravegheat, în grija a doar doi cîini gărzi de corp, nu-i așa?

Așteptă și îl văzu pe proprietarul magazinului ieșind pe ușa de fier, cu doi saci de gunoi. Pe moment, păru dezorientat din cauza containerului, care, de obicei aflat chiar lîngă ușă, fusese mutat pe stradă la vreo douăzeci de pași de locul lui, dar ridică din umeri, deschise ușa larg cu piciorul și, în timp ce aceasta era închisă de sistemul pneumatic sîsîind încet, o porni grăbit spre container. Ăsta a fost momentul cînd spionul a făcut vînt covorului. Covorul s-a desfăcut în timpul căderii de-a lungul celor patru etaje. Desfăcut, îl izbi pe proprietarul magazinului cu o bubuitură asurzitoare și îl trînti la pămînt.

În baie dulăii își ciuliră urechile. Unul din ei scoase un urlet de avertisment.

Spionul își pusese deja o săgeată în arbaletă. Acum o slobozi – coarda de nailon tăie aerul cu un fîșîit și săgeata izbi covorul cu o bufnitură, străpungînd covorul, și probabil pulpa proprietarului magazinului, practic țintuindu-l acolo, probabil chiar la pămînt. Proprietarul magazinului țipă. Cei doi cîini țîșniră din baie.

Spionul puse o altă săgeată, o atașă capătului liber al corzii legate de prima săgeată, apoi o expedie printr-un alt model al covorului. Proprietarul magazinului continua să țipe, dar, țintuit sub covorul masiv, nu se putea mișca. În timp ce spionul își lua a treia săgeată, cîinii dădură buzna pe ușă în stradă.

A treia săgeată nu a mai fost atașată corzii, dar avea un vîrf mare și ascuțit din titaniu. Spionul ținti spre cilindrul pneumatic al ușii, îl lovi, și ușa se bloca, lăsîndu-i pe dulăi în stradă. Repetase mișcările de numărate ori în minte, și totul se desfășura conform planului. Ușile de la intrare ale magazinului și casei fuseseră închise ermetic înainte ca el să fi venit pe acoperiș – nu era o treabă deloc ușoară să te descurci fără să fii văzut.

A patra săgeată s-a înfipt în rama ferestrei de pe hol. Barele ferestrei de la baie erau prea apropiate, dar știa că proprietarul magazinului lăsase ușa apartamentului deschisă. Atașă un suport pentru mînă la coarda de nailon și coborî neauzit pînă la pervazul ferestrei. Desfăcu legătura, se strecură printre bare și sări în hol.

Se ținu pe lîngă pereții holului, pășind cu exagerată precauție ca nu cumva unghiile de la picioare să-i atingă covorul. Simțea mirosul de ceapă prăjită de la apartamentul vecin și auzea glasul copilului prin ușa de la capătul coridorului, pe care o văzu deschisă, chiar dacă numai o crăpătură.

— Tati, am terminat! Tati, vreau să ies!

Se opri în ușă și se uită în casă. Știa că fetița ar fi țipat dacă l-ar fi văzut – dinții colțoși, ghearele, ochii negri și reci. Avea el grijă ca țipetele să-i fie curmate pe dată, dar nimeni nu ar fi putut rămîne calm în fața hidoșeniei lui. Desigur, hidoșenia lui era redusă de faptul că avea doar vreo patruzeci de centimetri.

Deschise ușa, dar, de cum intră, ceva îl înșfăcă de la spate, dînd cu el de pămînt și, în ciuda antrenamentului și a tehnicilor lui secrete, țipă ca din gură de șarpe.

Cineva umpluse gaura cheii de la ușa din spate cu Super Glue, și Charlie își rupsese cheia încercînd să o deschidă. În dosul pulpei avea înfiptă o săgeată legată de o coardă, care îl durea ca dracu' – sîngele îi umpluse

pantoful. Nu știa ce se întîmplase, dar știa că nu e de bun augur că dulăii țopăiau în jurul lui schelălăind.

Izbi ușa cu ambii pumni.

— Ray, deschide nenorocita asta de ușă!

Ray deschise.

— Ce e?

Ambii dulăi îl răsturnară la podea cînd se năpustiră pe ușă. Charlie sări în picioare și o luă șchiopătînd pe scări după ei, însoțit de Ray.

— Charlie, sîngerezi.

— Știu.

— Stai că tîrîi după tine o sfoară. Stai s-o tai.

— Ray, trebuie să merg...

Înainte ca Charlie să-și termine vorbele, Ray scoase din buzunarul din spate un briceag, îl deschise și tăie firul de nailon.

— Îl aveam încă de cînd lucram în poliție. Îmi trebuia să tai centurile de siguranță.

Charles dădu din cap și o luă pe scări. Sophie era în bucătărie, înfășurată într-un prosop verde-mentă, cu părul ridicat în țepi întăriți de la șampon – semăna cu o versiune miniaturală a Statuii Libertății.

— Tati, unde ai fost? Am vrut să ies.

— N-ai pățit nimic, scumpo?

Îngenunche în fața ei și îi netezi prosopul.

— Am avut nevoie de ajutor la limpezit. E responsabilitatea ta, tati.

— Știu, puișor. Sînt un tată îngrozitor.

— E-n regulă... spuse Sophie. Salut, Ray.

Ray tocmai apăruse și el la capul scărilor, ținînd în mînă o săgeată însîngerată la capătul unei coarde.

— Charlie, asta ți-a străpuns piciorul.

Charlie se răsuci, privindu-și pulpa pentru prima dată, apoi se așeză pe jos, sigur că va leșina.

— Mi-o dai și mie? spuse Sophie ridicînd săgeata.

Ray luă un șervet de vase de pe masă și îl apăsă pe rana lui Charlie.

— Ține-l apăsat. Sun la 911.

— Nu e nevoie. Mă simt bine, spuse Charlie absolut sigur că va vomita.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Ray.

— Nu știu. Eram...

Cineva începu să urle ca ars de viu. Ochii lui Ray se deschiseră larg.

— Ajută-mă să mă ridic, spuse Charlie.

O luară la fugă prin apartament și ieșiră în hol – țipătul venea din casa scărilor.

— Poți? îl întrebă Ray.

— Mergi. Mergi. Vin și eu.

Charlie se sprijinea de umărul lui Ray și țopăia pe scări în urma lui.

Țipetele ascuțite care veneau din apartamentul doamnei Ling se reduseseră la rugăminți de ajutor în engleză, condimentate cu înjurături în mandarină.

— Nu! *Shiksa*! Ajutor! Înapoi! Ajutor!

Charlie și Ray o găsiră pe micuța doamnă chinezoaică înghesuită în aragaz de Alvin și Mahomed, agitînd un satîr spre ei ca să-i țină la distanță, în timp ce ei lansau salve de lătrături și mănunchiuri de balonașe pline de parfumul de căpșuni și kiwi.

— Ajutor! Shikșii încearcă să-mi fure cina, urla madam Ling.

Charlie văzu oala din care ieșeau două picioare de rață aburind pe aragaz.

— Doamna Ling, rața aia poartă cumva pantaloni?

Ea aruncă o privire iute, apoi dădu să-i lovească pe dulăi cu satîrul.

— Tot ce se poate, spuse ea.

— Jos, Alvin. Jos, Mahomed, le porunci Charlie, ordin complet ignorat de cei doi cîini. Ray, te duci tu s-o aduci pe Sophie?

Ex-polițistul, care se simțea stăpîn pe toate situațiile caracterizate de haos, spuse:

— Hă?

— N-or să se dea înapoi decît dacă le spune ea. Du-te și adu-o, da?

Charlie se întoarse spre doamna Ling.

— Sophie o să-i alunge, doamnă. Îmi pare rău.

Doamna Ling se gîndea la mîncarea ei. Încercă să împingă picioarele raței sub fiertură cu satîrul, dar nu reuși.

— E rețetă chinezească foarte veche. Nu spunem dracilor albi despre ce e vorba ca să nu-și bată joc de ea. Știi pui fiert în hîrtie? Rața asta – în pantaloni.

Dulăii mîrîiră.

— Sînt convins că e delicioasă, spuse Charlie sprijinindu-se de frigider ca să nu se prăbușească.

— Sîngerezi, domnu' Asher.

— Așa e, răspunse Charlie.

Veni și Ray, trăgînd după el o Sophie ambalată în prosop. O așeză pe un scaun.

— Bună, doamnă Ling, spuse Sophie, își scoase prosopul, se duse la cîini și îi apucă de zgardă. Băieți, voi nu v-ați clătit, spuse ea. Apoi, goală pușcă, cu părul încă plin de șampon, Sophie își scoase cîinii din apartamentul doamnei Ling.

— Ah, a tras cineva în tine, șefu', spuse Ray.

— Așa e, spuse Charlie.

— Ar trebui să te vadă un doctor.

— Așa e, aprobă Charlie.

Își dădu ochii peste cap și se prelinse pe lîngă frigiderul doamnei Ling.

Charlie își petrecu toată noaptea în camera de gardă a spitalului St. Francis Memorial așteptîndu-și tratamentul. Ray Macy a stat cu el tot timpul. Odată cu urletele și gemetele celorlalți pacienți de care avea parte, Charlie începuse să fie zgîndărit și de mirosul vomei care ajungea acum pînă la el. Cînd Charlie a început să se înverzească

la față, Ray a făcut apel la statutul lui de fost polițist, încercînd să cucerească bunăvoința sorei-șefe de la camera de gardă, pe care o cunoscuse în lunga sa viață.

— E grav rănit. Nu-i putem găsi un loc mai ferit? E un băiat de ispravă, Betsy.

Sora Betsy rînji (expresia pe care o folosea în loc să le spună oamenilor să se care) și cercetă salonul pentru a se asigura că nimeni nu era atent la ei.

— Poți să-l aduci la fereastră?

— Sigur, spuse Ray.

Îl ajută pe Charlie să se ridice de pe scaun și îl duse pînă la ferestruica antiglonț.

— El e Charlie Asher, spuse Ray. Prietenul meu.

Charlie se uită la Ray.

— Adică șeful meu, adăugă Ray imediat.

— Domnule Asher, ai de gînd să mori?

— Sper că nu, spuse Charlie. Dar poate că ar trebui să întrebați pe cineva cu mai multă experiență medicală decît mine.

Sora Betsy zîmbi.

— S-a tras în el, spuse Ray, preluînd rolul avocatului.

— N-am văzut cine a făcut-o, spuse Charlie. E un mister.

Sora Betsy se sprijini de fereastră.

— Asemenea răni trebuie raportate autorităților. Ești sigur că nu vrei să te coasă un chirurg?

— Nu cred că asigurarea mea acoperă și cheltuielile astea, spuse Charlie.

— În plus, nu e vorba de o rană de glonț, adăugă Ray. E o săgeată.

Sora Betsy dădu din cap.

— Să văd.

Charlie începu să-și suflece pantalonul și își ridică piciorul pe masă. Sora Betsy se întinse prin ferestruică și îi împinse piciorul de acolo.

— Pentru numele lui Dumnezeu, să nu vadă ceilalți că te examinez.

— O, scuze.
— Sîngerează?
— Nu, nu cred.
— Doare?
— Ca dracu'.
— Mare sau mică?
— XXL, spuse Charlie.
— Ești alergic la analgezice?
— Nu.
— Antibiotice?
— Nu.

Sora Betsy își vîrî mîna în buzunarul uniformei și scoase un pumn de pilule, luă două rotunde și una lunguiață și le strecură prin ferestruică.

— Prin puterea cu care am fost investită de Sfîntul Francisc de Assisi, te declar acum fără dureri. Cele rotunde sînt Percocet, iar cea ovală, Cipro. Ți le trec în fișă. Se uită la Ray. Completează-i tu formularul, că în cîteva minute n-o să mai știe de el.

— Îți mulțumesc, Betsy.

— Dacă îți intră vreo geantă Prada sau Gucci la magazin, a mea e.

— Nici o problemă, spuse Ray. E magazinul lui Charlie.

— Pe bune?

Charlie confirmă cu o mișcare a capului.

— Atunci e gratis, spuse Betsy. Și mai dădu drumul unei pastile rotunde pe geam. Asta-i pentru tine, Ray.

— Dar nu am nimic.

— În caz că... Orice se poate întîmpla.

Și le rînji în loc să le spună să se care de acolo.

După o oră se încheie și completatul actelor, și Charlie fu așezat într-un scaun din fibră de sticlă, într-o poziție ce părea posibilă doar dacă oasele i-ar fi fost din aluat.

— Aici a fost omorîtă Rachel, spuse Charlie.

— Da, știu, spuse Ray. Îmi pare rău.

— Încă mi-e dor de ea.

— Da, știu, spuse Ray. Ce-ți mai face piciorul?

— Dar mi-au dat-o pe Sophie, spuse Charlie, fără să răspundă la întrebare. Și asta a fost partea cea mai bună.

— Da, știu, spuse Ray. Cum te simți acum?

— Mă îngrijorează faptul că trebuie să crească fără mamă și nu va fi prea sensibilă.

— Te-ai descurcat extraordinar cu ea. Te-am întrebat cum te simți.

— Cum ar fi că poate omorî oameni doar uitîndu-se la ei. Așa ceva nu-i poate face bine unei fetițe. E vina mea, doar vina mea.

— Charlie, te doare piciorul?

Ray se hotărîse să nu-i dea calmantele pe care le avea de la sora Betsy și acum regreta.

— Și chestia cu dulăii ăia – ce copil mai are de-a face cu așa ceva? Așa ceva nu poate fi sănătos.

— Charlie, cum te simți?

— Mi-e puțin somn, spuse Charlie.

— Ai pierdut mult sînge.

— Totuși sînt relaxat. Știi, pierderea de sînge te liniștește. Crezi că de asta se puneau lipitori în Evul Mediu? Le puteau folosi în loc de tranchilizante. *Da, Bob, vin imediat la întîlnire, dar mai întîi să-mi pun o lipitoare pentru că mă simt stresată.* Zău că-mi place.

— Grozav, Charlie. Poate vrei niște apă?

— Ești un băiat de treabă, Ray. Ți-am spus asta vreodată? Chiar dacă le faci de petrecanie filipinezelor disperate în timpul vacanțelor.

— Ce?

Sora Betsy apăru la fereastră.

— Asher! strigă ea.

Ray îi adresă o privire rugătoare prin fereastră – după cîteva clipe, sora își făcu apariția pe ușă, împingînd un scaun cu rotile.

— Ce mai face amorțitul? întrebă ea.

— O, Doamne, e incredibil de enervant, spuse Ray.

— Nu ți-ai luat medicamentele, nu-i așa?

— Nu-mi plac medicamentele.

— Cine e sora aici, Ray? Sîntem într-un centru medical și toată lumea trebuie să se conformeze, nu numai pacienții. N-ai văzut *Regele Leu*?

— Asta nu-i în *Regele Leu*.

— Pe bune? Am cîntat tot timpul greșit cîntecul ăsta? Uau, pînă la urmă nu cred că-mi place filmul ăsta de nici o culoare. Ajută-mă să-l pun pe amorțit în cărucior. Pînă la prînz îl ducem acasă.

— Dar am ajuns aici după cină, spuse Ray.

— Vezi cum te porți cînd nu-ți iei medicamentele?

Charlie era în cîrje și ghips cînd a ajuns acasă de la spital. Calmantele își consumaseră efectul pînă la punctul în care Charlie nu mai era deloc amorțit. Capul îi pulsa de parcă doi extratereștri micuți se pregăteau să-i țîșnească din tîmple. Doamna Korjev ieși din apartamentul lui și îl încolți la mijlocul coridorului.

— Charlie Asher, frec pe tine în legătură cu ceva. Noaptea trecută văd pe micuța mea Sophie alergînd prin dreptul apartamentului meu goală și plină de săpun ca un urs, cu doi cîini negri uriași după ea, cîntînd „nu în cur"? În bătrîna mea țară avem o vorbă pentru una ca asta, Charlie Asher. Și cuvîntul este *dezgustător*. Mai am numărul de la protecția copilului încă de cînd băieții mei încă băieți.

— Plină de săpun ca un urs?

— Nu schimba subiect. E dezgustător.

— Așa e. Îmi pare rău. Nu se va mai întîmpla a doua oară. S-a tras în mine și nu mai gîndeam limpede.

— Ești împușcat?

— În picior. E doar o rană deschisă. Toată viața lui așteptase Charlie să spună aceste cuvinte și se simți cît

se poate de bărbat în acel moment. Nu știu cine a făcut-o. E un mister. Au mai aruncat și un covor peste mine.

Covorul îi mai diminuă întrucîtva machismul. Drept pentru care își jură să nu mai pomenească niciodată ceva despre covor.

— Hai, intră. Ia micul dejun. Sophie nu vrea să mănînce pîinea prăjită de la Vladlena. Spune că e crudă și are microbi.

— Așa te vreau, fata mea, spuse Charlie.

Abia o luă Charlie din loc să-și salveze fata de germenii patogeni ai pîinii neprăjite, cînd Mahomed îi înșfăcă vîrful uneia din cîrje tîrîindu-l pe țopăitorul Charlie spre dormitor.

— Bună, tati, spuse Sophie cînd tatăl ei își făcu apariția țopăind. N-ai voie să sari prin casă, adăugă ea.

Mahomed își înfipse capul în fundul nefericitului Mascul Beta împingîndu-l spre agenda personală. Sub data de azi erau trecute două nume, ceea ce nu era ceva neobișnuit. Neobișnuit era faptul că se repetau numele apărute anterior: Esther Johnson și Irena Posokovanovich – cele două suflete pe care le ratase.

Se așează pe pat și își masă tîmplele, încercînd să-și vîre extratereștrii durerii înapoi în cap. De unde să începi? Vor tot reveni aceste două nume pînă cînd va reuși să recupereze sufletele? Nu același lucru se întîmplase și cu păpușica bună de futut. Și atunci care era diferența? Era clar că treaba începea să se împută – acum se apucaseră să tragă în el.

Charlie ridică receptorul și formă numărul lui Ray Macy.

Patru zile i-au trebuit lui Ray să se întoarcă la Charlie cu raportul. Obținuse informațiile în trei zile, dar voise să se asigure că toate calmantele își pierduseră efectul și Charlie nu o va mai lua razna – să nu-i mai dea zor toată noaptea că el e moartea cea mare, „cu M mare". Ray se

mai simțea puțin vinovat pentru că îi ascunsese lui Charlie că încălcase cîteva dintre regulile magazinului.

S-au întîlnit în camera din spate într-o miercuri dimineața, înainte de ora deschiderii. Charlie făcuse cafeaua și se așezase la birou ca să-și poată sprijini piciorul. Ray se așeză pe cîteva cutii de cărți.

— OK, dă-i drumul, spuse Charlie.

— Bun, în primul rînd, am mai găsit trei săgeți de arbaletă. Două aveau vîrfuri de oțel, ca aia care ți-a intrat în picior și una vîrf din titaniu. Aia s-a înfipt în mecanismul pneumatic care închide ușa.

— Nu-mi pasă, Ray. Dar cele două femei?

— Charlie, cineva a tras în tine cu o armă mortală. Chiar nu-ți pasă?

— Așa e. Nu-mi pasă. E un mister. Știi ce-mi place mie la misterele astea? Că sînt misterioase.

Ray purta o șapcă a echipei Giants și o pusese cu cozorocul la ceafă într-un gest de emfază. Dacă ar fi purtat ochelari i-ar fi dat jos, dar cum nu îi avea, se chiorî și el cum putu.

— Îmi pare rău, Charlie, dar cineva a vrut să te scoată pe tine și cîinii din casă. Ți-au aruncat covorul în cap de pe acoperiș, apoi, cînd tu erai țintuit locului și cîinii s-au năpustit afară, au tras în sistemul de închidere al ușii ca să se înțepenească. Au sabotat încuietoarea ușii din spate, și ușa din față au închis-o ermetic, probabil chiar înainte de a fi aruncat covorul, apoi au întins o coardă pînă la fereastra din hol s-au strecurat printre bare și – ei, după aia totul devine confuz.

Charlie oftă.

— N-ai de gînd să-mi spui despre cele două femei pînă nu termini toată povestea asta, așa-i?

— Au fost organizați cît se poate de bine. Nu a fost un atac la întîmplare.

— Fereastra de la etaj e prevăzută cu bare, Ray. Nimeni nu se poate strecura înăuntru. Nimeni n-a intrat.

— Păi, aici o iau lucrurile razna nițel. Vezi tu, nu cred că intrusul a fost un om.

— Nu crezi? De acum Charlie păru să devină atent.

— Ca să poată intra printre barele alea, intrusul trebuia să aibă mai puțin de un metru înălțime și mai puțin de, să zicem, cincisprezece kile. Mă gîndesc la o maimuță.

Charlie puse ceașca jos atît de apăsat încît un gheiser țîșni din ea, împrăștiindu-se pe cîteva din hîrtiile de pe birou.

— Crezi că am fost împușcat de o maimuță cît se poate de bine organizată?

— Ei, n-o fi chiar așa...

— Atunci cine a coborît pe coardă și a intrat în casă, ca să facă ce? Să fure fructe?

— Ar fi trebuit să auzi ce tîmpenii ai spus noaptea trecută la spital, și eu n-am făcut mișto de tine.

— Eram sedat, Ray.

— Bun, atunci nu există altă explicație.

La nivelul de imaginație Beta al lui Ray, explicația cu maimuța i se părea cît se poate de rezonabilă – cu excepția lipsei de motivație. *Dar știi cum sînt maimuțele, te împroașcă cu rahat fără nici un motiv, doar așa, de-ale dracului, cine poate spune...*

— Explicația e că e vorba pur și simplu de un mister, spuse Charlie. Apreciez eforturile tale de a-l aduce pe... pe ticălosul ăsta îmblănit în fața tribunalului, Ray, dar vreau să știu ce-ai aflat despre cele două femei.

Ray clătină din cap învins. Ar fi trebuit să-și țină gura pînă și-ar fi dat seama cine ar fi vrut să infiltreze o maimuță în casa lui Charlie.

— Doar știi că maimuțele pot fi dresate. Ai bijuterii de preț în apartament?

— Doar știi, spuse Charlie scărpinîndu-și bărbia cu ochii în tavan, de parcă ar fi făcut un efort să-și amintească. Toată ziua a stat parcată o mașină mică pe Vallejo, vizavi de magazin. Și, cînd m-am uitat a doua zi, am văzut un morman de coji de banane, probabil consumate de cineva care ținea locul sub observație. Cineva care mînca banane.

— Ce fel de mașină era? întrebă Ray cu carnețelul pregătit.

— Nu sînt sigur, dar era roșie și categoric un model care poate fi condus de maimuțe.

Ray își ridică ochii din notițe.

— Pe bune?

Charlie făcu o pauză, părînd că meditează profund la răspunsul lui.

— Da, confirmă el cît se poate de sincer. Da, model pentru maimuțe.

Ray închise carnețelul.

— Nu trebuie să vorbești așa, Charlie. Încercam doar să te ajut.

— Sau poate era ceva mai mare, făcu Charlie, părînd că și-a amintit. Ceva de genul unei mașini de teren pentru maimuțe – din aia în care poți transporta un – nu știu ce să spun – un butoi cu maimuțe.

Ray se ghemui și începu să citească din carnețel.

— M-am dus la casa lui Johnson. Nu mai locuiește nimeni acolo, dar casa n-a fost scoasă la vînzare. N-am văzut-o pe nepoata de care mi-ai vorbit. Ciudat e că vecinii o știau bolnavă, dar nimeni n-a auzit ca ea să fi murit. De fapt, un tip a spus că i s-a părut că a văzut-o urcîndu-se săptămîna trecută într-un camion cu doi de la mutări.

— Săptămîna trecută? Nepoată-sa mi-a spus că a murit acum două săptămîni.

— Nu e nici o nepoată.

— Cum?

— Esther Johnson nu are nici o nepoată. A fost singurul copil. N-a mai avut frați sau surori și nici vreo nepoată de la ramura familiei decedatului ei soț.

— Deci trăiește?

— Așa se pare. Ray îi dădu o fotografie lui Charlie. E cea mai recentă poză de la permisul auto. Asta schimbă datele problemei. De acum căutăm o persoană dispărută, pe cineva care lasă urme. Dar cealaltă – Irena – e și mai tare.

Îi dădu lui Charlie o altă poză.

— Nici ea n-a murit?

— Acum trei săptămîni a apărut un necrolog în ziar, dar aici e cheia problemei – toate chitanțele ei sînt încă plătite prin cecuri personale. Cecuri pe care le semnează *ea*.

Ray se lăsă cu spatele pe scaun, zîmbitor, savurînd dulceața îndreptățitei lui indignări în cazul teoriei maimuței și o oarecare ușurare pentru vina de a nu-i fi spus nimic lui Charlie despre tranzacțiile sale speciale.

— Ei? făcu în cele din urmă Charlie.

— E acasă la sora ei, în Sunset. Uite aici adresa.

Ray rupse o pagină din carnețelul lui și i-o întinse lui Charlie.

21

Bunul-simț firesc

Charlie era rupt – tare ar mai fi vrut să-și ia bastonul-sabie, dar nu îl putea duce atîta timp cît avea cîrjele. Se gîndise chiar să-l lege de una din cîrje, dar își spuse că s-ar fi putut să bată la ochi.

— Vrei să vin cu tine? îl întrebă Ray. Crezi că ești în stare să conduci cu piciorul în halul ăsta?

— E-n ordine, spuse Charlie. E nevoie să aibă cineva grijă de magazin.

— Charlie, înainte să pleci, pot să te întreb ceva?

— Sigur.

Nu mă întreba, nu mă întreba, nu mă întreba, își spuse Charlie.

— De ce ai avut nevoie să le găsesc pe femeile astea două?

Javră cu gît de robot ce ești, a trebuit să întrebi.

— Ți-am mai spus, chestiuni legate de vînzări.

Charlie ridică din umeri. *Mare scofală, las-o baltă, nu-i nimic de văzut.*

— Da, știu, mi-ai mai spus, și ce mi-ai spus are noimă, dar am descoperit o grămadă de lucruri despre astea două în timp ce le căutam – nimeni din familiile lor n-a murit de curînd.

— Ciudat, spuse Charlie, apucîndu-și cheile, bastonul, agenda și cîrjele lîngă ușa din spate. Ambele moșteniri nu erau de la rude. De la vechi prieteni.

Nu e de mirare că nu te plac femeile, nu știi cînd să te oprești.

— Aha, făcu Ray fără să pară convins. Știi, cînd oamenii o iau la sănătoasa, cînd merg pînă într-acolo încît să-și însceneze moartea ca să scape, de obicei încearcă să scape de ceva. Nu cumva ești chiar tu acel ceva, Charlie?

— Ray, tu auzi ce spui? Sau te-ai întors iar la povestea cu criminalul în serie? Am crezut că te-a lămurit Rivera.

— Deci asta e pentru Rivera?

— Să zicem că-l interesează, spuse Charlie.

— De ce nu mi-ai spus asta de la bun început?

Charlie oftă.

— Ray, n-ar trebui să discut despre chestiunile astea, doar știi. Al Patrulea Amendament. Am venit la tine pentru că ești bun și ai legături. Mă bizui pe tine și am încredere în tine. Cred că știi că te poți baza pe mine și poți să ai încredere în mine. Corect? În toți anii ăștia nu ți-am pus niciodată în primejdie pensia de handicapat dînd dovadă de neglijență în aranjamentele pe care le-am făcut. Nu-i așa?

Oricît de subtilă ar fi fost, tot amenințare rămînea, și lui Charlie i-a părut rău că a trebuit să recurgă la așa ceva, dar nu-i putea permite lui Ray să îl bată la cap pe subiectul ăsta, mai cu seamă de cînd fusese și el implicat în cercetarea teritoriului necunoscut – nici măcar nu avea habar în ce porcărie era vîrît.

— Deci doamna Johnson nu-și va afla moartea dacă ți-o găsesc?

— Nici măcar nu mă ating de doamna Johnson sau de doamna Pojo... doamna Pokojo... și nici de cealaltă doamnă. Îți dau cuvîntul meu.

Charlie își ridică o mînă, ca și cum ar fi jurat pe Biblie și trînti una din cîrje.

— De ce nu-ți iei bastonul? îl întrebă Ray.

— Așa e, spuse Charlie. Sprijini cîrjele de ușă și încercă să se lase cu toată greutatea pe piciorul bolnav și baston. Doctorii îi spuseseră într-adevăr că era rănit doar mușchiul, deci nu era afectat tendonul, doar carnea, dar durea

ca dracu' doar dacă atingeai locul. Se putea descurca și cu bastonul, hotărî el

— Ar trebui să mă întorc ca să preiau magazinul înainte de cinci.

Și ieși sărind într-un picior.

Lui Ray nu-i plăcea să fie mințit. Avusese destul parte de așa ceva de la disperatele din Filipine și devenise sensibil la încercările celorlalți de a-l prosti. Pe cine credea Charlie Asher că prostea? Imediat ce va termina să facă ordine în magazin, îl va suna pe Rivera și îi va cere o întîlnire.

Intră în magazin, scutură puțin praful, apoi se duse la raftul „special" al lui Charlie, acolo unde își ținea obiectele ciudate de care făcea atîta caz. Trebuia să vinzi numai unul fiecărui client, dar Ray vînduse cinci aceleiași femei în ultimele două săptămîni. Știa că ar fi trebuit să-i spună ceva și lui Charlie, dar, la urma urmelor, de ce? Se părea că Charlie nu era deloc deschis față de el.

Pe lîngă asta, femeia care a cumpărat marfa era drăguță și îi zîmbise lui Ray. Avea păr frumos, o față nostimă, și ochi de un albastru-deschis care te electrizau. În plus, era ceva în vocea ei – părea așa de, cum? Pașnică, poate. De parcă știa că totul va fi în ordine și nimeni nu trebuia să-și facă griji. Poate că pur și simplu își imagina. Și nu avea nici un măr al lui Adam, ceea ce în ultima vreme devenise un mare plus în agenda lui Ray. Încercase să-i afle numele, ba chiar să-și arunce un ochi în portmoneul ei, dar a plătit cu bani gheață și fusese la fel de grijulie ca un jucător de poker să-și ascundă cardurile. Dacă șofa, parcase mult prea departe ca să-i ofere șansa de a o vedea din magazin urcîndu-se în mașină, așa că nu avea cum să-i descopere numărul de înmatriculare.

Era hotărît s-o întrebe cum o cheamă dacă venea azi. Și ar fi trebuit să vină. Apărea doar cînd îl găsea singur în

magazin. O văzuse uitîndu-se prin geam cînd lucra împreună cu Lily, dar de intrat în magazin, a făcut-o mai tîrziu, după plecarea lui Lily. Spera din tot sufletul să o vadă venind.

Încercă să se calmeze ca să-i telefoneze lui Rivera. Nu voia să pice de prost în fața unuia care mai era încă în poliție. Telefonă de pe propriul mobil, ca Rivera să vadă că era vorba de el.

Lui Charlie nu-i plăcea că trebuia să o lase singură pe Sophie atîta timp, dat fiind și ce se întîmplase cu doar cîteva zile în urmă, dar, pe de altă parte, amenințarea crescuse din cauza celor două suflete pe care le ratase. Cu cît reușea să rezolve problema mai repede, cu atît mai mult se diminua pericolul care plana asupra ei. În plus, cîinii erau cea mai bună apărare a ei, și o instruise în mod special pe doamna Ling ca Sophie și cîinii să nu fie despărțiți nici măcar o clipă, sub nici un motiv.

Intră din Presido Boulevard prin Golden Gate Park în Sunset, amintindu-și că trebuia să o ia pe Sophie la Japanese Tea Garden, ca să dea de mîncare cocorilor, mai cu seamă că, din cîte se părea, efectul ei mortal asupra animalelor slăbise.

Cartierul Sunset se află chiar la sud de Gloden Gate Park, mărginit de American Highway și Ocean Beach la vest și de Twin Peaks și de University of San Francisco la est. Fusese cîndva o suburbie, pînă cînd orașul s-a extins cuprinzînd-o în pîntecele lui, și multe dintre casele de acolo erau modeste, cu un singur etaj, construite la grămadă în anii '40 și '50. Erau ca un mozaic din cutii mici aruncate ca boabele de piper prin cartierele întregii țări din perioada care a urmat războiului, dar în San Francisco, unde s-a clădit atît de mult după cutremurul și incendiul din '06, apoi iar în perioada de prosperitate de la sfîrșitul secolului XX, păreau anacronisme de la ambele capete ale timpului. Charlie avea impresia că traversa era Eisenhower, cel puțin pînă ce trecu pe lîngă o mamă cu capul ras și un

tatuaj tribal pe scalp, care împingea doi gemeni într-un cărucior dublu.

Sora Irenei Posokovanovich locuia într-o casă cu un singur etaj, cu o verandă mică acoperită cu iasomie crescută pe spaliere, pe ambele părți, ițindu-se în toate părțile ca părul după o partidă de sex matinală. Restul micii curți era îngrijită cu meticulozitate, de la tufele de ilice de lîngă bordură pînă la roșiile năprasnice care mărgineau aleea de beton care ducea la casă.

Charlie parcă în apropiere și se duse spre casă. În drum aproape că a fost dărîmat de doi joggeri, apoi de o tînără mamă care împingea un cărucior. Nu l-au putut vedea – le era în drum. Și acum cum să faci ca să intri? Și la urma urmei ce? Dacă el era Luminatus, probabil că simpla lui prezență va rezolva totul.

Se duse în spatele casei și văzu o mașină în garaj, dar storurile erau trase la toate geamurile. În cele din urmă, se hotărî să atace frontal și sună la ușă.

După cîteva clipe deschise o femeie scundă, la vreo șaptezeci de ani, într-un capot roz strîns cu un șnur.

— Da? spuse ea privindu-l cu oarecare suspiciune cînd îi zări ghipsul. Cu o mișcare grăbită, puse zăvorul la ușă. Cu ce vă pot fi de folos?

Era femeia din fotografie.

— Da, doamnă. O caut pe Irena Posokovanovich.

— Păi, nu e aici, spuse Irena Posokovanovich. Ați greșit adresa.

Și începu să închidă ușa.

— N-a apărut un necrolog în ziar acum două săptămîni? spuse Charlie.

Pînă acum, copleșitoarea lui prezență sub formă de Luminatus nu părea să fi avut vreun efect asupra ei.

— Ba cred că da, spuse femeia întrezărind o explicație. Deschise puțin ușa. A fost așa o tragedie. Am iubit-o cu toții pe Irena așa de mult. A fost cea mai bună, cea mai

generoasă, cea mai afectuoasă, atractivă – știi tu, pentru vîrsta ei – citită...

Și evident că nu știa că ține de bun-simț ca atunci cînd publici un necrolog, să și mori! Charlie îi întinse poza mărită de pe permisul auto. Se gîndi să adauge și un *aha*!, dar își spuse că asta s-ar fi putut să depășească măsura.

Irena Posokovanovich trînti ușa.

— Nu știu cine ești, dar ai greșit adresa, îi spuse ea prin ușă.

— Știi tu cine sînt, spuse Charlie. Deși s-ar fi putut să nu fi avut habar cine era. Și știu cine ești, ar fi trebuit să fi murit acum trei săptămîni.

— Te înșeli. Și acum pleacă pînă nu chem poliția și le spun că am un violator la ușă.

Charlie chicoti, apoi îi dădu înainte.

— Nu sînt violator, doamnă Poso... Posokev... sînt Moartea, Irena. Asta sînt. Și tu ți-ai depășit termenul. Trebuie să mori, dacă se poate în minutul ăsta. N-ai de ce să te temi. E ca și cum te-ai duce la culcare, doar, ă...

— Nu sînt pregătită, scînci Irena. Dacă aș fi fost gata, nu aș fi plecat de acasă. Nu sînt pregătită.

— Îmi pare rău, doamnă, dar trebuie să insist.

— Sînt sigură că ai greșit. Poate e vorba de o altă doamnă Posokovanovich.

— Nu, uite aici, chiar aici în calendar, cu adresa ta. Tu ești. Charlie îi arăta prin ferestruica ușii agenda lui deschisă la pagina cu numele ei.

— Și spui că ăsta e programul Morții?

— Exact, doamnă. Uită-te la dată. Și uite și a doua notiță.

— Și tu ești Moartea?

— Așa e.

— Dar e o prostie.

— Nu sînt prost, doamnă Posokovanovich. Eu sînt Moartea.

— N-ar trebui să ai o coasă și o mantie lungă și neagră?

— Nu, nu mai avem așa ceva. Crede-mă pe cuvînt, eu sînt Moartea.

Încercă să dea cuvintelor un aer terifiant.

— În toate pozele Moartea e înaltă.

Femeia se ridicase pe vîrful picioarelor. Putea ghici acest amănunt după felul în care se legăna prin fața ferestruicii, încercînd să-l vadă mai bine.

— Și tu nu pari destul de înalt.

— Nu e nici o condiție cu privire la înălțime.

— Atunci pot să-ți văd cartea de vizită?

— Sigur.

Charlie luă o carte și o puse în dreptul gemulețului.

— Pe asta scrie furnizor de toalete de ocazie și accesorii.

— Așa e. Exact! Știa că ar fi trebuit să-și mai tipărească un al doilea set de cărți de vizită. Și de unde crezi că fac rost de lucrurile alea? De la morți. Vezi?

— Domnule Asher, mă văd nevoită să te rog să pleci.

— Nu, doamnă, mă văd nevoit să insist să mori chiar în clipa asta. Ți-ai depășit termenul.

— Ia pleacă de aici! Ești un șarlatan și cred că ai nevoie de ajutorul unui psihiatru.

— Moartea! Ți-ai găsit de lucru cu Moartea! Cu M mare, ticăloaso!

Biata femeie nu merita așa ceva, și Charlie se simți prost chiar în clipa în care îi scăpă cuvîntul.

— Scuze, mormăi el la ușă.

— Chem poliția.

— Hai, doamnă – ăă – Irena. Că doar știi ce îți vor spune, că ai murit! Că doar a apărut anunțul în *Chronicle*. Și ăia nu publică niciodată așa ceva dacă nu e adevărat.

— Te rog, pleacă. M-am antrenat vreme îndelungată ca să pot trăi mai mult. Nu e cinstit.

— Ce?

— Pleacă.

—Partea asta am auzit-o, mă referam la cea cu antrenatul.

— Nu e treaba ta. Du-te și ia pe altcineva.

Charlie nu avea habar ce-ar fi făcut dacă l-ar fi lăsat să intre. Poate că ar fi trebuit să o atingă, ca aptitudinile lui de Moarte să se declanșeze. Își aminti că, pe cînd era copil, văzuse *Zona crepusculară*, unde Robert Redford juca rolul Morții și în care bătrîna doamnă nu voia să-i dea drumul înăuntru, așa că el s-a prefăcut rănit, și cînd ea a venit să-l ajute... *ALA-KAZAM*! Ea și-a dat duhul și el a condus-o în liniște spre Gaura din Perete, unde ea l-a ajutat să facă filme independente. Poate că asta va da rezultate. Mai avea încă ghipsul și bastonul care să-l ajute.

Se uită de-a lungul străzii pentru a se asigura că nu îl vedea nimeni, apoi se întinse pe jos, jumătate pe mica verandă, jumătate pe treptele de beton. Își trînti bastonul de ușă, asigurîndu-se că va cădea cu zgomot pe beton, apoi lansă un vaiet pe care îl credea cît se poate de convingător.

— Ahhhhhhh, mi-am rupt piciorul.

Auzi zgomotul pașilor dinăuntru și văzu părul cărunt prin mica fereastră, clătinîndu-se să vadă ce se întîmplase afară.

— Ah, cum mă mai doare, se văicări Charlie. Ajutor!

Alți pași, umbra din dreptul ferestrei se despică în două și văzu un ochi. Se strîmbă sub presiunea falsei dureri.

— Te simți bine? îl întrebă doamna Posokovanovich.

— Am nevoie de ajutor. Am fost lovit la picior dinainte, dar am alunecat pe scările dumneavoastră. Cred că mi-am rupt ceva. Văd sînge și o bucată de os care împinge în piele.

Își ținea piciorul mai jos, ca să nu i-l poată vedea.

— Doamne, spuse ea. Lasă-mă un minut.

— Ajutor! Te rog! Ce durere! Atîta durere!

Charlie tuși cum fac cowboy-ii cînd își dau sufletul în țărînă și ecranul se întunecă.

Auzi cum zăvorul era dat la o parte și ușa se deschise.

— Dar chiar te-ai rănit rău, spuse ea.

— Te rog, spuse Charlie cu mîna întinsă spre ea. Ajută-mă.

Femeia deschise grilajul cu sîrmă. Charlie abia se abținu să nu zîmbească.

— Ah, îți mulțumesc, șopti el.

Femeia deschise și a doua ușă și îi împroșcă fața cu un jet dintr-un spray lacrimogen.

— Am văzut și eu *Zona crepusculară*, nenorocitule!

Ușa se închise cu zgomot. Urmă zăvorul trîntit la repezeală.

Charlie avea impresia că fața îi fusese lipită de o plită încinsă.

Cînd vederea îi reveni suficient cît să meargă, în timp ce țopăia spre furgonetă, auzi un glas de femeie.

— Eu ți-aș fi dat drumul înăuntru, iubi.

După care din canal izbucni un cor de rîsete fantomatice de fetișcane. Se sprijini cu spatele de mașină, gata să scoată sabia din baston, dar atunci auzi ceea ce părea a fi lătratul unui cățel din canal.

— De unde a venit? întrebă una dintre harpii.

— M-a mușcat! Jegule!

— Ia-l !

— Urăsc cîinii. Cînd vom prelua conducerea, s-a terminat cu cîinii.

Lătratul dispăru, însoțit de vocile hoaștelor. Charlie oftă din rărunchi și încercă să-și alunge clipind durerea din ochi. Trebuia să se adune, dar atunci o va termina pe bătrîna doamnă, cu sau fără spray lacrimogen.

Îi trebui aproape o oră să se poziționeze din nou, dar, cînd reuși, puse jos cărămida, își deschise mobilul și formă numărul pe care îl obținuse de la informații.

Îi răspunse o femeie.

— Alo.

— Compania de gaz, doamnă, spuse Charlie imitînd pe cît putea o voce de om de la gaze. Aparatele indică o

scurgere de gaze la adresa dumneavoastră. Trimitem imediat mașina de intervenții, dar casa trebuie evacuată chiar acum.

— Păi sînt singură, dar scuze, nu simt miros de gaze.

— Poate că e vorba de o acumulare sub casă, spuse Charlie plin de mîndrie pentru abilitatea lui. Mai e altcineva în casă?

— Nu, doar eu și pisicuța mea, Samantha.

— Doamnă, vă rog, luați-vă pisica și ieșiți pe stradă. Mașina noastră o să vină acolo. Mergeți chiar acum, da?

— Bine, chiar acum.

— Vă mulțumesc, doamnă.

Charlie închise. Simți mișcare în casă. Se duse la marginea acoperișului de la marchiză, ridicînd cărămida deasupra capului. *O să pară un accident*, își spuse el, *o cărămidă căzută de pe acoperișul marchizei.* Era bucuros că nu putea fi văzut de acolo. Asudase din cauza urcușului, încheietura brațului îi înțepenise și pantalonii îi erau plini de cute.

Auzi ușa deschizîndu-se și era gata să arunce cărămida în clipa cînd ținta s-ar fi ivit de sub acoperiș.

— Bună ziua, doamnă, se auzi o voce de bărbat din stradă.

Charlie privi în direcția din care venea glasul și îl văzu pe trotuar pe inspectorul Rivera, care tocmai se dăduse jos dintr-o mașină fără plăcuță de înmatriculare. Ce dracu' o fi făcînd aici?

— Sînteți de la compania de gaz? întrebă doamna Posokovanovich.

— Nu, doamnă. Sînt de la poliția din San Francisco.

Și își flutură insigna.

— Mi s-a spus că e vorba de o scurgere de gaze, spuse ea.

— Problema a fost rezolvată, doamnă. Sînteți așa de amabilă să intrați și o să vin și eu într-o clipă, da?

— Bine.

Charlie auzi ușa deschizîndu-se și închizîndu-se iar. Mîinile, care țineau cărămida deasupra capului, îi tremurau. Făcea eforturi să respire cît mai neauzit, gîndindu-se că

zgomotul inspirației ar fi putut atrage atenția inspectorului și l-ar fi făcut vizibil.

— Domnule Asher, ce faceți aici?

Charlie aproape că-și pierdu echilibrul, la un pas să se prăbușească.

— Mă puteți vedea?

— Da, domnule, sigur că da. Și mai văd și cărămida pe care o țineți deasupra capului.

— A, vechitura asta.

— Și ce aveați de gînd să faceți cu ea?

— Reparații? încercă Charlie.

Cum putea să-l vadă Rivera cînd era în postura recuperatorului de suflete?

— Îmi pare rău, dar nu vă pot crede, domnule Asher. Va trebui să aruncați cărămida.

— Aș prefera să nu. Nu mi-a fost deloc ușor să o car pînă aici.

— N-are nici o importanță, mă văd nevoit să insist să renunțați la ea.

— Tocmai îi găsisem un rost cînd ai apărut.

— Te rog. Înțelege-mă. Uite în ce hal ai transpirat. Dă-te jos și vei putea sta alături de mine în mașina mea cu aer condiționat. O să discutăm – despre costumele italienești, despre Giants – găsim noi ceva de vorbit –, poate despre motivul pentru care voiai s-o lovești pe scumpa bătrînică în cap cu cărămida. Aer condiționat, domnule Aher – știi ce bine o să fie?

Charlie puse cărămida jos și și-o sprijini de coapsă, simțind cum se alege praful de pantalonul lui din cauza acelei mișcări.

— Nu e cine știe ce atracție. Dar ce sînt eu, vreun sălbatic de pe Amazon? Am mai avut parte de aer condiționat. Furgoneta mea are aer condiționat.

— Da, recunosc că nu e chiar un weekend la Paris, dar o a doua soluție era să te împușc pe acoperiș, după care cadavrul îți va fi pus într-un sac, care va transpira pe căldura asta.

— A, sigur că da, spuse Charlie. Asta face ca aerul condiționat să sune ca o ofertă mult mai atrăgătoare. Mulțumesc. O să arunc cărămida jos, dacă nu te deranjează.

— Ar fi grozav, domnule Asher.

Deziluzionat de *Filipinezele disperate*, Ray răsfoia selecția de profesoare singure, cu gradul întîi și masterat în fizica nucleară, de la *MulteUcrainenceIncendiareExotice.com* cînd ea intră pe ușă. Auzi clopoțelul sunînd și o zări cu coada ochiului și, uitînd că vertebrele gîtului îi erau sudate, își suci capul spre stînga în încercarea de a o vedea.

Ea îi zîmbi.

Ray îi întoarse zîmbetul, apoi, tot cu coada ochiului, zări poza cu profesoara ținîndu-și sînii și își răsuci capul spre dreapta, încercînd să oprească aparatul înainte ca ea să fi ajuns la tejghea.

— Am venit să mai arunc o privire, spuse iubirea vieții lui. Ce mai faci?

— Salut, spuse Ray. În repetițiile făcute în gînd pînă atunci, începea cu „salut", care chiar a și irumpt din adîncul lui înainte să-și fi dat seama că asta îl punea oarecum în inferioritate. Adică, vreau să spun, excelent. Scuze. Lucram ceva.

— Am văzut.

Și iarăși același zîmbet.

Era atît de înțelegătoare, de iertătoare – și bună, lucru pe care i-l citeai în ochi. Simțea în adîncul inimii lui că ar fi putut să urmărească și cel mai plictisitor film pentru femeia asta. Ar fi fost în stare să vizioneze *O cameră cu vedere* și *Pacientul englez*, unul după altul, doar ca apoi să împartă o pizza cu ea. Iar ea l-ar fi oprit să-și mănînce pistolul de serviciu la jumătatea celui de-al doilea film, pentru că așa era ea: plină de compasiune.

Trecu în revistă magazinul, dar după doar două minute, se înfățișă în dreptul raftului special al lui Charlie. Chiar

și indicatorul menționa *ARTICOLE SPECIALE – DOAR UNUL DE CLIENT*, fără să fi specificat dacă era vorba numai de strategia economică a zilei sau era ceva definitiv. Era ceva ce Charlie nu precizase, constată Ray, care analiza problema. Sigur, Lily se smiorcăise cît de important era ca ei să adere la politica impusă de Charlie, dar așa era Lily, poate că se mai maturizase puțin, dar tot zăpăcită rămăsese.

După cîteva minute, alese un ceas deșteptător electric și îl puse pe tejghea. Asta era. Asta era. Ray auzi deschizîndu-se ușa din spate.

— Doar atît? întrebă el.

— Da, spuse viitoarea doamnă Ray Macy. Am tot căutat așa ceva.

— Da, nimic nu e mai tare ca Sunbeam, spuse Ray. Face doi dolari și șaisprezece cenți cu TVA – ei, hai să zicem doi.

— Ce drăguț din partea ta, spuse ea în timp ce căuta într-o mică poșetă croșetată din șnururi colorate de bumbac guatemalez.

— Salut, Ray, spuse Lily, ivită dintr-odată înaintea lui ca o piază rea picată din senin să sugă orice moment fericit din viața lui.

— Bună, Lily, spuse el.

Lily manevră computerul. Încetinit de gîtul proaspăt forțat, Ray nu apucă să se întoarcă înainte ca ea să fi pornit computerul.

— Asta ce mai e? întrebă Lily.

Pe sub tejghea, Ray o lovi cu mîna liberă pe Lily peste picior.

— Au! Ciudatule!...

— Sper să vă facă plăcere deșteptarea cu ceasul ăsta, spuse Ray întinzînd ceasul femeii care i-ar fi putut fi regină.

— Mulțumesc din suflet, spuse drăgălașa zeiță brună.

— Apropo, spuse Ray, care continuă cu vrăjeala. Ați mai fost aici de cîteva ori. Și mă întrebam, știți, pentru că sînt curios, ăă, cum vă cheamă?

— Audrey.

— Bună, Audrey. Eu sînt Ray.

— Încîntată de cunoştinţă, Ray. Dar acum trebuie să plec. La revedere.

Îi făcu un semn cu mîna şi se îndreptă spre uşă.

Ray şi Lily o priviră pe cînd ieşea.

— Frumos cur, spuse Lily.

— Mi-a spus pe nume, spuse Ray.

— E puţin cam – cum să spun eu – cam *de neimaginat* pentru tine.

Ray se întoarse spre răzbunătoarea Lily.

— Trebuie să rămîi la magazin. Eu plec.

— De ce?

— Trebuie să mă iau după ea. Vreau să aflu cine e.

Ray începu să-şi adune lucrurile, telefonul, cheile, şapca de baseball.

— Da, Ray, foarte sănătos.

— Spune-i lui Charlie că... nu-i spune lui Charlie.

— Bine. Deci e-n regulă dacă schimb computerul de pe site-ul cu MUIE?

— Ce tot spui?

Lily se depărtă de ecran şi arătă literele în timp ce citea: „Multe Ucrainene Incendiare Exotice, MUIE, muie.

Lily zîmbi, un zîmbet arogant, mulţumit de sine, ca un copil care cîştigase concursul de pronunţie pe litere din clasa a treia. Cine nu l-ar fi urît pe ţîncul ăla?

Lui Ray nu-i venea să creadă. Renunţaseră complet la subtilităţi.

— N-am timp de poveşti, spuse el. Trebuie să plec.

O zbughi pe uşă şi o luă în sus pe Mason Street după scumpa şi miloasa Audrey.

Rivera îl duse pe Charlie la restaurantul Cliff House, care dădea spre Seal Rocks, şi îl obligă să-i ia ceva de băut, în timp ce-i urmăreau pe surferii de pe plajă. Rivera nu era un om morbid, dar ştia că, dacă va continua să mai vină aici, va vedea în cele din urmă un surfer sfîşiat de un

rechin alb. De fapt, spera cu încăpățînare ca evenimentul să aibă loc, pentru că altfel lumea nu ar fi avut nici o noimă, nu ar mai fi existat dreptate, iar lumea ar fi fost un adevărat talmeș-balmeș. Mii de foci în apă și pe stînci – componenta principală a dietei rechinului alb – sute de surferi în apă, îmbrăcați ca niște foci, deci era absolut necesar ca evenimentul să aibă loc, pentru ca totul în lume să fie corect.

— Nu pot să te cred, domnule Asher, cînd îmi spui că ești Moartea, dar, cum nu-mi pot explica ce era cu tine acolo, de fapt nu ai vrut să-mi explici, zic să trecem peste.

— Și îți mulțumesc pentru asta, spuse Charlie, bîndu-și cu greutate vinul din cauza cătușelor de la mîini. Fața îi era roșie ca mărul de la spray-ul lacrimogen. E ăsta procedeul normal pentru interogatoriu?

— Nu, răspunse Rivera. Normal e ca primăria să suporte cheltuielile, dar o să-i cer judecătorului să-ți scadă băuturile din condamnare.

— Grozav. Mersi, spuse Charlie. Pe chestia asta poți să-mi spui Charlie.

— Perfect, și tu îmi poți spune inspectore Rivera. Acum, asta plănuiai – să-i arzi o cărămidă în cap bătrînei?

— Am nevoie de avocat?

— Evident că nu, e cît se poate de în regulă. Localul ăsta e plin de martori.

Rivera fusese cîndva un polițist regulamentar. Dar asta fusese înainte de demoni, de bufnițele uriașe, de faliment, de ursii polari, de divorț și de femeia cu ghearele ca niște pumnale, care s-a preschimbat într-o pasăre. Acum nu mai era chiar așa.

— În cazul ăsta credeam că nu mă poate vedea nimeni, spuse Charlie.

— Pentru că erai invizibil?

— Nu chiar. Mai curînd neobservat.

— Bun, să zicem că te cred, dar ăsta nu era un motiv să spargi capul bunicii.

— N-ai nici o dovadă, spuse Charlie.

— Și încă cum, spuse Rivera cu paharul ridicat pentru a face semn chelnerului că mai voia un Glenfiddich cu gheață. Am văzut poze cu nepoții ei, mi le-a arătat cînd am intrat în casă.

— Nu, voiam să spun că nu ai vreo dovadă că voiam să-i crăp capul.

— Înțeleg, spuse Rivera care nu înțelegea nimic. De unde o cunoști pe doamna Posokovanovich?

— N-o cunosc. Numele ei mi-a apărut în agendă, așa cum ți-am arătat.

— Mi-ai arătat, așa e. Dar asta nu-ți dă dreptul să o omori. Ce zici?

— Păi asta-i problema. Ar fi trebuit să moară acum trei săptămîni. A apărut chiar și un necrolog în ziar. Și voiam să mă asigur că lucrurile chiar așa stau.

— Și ți-ai zis că, decît să le fi cerut celor de la *Chronicle* să facă necesara corectură, mai bine să împrăștii creierii bunicuței.

— Asta ar fi fost o soluție sau să o fi pus pe fiică-mea să-i spună „pisi", dar refuz să-mi exploatez copilul în felul ăsta.

— Mă bucur pentru înalta conștiință de care dai dovadă, Charlie, spuse Rivera, gîndind: *Pe cine să împușc ca să mi se aducă ceva de băut*? Dar să zicem că pentru o milionime de secundă te cred și bătrîna doamnă ar fi trebuit să moară, dar nu s-a întîmplat, și din cauza asta s-a tras cu o arbaletă în tine și s-a ivit chestia aia în care am tras atunci pe alee – să zicem că aș crede toate astea. Ce ar trebui să fac eu acum?

— Trebuie să fii atent, spuse Charlie. S-ar putea să devii și tu unul de-ai noștri.

— Poftim?

— Asta mi s-a întîmplat mie. Cînd a murit soția mea, în spital, l-am văzut pe tipul venit să ia receptaculul de suflet și, *pac*, am devenit Negustor al Morții. M-ai văzut

azi, cînd nimeni nu putea și ai mai văzut-o și pe scorpia din canal, în seara aia, pe alee. De cele mai multe ori sînt singurul care le vede.

Rivera ar fi vrut cu tot dinadinsul să-l livreze pe tipul ăsta unui psihiatru de la spital și să nu-l mai întîlnească niciodată, problema era însă că văzuse femeia în noaptea aceea, și altă dată pe strada lui, și mai văzuse și niște rapoarte referitoare la lucruri stranii care avuseseră loc în oraș în ultimele două săptămîni. Și nu era vorba de ciudățeniile normale pentru un oraș ca San Francisco, ci de lucruri ciudate de-a dreptul, cum ar fi un stol de ciori atacînd un turist în Coit Tower și un tip care a dat buzna cu mașina printr-o vitrină din Chinatown, spunînd că a încercat să evite un dragon, și oamenii din Mission care spuneau că văzuseră o iguană îmbrăcată ca un muschetar, făcîndu-și loc prin gunoi, cu o sabie mititică și cîte și mai cîte.

— O pot dovedi, spuse Charlie. N-ai decît să mă duci la magazinul de muzică din Castro.

Rivera se uită la tristele cuburi de gheață din pahar și spuse:

— Ți-a mai spus cineva vreodată, Charlie, că îi e greu să-ți urmărească ideile?

— Trebuie să vorbești cu Minty Fresh.

— Desigur, asta o să lămurească toată povestea. O să schimb o vorbă cu Krispy Kreme cît mai stau aici.

— E și el unul dintre Negustorii Morții. El îți poate confirma că îți spun adevărul și mă poți lăsa să plec.

— Ridică-te, spuse Rivera stînd în picioare.

— Încă nu mi-am băut vinul.

— Lasă banii pentru băutură și scoală-te, te rog. Rivera își vîrî degetul în cătușele lui Charlie și îl trase. Mergem în Castro.

— Nu cred că mă pot folosi de baston cu astea la mîini, spuse Charlie.

Rivera oftă și se uită spre surferi. I se păru că vede ceva mare mișcîndu-se în spatele unui surfer, dar, chiar

cînd inima îi tresări de bucurie la gîndul că... un leu de mare își scoase capul mustăcios din crețurile apei înecînd speranțele lui Rivera. Îi aruncă lui Charlie cheile cătușelor.

— Ne vedem la mașină. Mă duc la WC.

— Aș putea evada.

— Fă-o, Charlie – după ce plătești.

22

Reconsiderarea unei cariere în comerțul la mîna a doua

Anton Dubois, proprietarul lui Book 'em Danno din Mission, fusese Negustor al Morții cu mult înaintea oricui altcuiva din San Francisco. Bineînțeles că la început nu s-a autointitulat Negustor al Morții, dar cînd tipul ăla, Minty Fresh, care deschisese magazinul de discuri din Castro, a inventat termenul, nu s-a mai putut gîndi la sine ca la altceva. Avea șaizeci și cinci de ani și sănătatea lui cam lăsa de dorit, mai cu seamă că nu își antrenase niciodată trupul pentru mai mult decît a-i căra capul de ici-colo, adică mai cu seamă prin perimetrul în care locuia. Totuși, de-a lungul atîtor ani de lecturi, acumulase o cultură enciclopedică legată de știința și mitologia morții. Așa că, în acea seară de marți, imediat după apusul soarelui, cînd vitrinele magazinului său s-au întunecat, de parcă toată lumina universului fusese suptă dintr-odată, și cele trei figuri feminine veneau spre el prin magazin, în timp ce el stătea sub lumina micii veioze în biroul din spate, ca o insuliță galbenă pierdută în imensitatea spațiului, a fost primul om în o mie cinci sute de ani care a aflat ce – *cine* – erau.

— Morrigan, spuse Anton, fără ca vocea să-i trădeze nici cea mai mică urmă de spaimă.

Puse cartea jos fără să-i mai pese la ce pagină ajunsese. Își scoase ochelarii și îi șterse cu flanela pe care o purta, apoi îi puse la loc, de parcă nu ar fi vrut să piardă nici un

amănunt. Acum erau doar niște pete de lumină vineții, mișcîndu-se printre umbrele adînci ale magazinului, dar pe care le putea zări. S-au oprit cînd a început să le vorbească. Una dintre ele șuieră – nu ca o pisică, un ton lung, constant –, mai curînd șuieratul aerului scăpat dintr-o saltea pneumatică, singura aflată între tine și marea întunecată, plină de rechini, șuieratul cu care viața ți se scurge din trup pe la cusături.

— M-am gîndit eu că s-ar putea întîmpla ceva, spuse Anton, puțin neliniștit de data asta. Cu atîtea semne și profețiile despre Luminatus, știam eu că se întîmplă ceva, dar nu mi-am imaginat că e vorba de voi – în persoană – ca să zic așa. Îți dă frisoane.

— Un mare admirator? spuse Nemain.

— Un fan, spuse Babd.

— Un sacrificiu, spuse Macha.

Se mișcau în jurul lui, chiar în afara cercului de lumină.

— Am schimbat locul receptaculelor de suflet, spuse Anton. Mi-am dat seama că celorlalți li s-a întîmplat ceva.

— Ah, ești dezamăgit că n-ai fost tu primul? spuse Babd.

— Va fi exact ca prima dată, idiotule, spuse Nemain. Pentru tine, cel puțin.

Chicoti.

Anton întinse mîna sub birou și apăsă pe un buton. Storurile de oțel începură să se deruleze peste vitrine și ușă.

— Ți-e frică să nu fugim, țestoaso, spuse Macha. Nu ți se pare că seamănă cu o broască-țestoasă?

— A, știu că obloanele nu vă vor împiedica să ieșiți, nu ăsta-i rolul lor. Cărțile spun că sînteți nemuritoare, dar eu bănuiesc că nu-i chiar adevărat. Există prea multe povești cu luptători care v-au rănit și v-au văzut vindecîndu-vă pe cîmpul de luptă.

— Vom fi aici și după zece mii de ani de la moartea ta, care va și începe cît se poate de curînd, aș putea eu să adaug, spuse Nemain. Sufletele, țestosule. Unde le-ai pus?

Își scoase ghearele și își întinse mîna în dreptul luminii ca Anton să i le poată vedea. Venin picura de pe vîrful lor și sfîrîia cînd cădea pe podea.

— Deci tu trebuie să fii Nemain, spuse Anton.

Morrigan zîmbi, și el reuși să-i zărească doar dinții în întuneric.

Anton se simți învăluit de o pace stranie. De cincizeci de ani se pregătea, într-un fel sau altul, pentru clipa asta. Ce spuneau budiștii? *Doar dacă ești pregătit pentru propria-ți moarte poți trăi cu adevărat.* Dacă nici colectarea sufletelor și nici faptul de a-i fi văzut pe alții murind timp de treizeci de ani nu te-au putut pregăti, atunci ce? Deșurubă cu atenție un căpăcel de inox de sub birou, unde se afla un buton roșu.

— Am instalat cele patru difuzoare din spatele magazinului acum cîteva luni. Sînt convins că voi le vedeți, chiar dacă eu nu pot, spuse Anton.

— Sufletele! lătră Macha. Unde sînt?

— Sigur, nu știam că e vorba de voi. Am crezut că era vorba de micile creaturi pe care le-am văzut mișunînd prin cartier. Dar sper că, întrucîtva, veți aprecia muzica.

Cele trei Morrigan se uitară una la alta.

Macha mîrîi.

— Cine mai spune chestii ca „întrucîtva"?

— Ăsta bolborosește, spuse Babd. Hai să-l chinuim. Ai grijă de ochii lui, Nemain.

— Vă mai amintiți cum arată o sabie cu mîner dublu? le întrebă Anton.

— Un paloș mare, cu mîner pentru două mîini, spuse Nemain. Numai bun pentru descăpățînări.

— Știam și eu. Știam, spuse Babd. Se dă și ea mare.

— Ei bine, în ziua de azi același lucru înseamnă altceva[1], le spuse Anton. Poți să pui mîna pe cele mai interesante lucruri cînd lucrezi de trei decenii în comerțul la mîna a doua.

1. *Claymore* – sabie cu mîner dublu; mină antipersonal. (n.t.) (în engl. în. orig.)

Își închise ochii și apăsă butonul. Spera ca sufletul lui să-și găsească sălașul într-o carte, preferabil ediția princeps a lui *Cannery Row*, pe care o depozitase într-altă parte.

Minele antipersonal pe care le montase în cutiile difuzoarelor din spatele magazinului explodară expediind două mii opt sute de bile de oțel care se izbiră de obloanele de fier cu puțin sub viteza sunetului, sfîșiindu-l pe Anton și tot ce mai era în jur.

Ray și-a urmărit iubirea vieții încă un cvartal, pe Masson Street, unde ea sări într-un tramvai cu care a mers pînă pe dealul din Chinatown. Problema era că, dacă era destul de ușor să intuiești unde se ducea tramvaiul, nu veneau decît din zece în zece minute, așa că Ray nu putea să-l aștepte pe următorul, să sară înăuntru și să ordone: „Ține-te după vechitura aia trăsnită de tramvai și dă-i bice". Și în jur nici urmă de taxi.

Se dovedi că alergatul pe un deal orășenesc într-o zi fierbinte de vară, în haine de stradă, era cu totul altceva față de joggingul pe bandă într-o sală cu aer condiționat, în spatele unui cîrd de păpușele spilcuite numai bune de futut, așa că, atunci cînd a ajuns pe California Street, Ray, care era îmbibat de sudoare, nu numai că ura tot ce însemna San Francisco și pe toți din el, dar era gata s-o rupă cu Audrey și să se întoarcă la disperarea relativă a ucrainenelor incendiare și exotice.

Spre norocul lui, a prins un moment de pauză la stația centrală din Powell Street, acolo unde tramvaiele din Chinatown își iau pasagerii, așa că a putut să sară în tramvaiul în care era Audrey, chiar în spatele ei, și să-și continue captivanta cursă de urmărire cu zece kilometri pe oră, încă zece cvartale, pînă pe Market Street.

Audrey sări din tramvai, se duse direct la stația de pe Market și se urcă într-unul din tramvaiele străvechi, care porni înainte ca Ray să fi ajuns la refugiu. Parcă avea de-a face cu o gagică diabolică din filmele cu spioni, călătorind

doar cu mijloacele de transport pe șină. Felul în care tramvaiul părea să fie acolo pentru ea, ca să dispară cum ajungea el, îl făcu pe Ray să creadă că așa era. Fără îndoială că deținea un fel de putere asupra tramvaielor, era o vrăjitoare. (În chestiuni de inimă, imaginația Masculului Beta se poate întoarce oricînd împotriva pețitorului șovăielnic, și, în acest moment, Ray începuse să-și piardă și bruma de încredere în sine pe care o mai avea.)

Totuși, Market Street era cea mai aglomerată stradă din oraș, așa că Ray reuși să înhațe un taxi și să o urmărească pe Audrey pînă în cartierul Mission, ba chiar mai ținu taxiul cîteva cvartale, pînă cînd o văzu iar mergînd pe jos.

Ray rămase cu un cvartal în urmă, urmărind-o pe Audrey, care se duse la o clădire de un verde-jad, în stil victorian, de pe Seventeenth Street, cu o mică placă pe coloana de la intrare pe care scria CENTRUL BUDIST TREI BIJUTERII. Ray, a cărui respirație și calm reveniseră la normal, putea acum s-o urmărească ascuns confortabil în spatele unui stîlp din stradă cum urca scările centrale. Cînd ajunse la ultima treaptă, ușa din sticlă cu plumb se deschise brusc și două doamne în vîrstă se năpustiră înăuntru, scăpate cu totul parcă de sub control, urcînd scările ca niște nebune din dorința, din cîte se părea, de a-i spune ceva lui Audrey. Cele două doamne în vîrstă i se păreau cunoscute. Ray nu mai respiră și își vîrî mîna în buzunarul din spate al blugilor. Scoase de acolo fotocopiile permiselor de conducere ale celor două femei pe care Charlie îl rugase să le găsească. Ele erau : Esther Johnson și Irena Posokovanovich, alături de viitoarea doamnă Macy. Apoi, chiar în momentul în care Ray încerca să deslușească secretul acelei legături, ușa centrului budist se deschise iar, și pe ea năvăli ceva ce părea a fi o vidră într-o fustă mini cu paiete și cizmulițe șic, gata să atace gleznele lui Audrey cu o foarfecă.

Charlie și inspectorul Rivera erau în fața lui Fresh Music din Castro, încercînd să se uite în magazin printre postere

cu albume și fotografii de carton ale unor cîntăreți în mărime naturală. Conform orarului de pe ușă, magazinul ar fi trebuit să fie deschis, dar ușa era încuiată și înăuntru era întuneric. Din ce vedea Charlie, magazinul rămăsese la fel ca acum mulți ani în urmă, cînd îl înfruntase pe Minty Fresh, cu o singură excepție, una remarcabilă: raftul plin cu suflete pîlpîitoare dispăruse.

În apropiere era un magazin cu lactate, și Rivera îl luă pe Charlie cu el înăuntru și discută cu proprietarul, un tip care arăta pe de-a-ntregul prea bun să conducă un asemenea magazin. Și tipul le-a spus:

— De cinci zile n-a mai deschis. Nu ne-a spus absolut nimic. I s-a-ntîmplat ceva?

— Sînt convins că nu, spuse Rivera.

Trei minute mai tîrziu Rivera făcu rost de numărul lui Minty și de adresa lui de la biroul cu evidența populației, și, după ce încercă numărul de telefon, la care răspunse căsuța vocală, se duseră acasă la Fresh în Twin Peaks, unde găsiră un vraf de ziare la ușă.

Rivera se întoarse spre Charlie.

— Mai cunoști pe altcineva care ar putea depune mărturie pentru ce mi-ai spus?

— Te referi la un alt Negustor al Morții? îl întrebă Charlie. Nu știu cine sînt, dar îi cunosc pe cîțiva. Și probabil că nu vor discuta cu tine.

— Un proprietar de anticariat din Haight și un negustor de vechituri de pe Fourth Street, nu-i așa? spuse Rivera.

— Nu, spuse Charlie. Pe ăștia nu îi cunosc. De ce mă întrebi?

— Pentru că amîndoi lipsesc, spuse Rivera. Era sînge pe toți pereții negustorului de vechituri. Iar în anticariatul din Haight s-a găsit pe jos urechea unui om.

Charlie se dădu înapoi pînă se opri în zid.

— Asta n-a mai apărut în nici un ziar.

— Nu permitem publicarea unor asemenea lucruri. Amîndoi locuiau singuri, nimeni n-a văzut nimic, și nici

nu știm dacă, în final, e vorba de o crimă. Dar acum, cînd lipsește și tipul ăsta, Fresh...

— Crezi că și tipii ăștia erau Negustori ai Morții?

— Nu spun că aș crede așa ceva, Charlie, ar putea fi vorba de o coincidență, dar pentru că Ray Macy m-a sunat azi în legătură cu tine, ăsta a fost motivul pentru care te-am căutat. Asta voiam să te întreb, dacă îi cunoști.

— Ray m-a urmărit?

— Las-o baltă. Poate că ți-a salvat viața.

Gîndul lui Charlie se îndreaptă pentru a suta oară spre Sophie în noaptea aceea, chinuit de faptul că nu era alături de ea.

— Pot să-i dau telefon fiicei mele?

— Sigur, spuse Rivera. Dar...

— Să dăm o fugă pînă în Mission, la Danno, spuse Charlie în timp ce își scotea telefonul din buzunarul hainei. Facem vreo zece minute pînă acolo. Cred că proprietarul e unul de-ai noștri.

Sophie era bine și le dădea dulăilor Cheese Newts împreună cu doamna Korjev. Îl întrebă pe Charlie dacă avea nevoie de ajutor, și întrebarea îi aduse lacrimi în ochi și trebui să-și țină bine vocea în frîu înainte de a răspunde.

Șapte minute mai tîrziu parcaseră în mijlocul lui Valencia Street, uitîndu-se cum mașinile pompierilor aruncau trombe de apă la etajul al doilea al clădirii unde se afla Book 'em Danno. Coborîră din mașină, și Rivera își arătă insigna unui ofițer de poliție care ajunsese primul la locul evenimentului.

— Pompierii nu pot intra, spuse polițistul. Ușa de la ieșirea de incendiu e din fier masiv, ca și obloanele.

Obloanele de siguranță erau curbate spre exterior, pline de umflături.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Rivera.

— Nu știm încă, spuse polițistul. Vecinii au anunțat o explozie și asta e tot ce știm pînă acum. Nu locuia nimeni la etaj. Am evacuat toate clădirile învecinate.

— Mulțumesc, spuse Rivera. Îl privi pe Charlie cu o sprînceană ridicată.

— Fillmore, spuse Charlie. Un magazin de amanet la Fulton & Fillmore.

— Să mergem, spuse Rivera, luîndu-l pe Charlie de braț pentru a-l ajuta să țopăie mai repede pînă la mașină.

— Deci nu mai sînt suspect? spuse Charlie.

— Să vedem dacă vei rămîne în viață, spuse Rivera deschizînd portiera.

Ajuns în mașină, Charlie își sună sora.

— Jane, te rog pe tine să te duci după Sophie și cățelușa și să-i duci la tine.

— Sigur, Charlie, dar tocmai am spălat covoarele... Alvin și...

— *Să nu* o desparți pe Sophie de cîini nici măcar o clipă, Jane. Înțelegi?

— Doamne, Charlie, sigur că da.

— Vorbesc serios. S-ar putea ca viața să-i fie în pericol și ei o vor apăra.

— Dar ce se întîmplă? Vrei să chem poliția?

— Sînt cu poliția, Jane. Te rog, mergi și ia-o pe Sophie chiar acum.

— Acum plec. Și cum îi iau pe toți în Subaru?

— Vezi tu. La nevoie, leagă-i pe Alvin și Mahomed de bara din spate și condu încet.

— E oribil ce-mi spui, Charlie.

— Ba nu. Cîinii n-or să pățească nimic.

— Nu de asta e vorba. Ultima dată cînd am făcut asta, mi-au smuls bara. Șase sute de parai m-a costat s-o pun la loc.

— Du-te și ia-o. Te sun iar peste o oră. Charlie închise telefonul.

— 'Te-m-aș în ele de paloșe, spuse Babd. Și îmi plăceau așa de mult paloșele, dar acum... trebuiau să le facă explozive și pline de – cum îi zice la chestia aia, Nemain?

— Șrapnel.

— Șrapnel, spuse Babd. Și tocmai începusem să mă simt ca altădată...

— Gura! lătră Macha.

— Dar mă doare, spuse Babd.

Se scurgeau printr-un canal de sub Sixteenth Street din Mission. Abia dacă își reveniseră la bidimensionalitate și arătau ca niște steaguri negre și zdrențuite de luptă, umbre roase pînă la urzeală, din care supura o zeamă neagră în timp ce hălăduiau prin canale. Unul din picioarele lui Nemain fusese complet tăiat, așa că și-l vîrîse la subsuoară în timp ce surorile ei o ajutau să se tîrască de-a lungul canalului.

— Poți să zbori, Nemain? o întrebă Babd. Atîrni prea greu.

— Nu pe aici. Și acolo nu mă mai întorc.

— Trebuie să ajungem iar Sus, spuse Macha. Asta dacă vrei să te vindeci mileniul ăsta.

Cînd cele trei dive ale morții ajunseră la un punct de joncțiune mai larg de sub Market Street, auziră ceva vărsîndu-se în canalul din fața lor.

— Ce-i asta? spuse Babd.

Se opriră. Ceva țopăia în conducta de care se apropiau.

— Ce e asta? Ce e asta? întrebă Nemain, care nu putea vedea dincolo de surorile ei.

— Seamănă cu o veveriță într-o rochie de bal, spuse Babd. Dar sînt slăbită și m-aș putea înșela.

— Și idioată, spuse Macha. E un suflet de dar. Ia-l! Am putea vindeca piciorul lui Nemain cu el.

Macha și Babd o trîntiră pe surioara unipedă și se repeziră spre punctul de joncțiune, chiar în clipa cînd terierul se ivi înaintea lor.

Cele trei Morrigan o luară la sănătoasa pedalînd de-a-ndoaselea prin canal, cu un sunet de pisică sfîșiind mătasea.

— Hua, hua, hua, incantă Macha rîcîind conducta cu ce-i mai rămăsese din gheare.

Cîinele scoase un lătrat ascuțit de amenințare și fugi prin canal după Morrigan.

— Plan nou, plan nou, plan nou, strigă Babd.

— Urăsc cîinii, spuse Macha.

Își înșfăcară sora cînd trecură pe lîngă ea.

— Noi, neîndurătoarele zeițe ale morții, care vom stăpîni curînd peste toată bezna, o tulim din fața unui cățeluș, spuse Nemain.

— Ce vrei să spui cu asta, țopăilă? zise Nemian.

În Fillmore, Carrie Lang își terminase ziua de lucru și închisese casa de amanet așteptînd să scoată din curățătorul ultrasonic bijuteriile pe care le achiziționase în ziua aceea ca apoi să le așeze în caseta lor. Voia să termine și să plece, să meargă acasă și să ia cina, apoi, poate, să iasă vreo două ore. Avea treizeci și șase de ani, era singură și simțea ca pe o obligație ieșitul în lume, doar în speranța că va găsi un tip drăguț, deși ar fi preferat să stea acasă și să urmărească seriale polițiste la televizor. Se mîndrea cu faptul că nu devenise cinică. Proprietarul unei case de amanet, ca și plătitorul de cauțiuni, are tendința de a-i vedea pe oameni cum e mai rău, și în fiecare zi trebuia să lupte contra convingerii că ultimul bărbat cumsecade din lume devenise ori idiot, ori smintit.

În ultima vreme, nu mai voia să iasă din cauza ciudățeniilor pe care le vedea sau le auzea pe stradă – făpturi care se furișau în umbră, șoapte auzite din gurile de canal; să stai acasă era oricum o alternativă mult mai bună. De la o vreme obișnuia să-și aducă basetul de cinci ani, Cheerful, la serviciu cu ea. Cîinele nu îi era de prea mare folos dacă ar fi fost să o apere, cu excepția cazurilor cînd atacatorul nu ar fi fost mai înalt de o șchioapă, dar avea coarde vocale zdravene și avea toate șansele să latre la

băiatul cel rău dacă nu ar fi avut în mînă un biscuit pentru cățel. Cum s-a dovedit, creaturile care i-au invadat magazinul în seara aceea nu îi ajungeau nici la genunchi.

Carrie era Negustor al Morții de nouă ani și, după ce adaptarea la șocul inițial al întregului fenomen de transferare a sufletelor s-a atenuat (ceea ce i-a luat cam patru ani), s-a acomodat așa de bine, încît considera totul pur și simplu ca pe o altă componentă a afacerii, dar știa din *Marea, grandioasa carte a morții* că se întîmpla ceva, și asta a băgat-o în sperieți.

Ducîndu-se spre vitrina magazinului să lase obloanele, auzi ceva mișcîndu-se prin beznă în spatele ei, ceva scund, în spatele chitarelor. Cevaul atinse în trecere o coardă mi și nota vibră ca un avertisment. Carrie se opri din coborîrea obloanelor și verifică dacă avea cheile, în cazul în care va trebui să fugă pe ușa din față. Deschise și tocul revolverului calibru 38, apoi își spuse: *Ei drăcie, doar nu sînt polițistă,* și scoase arma îndreptînd-o spre chitara care încă mai vibra. Un polițist cu care obișnuise să se întîlnească cu ani în urmă, o convinsese să poarte la ea un Smith&Wesson cînd era la magazin și, deși nu avusese niciodată ocazia să-l folosească pînă atunci, știa că era un factor de descurajare pentru hoți.

— Cheerful? strigă ea.

Răspunsul a fost un foșnet venit din camera din spate. De ce stinsese mai toate luminile? Întrerupătoarele erau în camera din spate, și lumina venea doar de la vitrine, lăsînd podeaua, de unde se auzeau zgomotele, în întuneric.

— Am o armă și știu s-o folosesc, spuse ea, simțindu-se ridicolă chiar în clipa cînd vorbele îi ieșeau din gură.

De data asta răspunsul a fost un geamăt înfundat.

— Cheerful!

Se ghemui sub tejghea, apoi fugi în camera din spate, măturînd aerul cu revolverul, așa cum văzuse că fac

polițiștii în seriale. Un alt geamăt. Îl zări pe Cheerful, aflat la locul lui obișnuit de lîngă ușa din spate, dar era ceva în jurul labelor și botului său. Scotch.

Întinse mîna să aprindă luminile, dar ceva o izbi în spatele genunchilor. Încercă să se întoarcă și ceva o izbi în piept, dezechilibrînd-o. Gheare ascuțite îi înșfăcară încheieturile mîinilor și, în timp ce cădea, scăpă revolverul. Se izbi de tocul ușii, declanșînd în cap ceva ce semăna cu o lumină stroboscopică, apoi ceva o lovi în ceafă tare și totul se pierdu în beznă.

Cînd își reveni, era tot întuneric. Nu își putea da seama cît timp fusese leșinată și nici nu se putea mișca pentru a-și privi ceasul. *Ah, Doamne, mi-au rupt gîtul*, își spuse ea. Vedea cum lucrurile treceau pe lîngă ea, fiecare cu o strălucire roșie, întunecată, iluminînd și suportul care le ducea – fețe scheletice minuscule și gheare și orbite de ochi moarte și golite. Sufletele păreau să plutească pe podea escortate de stîrvul putrezit al unei momîi. Apoi simți gheare, făpturi atingînd-o, foșnind pe sub ea. Încercă să țipe, dar gura îi fusese astupată cu scotch.

Se simți săltată, apoi văzu cum ușa din spatele magazinului se deschide în timp ce era scoasă pe ea, doar la cîțiva centimetri de podea. Apoi fu împinsă în poziție aproape verticală și simți cum se prăbușește într-un abis.

Găsiră ușa din spate a casei de amanet deschisă și basetul legat fedeleș într-un colț. Rivera cercetă magazinul cu arma scoasă și cu lanterna în mînă, apoi îl chemă pe Charlie, rămas în stradă, după ce se convinse că nu era nimeni înăuntru.

Cînd intră în magazin, Charlie aprinse luminile.

— Uau, făcu el.

— Ce? spuse Rivera.

Charlie arătă spre o vitrină al cărei geam era spart.

— Asta e vitrina unde își ținea expuse sufletele. Era aproape plină cînd am venit aici – acum, ei bine...

Rivera privi locul gol.

— Să nu atingi nimic. Indiferent ce s-a întîmplat aici, nu cred să fie opera aceluiași răufăcător care i-a jefuit pe ceilalți negustori.

— De ce?

Charlie privi în camera din spate, spre basetul legat.

— Din cauza lui, spuse Rivera. Nu legi cîinele dacă ai de gînd să măcelărești oamenii și să împroști totul cu sînge și să împrăștii trupul peste tot. Aici n-a operat aceeași mentalitate.

— Poate că ea îl lega în timp ce a fost surprinsă, spuse Charlie. Aș spune că avea ceva din înfățișarea unei polițiste.

— Da, și toți polițiștii leagă cîinii, cam asta vrei să insinuezi?

Rivera își puse revolverul în toc, scoase un briceag din buzunar și se duse la cîinele care gemea pe jos.

— Nu asta am vrut să zic. Scuze. Dar avea o armă.

— În mod sigur a fost aici, spuse Rivera. Altfel ar fi fost activate alarmele. Ce e pe tocul ușii?

Rivera tocmai tăia scotchul cu care era legat cîinele, atent să nu-l rănească. Făcu un semn din cap spre holul care ducea spre camera din spate.

— Sînge, spuse Charlie. Și puțin păr.

Rivera dădu aprobator din cap.

— E sînge și pe podea? Nu atinge.

Charlie se uită la băltoaca minusculă din stînga ușii.

— Aha, așa cred.

Rivera eliberase labele cîinelui și îngenunche lîngă el pentru a-l ține în timp ce îi scotea scotchul de pe bot.

— Urmele alea, să nu le ștergi. Ce sînt, urme parțiale de pantof?

— Parcă sînt urmele unor picioare de pasăre. Pui poate?

— Nu.

Rivera eliberă cîinele, care imediat încercă să sară pe pantalonii italienești ai inspectorului și să-l lingă pe față drept mulțumire. Ținu cîinele de zgardă și se duse lîngă Charlie, care examina urmele.

— Zău că seamănă a picioare de pui, spuse el.

— Aha, spuse Charlie. Și tu ai bale de cîine pe haină.

— Așa ceva trebuie raportat, Charlie.

— Deci balele de cîine sînt factorul determinant pentru chemarea de întăriri?

— Să lăsăm balele de cîine. Balele de cîine nu sînt relevante. Trebuie să raportez ce s-a întîmplat aici și să-mi chem partenerul. O să fie enervat că am întîrziat atîta. Trebuie să te duc acasă.

— Dacă n-o să reușești să scoți petele de pe sacoul costumului de o mie de dolari, o să ți se pară foarte relevant.

— Fii atent, Charlie. Cum reușesc să aduc o altă unitate aici, te trimit acasă. O să-ți dau numărul meu de mobil. Mă anunți de îndată ce se întîmplă ceva.

Rivera sună dispeceratul de pe mobilul lui și ceru să-i trimită cît mai repede o patrulă de polițiști în uniformă și o alta care să marcheze locul crimei. După ce închise telefonul, Charlie spuse:

— Deci nu mai sînt arestat?

— Nu. Dar ținem legătura. Și ai grijă se te pui la adăpost. E clar? Poate că ar fi mai bine ca următoarele nopți să nu ți le mai petreci în oraș.

— Nu se poate. Sînt Luminatus. Am răspunderile mele.

— Dar nu știi ce sînt ei...

— Doar pentru că nu știu cine sînt, nu înseamnă că nu îi pot învinge, spuse Charlie, poate că acum ceva mai defensiv.

— Ești sigur că nu știi cîți dintre Negustorii ăștia ai Morții sînt în oraș sau pe unde s-ar putea afla?

— Minty Fresh spunea că erau cel puțin zece, asta e tot ce știu. Femeia de aici și tipul din Mission au fost singurii pe care i-am descoperit în timpul plimbărilor mele.

Auziră o mașină intrînd pe stradă, și Rivera se duse la ușa din spate și le făcu semn polițiștilor, după care se întoarse la Charlie.

— Du-te acasă și culcă-te dacă poți, Charlie. Ținem legătura.

Charlie îi permise polițistului în uniformă să-l conducă la mașină și se lăsă ajutat să se urce în spate, apoi îi făcu un semn cu mîna lui Rivera, și basetul lătră cînd mașina patrulei ieși în marșarier de pe stradă.

23

O zi de tot rahatul

A fost o zi de tot rahatul în orașul de pe malul golfului. La revărsatul zorilor, stoluri de vulturi s-au cocoțat pe suprastructurile de pe Golden Gate și Bay Bridge, privind cu dușmănie spre navetiști, de parcă ar fi fost un act de tupeu fără margini că trăiau și mergeau mai departe. Elicopterele de supraveghere a traficului, trimise să fotografieze cîrdurile de păsări negre, au sfîrșit prin a acoperi un nor spiralat de lilieci care s-a rotit în jurul piramidei Transamerica timp de zece minute, după care a părut a se evapora într-o pîclă neagră care a continuat să plutească deasupra golfului. Trei înotători care participau la competiția de triatlon a San Francisco-ului, s-au înecat în golf, și camera unui elicopter a filmat ceva sub apă, o formă întunecată care se apropia de unul dintre înotători pentru a-l tîrî la fund. Numeroasele reluări ale casetei au relevat că arătarea avea mai curînd anvergura mare a unei aripi decît forma alungită și alunecoasă a unui rechin și un cap distinct cu coarne cu totul diferit față de orice calcan care fusese văzut vreodată. Rațele din Golden Gate Park și-au deschis brusc aripile și au părăsit zona, la fel ca și sutele de lei de mare care de obicei se tolăneau la soare pe Cheiul 39. Pînă și porumbeii păreau să fi dispărut din oraș.

Un reporter de teren din tura de noapte, care ținea legătura cu secțiile de poliție, a remarcat coincidența celor

șapte rapoarte privind violențe asupra sau dispariția unor persoane de la magazinele second-hand din zonă, și la începutul serii posturile de televiziune anunțau deja evenimentul, alături de imagini spectaculoase de la incendiul de la Book 'em Danno din Mission. La care se adăugau sute de evenimente disparate trăite de diverși inși: făpturi mișunînd în întuneric, voci și țipete din canale, laptele acrindu-se, pisici care își zgîriau stăpînii, cîini urlînd și mii de oameni care se trezeau că prea puțin le mai păsa de gustul ciocolatei. O zi cu adevărat futută.

Charlie își petrecu restul nopții agitîndu-se și verificînd lacăte și încuietori, apoi reverificîndu-le, apoi studiind internetul în căutare de indicii legate de Lumea Subterană, pentru cazul în care cineva ar mai fi expus un străvechi document nou-nouț față de cel pe care îl verificase ultima oară. Își scrise testamentul și cîteva scrisori cu care a ieșit la cutia din stradă preferată poștei mobile de la magazin. Apoi, la revărsarea zorilor, complet epuizat de imaginația lui de Mascul Beta care rula cu o mie de kilometri pe oră, luă două dintre somniferele pe care i le lăsase Jane și dormi toată ziua aceea futută, ca să fie trezit spre seară de un telefon de la iubita lui fiică.

— Alo.

— Mătușa Cassie e antisemită, spuse Sophie.

— Puișor, e șase dimineața. N-am putea discuta despre opțiunile politice ale mătușii Cassie ceva mai tîrziu?

— Ba nu e deloc, e șase seara. Trebuie să fac baie și mătușa Cassie nu mă lasă să-i iau pe Alvin și Mahomed cu mine în baie pentru că e antisemită.

Charlie își privi ceasul. Într-un fel, era bucuros că era șase după-amiaza și că vorbea cu fata lui. Indiferent ce se întîmplase cît dormise el, nu o afectase cu nimic pe Sophie.

— Cassie nu e antisemită, se auzi vocea lui Jane pe cealaltă linie.

— Oho, și încă cum, spuse Sophie. Fii atent, tati, mătușa Jane e simpatizantă a antisemiților.

— Ba nu, spuse Jane.

— Tu auzi ce isteață e fie-mea? spuse Charlie. Eu habar n-aveam că există cuvinte ca *antisemit* și *simpatizant* cînd eram de vîrsta ei. Dar tu?

— Nu poți avea încredere în *goyim*-i, spuse Sophie în șoaptă. *Goyim*-ii urăsc să facă baie.

— Și tati e un *goyim*, puișor.

— O, Doamne, sînt peste tot, ca niște zombi!

Auzi telefonul căzînd din mîna lui Sophie, un țipăt și o ușă trîntită.

— Sophie, deschide imediat ușa, se auzi vocea lui Cassie pe fundal.

Jane spuse:

— Charlie, de unde a luat ea toată povestea asta? Tu ai învățat-o?

— E opera doamnei Korjev – ea descinde din cazaci și se simte într-un fel vinovată pentru ce le-au făcut strămoșii ei evreilor.

— A, spuse Jane al cărei interes pieri, acum că nu mai putea să-l acuze pe Charlie. N-ar fi trebuit să lași cîinii să intre în baie cu ea. Mănîncă săpunul și uneori intră în cadă, și atunci...

— Lasă-i cu ea, Jane, o întrerupse Charlie, sînt singurii care o pot proteja.

— Bine, dar îi las să mănînce doar săpunurile ieftine. Nici vorbă de alea franțuzești.

— Sînt cît se poate de mulțumiți cu săpunurile fără pretenții, Jane. Azi-noapte am întocmit un testament olograf. Dacă mi se întîmplă ceva, vreau să o crești tu pe Sophie. Testamentul e aici.

Jane nu răspunse. Îi auzi doar respirația.

— Jane?

— Sigur, sigur. Sigur că da. Ce naiba e cu voi? Ce mare pericol o pîndește pe Sophie? Ce ești așa de misterios? Și de ce, javră ce ești, n-ai sunat mai devreme?

— Toată noaptea am fost treaz, prins cu testamentul. După care am luat două din somniferele pe care mi le-ai dat. Și dintr-odată s-au dus douăsprezece ore.

— Ai luat două? Niciodată să nu iei două.

— Da, mulțumesc, spuse Charlie. În fine, sînt sigur că nu mi se va întîmpla nimic, dar, dacă totuși mi se întîmplă, trebuie să o iei pe Sophie și să pleci cu ea un timp din oraș. Undeva la munte, prin Sierra. Ți-am mai trimis și o scrisoare în care ți-am explicat tot, cel puțin atît cît știu eu. Dar s-o deschizi doar dacă mi se întîmplă ceva. În regulă?

— Să nu ți se întîmple nimic, idiotule. Tocmai ce-am pierdut-o pe mama, și eu – de ce dracu-mi vorbești așa, Charlie? În ce dracu' te-ai băgat?

— Nu pot să-ți spun, Jane. Trebuie să mă crezi că nu a ținut de voința mea.

— Cum pot să te ajut?

— Făcînd și mai departe exact ce ai făcut și pînă acum. Ai grijă de Sophie, ferește-o de pericole și lasă dulăii ăia să fie cu ea în permanență.

— Bine, dar ar fi cazul să nu pățești nimic. Mă căsătoresc cu Cassie și vreau să mă conduci la altar. Vreau să-ți împrumut și smockingul. E un Armani, nu-i așa?

— Nu, Jane.

— Nu vrei să mă conduci?

— Nu, nu e vorba de asta. I-aș da și bani, numai să te ia, dar nu despre asta e vorba.

— Atunci consideri că homosexualii nu ar trebui să aibă voie să se căsătorească. Asta e. În fine, ți-ai dat arama pe față. De fapt am știut-o...

— Tot ce cred e că homosexualii nu ar trebui să fie lăsați să se căsătorească în smockingul meu.

— Aha, făcu Jane.

— O să te îmbraci cu smockingul meu Armani și va trebui să mai închiriez cîteva rahaturi, sau să cumpăr ceva nou și ieftin, după care voi trece în eternitate arătînd ca

dracu' în toate pozele de nuntă. Știu eu cum vă place vouă să arătați în pozele de nuntă – parcă e o boală.

— Cînd spui „vouă", te referi la lesbiene? îl întrebă Jane cu voce de procuror.

— Da, la lesbiene, cap pătrat, spuse Charlie, a cărui vocea semăna perfect cu a unui martor ostil.

— A, perfect, spuse Jane. E nunta mea. Și, la urma urmei, cred că-mi pot cumpăra un smocking.

— Ce frumos ar fi, spuse Charlie.

— Vreau ca pantalonii să fie ceva mai largi la fund, că așa se poartă acum, spuse Jane.

— Așa te vreau.

— Așa că nu va fi nici o problemă să mă conduci la altar.

— O să-mi dau toată silința. Crezi că Cassandra o să-mi dea voie s-o aduc pe micuța evreică?

Jane începu să rîdă.

— Dă-mi telefon din oră în oră, spuse ea.

— Pe asta n-o mai fac.

— Bun, atunci cînd poți.

— Da, făcu Charlie. Pa.

Zîmbi și se rostogoli din pat, întrebîndu-se dacă era ultima dată cînd mai putea face așa ceva. Și zîmbi.

Charlie a făcut un duș, a mîncat un sandvici cu unt de arahide și jeleu și s-a îmbrăcat cu un costum de o mie de dolari pentru care plătise patruzeci. Făcu cîțiva pași prin cameră și hotărî că piciorul era de acum destul de vindecat și că se putea descurca fără ghips, pe care îl lăsă pe podea, lîngă pat. Puse un ibric cu cafea pe foc și îl sună pe inspectorul Rivera.

— E o zi de tot rahatul, spuse Rivera. Charlie, trebuie să-ți iei fata și să pleci din oraș.

— Nu pot. Tot ce se întîmplă are legătură cu mine. Dar te rog să mă ții la curent. Da?

— Promite-mi că nu vei încerca să faci nici o prostie sau vreun act de eroism.

Charlie întrerupse legătura fără să aibă habar ce va face mai departe, dar simțind că trebuia să facă totuși ceva. O sună pe Jane să-i spună lui Sophie noapte bună.

— Vreau doar să știi că te iubesc foarte mult, puișor.

— Și eu, tati. De ce mi-ai telefonat?

— Cum? Ai vreo întîlnire?

— Avem înghețată.

— Ce grozav. Uite, Sophie, tăticu' trebuie să plece să rezolve niște probleme, așa că vreau să stai cîteva zile cu mătușa Jane. E-n regulă?

— Da. Ai nevoie de ajutor? Sînt disponibilă.

— Nu, puișor, dar îți mulțumesc.

— Bine, tati. Alvin se uită la înghețata mea. Pare mai flămînd ca un urs. Trebuie să plec.

— Te iubesc, puișor.

— Te iubesc, tati.

— Cere-ți scuze mătușii Cassie că ai făcut-o antisemită.

— Mbine.

Clic

Fetița închise telefonul. Lumina ochilor lui, lumina vieții lui, mîndria și fericirea lui îi închisese telefonul. Oftă, dar acum se simțea ceva mai bine. Cu inima frîntă e modul natural de a fi al Beta Masculului.

Charlie rămase cîteva minute în bucătărie pînă cînd ascuți lama bastonului-sabie cu deschizătorul electric de conserve pe care el și Rachel îl primiseră ca dar de nuntă, apoi ieși să verifice magazinul.

De îndată ce deschise ușa dinspre scările din spate, Charlie auzi zgomote stranii și animalice care veneau din magazin. I se părea că le aude dinspre camera din spate, unde nu ardea nici o lumină, deși se putea vedea multă lumină filtrîndu-se din magazin. Să fi venit momentul? Era ca și cum găsise soluția problemei.

Scoase sabia din teacă și coborî scările ghemuit, căutînd marginea fiecărei trepte pentru a reduce cît mai mult scîrțîitul. La jumătatea drumului descoperi sursa zgomotului animalic și se dădu înapoi, sărind înapoi aproape jumătate din treptele coborîte.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

— Trebuia s-o fac, spuse Lily.

Era călare pe Ray Macy, cu rochia ei plisată, lăsată (din milă) peste el, acoperind acele părți care l-ar fi făcut pe Charlie să-și scoată pur și simplu ochii, lucru pe care oricum se gîndea să-l facă.

— A mers, se arătă Ray de acord cu respirația tăiată.

Charlie se uită în camera din spate – continuau ce începuseră, Lily călarindu-l pe Ray ca pe un taur mecanic, cu un sîn țopăindu-i peste reverul halatului ei de bucătar.

— Era deznădăjduit, spuse ea. L-am găsit făcîndu-și-o cu aspiratorul. E spre binele lui, Asher.

— Ajunge! strigă Charlie.

— Nu, nu, nu, nu, nu, spuse Ray.

— O fac din milă, spuse Lily.

— Lily! exclamă Charlie acoperindu-și ochii, ai putea să-ți exersezi mila și în alte moduri, ca Moș Crăciun e din Armata Salvării.

— Pe ăia nu vreau să-i fut. Cei mai mulți sînt alcoolici înveterați și put. Cel puțin Ray e curat.

— N-am spus să-i *futi* pe ăia, ci să *fii* unul dintre ei. Parcă am fi într-un bordel. Doamne!

— Eu *sînt* curat, spuse Ray.

— Ia mai tacă-ți gura, spuse Charlie. E destul de tînără să-ți fie fiică.

— Era pe punctul de a se sinucide, spuse Lily. Poate că îi salvez viața.

— Chiar asta face, spuse Ray.

— Gura, Ray! spuse Charlie. Sex deplorabil făcut din milă, asta e tot.

— El știe, spuse Lily.

— Nici nu-mi pasă, spuse Ray.

— O fac și pentru cauza noastră, spuse Lily. Ray ți-a ieșit din cuvînt.

— Nu zău? spuse Ray.

— Cum? spuse Charlie.

— A găsit o femeie care a cumpărat toate sufletele. S-a întîlnit cu clientele pe care le-ai ratat tu. Undeva prin Mission. Și nu avea chef să-ți spună nimic despre ea.

— Nu știu despre ce tot vorbești, spuse Ray. Apoi adăugă: Mai repede, te rog.

— Spune-i adresa, zise Lily.

— Lily, spuse Charlie, chiar nu-i nevoie de așa ceva.

— Nu, spuse Ray.

Se auzi o plesnitură puternică. Charlie își descoperi ochii. Erau tot acolo, dîndu-i înainte cu ce începuseră, doar că obrazul lui Ray ardea ca focul, în timp ce Lily își arma brațul pentru o nouă lovitură.

— Spune-i!

— E pe Guerrero Street, între Eighteenth și Nineteenth. Nu știu numărul, dar e o casă mare, verde, în stil victorian. Imposibil să n-o găsești. Centrul Budist Trei Bijuterii.

PLEOSC!

— Au, dar i-am spus, suspină Ray.

— Asta e pentru că nu i-ai dat adresa, SCÎRBĂ! spuse Lily. Apoi lui Charlie: Hai, Asher, du-te. Vreau o poziție privilegiată cînd vei lua conducerea Lumii Subterane!

Charlie își spuse că unul dintre primele lucruri pe care le va schimba cînd va deveni stăpîn va fi să îmbogățească *Marea, grandioasa carte a morții*, incluzînd modul de operare în asemenea situații. Dar în loc de asta spuse:

— S-a făcut, Lily. Vei fi șefă peste sectorul haine și tortură.

— Grozav, spuse Lily. Scuză-mă, Asher, dar acum trebuie să termin povestea asta. Apoi lui Ray: Ai auzit? S-a terminat cu flanelele pentru tine, sulică!

PLEOSC!

Gemetele lui Ray începură să crească în frecvență și intensitate.

— Sigur, spuse Charlie. Am plecat.

— Pe curînd, spuse Ray.

— Nu vă voi mai privi niciodată în ochi, pe nici unul din voi. E bine?

— Nu sună rău, Asher, spuse Lily. Să fii atent.

Charlie se furișă pînă la scări și ieși pe ușa din față a apartamentului său, stăpînindu-și senzația de vomă care îl urmări tot drumul. Făcu semn unui taxi și se duse în Mission, încercînd să-și șteargă din minte imaginea futăcioșilor lui angajați.

Cele trei se ținură după *sufletele de dar* scăpate prin gura de canal pînă la o stradă părăsită din Mission. Acum erau în așteptare, supraveghind clădirea verde în stil victorian din gurile de canal aflate la fiecare capăt al străzii. Erau mult mai precaute acum, lăcomia fiindu-le oarecum potolită de cumplita explozie din noaptea precedentă.

Le numeau *suflete de dar*, deoarece menajeria micilor făpturi le adusese suflete de-a dreptul în canal – darurile făcîndu-și apariția în cele mai nefericite momente. După ce blestemăția de terier le fugărise kilometri întregi prin țevăria conductelor, abandonîndu-le smintite și extenuate pe marginea înaltă a unei joncțiuni de conducte, a urmat defilarea a douăzeci, sau cam pe aici, de drăgălașe coșmaruri, toate gătite ca de nuntă, purtînd pe tavă exact lucrul de care aveau nevoie să-și vindece rănile și să-și refacă puterile: suflete de oameni. Și astfel, revigorate, au fost în stare să alunge scîrboșenia de cîine. Cele trei Morrigan se simțeau din nou puternice – nu puterea pe care o acumulaseră înainte de explozie, insuficientă acum probabil pentru a zbura, dar cu siguranță suficientă pentru a se aventura încă o dată Sus, mai cu seamă că aveau și atîtea suflete adunate.

Pe străzi nu era nimeni, cu excepția drogaților, a curvelor și a celor fără adăpost. După ziua de rahat din oraș, imensa majoritate hotărîse că lucrul cel mai bun era să rămînă acasă, în siguranță. Pentru Morrigan (atît cît le păsa lor), oamenii erau mai în siguranță în casele lor așa cum un ton e la loc sigur în conserva lui, dar nimeni nu o știa încă pe asta. Nimeni nu știa exact de ce anume se ascundea, cu excepția lui Charlie Asher, care se dădu jos dintr-un taxi chiar în fața lor.

— A venit cărniță proaspătă, spuse Macha.

— Cred că ar fi timpul să-i găsim alt nume, spuse Babd. Adică, vreau să spun că nu mai e deloc chiar așa de proaspăt.

— Liniște, sîsîi Macha.

— Hei, iubi, îl strigă Babd din canal. Ți-a fost dor de mine?

Charlie își plăti cursa și rămase în mijlocul străzii cu ochii pe clădirea Queen Ann de un verde-jad. Scara spiralată era luminată, la fel și una dintre ferestrele de la parter. Reuși doar să deslușească placa pe care scria CENTRUL BUDIST TREI BIJUTERII. Privi aleea care ducea la casă și zări mișcarea din spatele zăbrelelor de sub verandă – strălucirea unor ochi. O pisică, poate. Își auzi mobilul sunînd și îl deschise.

— Charlie, sînt Rivera. Am o veste bună; am găsit-o pe Carrie Long, femeia de la magazinul de amaneturi. E în viață. A fost legată și aruncată într-un container de gunoi, nu departe de magazin.

— Grozav, spuse Charlie.

Dar el nu se simțea grozav. Ceea ce se mișcase sub verandă tocmai ieșea. Urcau scara, se așezau pe verandă, aliniindu-se înaintea lui. Erau douăzeci sau treizeci, ceva mai înalte de patruzeci de centimetri, purtînd costume de epocă împodobite. Fiecare avea fața scheletică a unui animal mort, pisici, vulpi, bursuci – animale pe care

Charlie nu reușea să le identifice, reduse la tigve – cu orbitele seci și negre. Și totuși se uitau atît de fix.

— Charlie, n-ai să crezi cînd o să auzi ce ne-a spus că a aruncat-o acolo. Niște creaturi mici, niște monștri mici. Asta a spus ea.

— Cam de patruzeci de centimetri înălțime, spuse Charlie.

— Da, de unde știi?

— Cu o mulțime de dinți și gheare, alcătuite parcă din bucățele de animale puse laolaltă, toate îmbrăcate de parcă s-ar duce la un mare bal mascat?

— Ce tot spui acolo, Charlie? De unde știi toate astea?

— Simple presupuneri, spuse Charlie.

Desfăcu siguranța sabiei-baston.

— Hei, iubițelu', se auzi vocea unei femei din spatele lui. Nu ți-a fost dor de mine?

Charlie se întoarse. Se tîra afară din canal chiar în spatele lui.

— Vestea proastă, spuse Rivera, e că i-am găsit pe tipul de la magazinul cu vechituri și pe cel de la anticariatul Book 'em Danno – adică bucăți din ei.

— Asta chiar că e o veste proastă, spuse Charlie.

O porni de-a lungul străzii, depărtîndu-se de hoașca din canal și de măruntelele marionete ale satanei.

— Cărniță, se auzi o voce din stradă.

Charlie văzu o altă hoașcă ieșind din gura unui canal, cu ochii strălucind negri în lumina felinarelor. În spatele lui auzi clănțănitul dinților unui animal.

— Charlie, eu cred că, totuși, ar fi bine să pleci din oraș pentru cîteva zile, dar dacă n-o faci, și să nu spui nimănui că ai auzit-o de la mine, să-ți iei o armă, ba chiar două.

— Mi se pare o idee grozavă, spuse Charlie.

Cele două harpii se apropiau foarte încet de el, cu greutate, de parcă nervii le-ar fi fost scurtcircuitați. Cea aflată mai aproape de el, cea cu care avusese aventura din aleea din North Beach, se lingea pe buze. Părea ceva

mai zdrențuită față de noaptea cînd l-a sedus. O porni mai departe, mărind distanța dintre ei.

— Un pistol, ca să nu fie nevoie să iei lecții de tragere. Eu nu pot să-ți dau, dar...

— Inspectore, va trebui să ajung la vorba ta.

— Vorbesc serios, Charlie. Indiferent despre ce e vorba, e exact așa cum ai spus tu.

— Nici n-ai idee cît de clar mi-e lucrul ăsta, inspectore.

— E ăla care a tras în mine? întrebă cea mai apropiată dintre harpii. Spune-i că o să-i sorb ochii din orbite și că o să-i mestec urechile.

— Ai auzit, inspectore?

— E cu tine?

— Sînt mai multe, spuse Charlie.

— Pe aici, cărniță, spuse a treia hoașcă pe cînd își făcea apariția din canalul aflat la celălalt capăt al străzii.

Se ridică în picioare, își scoase ghearele și flegmă o dîră de venin pe o mașină parcată pe stradă. Se auzi sfîrîitul veninului, care dispăru în clipa următoare.

— Unde ești, Charlie? Unde te afli?

— Sînt în Mission. Undeva aproape de Mission.

Micile creaturi coborau acum scările pe alee și se îndreptau spre stradă.

— Ia uite, făcu hoașca, ne-a adus cadouri.

— Charlie, unde anume te afli? întrebă Rivera.

— Trebuie să plec, inspectore.

Charlie închise telefonul și îi dădu drumul în buzunarul hainei. Apoi scoase sabia din baston și se întoarse spre harpia din stradă.

— Asta e pentru tine, spuse el, tăind aerul cu o mișcare iute a sabiei.

— Ce drăguț din partea ta, spuse ea. Mereu te gîndești la nevoile mele.

Cadillac-ul Eldorado Brougham din 1957 era mîndria dricurilor motorizate. Era alcătuit din aproape trei tone de oțel

tamponat sub forma unei bestii burduhănoase cu talia înaltă, placată cu suficient crom să construiești un terminator și încă să-ți mai rămînă – cea mai mare parte din el în fîșii lungi și ascuțite care se desprindeau la impact pentru a se transforma în secere mortale care să-i jupoaie pe trecători. Sub cele patru faruri se vedeau expuse două bare de protecție de forma unor gloanțe care semănau cu niște torpile neexplodate sau un sutien pentru țîțele mortale ale Madonnei. Axul volanului era netelescopic, ceea ce l-ar fi putut străpunge pe șofer la orice impact mai puternic, geamuri electrice, care ar fi putut zbura capul unui copil, fără centuri la scaune și un motor V8 de 325 cai putere, ceea ce însemna o eficiență atît de îngrozitor de proastă la nivelul consumului încît auzeai cum suge dinozaurii lichefiați din adîncul pămîntului în trecerea lui. Viteza maximă era de o sută șaizeci de kilometri pe oră, suspensii ca ale unei barje care nu reușeau sub nici o formă să stabilizeze mașina la o asemenea viteză, și frîne subdimensionate care nu reușeau să o oprească. Aripile din spate erau așa de înalte și ascuțite încît erau un pericol de moarte pentru trecători chiar și cînd era parcată, și tot dulapul ăsta era așezat pe niște cauciucuri înalte și albe care păreau și se mișcau aidoma unor gogoși pudrate supradimensionate. Detroitul n-ar fi reușit să creeze o ostentație înaripată mai mortală chiar dacă ar fi placat o balenă ucigașă cu diamante false. Era o capodoperă.

Și motivul pentru care e nevoie să le știți pe toate astea e că, alături de vajnicele Morrigan și de himerele bine îmbrăcate, un Eldorado din '57 se apropia rapid de Charlie.

Sîngeriul Eldo se scurse pe după colț, și cauciucurile scoaseră un țipăt ascuțit ca de păun ars de viu, capacele de la roți luînd-o de-a rostogolul spre borduri, motorul răcnind, zvîrlind trombe de fum albastru pe țevile de eșapament,

aidoma unui dragon plin de gaze. Prima dintre cele trei Morrigan se întoarse numai bine să fie izbită din plin de bară în coapsă, ca apoi să fie trasă sub mașină și înfășurată pe roțile ei, făcîndu-i din spate o cocoașă neagră. Farurile își continuară goana și Cadillacul vră spre a doua Morrigan, aflată cel mai aproape de Charlie.

Creaturile o luară la goană cu pași mărunți înapoi pe trotuar și Charlie se aruncă pe capota unei Honde parcate în apropiere chiar cînd Eldorado-ul o izbea pe a doua Morrigan. Păpușa de cîlți plesni cu foarța unui bici capota în timp ce frînele mașinii scîrțîiră, apoi zburâ douăzeci de metri de-a lungul străzii. Cadillacul dădu înapoi și o mai izbi o dată, de data asta dînd buzna peste ea cu o serie de bufnituri, rostogolind-o pe asfalt, timp în care bucăți săreau din trupul ei. Cadillacul se năpusti spre ultima.

Pentru că ea avusese avantajul cîtorva secunde în plus față de sora ei, o luă la fugă pe stradă, și forma i se schimbă, brațele, în aripi, penele tocmai prindeau și ele contur, dar, din cîte se părea, nu mai apucă să ducă transformarea pînă în punctul din care să-și ia zborul. Eldorado-ul o strivi ca un plug, apoi călcă frînele, o luă înapoi și îi arse un cauciuc pe spinare.

Charlie se cocoțase pe capota Hondei, gata să sară pe trotuar. Dar Cadillacul se opri și geamurile fumurii fură coborîte.

— Urcă-te dracului în mașină, spuse Minty Fresh.

Minty Fresh o mai izbi o dată pe ultima dintre cele trei Morrigan pe cînd accelera, apoi coti de două ori la stînga, în scîrțîit furibund de frîne, apoi opri la bordură, sări afară și o luă la fugă spre partea din față.

— Ah, fir-ar să fie, făcu Minty Fresh (*fir-ar* cu obidă și durere). Fir-ar să fie, capota și masca s-au dus dracului! La dracu'! Pot accepta ca întunericul să pună stăpînire pe pămînt, dar nu-mi bag picioarele în ea de mașină.

Sări iar în mașină, o băgă în viteză și luă un colț în scrîșnet de roți.

— Unde mergem?

— Am de gînd să mai trag o raită peste tîrfele alea. Nimeni nu-și bate joc de mașina mea.

— Păi ce-ai crezut că se va întîmpla după ce vei da cu mașina peste ele?

— În nici un caz așa ceva. Pînă acum n-am mai dat peste nimeni cu mașina. Nu te preface că ar fi o mare surpriză pentru tine.

Charlie privi interiorul strălucitor al mașinii, scaunele din piele sîngerie, bordul ornat cu lemn de nuc și butoane placate cu aur.

— E o mașină grozavă. Poștașul meu s-ar îndrăgosti nebunește de ea.

— Poștașul tău?

— El colecționează vechituri de lux.

— Ce vrei să spui?

— Nimic.

Erau deja pe Guerrero Street și Minty călcă pe accelerație pe măsură ce se apropia de țintă. Prima Morrigan pe care o ivise se ridica tocmai în genunchi cînd o mai izbi o dată, zvîrlind-o peste două mașini parcate, după care o izbi de colțul unei clădiri părăsite. Cea de-a doua se răsucise pentru a-i întîmpina și își scoase ghearele care zgîriară capota în timp ce el dădea cu ea de pămînt și trecea peste ea cu bufnituri de tobă, apoi trecu peste picioarele celei de-a treia în timp ce aceasta se tîra spre gura unui canal.

— Doamne! se extazie Charlie, întorcîndu-se pentru a privi pe luneta din spate.

Toată atenția lui Minty Fresh părea concentrată acum asupra șofatului preventiv.

— Ce dracu' sînt chestiile alea?

— Eu le numesc scorpiile din canal. Ele sînt alea care ne tot cheamă din gurile de canal. Acum sînt mult mai tari decît înainte.

— Te bagă-n răcori, asta fac, spuse Minty.

— Știu și eu? spuse Charlie. Te-ai uitat bine la ele? Vreau să zic că au ceva badoncadonc în față și niște badanguri faine, și ce-ți spuneam, frate? Bate cinciu' cu mine, barosane.

Îi întinse palma lui Minty, dar vai, Verde ca Menta îl lăsă cu buza umflată.

— Termină odată, spuse Fresh.

— Scuze, spuse Charlie.

— *Cum să vorbiți ca un afro-american marfă în zece zile sau mai puțin*, ediția Hip-Hop?

Charlie dădu din cap.

— Am avut CD-ul în magazin acum vreo două luni. Am tot exersat în furgonetă. Cum mă descurc?

— Negrozitatea ta e uimitoare. A trebuit să mă tot uit la tine ca să mă asigur că mai ești încă alb.

— Îți mulțumesc, spuse Charlie, apoi, ca și cum i s-ar fi aprins un beculeț: Hei, dar știi că te-am căutat – unde dracu' ai fost?

— M-am ascuns. Una dintre chestiile alea se luase după mine la metrou acum cîteva seri, cînd mă întorceam din Oakland.

— Și cum ai scăpat?

— Animăluțele alea au atacat-o în întuneric. Am auzit-o cum țipa la ele, cum le făcea fîșii-fîșii, dar au ținut-o la distanță pînă cînd metroul a oprit într-o stație plină cu oameni. Ea s-a refugiat în tunel. Vagonul era plin de bucățele din animăluțele alea.

Minty a intrat pe Van Ness, după care o porni spre cartierul lui Charlie.

— Deci te-au ajutat? Păi, ele nu fac parte din Subteranii care încearcă să pună mîna pe omenire?

— Nu prea par a face. M-au salvat.

— Deci știi că unii dintre Negustorii Morții au fost omorîți?

— N-am știut. În ziare n-a apărut nimic. Am văzut că magazinul lui Anton a ars azi-noapte. El n-a reușit să scape?

— Vreau un singur lucru, să întorci și să mă duci înapoi la centrul budist. Trebuie să pun capăt poveștii ăsteia. Totul depinde de mine, Fresh. Eu sînt Luminatus.

— Ba nu.

— Ba da, spuse Charlie.

— Tu ești Moartea cea Mare – cu M mare? Tu? Știi tu că așa e?

— Știu, spuse Charlie.

— Știam eu că e ceva deosebit cu tine, dar credeam că Luminatus ar putea fi – nu știu – ceva mai înalt.

— Să nu începi cu poveștile astea. Da?

Minty întoarse mașina de pe Van Ness la giratoriul unui hotel.

— Unde mergi? îl întrebă Charlie.

— Să trec iar peste niște harpii de canal.

— Ne întoarcem la centrul budist?

— Aha. Mai ai vreo altă armă în afară de prostia aia de sabie?

— Prietenul meu, polițistul, mi-a spus că ar fi bine să am și un pistol.

Minty Fresh își băgă mîna în buzunarul hainei verzi ca menta și scoase cel mai mare pistol pe care îl văzuse Charlie vreodată. Îl puse pe scaun.

— Ia-l. Desert Eagle, calibrul cincizeci. Pune jos și un urs.

Charlie luă pistolul cromat. Cîntărea în jur de două kile și butoiașul părea suficient de mare ca să-ți înfigi degetul în el.

— E uriaș.

— Eu sînt un tip zdravăn. Ascultă, are opt gloanțe. Încărcătorul e plin. Trebuie să-l armezi și să tragi siguranța înainte de a-l folosi. Aici și aici. Îi arătă siguranța și percutorul. Să te ții bine de el dacă trebuie să tragi. O să-ți smulgă curul din loc dacă nu ești pregătit.

— Și tu?

Minty se bătu cu palma peste celălalt buzunar.

— Mai am unul.

Charlie răsuci pistolul în mînă și se uită cum luminile străzii patinau pe suprafața cromată. (Masculii Beta, care simt că suferă de un handicap ereditar cînd e vorba de concurență, devin adevărați fraieri cînd e vorba de un pistol fățos.)

— Cît caracter se ascunde sub aparență, domnule Fresh. Nu ești doar banalul Negustor al Morții înalt de doi metri, într-un costum verde.

— Mulțumesc, domnule Asher. Cîtă amabilitate din partea dumneavoastră.

— Plăcerea e de partea mea.

Sună telefonul lui Charlie. Rivera spuse:

— Asher, unde dracu' ești? M-am tot învîrtit prin Mission și n-am văzut decît niște pene negre care plutesc prin aer.

— Da, e-n regulă. Sînt cît se poate de bine, inspectore. L-am găsit pe Minty Fresh, tipul care e proprietarul magazinului de discuri. Sînt cu el în mașină.

— Ești în siguranță?

— Relativ.

— Bun. Ține capul la cutie și te sun eu, da?

— E-n regulă, inspectore. Mulțumesc pentru ajutor.

— Ai grijă, Asher.

— Am înțeles. La cutie. Salut.

Charlie închise telefonul și se întoarse spre Minty Fresh.

— Ești gata?

— Absolut, spuse Verde ca Menta.

Strada era pustie cînd au oprit în dreptul centrului budist.

— Eu mă duc în spate, spuse Asher.

— Ei bine, mașinile sînt naspa, spuse Babd încercînd să nu se împrăștie în toate părțile, în vreme ce se întorceau toate trei șchiopătînd spre marea epavă. Cinci mii de ani caii sînt cît se poate de buni, și dintr-odată trebuie să ne

trezim cu străzi pavate și mașini. Eu nu înțeleg care e atracția.

— Nici măcar nu sînt sigură dacă trebuie să ne ridicăm ca să lăsăm Întunericul să stăpînească, spuse Nemain. Din cîte se pare, bezna nu e încă pregătită. Și, dacă e să vorbesc ca agent al Întunericului, cred că mai are nevoie de ceva timp.

Fusese matrițată în jumătate-femeie, jumătate-corb și curgeau pene din ea peste tot, pe cînd șchiopătau prin canale.

— Convingerea mea e că tipul ăsta, cărniță proaspătă, e ajutat de cineva, spuse Matcha. Data viitoare ar trebui ca Orcus să aibă grijă de el.

— Da, să-l ia Orcus în grija lui, spuse Babd. Să vedem ce părere are și el despre mașini.

24

Audrey și omuleții-veverițe

Charlie auzi pași furișați pe sub verandă în timp ce se îndrepta spre intrarea centrului budist, dar greutatea pistolului enorm înfipt în curea îl făcea să se simtă sigur pe sine, deși îi trăgea puțin pantalonul în jos. Ușa de la intrarea principală avea aproape patru metri înălțime, era roșie, cu un galsvand cu ornamente ca de trestie, și de fiecare parte a ușii erau roți colorate tibetane pentru rugăciuni ca niște vîrtelinețe. Charlie știa ce sînt pentru că i se întîmplase odată ca un hoț să încerce să-i vîndă cîteva pe care le furase dintr-un templu.

Charlie știa că ar fi trebuit să dărîme ușa, dar asta era o ușă cu adevărat mare și, deși văzuse o sumedenie de seriale și filme polițiste cu forțare de uși, în ceea ce îl privea, nu avea deloc experiență. O altă posibilitate ar fi fost să-și scoată pistolul și să distrugă încuietoarea, dar știa despre acest gen de operații la fel de multe ca și despre deschiderea forțată a unei uși. Așa că se hotărî să sune.

Agitația de sub verandă se intensifică, și acum auzi pași mai apăsați venind dinăuntru. Ușa se deschise, și frumoasa brunetă pe care o știa drept Elizabeth Sarkoff – falsa nepoată a lui Esther Johnson, se ivi în prag.

— Ia te uite, domnul Asher, ce surpriză plăcută.

Nu pentru multă vreme, surioară, spuse durul ascuns înlăuntrul lui.

— Doamnă Sarkoff, ce plăcere să vă văd. Ce faceți aici?

— Sînt recepționeră. Intrați, intrați.

Charlie intră în holul din care se vedeau o scară și uși culisante de fiecare parte. În spatele holului văzu un coridor care ducea la o sufragerie cu o masă lungă, după care urma bucătăria. Casa fusese frumos renovată și nu avea aspectul unei clădiri publice.

Durul din adîncuri spuse: *Să nu-ți încerci șmecheriile cu mine, boarfă ce ești. N-am pocnit pînă acum niciodată o muiere, dar, dacă nu-mi spui rapid care e situația, sînt gata să încep cu tine, ia vezi.* Charlie spuse:

— Habar n-am avut că ești budistă. E chiar fascinant. Apropo, ce mai face mătușa Esther?

O avusese, nici măcar nu mai era nevoie să dea cu ea de pămînt.

— Tot moartă. Totuși îți mulțumesc că ai întrebat. Cu ce îți pot fi de folos, domnule Asher?

Ușa culisantă din stînga lor se deschise cu vreo trei centimetri și se auzi vocea unui tînăr.

— Maestre, avem nevoie de tine.

— Imediat, spuse pretinsa doamnă Sarkoff.

— Maestre?

Sprînceana lui Charlie se ridică.

— În tradiția budistă recepționerii sînt ținuți la mare cinste. Îi oferi un zîmbet larg și amuzat, ca și cum nici ea nu își dădea crezare. Charlie era cu totul vrăjit de zîmbet și de deschiderea totală care i se citea în ochi. Era vorba de încredere, fără să fi avut nici un motiv să o aibă.

— Dumnezeule, nu te pricepi deloc să minți, spuse el.

— Cred că mi-ai citit pînă-n adîncul sufletului, nu?

Urmă un zîmbet larg.

— Deci cine ești?

Charlie își întinse mîna pentru a o strînge pe a ei.

— Sînt Venerabila Amitabha Audrey Rinpoche. Făcu o reverență. Sau pur și simplu Audrey, dacă ești grăbit.

Luă două dintre degetele lui Charlie și le strînse.

— Charlie Asher, spuse Charlie. Deci nu ești chiar nepoata doamnei Johnson.

— Și tu nu te ocupi chiar cu comerțul de haine uzate?

— Păi, de fapt...

Asta a fost tot ce a reușit Charlie să spună. Chiar din față se auzi o bufnitură, sticlă spartă și lemn sfîrtecat. Apoi văzu masa din cealaltă cameră dată peste cap și pe Minty Fresh strigînd „Nimeni nu mișcă", în timp ce sărea peste masa răsturnată și venea spre ei, cu arma în mînă, evident orb la faptul că el era înalt de peste doi metri, iar ușa, fabricată în 1908, nu avea decît un metru nouăzeci.

— Stai, strigă Charlie cam cu o jumătate de secundă prea tîrziu, cînd Minty dădu cu zece centimetri de frunte într-o grindă de stejar foarte frumos finisată de deasupra ușii, cu o izbitură care cutremură toată casa.

Picioarele i-o luară înainte, corpul i se lăsă pe spate, așa că la un moment dat ajunse paralel cu podeaua, cam la vreun metru de pămînt, cînd gravitația se hotărî să intre în joc.

Cromatul Desert Eagle o luă clănțănind pe podeaua holului și se izbi de ușa din față. Minty Fresh se lăți pe jos aproape inconștient, între Charlie și Audrey.

— Iar el e prietenul meu, Minty Fresh, spuse Charlie. Nu face tot timpul așa ceva.

— Mamă, nu vezi în fiecare zi una ca asta, spuse Audrey uitîndu-se jos la gigantul adormit.

— Da, zise Charlie. Nu știu unde a găsit el borangic în nuanța asta de verde.

— Nu e pînză? întrebă Audrey.

— Nu, e mătase.

— Hmmm, e așa de boțită, am crezut că e pînză sau vreo combinație.

— Păi, poate că din cauza agitației...

— Mda, așa cred și eu. Audrey dădu din cap, apoi se uită la Charlie. Deci...

— Domnule Asher.

O voce de femeie din dreapta. Ușa din dreapta lui Charlie glisă, și el văzu o femeie mai în vîrstă: Irena Posokovanovich. Ultima dată cînd o văzuse era pe scaunul din spate al jeepului lui Rivera, încătușat.

— Doamna Posokov... Doamna Posokovano – Irena! Ce mai faceți?

— Ieri, parcă, nu-ți păsa așa de mult.

— Nu. Zău că nu. Și îmi cer scuze pentru asta. Charlie zîmbi, imaginîndu-și că fusese un zîmbet de toată frumusețea. Sper că nu mai aveți spray-ul lacrimogen.

— Nu-l mai am, spuse Irena.

Charlie se uită la Audrey.

— Am avut o mică neînțelegere...

— În schimb, îl am pe ăsta, spuse Irena scoțînd pistolul cu electroșocuri de la spate, pe care îl înfipse în pieptul lui Charlie, după care expedie o sută douăzeci și cinci de mii de volți prin corpul lui.

Mai apucă să vadă animale, sau niște creaturi cu înfățișare de animale, îmbrăcate în haine de epocă, apropiindu-se de el în timp ce se prăbușea în convulsii pe podea.

— Băieți, legați-i pe amîndoi, spuse Audrey. Eu fac ceaiul.

— Ceai? întrebă Audrey.

Și așa, pentru a doua oară în viață, Charlie se trezi legat de un scaun și servit cu o băutură fierbinte. Audrey era aplecată deasupra lui, cu o ceașcă în mînă și, fără să țină cont de situația jenantă sau de pericol, Charlie se trezi cu ochii înfipți în deschiderea cămășii ei.

— Ce ceai e? întrebă Charlie, care încerca să cîștige timp, remarcînd și mănunchiul de trandafirași de mătase cocoțați în partea din față a sutienului.

— Ceaiul, ca și bărbatul, trebuie să fie slab și verde ca să-mi placă, spuse Audrey cu un zîmbet.

Charlie o privi în ochii care zîmbeau.

— Ai mîna dreaptă liberă, spuse ea. Dar a trebuit să-ți luăm pistolul și sabia, pentru că lucrurile alea nu sînt bine-venite.

— Ești cea mai amabilă răpitoare de care am avut parte vreodată, spuse Charlie luîndu-și ceașca de ceai.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Minty Fresh.

Charlie se uită în dreapta, unde Minty Fresh era legat de un scaun care îl făcea să semene cu un ostatic luat la cheful unor copii – cu genunchii la gură și una din mîini legate la încheietură cu scotch lîngă podea. Cineva îi pusese o pungă mare cu gheață pe cap, care semăna vag cu o beretă scoțiană.

— Nimic, spuse Charlie. Și tu te-ai descurcat de minune, să nu mă înțelegi greșit.

— Ceai, domnule Fresh?

— N-ai o cafea?

— Mă întorc într-o clipă, spuse Audrey.

Și ieși din cameră.

Fuseseră duși într-una din camerele care dădeau în hol, dar Charlie nu știa care din ele. Era probabil un salonaș de zi, dar fusese transformat într-o combinație de birou și recepție: birouri de metal, un computer, cîteva fișete și un șir de cîteva scaune mai vechi din stejar, folosite atît pentru lucru, cît și pentru așteptat.

— Cred că mă place, spuse Charlie.

— Te-a legat de un scaun, spuse Minty Fresh trăgînd cu mîna liberă de scotchul înfășurat în jurul gleznelor.

Punga cu gheață îi căzu de pe cap și se izbi de podea cu un pocnet sonor.

— Nu mi-am dat seama cît de bine arată cînd am văzut-o prima oară.

— Te rog, m-ai putea ajuta să mă eliberez? spuse Minty.

— Nu pot, spuse Charlie. Ceaiul. Și își săltă ceașca.

Se auzi un clinchet la ușă. Văzură patru bipezi mici în mătase și satin mișunînd prin cameră. Unul cu față de iguană, cu mîini de raton și cu pălărie de muschetar cu panaș bogat, scoase o sabie și îl pocni pe Minty Fresh peste mîna care încerca să tragă de scotch.

— Ah, fir-ai al dracului, drăcie!

— Nu cred că vrea să te lase să te eliberezi, spuse Charlie.

Tipul cu față de iguană îl salută pe Charlie cu o mișcare a spadei și arătă spre vîrful botului său cu mîna liberă, de parcă ar fi vrut să spună: *Pe nas, amice.*

— Deci, spuse Audrey, intrînd în cameră cu o tavă pe care era cafeaua lui Minty. Văd că ați făcut cunoștință cu omuleții-veverițe.

— Omuleții-veverițe? spuse Charlie.

O doamnă mititică, cu mîini de reptilă și figură de rață, îmbrăcată cu o rochie de seară din satin, făcu o reverență spre Charlie, care o salută cu o mișcare a capului.

— Așa le zicem noi, spuse Audrey. Pentru că primii pe care i-am făcut aveau față și mîini de veveriță. Dar după asta am depășit modelul veveriță și au căpătat un aspect mai baroc.

— Nu sînt făpturi ale Lumii Subterane? spuse Charlie. Tu le-ai făcut?

— Într-un fel, spuse Audrey. Zahăr și frișcă, domnule Fresh?

— Te rog, spuse Minty. Tu faci monștrii ăștia?

Toate cele patru mici făpturi se întoarseră spre el în același timp și își dădură capetele pe spate, de parcă ar fi spus: *Hei, amice, pe cine faci tu monstru?*

— Nu sînt monștri, domnule Fresh. Omuleții-veverițe sînt la fel de umani ca și noi.

— Da, cu o excepție, au un simț al modei mai dezvoltat, spuse Charlie.

— N-am de gînd să stau legat la infinit de scaunul ăsta, Asher, spuse Minty. Femeie, cine, sau ce dracu' ești?

— Poartă-te frumos, spuse Charlie.

— Cred că ar trebui să vă explic, spuse Audrey.

— Crezi? spuse Minty.

Audrey se așează turcește pe jos, iar omuleții-veverițe o înconjurară, gata să asculte.

— În fine, e puțin cam jenant, dar cred că totul a început în copilăria mea. Am avut într-un fel o afinitate pentru moarte.

— Cum ar fi fost plăcerea de a atinge lucruri moarte? o întrebă Minty Fresh. Să stai goală cu ele?

— Nu vrei s-o lași pe doamna să vorbească? spuse Charlie.

— Tîrfa asta e țăcănită, spuse Minty.

Audrey zîmbi.

— Cum să nu, chiar sînt, domnule Fresh, și tu ești legat în sufrageria mea, pradă oricărei chestii țăcănite care ți s-ar putea întîmpla.

Își lovi lingurița de argint cu care își amesteca ceaiul de dintele din față și își dădu ochii peste cap de parcă și-ar fi imaginat ceva delicios.

— Te rog, continuă, spuse Minty Fresh cutremurîndu-se. Îmi cer scuze pentru întrerupere.

— Și nu a fost o ciudățenie, spuse Audrey uitîndu-se la Minty, provocîndu-l să ia o atitudine. Doar că aveam o sensibilitate exagerată față de moarte, mai cu seamă în cazul animalelor, dar moartea bunicii am presimțit-o cu o groază de timp dinainte. Ceea ce nu m-a copleșit sau altceva, dar cînd m-am dus la colegiu ca să văd dacă pot stăpîni fenomenul, m-am hotărît să studiez filosofia orientală – a, da, și designul vestimentar.

— Cred că trebuie să arăți bine cînd o faci pe moartea, spuse Charlie.

— Păi – ăă – OK, făcu Audrey. Mai eram și o croitoreasă bună. Chiar că îmi plăcea să fac costume. În fine, am cunoscut un tip de care m-am îndrăgostit.

— Un tip mort? întrebă Minty.

— Destul de curînd, domnule Fresh. A murit la scurt timp după aceea.

Audrey se uită în jos, la covor.

— Vezi, idiot insensibil ce ești. I-ai rănit sentimentele.

— Aloo, sînt legat de un scaun, spuse Minty. Înconjurat de monstruleți, Asher. Nu eu sînt cel lipsit de sensibilitate.

— Scuze, spuse Charlie.

— E-n regulă, spuse Audrey. Îl chema William – Billy, și am fost împreună doi ani înainte de a se îmbolnăvi. Eram căsătoriți doar de o lună cînd a fost diagnosticat cu o tumoare inoperabilă la creier. I-au mai dat două luni de viață. Am abandonat școala și am stat cu el clipă de clipă. Una dintre asistentele de la spital știa că eu studiasem filosofia orientală și ne-a recomandat să luăm legătura cu Dorje Rinpoche, un călugăr de la centrul budist tibetan din Berkeley. El ne-a vorbit despre *Bardo Thodrol*, ceea ce e cunoscut sub numele de *Cartea tibetană a morților*. El a ajutat la pregătirea lui Billy pentru transferul conștiinței lui spre lumea următoare – spre noua lui viață. Ne-a distras atenția de la întuneric și a făcut din moarte un fapt natural și plin de speranță. Eram cu Billy cînd a murit și i-am simțit transferul de conștiință – chiar așa a fost – Dorje Rinpoche mi-a spus că am o înzestrare specială. Credea că ar fi trebuit să studiez sub îndrumarea unui înalt lama.

— Și ai devenit călugăriță? o întrebă Charlie.

— Și eu care credeam că lama e o oaie mai suplă, spuse Minty Fresh.

Audrey îl ignoră.

— Sufeream și aveam nevoie de îndrumare, așa că m-am dus în Tibet și am fost acceptată la o mănăstire unde am studiat *Bardo Thodrol* timp de doisprezece ani cu lama Karmapa Rinpoche, cea de-a șaptesprezecea reîncarnare a lui bodhisattva, care fondase școala noastră de budism cu o mie de ani în urmă. El m-a învățat arta *p'howa* – transferul conștiinței în momentul morții.

— Deci ai reușit să faci și tu ce i-a făcut călugărul logodnicului tău? întrebă Charlie.

— Da, am făcut *p'howa* pentru mulți munteni. Era un fel de specialitate a mea – împreună cu aceea de a croi robe pentru cei din mănăstire. Lama Karmapa mi-a spus

că simțea că eram un suflet foarte vechi al unei ființe foarte luminate care trăise cu multe generații înainte. Am crezut că mă supunea doar unei încercări, pentru a mă face să-mi suprim egoul, dar cînd i s-a apropiat și lui moartea și m-a chemat pentru *p'howa*, am înțeles că, de fapt, acesta era testul și că îmi încredințase mie transferul sufletului său.

— Acum e clar, spuse Minty Fresh. Ție nu mi-aș încredința nici cheile de la mașină.

Iguana-muschetar îl pocni pe Minty cu săbiuța peste picior, și uriașul țipă.

— Vezi, spuse Charlie. Lipsa de politețe se întoarce împotrivă-ți – karma.

Audrey îi zîmbi lui Charlie, puse ceașca pe podea, își întise picioarele și se așeză în poziția lotus.

— Cînd lama s-a stins, i-am văzut conștiința părăsindu-i trupul. După care mi-am simțit propria conștiință ieșindu-mi din trup și l-am însoțit pe lama în munți, unde mi-a arătat o mică peșteră, îngropată adînc în omăt. Și în peșteră se afla o casetă din piatră sigilată cu ceară și tendoane. Mi-a spus că trebuia să găsesc caseta, după care a dispărut, s-a înălțat, și eu m-am trezit reîntoarsă în trupul meu.

— Și ai devenit și tu superluminată? întrebă Charlie.

— Nici măcar nu știu ce înseamnă asta, spuse Audrey. Lama se înșelase în această privință, dar ceva mă schimbase în timpul ritualului *p'howa* pe care îl ținusem pentru el. Cînd l-am însoțit afară din cameră, vedeam un punct roșu aprins în oameni, chiar în chakra inimii. Era același lucru pe care l-am urmărit în munte, conștiința nemuritoare – puteam să văd sufletul oamenilor. Dar cel mai mult mă tulbura faptul că lumina lipsea din unii oameni sau eu nu reușeam s-o văd în ei sau în mine însămi. Nu știam de ce, dar știam cu precizie că trebuia să găsesc caseta. Și urmînd cu exactitate poteca pe care mi-o indicase lama, am reușit. Înăuntru se afla un pergament despre

care cei mai mulți budiști credeau – și încă mai cred – că e un mit: capitolul pierdut din *Cartea tibetană a morților*... El vorbea despre două arte demult pierdute, *p'howa a puternicei proiecții* și una despre care nici măcar nu auzisem, *p'howa a nemuririi*. Prima îți permite transferul sufletului dintr-o ființă în alta, iar cea de-a doua permite practicianului să prelungească tranziția, *bardo*-ul, dintre viață și moarte la infinit.

— Asta înseamnă că îi poți face pe oameni să trăiască o veșnicie? întrebă Charlie.

— Cam așa ceva – mai curînd le oprești moartea. Luni de zile am meditat asupra uluitorului dar cu care fusesem înzestrată, fiindu-mi frică să îndeplinesc ritualurile. Dar într-o zi, pe cînd asistam la *bardo*-ul unui bătrîn pe moarte din cauza unui dureros cancer la stomac, n-am mai putut să-i suport suferința și am încercat *p'howa a puternicei proiecții*. I-am ghidat sufletul în trupul nou-născutului său nepot, la care n-am văzut nici o lumină în *chakra* inimii. Am văzut lumina traversînd camera și cum sufletul intra în copil. Omul a murit împăcat în cîteva clipe. După cîteva săptămîni am fost chemată la *bardo*-ul unui băiat care căzuse bolnav și manifesta semnele unei morți iminente. N-am suportat ideea, știind că puteam face ceva, așa că am îndeplinit *p'howa a nemuririi* el n-a mai murit. De fapt s-a făcut bine. Am cedat egoului și am început să îndeplinesc ritualul și pe alți săteni, în loc să-i ajut să facă trecerea spre o altă viață. Am îndeplinit cinci în tot atîtea luni, dar a apărut o problemă. M-au chemat părinții băiețelului. Nu mai creștea – nici măcar unghiile sau părul. Rămăsese la vîrsta de nouă ani. Dar la vremea aceea toți sătenii apelau la mine pentru muribunzi, și s-a dus vorba și în satele din împrejurimi. Au făcut coadă în fața mănăstirii cerîndu-mi să vin și la ei. Dar am refuzat să mai îndeplinesc ritualul, pentru că îmi dădeam seama că nu îi ajutam pe oameni, doar îi înghețam într-un anumit moment al evoluției lor spirituale, plus că le mai provocam și o spaimă cumplită.

— De înțeles, spuse Charlie.

— Nu puteam să le explic celorlalți călugări ce se întîmpla. Așa că în noaptea aia am fugit. M-am prezentat la centrul budist din Berkeley, spunîndu-le că puteam fi de ajutor, și am fost acceptată să fiu călugăriță. Atunci am văzut pentru prima oară sufletul unui om aflat într-un obiect, cînd am intrat într-un magazin de muzică din Castro. Era magazinul dumitale, domnule Fresh.

— Am știut că tu ești, spuse Minty. I-am spus și lui Asher despre tine.

— Așa e, spuse Charlie. Mi-a spus cît de atrăgătoare ești.

— Ba nu i-am spus, zise Minty.

— Ba da. Ochi frumoși, mi-a zis el, spuse Charlie. Și?

— N-aveam cum să mă înșel, deși lumina din CD era exact aceeași prezență pe care o intuiam în oamenii cu suflet. Nu mai e nevoie să spun cît de tulburată eram.

— Nu mai e nevoie să spun, zise Charlie, că și eu am trăit o experiență similară.

Audrey dădu din cap.

— Aveam de gînd să vorbesc despre toate astea cu maestrul meu la centru, să-mi lămuresc ce aflasem în Tibet – să dezvălui pergamentele cuiva care ar fi știut ce se întîmpla cu sufletele închise în lucruri, dar numai după cîteva luni a sosit știrea din Tibet că plecasem în circumstanțe dubioase. Nu știu ce amănunte le-au oferit, dar am fost obligată să părăsesc centrul.

— Așa că ți-ai alcătuit o armată de animale-spiriduși, și te-ai mutat în Mission, spuse Minty Fresh. Ce drăguț. Acum mă poți dezlega ca să-mi văd de drum.

— Fresh, ești, te rog, atît de drăguț s-o lași pe Audrey să-și termine povestea? Sînt convins că există un motiv cît se poate de inocent care o determină să aibă de-a face cu o armată de animale-spiriduși.

Audrey continuă:

— Am reușit să obțin o slujbă de costumieră la un teatru local și, fiind printre oamenii de teatru, practic, o

gașcă de închipuiți înnăscuți, am reușit să reintru în circuitul vieții. Am încercat să uit practica pe care o făcusem în Tibet și m-am concentrat pe munca mea, încercînd să mă las condusă de creativitate. Nu mi-am permis să fac costume de mărime normală, așa că am început să creez versiuni miniaturale. Am cumpărat o colecție de veverițe împăiate de la un second-hand din Mission și le-am folosit drept modele. Mai tîrziu, mi-am creat modele și pe alte părți împăiate ale animalelelor – amestecîndu-le și potrivindu-le, dar începusem deja să le spun oamenii-veverițe. Multe au picioare de pasăre, pui și rață, pentru că le puteam cumpăra din Chinatown, alături de capete de țestoase și – în fine, în Chinatown poți cumpăra o mulțime de bucăți de animale sacrificate.

— Mie-mi spui? zise Charlie. Stau la o aruncătură de băț de magazinele care vînd bucățele de rechin. N-am încercat niciodată să fac un rechin din bucățele. Sînt sigur că ar fi tare amuzant.

— Sînteți amîndoi țăcăniți, spuse Minty. Amîndoi – că doar o știți bine, nu-i așa? Să ai de-a face cu mortăciuni și toate astea.

Charlie și Audrey își arătară surprinderea față de el cu cîte o sprînceană ridicată. O creatură în chimono albastru cu cap de cîine își îndreptă orbita unui ochi critic spre Minty și și-ar fi ridicat și o sprînceană dacă ar fi avut-o.

— Bun, spune mai departe, o îndemnă Minty, făcîndu-i un semn lui Audrey cu mîna liberă. M-ai convins.

Audrey oftă.

— Am început să trec pe la toate magazinele second-hand din oraș, căutînd de toate, de la nasturi la lăbuțe. Și, la cel puțin opt dintre magazine, am găsit receptacule de suflet – toate puse împreună la fiecare dintre magazinele pe care le-am văzut. Mi-am dat seama că nu eram singura care puteam să văd lumina roșie. Cineva încarcera sufletele în obiectele alea. Și așa am ajuns să dau de voi, domnii

mei, sau ce-oți fi. Trebuia să vă smulg sufletele din mînă. Așa că le-am cumpărat. Aveam nevoie de ele pentru a le direcționa spre o nouă reincarnare, dar nu știam cum. M-am gîndit să mă folosesc de *p'howa a puternicei proiecții*, obligînd un suflet să-și ia locul în cineva care nu-l avea, dar e un proces de durată. Ce trebuia să fac? Să le leg? Și nici nu știam dacă așa ceva ar fi dat rezultate. De fapt, metoda era utilizată pentru a muta un suflet dintr-o persoană în alta, nu dintr-un obiect lipsit de viață.

Charlie spuse:

— Așa că ai încercat puternica proiecție pe unul din omuleții tăi?

— Da, și a mers. Dar lucrul pe care nu l-am luat în calcul e că s-au însuflețit. Făpturile au început să umble, făcînd diverse lucruri, lucruri inteligente. Și cum au ajuns să existe micuții ați văzut azi.

— Mai doriți ceai, domnule Asher?

Audrey zîmbi și întinse ceainicul spre Charlie.

— Și chestiile astea au suflet de om? întrebă Charlie. E îngrozitor.

— Cum să nu, că doar e mai bine să ții sufletul prizonier într-o pereche de adidași pe care îi ai în magazin. Sufletele rămîn în oamenii-veverițe pînă voi găsi o modalitate să le mut în trupuri umane. Am vrut să le salvez de voi și de cei asemenea vouă.

— Nu noi sîntem băieții răi. Spune-i, Fresh, nu noi sîntem băieții răi.

— Nu noi sîntem băieții răi, spuse Minty. Mai îmi dai niște cafea?

— Sîntem Negustorii Morții, spuse Charlie, dar vorbele îi sunară ceva mai puțin vesel decît sperase el. Era disperat că Audrey l-ar fi putut crede unul dintre răi. Precum cei mai mulți dintre Masculii Beta, nu își dădea seama de faptul că a fi băiat bun nu era neapărat un punct de atracție pentru doamne.

— Exact asta spuneam și eu, zise Audrey. Nu vă puteam lăsa să vindeți sufletele ca pe orice altă prostie la mîna a doua.

— În felul ăsta descopereau noua reincarnare, spuse Minty.

— Ce?

Audrey se uită la Charlie pentru confirmare. Charlie dădu din cap.

— Are dreptate. Primim sufletul cînd moare cineva, după care altcineva îl cumpără și așa se îndreptă spre noua lui viață. Am văzut cum se întîmplă.

— Nu există, spuse Audrey vărsînd cafeaua lui Minty.

— Ba da, spuse Charlie. Și noi vedem lumina roșie, dar nu în corpurile oamenilor, ca tine. Numai în obiecte. Cînd omul care are nevoie de suflet vine în contact cu obiectul, lumina dispare. Sufletul pătrunde în el.

— Am crezut că ați blocat sufletele între două vieți. Nu țineți sufletele prizoniere?

— Nici vorbă.

— În tot cazul, nu e vorba de noi, îi spuse Minty lui Charlie. Ea le-a cumpărat pe toate.

— Cum? Ce? spuse Audrey.

— Există *Puterile Întunericului* – nu știm ce sînt, spuse Charlie. Ceea ce am văzut noi sînt niște corbi uriași, și femeile astea demoni, eu le spun scorpiile din canal, pentru că de acolo au ieșit. Prind puteri cînd pun mîna pe cîte un suflet – dar atunci sînt cu adevărat puternice. Profeția spune că se vor ridica deasupra San Francisco-ului și atunci întunericul va pune stăpînire pe pămînt.

— Și sînt în canal? spuse Audrey.

Ambii Negustori ai Morții aprobară cu o mișcare a capului.

— Nu se poate, așa ies omuleții-veverițe prin oraș fără să fie văzuți. I-am trimis la diferite magazine să facă rost de suflete. Probabil că i-am trimis de-a dreptul chiar la creaturile astea. Și mulți nu s-au mai întors acasă. Am

crezut că s-au rătăcit sau bîntuie aiurea. O mai fac uneori. Sînt înzestrați cu potențialul unei conștiințe umane complete, dar cu timpul o parte din ea se mai pierde. Uneori, sînt cam tontuleți.

— Nu zău, spuse Charlie. De-aia s-a apucat tipul iguană să ronțăie cablul electric?

— Ignatius, pleacă de acolo! Dacă te electrocutezi, singurul loc unde îți pot pune sufletul e găina pe care am luat-o de la Safeway. Încă e congelată și n-am nici o pereche de pantaloni care să i se potrivească. Se întoarse spre Charlie cu un zîmbet jenat. Ce lucruri ciudate ajungi să spui uneori.

— Da, copii, și ce mai aveți de gînd să faceți? spuse Charlie încercînd să dea un aer de nepăsare vorbelor lui. Știi că unul dintre omuleții ăștia a tras în mine cu o arbaletă?

Audrey îl privi mîhnită. Charlie vru să o liniștească. Să o îmbrățișeze. Să o sărute pe frunte și să-i spună că totul era în ordine. Poate chiar s-o convingă să-l dezlege.

— Chiar așa? Arbaletă, aha, trebuie să fie domnul Shelly. El a fost spion sau așa ceva într-o altă viață – avea obiceiul să se angajeze de unul singur în micile lui acțiuni. L-am trimis să te țină sub supraveghere și să-mi raporteze ce se întîmplă, ca să știu ce am de făcut. Nimeni nu trebuia să fie rănit. Nu s-a mai întors acasă. Îmi pare așa de rău.

— Să raporteze? spuse Charlie. Pot să vorbească?

— Mă rog, nu vorbesc, spuse Audrey. Dar sînt cîțiva care știu să scrie și să citească. Domnul Shelly putea să bată la mașină. Eu l-am învățat. Trebuie să le pun cutii vocale funcționale. Am încercat cu una scoasă dintr-o păpușă vorbitoare, dar tot ce-am reușit să obțin a fost un dihor în haine de samurai care țipa și tot întreba dacă avea voie să se joace în lada cu nisip. A fost descurajant. E un proces ciudat, de vreme ce sînt implicate și părți organice, materie care a fost cîndva vie, care, dacă o combini cu alte componente, funcționează. Mușchii și

tendoanele își creează propriile legături. Pentru torsuri am folosit bucăți de șuncă, pentru că le asigură mult mușchi și miroase mai bine pînă la încheierea procesului. A afumat. Dar sînt și lucruri care rămîn un mister. Nu le cresc cutii vocale.

— Nici ochi nu par să le crească, spuse Charlie arătînd cu ceașca spre o creatură al cărei cap era de pisică fără ochi. Cum văd?

— M-ai prins. Audrey ridică din umeri. Asta nu mai era în carte.

— Și eu am cunoscut sentimentul ăsta, spuse Minty Fresh.

— Așa că am făcut experiențe cu o cutie vocală din catgut și oase de sepie. O să văd dacă cel care o are învață să vorbească.

— De ce nu pui sufletele la loc, în corpuri de oameni? întrebă Minty. Că doar poți, nu?

— Așa cred, spuse Audrey. Dar, ca să fiu sinceră, n-am avut cadavre de oameni prin casă. Dar în ele tot trebuie să fie o fărîmă umană – pe asta am aflat-o din experiențele mele – un os de deget, sînge, ceva. Am luat o coloană vertebrală de la un magazin din Haight și folosesc cîte o vertebră la fiecare animăluț.

— Deci ești un fel de reanimator monstruos, spuse Charlie. După care adăugă repede: O spun în sensul cel mai drăguț.

— Mulțumesc, *Domnule Negustor al Morții.* Audrey îi zîmbi în semn de răspuns și se duse la biroul din apropiere, de unde luă o foarfecă. Din cîte se pare, trebuie să vă dau drumul și să aud cum vă întoarceți la munca voastră. Domnule Greenstreet, ești amabil să mai aduci ceai și cafea?

O făptură avînd drept cap tigva unui castor, cu fes și un smocking roșu de mătase, se înclină și o luă glonț spre bucătărie.

— Frumoasă haină, spuse Charlie.

Tipul castor își ridică degetul în semn de OK cînd trecu pe lîngă el. Deget de șopîrlă.

25

Alternanța pierdut-găsit

Împăratul era campat în niște tufișuri din apropierea unui apeduct deschis care se vărsa în Lobos Creek din Presidio, zona dinspre San Francisco a podului Golden Gate unde existaseră forturi încă de pe vremea spaniolilor, dar care fuseseră de curînd transformate în parc. Împăratul bătuse orașul zile întregi, strigînd prin gurile de canal, pe urmele lătratului soldatului său pierdut. Credinciosul Lazăr îl condusese acolo, unul dintre puținele canale ale orașului unde terierul ar fi putut să iasă fără să fie azvîrlit în golf. Se așezară sub un poncho de camuflaj și se puseră pe așteptat. Din fericire, nu mai plouase de cînd Bummer se luase după veveriță prin canal, dar nori negri se adunau peste oraș de vreo două zile și, indiferent dacă i-ar fi dat drumul ploii sau nu, îl făceau pe împărat să se teamă pentru orașul lui.

— Ah, Lazăr, spuse împăratul, scărpinîndu-și jegul de după ureche, dacă am avea măcar jumătate din curajul micului nostru camarad, am intra în canal și l-am găsi. Dar ce sîntem noi fără el, ce sînt curajul și valoarea noastră? Credincioși și cinstiți am putea fi, prietene, dar fără curajul de a ne risca viețile pentru fratele nostru, nu sîntem decît niște curve de politicieni lăudăroși dedați retoricii.

Lazăr mîrîi grav și se ghemui iar sub poncho. Soarele tocmai apusese, dar împăratul deslușì mișcarea din canal.

Pe cînd se ridica în picioare, văzu cum conducta se umple cu o creatură care se tîrî afară și se desfășură în albia rîului – ceva uriaș cu cap de taur, cu ochi care străluceau verde și aripi care se deschiseră ca niște umbrele de piele.

Pe cînd o urmăreau, făptura făcu trei pași, apoi un salt spre cerul amurgului, aripile bătîndu-i ca niște pînze de la corabia morților. Împăratul se cutremură și, cîteva clipe, se gîndi că era mai bine să-și mute tabăra în oraș, poate chiar să-și petreacă noaptea pe Market Street, cu oameni și polițiști care să se agite prin preajmă, dar apoi auzi cel mai minunat lătrat venind din măruntaiele pămîntului.

Audrey îl plimbă prin centrul budist, care arăta ca orice casă victoriană mare, cu excepția biroului din față, și a unei camere de zi care fusese transformată în cameră de meditație. Austeră și orientală ca decor, da, și îmbibată în miros de tămîie, totuși rămînea doar o casă mare și veche.

— Nu-i decît o casă mare și veche, pe bune, spuse ea, ducîndu-i în bucătărie.

Minty Fresh o făcea pe Audrey să se simtă puțin stînjenită. Își tot pigulea bucățele de scotch rămase pe manșetele hainei lui verzi, privind-o pe Audrey de parcă i-ar fi spus: *Sper să se cureță, altfel ai încurcat-o cu mine.* Numai mărimea lui, și te intimida, darămite că acum, din frunte i se ivea o serie de noduri, acolo unde se izbise de grinda ușii, ceea ce îl făcea să semene vag cu un războinic klingonian, cu excepția costumului verde. Mai curînd impresarul unui războinic klingonian.

— Deci, spuse el, dacă oamenii-veverițe au crezut că sînt băiatul rău, de ce m-au salvat de harpiile din canal săptămîna trecută, în metrou? Au atacat-o, și eu am avut timp să fug.

Audrey ridică din umeri.

— Nu știu. N-ar trebui decît să te urmărească și să-mi raporteze. Probabil au văzut că urmăritoarea era mult mai rea decît tine. Doar ți-am spus că fondul lor este uman.

Se opri în fața ușii de la birou și se întoarse spre ei. Nu văzuse dezastrul din stradă, dar Esther se uitase pe geam și i-a spus ce se întîmplase – despre creaturile cu chipuri de femei care veniseră după Charlie. Era clar că oamenii ăștia ciudați erau un fel de aliați ai lor, punînd în practică lucrul căruia și ea i se dedicase cu sfințenie: ajutarea sufletelor pe calea spre noua lor existență. Dar metoda? Putea ea să aibă încredere în ei?

— Deci, din ce-mi spuneți, există mii de oameni care nu au suflet?

— Milioane, probabil, spuse Charlie.

— Probabil că asta ar fi o explicație pentru ultimele alegeri, spuse ea încercînd să cîștige timp.

— Dar ne-ai spus că tu poți vedea dacă oamenii au suflet, spuse Minty Fresh.

Avea dreptate, dar ea văzuse oameni fără suflet și nu se gîndise niciodată cîți ar putea fi cu exactitate și ce se întîmpla dacă mortul nu se potrivea cu nou-născutul. Dădu din cap.

— Deci transferul de suflet depinde de achiziția materială? Dar asta e așa de – nu știu – *dezgustător*.

— Audrey, crede-mă, spuse Charlie, sîntem la fel de bulversați de mecanica fenomenului ca și tine. Iar noi nu sîntem decît instrumentele lui.

Se uită la Charlie cu toată intensitatea privirii ei. Spunea adevărul. Venise exact unde trebuia. Deschise ușa biroului și fură învăluiți de lumina roșie.

Biroul avea mărimea unui dormitor modern, și fiecare raft, din podea pînă-n tavan, precum și cea mai mare parte din podea erau ocupate de receptacule luminoase.

— Doamne, făcu Charlie.

— Am făcut rost de cîte-am putut sau au făcut-o oamenii-veverițe.

Minty Fresh se repezi în birou și se așeză în fața unui raft plin cu CD-uri și discuri. Luă un teanc și începu să se uite prin ele, apoi se întoarse spre ea, ținînd șase CD-uri în evantai.

— Astea sînt din magazinul meu.

— Da, spuse Audrey. Le-am luat pe toate.

— Le-ai furat.

— Le-a pus la adăpost de băieții răi, Minty, spuse Charlie intrînd în birou. Mai curînd le-a salvat, poate chiar ne-a salvat.

— Nici vorbă, omule, nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat dacă nu era ea.

— Nu, așa a fost să fie. Asta am văzut-o în cealaltă *Mare, grandioasă carte,* în Arizona.

— Am încercat doar să fiu de ajutor, spuse Audrey.

Charlie se uita fix la CD-urile din mîna lui Minty. Părea să fi căzut într-un fel de transă și se întinse și luă CD-urile de parcă ar fi plutit printr-un lichid vîscos – le aruncă apoi, cu excepția unuia, la care se uita fix, pe care îl răsuci privindu-i reversul. Se așeză pe podea cu toată greutatea, și Audrey îi prinse capul ferindu-l să se izbească de raftul din spate.

— Charlie, spuse ea, te simți bine?

Minty Fresh se așeză pe jos, lîngă Charlie, și se uită la CD – chiar își întinse mîna după el, dar Charlie i-l trase înapoi. Minty se uită la Audrey.

— E soția lui, spuse el.

Audrey văzu numele Rachel Asher scris pe dosul carcasei CD-ului și simți cum inima i se frîngea pentru sărmanul Charlie. Își puse mîna pe umerii lui.

— Îmi pare atît de rău, Charlie. Îmi pare rău.

Lacrimi se prelinseră pe carcasa CD-ului, și Charlie nu reuși să-și ridice privirea.

Minty Fresh se ridică și își drese vocea, pe față necitindu-i-se nici furia, nici acuzarea. Aproape că părea rușinat.

— Audrey, mă fîțîi prin oraș de zile întregi și m-aș întinde puțin dacă aș avea unde.

Ea dădu din cap, cu fața lipită de spatele lui Charlie.

— Roag-o pe Esther, o să te conducă ea.

Minty ieși din birou.

Audrey îl luă pe Charlie în brațe și îl legănă mult timp și, cu toate că era pierdut în lumea CD-ului în care își găsise sălaș iubirea vieții lui, iar ea se afla în afară, ghemuită într-un birou inundat de lumina roșie a bric-à-brac-ului cosmic, plîngea și ea împreună cu el.

După o oră sau poate trei, căci așa trece timpul la durere și în dragoste, Charlie se întoarse spre ea și spuse:

— Eu am suflet?

— Ce? spuse ea.

— Doar ai spus că poți să vezi lumina sufletului din oameni – eu îl am?

— Da, Charlie. Da, tu ai suflet.

El dădu din cap, răsucindu-se și lipindu-se iar de ea.

— Îl vrei? spuse el.

— Nu, mi-e bine, spuse ea.

Dar nu îi era.

Îi luă CD-ul din mînă, îi descleștă practic degetele de pe el și îl puse alături de celelalte.

— Să o lăsăm pe Rachel să se odihnească și noi să mergem în cealaltă cameră.

— Bine, spuse Charlie și o lăsă să-l ajute să se ridice.

S-au așezat și au stat de vorbă într-o cameră mică de la etaj, plină cu perne răspîndite pe toată podeaua, cu tablouri reprezentîndu-l pe Buddha așezat printre lotuși. Își povestiră unul altuia viața și cum de ajunseseră unde

se aflau acum și ce erau și, după ce au terminat cu partea asta, au discutat despre oamenii pe care îi pierduseră.

— Am văzut-o de nenumărate ori, spuse Charlie. Mai mult la bărbați decît la femei, dar categoric și la unii, și la alții – un soț sau o soție moare, și e ca și cum supraviețuitorul ar fi legat de celălalt cu o coardă, ca alpinistul care s-a prăbușit în prăpastie. Dacă supraviețuitorul nu se poate desprinde – să taie coarda –, *mortul* o să-l tragă după el în groapă. Cred că asta s-ar fi întîmplat și cu mine dacă n-ar fi fost Sophie sau chiar dacă n-aș fi devenit Negustor al Morții. Ceva mai presus de mine se întîmplă, ceva mai presus de durerea mea. Doar așa am reușit să ajung pînă aici.

— Credința, spuse Audrey. Indiferent despre ce ar fi vorba, asta e. Ciudat, cînd Esther a venit la mine, era furioasă. Pe moarte și furioasă – îmi spusese că a crezut toată viața ei în Iisus, și cum ea murea și El îi spusese că va trăi o veșnicie.

— Așa că i-ai spus: Nasol de tine, Esther.

Audrey aruncă o pernă în el. Îi plăcea felul copilăros în care știa să glumească despre lucruri atît de întunecate.

— Nu, i-am spus că El i-a spus că va trăi o veșnicie, dar nu i-a zis cum. Credința nu-i fusese deloc înșelată, singurul lucru de care avea nevoie era să-și lărgească orizontul înțelegerii.

— Ceea ce e un rahat total, spuse Charlie.

Se trezi cu o altă pernă în cap.

— Nu, nu a fost deloc. Dacă lumea ar înțelege ce înseamnă că nu toate amănuntele pot fi cuprinse în carte, ar deveni ca tine – ca noi.

— Nu poți să spui „rahat", nu-i așa?

Audrey simți cum roșește și se bucură că erau în lumina săracă și portocalie a lumînărilor.

— Vorbesc de credință aici, așa că ești bun să mă scutești?

— Scuze. Știu sau cred că știu ce vrei să spui. Adică știu că este un fel de ordine în toată povestea asta, dar nu

pot înțelege cum ar putea cineva să împace educația catolică cu *Cartea tibetană a morților*, cu *Marea, grandioasa carte a morții*, cu negustorii de second-hand care vînd lucruri în care se află suflete omenești, cu afurisitele de femei-corbi din canale. Cu cît știu mai mult, cu atît înțeleg mai puțin. Pur și simplu acționez.

— Păi, *Bardo Thodrol* vorbește despre sute de monștri de care vei da în vreme ce conștiința ta face călătoria pe tărîmul morții și al reincarnării, dar ești instruit să îi ignori, nefiind decît iluzii, propriile tale spaime încercînd să blocheze drumul conștiinței tale. De fapt nu-ți pot face nici un rău.

— Cred că asta a fost omis din carte, Audrey, pentru că eu le-am văzut, m-am luptat cu ele, am smuls suflete din ghearele lor, le-am văzut încasînd gloanțe și călcate de mașini și, cu toate astea, ele merg mai departe – e clar că nu sînt iluzii și categoric îți pot face rău. *Marea, grandioasa carte* nu e foarte clară în ce privește detaliile, dar în mod cert vorbește despre Forțele Întunericului care încearcă să pună stăpînire pe lume și cum se va ridica Luminatus, și cum se va război el cu ele.

— Luminatus? spuse Audrey. E ceva care are de-a face cu lumina?

— Marea Moarte, spuse Charlie. Moartea cu M mare. Ceva gen Kahuna, Bossul Moarte. Dacă Minty și alți Negustori ai Morții ar fi ajutoarele lui Moș Crăciun, Luminatus ar fi Moș Crăciun.

— Moș Crăciun e Moartea Mare? spuse Audrey cu ochii larg deschiși.

— Nu, a fost doar un exemplu... Charlie observă că ea făcea eforturi să nu rîdă. Hei, în noaptea asta am fost umplut de vînătăi și electrocutat, și legat de un scaun, și traumatizat.

— Deci strategia mea de seducție dă roade? zîmbi Audrey.

Charlie se simți ametit.

— Eu nu... eu n-am... mă holbam la sînii tăi? Pentru că, dacă așa a fost, a fost din întîmplare. Pentru că, știi tu, dacă tot erau acolo...

— Șșș. Își întinse mîna și îi puse degetul pe buze ca să-l facă să tacă. Charlie, în clipa asta mă simt foarte aproape de tine și foarte legată de tine, lucru pe care vreau să-l păstrez, dar sînt extenuată și nu cred că mai pot continua discuția. Cred că vreau să mă culc cu tine.

— Zău? Ești sigură?

— Dacă sînt sigură? N-am mai făcut sex de paisprezece ani – și, dacă m-ai fi întrebat ieri, ți-aș fi spus că mai curînd aș fi avut de-a face cu unul dintre corbii monstruoși decît să mă culc cu un bărbat, dar acum sînt aici cu tine și sînt la fel de sigură cum sigură am fost întotdeauna de toate. Zîmbi, apoi privi într-o parte. Dacă vrei și tu.

Charlie o luă de mînă.

— Da, spuse el. Dar voiam să-ți spun ceva important.

— Nu poate să aștepte pînă dimineață?

— Sigur.

Își petrecură noaptea îmbrățișați și, indiferent de temerile sau primejdiile care i-ar fi bîntuit, tot niște iluzii li se păreau. Singurătatea se evaporase din ei ca aburul ieșit din gheață, și dimineața se transformase într-un norișor îngrămădit pe tavanul camerei, după care dispăru și el odată cu lumina.

În timpul nopții cineva a strîns tacîmurile de pe masa din sufragerie și a măturat mizeria provocată de intrarea lui Minty Fresh prin ușa bucătăriei. Minty stătea la masă cînd a coborît Charlie.

— Mi-au remorcat mașina, spuse Minty. Uite cafea.

— Mulțumesc. Charlie traversă sufrageria și se îndreptă spre bucătărie. Își turnă o ceașcă de cafea și se așeză lîngă Minty. Ce-ți mai face capul?

Uriașul își pipăi vînătaia de pe frunte.

— Ceva mai bine. Ție cum îți merge?

— Din întîmplare, azi-noapte mi-am tras-o cu o călugăriță.

— Uneori, în momente de criză, nu ai cum să eviți asemenea rahaturi. Și pe lîngă asta ce mai faci?

— Mă simt minunat.

— Mda, imaginează-ți că noi, toți ceilalți, care o lălăim în așteptarea sfîrșitului lumii, nu sîntem chiar așa de fericiți.

— Nu e vorba de sfîrșitul lumii, ci de bezna care va înghiți totul, spuse Charlie cu veselie. S-a făcut întuneric. Aprinde lumina.

— Bravo ție, Charlie! Acum scuză-mă, dar trebuie să-mi recuperez mașina înainte de a începe tu cu discursul că, *dacă viața îți oferă lămîi, fă limonadă*, pentru că ar trebui să te bat pînă la leșin.

(Adevărul e că rar găsești ceva mai scîrbos decît un Mascul Beta îndrăgostit, pentru că, atunci cînd i se întîmplă, are impresia că tot pămîntul trebuie să meargă în același pas cu dorințele lui – și astfel înșelat, se poate comporta nesăbuit. E vremea marii lui fericiri, dar și a primejdiei.)

— Așteaptă. Putem lua un taxi împreună. Trebuie să ajung acasă și să-mi iau agenda.

— Și eu. Pe a mea am lăsat-o pe scaunul din față al mașinii. Îi știi pe ăia doi clienți pe care i-am ratat – sînt aici. În viață.

— Audrey mi-a zis, spuse Charlie. Sînt deja șase. Le-a făcut *p'howa nemuririi*. E clar că asta a provocat furtuna aia cosmică de tot rahatul, dar ce putem face? Nu-i putem omorî.

— Nu, cred că e cum ai spus tu. Bătălia va avea loc aici, în San Francisco și asta se va întîmpla chiar acum. Și, de vreme ce tu ești Luminatus, cred că toată povestea asta va cădea pe capul tău. Așa că-mi vine să zic că sîntem condamnați.

— Poate că nu. Vreau să spun că, de cîte ori aproape că puseseră mîna pe mine, ceva sau cineva intervenea și transforma totul în victorie. Cred că destinul e de partea noastră. Sînt foarte optimist în privința asta.

— Asta-i doar din cauză că i-ai tras-o călugăriței, spuse Minty.

— Nu sînt călugăriță, spuse Audrey, dînd buzna în cameră cu un teanc de hîrtii în mînă.

— Ah, pe mă-sa, spuseră cei doi Negustori ai Morții la unison.

— Nu, e-n regulă, spuse Audrey. Mi-a pus-o sau, mai curînd ne-am pus-o, dar nu mai sînt călugăriță. Nu din cauza sexului, a fost o hotărîre luată înainte de asta. Aruncă hîrtiile pe masă și se cocoță în poala lui Charlie. Hei, frumosule, cum îți merge în dimineața asta? Îi oferi un sărut strivitor și se încolăci în jurul lui ca o stea de mare care se căznește se deschidă o scoică, pînă cînd Minty Fresh își drese vocea cu un sunet sugestiv, și ea se întoarse spre el.

— Bună dimineața și ție, domnule Fresh!

— Da. Mulțumesc.

Minty se aplecă într-o parte ca să-l poată vedea pe Charlie.

— Fie că au venit aici pentru tine sau pentru clienții tăi care n-au murit, se vor întoarce, doar știi.

— Morigan? întrebă Audrey.

— Hă? făcură cei doi Negustori ai Morții în cor.

— Băieți, sînteți atît de drăguți, chicoti Audrey. Li se spune Morrigan. Femeile-corb – personificarea morții sub forma unor frumoase războinice care se pot preschimba în păsări. Sînt trei, toate părți ale aceleiași regine colective a Lumii Subterane, cunoscute și sub numele de Morrigan.

Charlie se lăsă puțin pe spate pentru a o putea privi în ochi.

— De unde știi?

— Tocmai m-am uitat pe internet. Audrey se dădu jos din poala lui Charlie, luă hîrtiile de pe masă și începu să

citească : Morrigan constă din trei entități diferite : Macha, care vînează pe cîmpurile de luptă și ia capetele luptătorilor drept tribut al bătăliei – se spune despre ea că poate vindeca un luptător rănit mortal în bătălie, dacă a obținut cîte capete poftește. Luptătorii celți numeau capetele retezate „ghindele Machei". Ea e considerată zeița-mamă a celor trei. Babd e furia, marea pasiune a luptei și uciderii – se spune despre ea că aduna sămînța luptătorilor căzuți și o folosea pentru a inspira o nebunie sexuală pentru bătălie, o poftă de sînge în sensul cel mai literal. Și Nemain, despre care se spune că își mîna soldații în luptă cu un urlet atît de feroce încît adversarii mureau de frică – ghearele îi erau veninoase și simpla lor înțepătură putea omorî un soldat, dar prefera să-și scuipe veninul în ochii soldaților inamici pentru a-i orbi.

— Ele sînt, spuse Minty Fresh. Am văzut cum ieșea veninul din ghearele celei care m-a urmărit la metrou.

— Da, spuse Charlie, și cred că mi-o amintesc pe Babd – cea nesătulă de sînge. Ele sînt. Trebuie să vorbesc cu Lily. Am trimis-o la Berkeley să afle lucruri legate de ele, dar s-a întors cu mîna goală. Cred că nici măcar nu a căutat.

— Da, și s-o întrebi dacă are prieten, spuse Minty Fresh. Și apoi lui Audrey : Spune și cum pot fi omorîte ? Care le sînt slăbiciunile ?

Audrey dădu din cap.

— Doar că luptătorii luau cu ei cîini în timpul bătăliilor ca să-i apere de ele.

— Cîini, repetă Charlie. Așa se explică de ce fie-mea a primit cîinii să o protejeze. Îți spun eu, Fresh, totul se va termina cu bine pentru noi. Destinul e de partea noastră.

— Da, tu ai spus-o. Să ne chemi un taxi.

— Mă întreb de ce, dintre toți zeii și demonii Lumii subterane, tocmai celticii sînt aici.

— Poate că sînt cu toții prezenți, spuse Minty. Un indian nebun mi-a spus odată că sînt fiul lui Anubis, zeul egiptean al morții cu cap de șacal.

— Grozav! spuse Charlie. Șacal – ăsta e un fel de cîine. Ai calități înnăscute să te lupți cu Morrigan. Ai văzut?

Minty se uită la Audrey.

— Dacă nu faci ceva să-l deziluzionezi și să-l aduci cu picioarele pe pămînt, o să-l împușc.

— Cum să nu, spuse Charlie. Pot să împrumut un pistol enorm de-al tău?

Minty își lungi picioarele.

— O să ies să chem un taxi și să-l aștept, Charlie. Dacă vii, să începi să-i spui la revedere de pe acum, pentru că o să plec cum a ajuns aici.

— Splendid, spuse Charlie uitîndu-se cu adorație la Audrey. Cred că în plină zi sîntem oricum în siguranță.

— Ți-o tragi cu călugărițe, ai? mîrîi Minty pe cînd o zbughea în hol.

Mătușa Cassie îl lăsă pe Charlie să intre în căsuța lor din cartierul Marina, și Sophie tăie saltul de salut al dulăilor chiar înainte de a-l fi început.

— Tati!

Charlie o luă în brațe pe Sophie și o strînse pînă cînd fata începu să-și schimbe culoarea; apoi, cînd Jane ieși din bucătărie, o prinse cu cealaltă mînă și o strînse și pe ea.

— Au, lasă-mă! spuse Jane împingîndu-l. Miroși a tămîie.

— Ah, Jane, nu-mi vine să cred! E atît de minuată!

— Și-a tras-o, spuse Cassandra.

— Ți-ai tras-o? spuse Jane sărutîndu-și fratele pe obraz. Sînt de-a dreptul fericită pentru tine. Acum lasă-mă.

— Tati și-a tras-o, le spuse Sophie dulăilor, care păreau fericiți la auzul acestei vești.

— Nu, nu mi-am tras-o, spuse Charlie și se auzi un cor de oftături dezaprobatoare. Ba da, și urmă un cor de oftături de ușurare, dar nu asta-i problema. Problema e că ea e superbă. E minunată și bună, și dulce, și...

— Charlie, îl întrerupse Jane, ne-ai telefonat să ne spui că erai în mare pericol și că trebuie s-o luăm pe Sophie cu noi ca să o apărăm, și tu te duci la o întîlnire?

— Nu, nu, a fost – e pericol, cel puțin în întuneric, și chiar a trebuit s-o luați pe Sophie, dar m-am întîlnit cu cineva.

— Tati și-a tras-o!

Sophie se veseli iar.

— Puișor, nu mai spune așa ceva, bine? zise Charlie. Nici mătușa Jane, nici mătușa Cassie n-ar mai trebui să vorbească așa. Nu e frumos.

— Ca „pisi" și „nu în cur"?

— Exact, puișor.

— E-n regulă, tati. Deci n-a fost frumos?

— Tati trebuie să meargă acasă la noi și să-și ia agenda, scumpo. Despre asta o să vorbim mai tîrziu. Dă-mi un pupic.

Sophie îl îmbrățișă din toate puterile, dîndu-i un sărut pe măsură, și lui Charlie îi veni să plîngă. De atîta vreme ea fusese singurul lui viitor, singura lui bucurie, și acum avea și cealaltă bucurie, pe care voia s-o împartă cu ea..

— Mă întorc imediat. E bine?

— Bine. Acum lasă-mă jos.

Charlie o lăsă să alunece pe podea, după care ea alergă imediat într-o altă parte a casei.

— Și n-a fost frumos? îl întrebă Jane.

— Îmi pare rău, Jane, dar asta e o adevărată nebunie. Îmi pare rău că v-am vîrît și pe voi în ea. N-am vrut să vă sperii.

Jane îi dădu un ghiont.

— Deci *a fost* bine?

— A fost excepțional, spuse Charlie deschizîndu-se într-un zîmbet. E cu adevărat drăguță. E atît de drăguță încît mi-e dor de mama.

— Aici m-ai pierdut, spuse Cassandra.

— Pentru că mi-ar plăcea ca mama să vadă ce bine îmi merge. Că am găsit pe cineva care e așa de bun cu mine. Că va fi bună cu Sophie.

— Uau, nu da așa buzna, tigrule, spuse Jane. Abia ai cunoscut-o pe femeia asta, ia-o mai ușor – și nu uita, e sfatul cuiva care la a doua întîlnire cu o femeie, se mută cu ea.

— Curvo! murmură Cassie.

— Zău, Jane. E uimitoare.

Cassie se uită la Jane.

— Ai avut dreptate, chiar că trebuia să și-o tragă.

— Nu e asta!

Mobilul lui Charlie sună.

— Scuzați-mă.

Deschise telefonul.

— Asher, ce dracu' ai făcut? Era Lily. Plîngea. În ce dracu' te-ai băgat?

— Ce, Lily? Ce?

— A fost chiar aici. Vitrina din față de la magazin s-a dus. S-a dus! A dat buzna înăuntru, s-a vînzolit prin tot magazinul și ți-a luat toate lucrulețele cu suflete. Le-a înghesuit într-o geantă și și-a luat zborul. Futu-i, Asher! Auzi? FUTU-I! Chestia asta era enormă și al dracului de hidoasă.

— Da, Lily. Tu ești bine? Dar Ray?

— Da, sînt bine. Ray nu a venit. Eu am fugit în spate cînd a năvălit prin vitrină. Nu o interesa nimic altceva decît raftul ăla. Asher, era mare cît un taur, și a dracului, zbura!

Vorbea de parcă ar fi fost în pragul isteriei.

— Liniștește-te, Lily. Stai acolo, că vin imediat. Du-te în camera din spate și nu deschide pînă nu vin, da?

— Asher, ce mă-sa era chestia aia?

— Nu știu, Lily.

Moartea cu cap de taur zbură în conductă și imediat aterizâ pe labe și o luă prin canal, trăgînd după ea sacul cu suflete. Dar nu prea mult – nu s-a tîrît prea mult. Sosise vremea, Orcus o simțea. Le simțea cum converg spre oraș – orașul unde își fixase teritoriul cu atîția ani în urmă – orașul lui. Și totuși vor veni, și vor încerca să-i ia ce era de

drept al lui. Toți zeii morții: Yama și Anubis, și Mors, Thanatos și Charon, și Mahakala, Azreal și Emma-O, și Ahkoh, Balor, Erebos, și Nyx – cu zecile, zei născuți din energia celei mai mari frici a Omului, frica de moarte – venind cu toții ca să se înscăuneze stăpîni ai întunericului și ai morților, ca Luminatus. Dar el venise primul aici, cu Morrigan, așa că el trebuia să devină cel mare. Dar în primul rînd trebuia să-și organizeze forțele, să le vindece pe Morrigan și să-i termine pe nenorociții de hoți de suflete din oraș.

Sacul cu suflete va face minuni în vindecarea mireselor lui. Bătu drumul pînă la grota unde era ancorată marea epavă și făcu un salt în aer, bătaia marilor lui aripi din piele sunînd ca răpăitul unei tobe de război, declanșînd ecoul în pereții peșterii, făcînd liliecii să-și fîlfîie aripile, norul lor uriaș răsucindu-se în jurul catargului.

Cele trei Morrigan, rănite și terminate, îl așteptau pe punte.

— Ce v-am spus? zise Babd. Nu e chiar așa grozav Sus. Ia uitați-vă. Eu, una, m-aș putea descurca perfect și fără mașini.

Jane conducea, în timp ce Charlie înroși telefonul vorbind mai întîi cu Rivera, apoi cu Minty Fresh. După o jumătate de oră, se aflau cu toții în magazinul lui Charlie sau ruina care era acum magazinul lui Charlie, pe care polițiști în uniforme îl izolaseră cu bandă pînă cînd cineva o să mă-ture sticla spartă.

— Turiștilor trebuie să le placă așa ceva, spuse Nick Cavuto, mestecînd un trabuc neaprins. Chiar pe linia de tramvai. Perfect.

Rivera se afla în camera din spate, chestionînd-o pe Lily, în timp ce Charlie, Jane și Cassandra încercau să facă ordine în maldărul de lucruri, punîndu-le pe rafturi. Minty Fresh stătea lîngă ușa de la intrare, cu ochelari fumurii, arătînd mult prea *cool* pentru dezastrul care îl

înconjura. Sophie era mulțumită că putea sta într-un colț dîndu-le lui Alvin și Mahomed să mănînce pantofi.

— Deci, îi spuse Cavuto lui Charlie, un monstru zburător ți-a intrat prin vitrină și ai considerat că ăsta ar fi un loc numai bun unde să-ți aduci copilul.

Charlie se întoarse spre polițistul uriaș și se sprijini de tejghea.

— Spune-mi, domnule detectiv, după părerea dumitale de profesionist, la ce procedură ar trebui să recurg în cazul unui jaf comis de un monstru zburător? Care mă-sa e protocolul poliției din San Francisco atunci cînd ai de-a face cu un monstru zburător uriaș, domnule detectiv?

Cavuto rămase cu ochii la Charlie, de parcă cineva i-ar fi aruncat apă în față, nu chiar înfuriat, doar foarte surprins. În cele din urmă, își înconjură trabucul cu un zîmbet și spuse:

— Domnule Asher, intenționez să ies să fumez. O să sun la dispecerat să cer să se verifice acest protocol. M-ai surprins. Vrei să-i spui colegului meu unde sînt?

— Sigur, spuse Charlie. Se duse cu Lily și Rivera în birou și spuse: Rivera, aș putea să obțin protecția poliției aici, acasă – polițiști cu arme?

Rivera dădu din cap în timp ce o bătea pe Lily pe mînă, privind într-o parte.

— Pot să-ți dau doi, Charlie, dar nu mai mult de douăzeci și patru de ore. Ești sigur că nu vrei să pleci din oraș?

— La etaj am geamurile zăbrelite și uși de oțel, dulăii și pistoalele domnului Minty Fresh, în plus, abia au fost aici. Am senzația că au găsit ce au căutat, dar polițiștii m-ar face să mă simt mai bine.

Lily se uită la Charlie. Fardul îi cursese, și rujul i se întinsese pe jumătate de față

— Îmi pare rău. Am crezut că mă voi descurca mai bine. Mi-a fost atît de frică. N-a fost misterios și senzațional, a fost oribil. Ochii și dinții – am făcut pe mine, Asher. Îmi pare rău.

— Să nu-ți pară, puștoaico. Te-ai descurcat minunat. Sînt bucuros că ți-a trecut prin minte să te dai din drumul lui.

— Asher, dacă tu ești Luminatus, chestia aia e rivalul tău.

— Cum? Ce ai spus? întrebă Rivera.

— E partea gotică ciudată din ea, domnule inspector. Nici un motiv de îngrijorare, spuse Charlie. Se uită pe ușă și îl văzu pe Minty Fresh stînd în fața magazinului, privindu-l și dînd din umeri, de parcă ar fi spus: *Și?* Charlie întrebă:

— Hei, Lily, tu ai pe cineva?

Lily își șterse nasul cu mîneca halatului ei de bucătar.

— Uite ce, Asher... eu, of... va trebui să retrag oferta pe care ți-am făcut-o. Adică, după Ray, nu mai sînt sigură că aș mai vrea s-o mai fac vreodată. Niciodată.

— Nu pentru mine te întrebam, Lily.

Charlie arătă spre lunganul de Fresh.

— O, făcu Lily, urmărindu-i privirea, acum ștergîndu-și ochii cu mîneca. O! Pe mă-sa. Acoperă-mă, trebuie să mă regrupez.

Se repezi în baia personalului și trînti ușa.

Rivera îl privi pe Charlie.

— Ce dracu' face acolo?

Charlie încercă să vină cu un răspuns chiar cînd telefonul lui începu să sune și ridică un deget în semn de pauză.

— Charlie Asher, spuse el.

— Charlie, sînt Audrey, se auzi vocea șoptită. Sînt chiar aici. Cele trei Morrigan sînt *aici.*

26

Orfeu în canal

Charlie parcă furgoneta de-a curmezișul pe stradă și o luă la fugă pe treptele centrului budist, strigîndu-i numele. Ușa uriașă de la intrare atîrna strîmb într-o țîțînă cu glasvandul spart. Fiecare sertar sau birou fusese deschis și conținutul împrăștiat, fiecare piesă de mobilă răsturnată sau spartă.

— Audrey!

Auzi o voce în față și fugi iar pe verandă.

— Audrey?

— Jos, strigă ea. Sîntem sub verandă.

Charlie coborî scările în fugă și ocoli veranda. Văzu mișcarea din spatele grilajului. Găsi o portiță pe care o deschise. O văzu pe Audrey ghemuită alături de alți șase oameni și o groază de oameni-veverițe. Se strecură în spațiul strîmt și o luă în brațe. Charlie încercase să mențină cu ea legătura telefonică tot timpul cît fusese în mașină, dar la scurt timp i-a murit bateria și încercase să-și imagineze, în acele clipe îngrozitoare, cum ar fi fost s-o piardă – viitorul lui, speranțele lui – după ce speranțele îi fuseseră tocmai deșteptate din nou. Era atît de ușurat încît abia mai putea să respire.

— Au plecat? întrebă Audrey.

— Da, așa cred. Sînt atît de fericit că ești teafără.

Charlie îi scoase din spațiul strîmt și îi conduse în casă. Veverițele rămaseseră pe lîngă pereți și se mișcau repede pentru a nu fi văzute din stradă.

Charlie simți o mînă pe umăr și, cînd se întoarse, o văzu pe Irena Posokovanovich zîmbindu-i. Urcă dintr-o săritură cîteva trepte și țipă.

— Îmi ajung atîtea șocuri. Sînt băiat bun.

— Știu, domnule Asher. Mă întrebam dacă ai vrea să-ți parchez eu furgoneta înainte de a ți-o remorca primăria.

— A, da, asta ar fi tare drăguț. Îi întinse cheile. Mulțumesc.

— Nu vrea decît să te ajute, îi spuse Audrey.

— Îmi dă fiori, zise Charlie, după care surprinse ceea ce lui i se păru a fi o privire dezaprobatoare în ochii lui Audrey, așa că adăugă imediat: În modul cel mai plăcut, vreau să spun.

Se duseră direct la bucătărie și rămaseră în fața cămării deschise.

— Le-au luat pe toate, spuse Audrey. De-asta nu ne-au făcut nici un rău – nu pe noi ne căutau.

Charlie era atît de furios încît nu reușea să gîndească limpede, dar, în lipsa oricărei posibilități de a exploda, se cutremură din tot trupul și încercă să-și țină vocea sub control.

— Același lucru s-a întîmplat și la mine. Dar aici altcineva a făcut-o.

— Cam trei sute de suflete erau aici, spuse Audrey.

— Au luat și sufletul lui Rachel.

Audrey îi puse mîna pe spate, dar singurul mod în care i-a putut răspunde a fost să iasă din bucătărie.

— Asta e, Audrey. M-au distrus.

— Cum adică ești distrus, Charlie? Mă înspăimînți.

— Întreabă-ți veverițele pe unde pot să intru în canal. Pot să-ți spună?

— Probabil, dar nu poți face așa ceva.

Charlie se răsuci spre ea, și Audrey sări înapoi.

— Trebuie s-o fac. Trebuie să-l găsesc, Audrey. Toată lumea să intre în furgonetă. Vreau să mergeți la mine acasă, unde veți fi în siguranță.

Se îngrămădiseră cu toții în livingul lui Charlie: Sophie, Audrey, Jane, Cassandra, Lily, Minty Fresh, clienții de la centrul budist, dulăii și vreo cincizeci de omuleți-veverițe. Lily, Jane și Cassandra stăteau pe sofa pentru a fi cît mai departe de veverițele care roiau în jurul mesei.

— Frumoase costume, spuse Lily. Dar bîrrrr.

— Mulțumesc, spuse Audrey.

Sophie stătea lîngă Audrey, examinînd-o de sus pînă jos, de parcă ar fi vrut să-i ghicească greutatea.

— Eu sînt evreică, spuse Sophie. Tu ești evreică?

— Nu, eu sînt budistă, spuse Audrey.

— Asta e ca o *shiksa*?

— Da, cred că da, spuse Audrey. E un fel de *shiksa*.

— A, atunci e-n regulă. Și cățelușii mei sînt *shiksa*. Așa le spune doamna Ling.

— Sînt niște cățeluși deosebiți, spuse Audrey.

— Vor să-ți mănînce omuleții, dar eu nu o să le dau voie. E bine?

— Îți mulțumesc. Foarte drăguț din partea ta.

— Asta doar dacă nu ești rea cu tăticul meu. Altfel au încurcat-o.

— Sigur că da, spuse Audrey. Sîntem într-o situație foarte specială.

— Te place tare mult.

— Mă bucur. Îmi place foarte mult de el.

— Cred că ești în regulă.

— Și tu, spuse Audrey.

Zîmbi micii brunete cu ochi de un albastru care îți tăia respirația, plină de atitudine, și era tot ce putea face pentru a se abține să nu o strîngă în brațe pînă la leșin.

Charlie sări pe canapea, lîngă Jane, Cassandra și Lily, și atunci își dădu seama, uitîndu-se de-a lungul camerei la Minty Fresh, că tot nu era mai înalt decît Negustorul Morții, ceea ce era ușor descurajant. (Atenția lui Minty părea atrasă de Lily, ceea ce era, de asemenea, puțin descurajant.)

— Băieți, voi face ceva și s-ar putea să nu mă mai întorc. Jane, scrisoarea pe care ți-am trimis-o conține toate actele care te fac tutorele legal al lui Sophie.

— Eu am plecat, spuse Lily.

— Nu, spuse Charlie prinzînd-o de mînă. Vreau să stai aici. Îți las ție afacerea, dar cu înțelegerea ca un procent din profit să-i revină lui Jane pentru a o ajuta cu Sophie, și o altă parte să ajungă și într-un fond pentru liceu. Știu că ai cariera ta de bucătăreasă, dar am încredere în tine și știu că te pricepi la afaceri.

Lily părea pe punctul de a spune ceva sarcastic, dar ridică din umeri și zise:

— Sigur, pot să conduc afacerea asta și să gătesc. Tu vezi-ți de treaba ta și crește-ți fata.

— Mulțumesc. Jane, ție îți revine clădirea, dar cînd Sophie va crește mare, dacă o să mai vrea să stea în oraș, va trebui să-i rezervi un apartament.

Jane sări de pe canapea.

— Charlie, toată povestea asta e o tîmpenie. Nu-ți dau voie să faci nimic...

— Te rog, Jane. Trebuie să plec. Toate astea au fost puse pe hîrtie. N-am vrut decît să auzi direct de la mine ce vreau.

— Perfect, spuse ea.

Charlie își îmbrățișă sora, pe Cassandra și Lily, apoi se duse în dormitor și îi făcu semn cu mîna lui Minty Fresh să vină cu el.

— Minty, eu cobor în Lumea Subterană, după Morrigan – după sufletul lui Rachel, după toate sufletele. A venit vremea.

Uriașul dădu cu gravitate din cap.

— Sînt alături de tine.

— Ba nu. Vreau să stai aici și să ai grijă de Audrey și Sophie și de toți ceilalți. Afară sînt polițiști, dar cred că îndoielile lor i-ar putea face să ezite dacă vin Morrigan. Tu nu o vei face.

Minty scutură din cap.

— Ce șanse ai acolo de unul singur? Lasă-mă să vin cu tine. O să luptăm împreună.

— Nu cred, spuse Charlie. Eu sînt binecuvîntat. Profeția spune: „Luminatus se va ridica și va duce bătălia cu Forțele Întunericului în Orașul celor Două Poduri". Nu spune „Luminatus și ajutorul lui de încredere, Minty Fresh".

— Eu nu sînt ajutor.

— Asta ziceam și eu, spuse Charlie, care nu spusese deloc așa ceva. Vreau să spun că eu am un fel de protecție pe care probabil că tu nu o ai. Și dacă nu mă întorc, va trebui să-ți continui munca de Negustor al Morții în oraș – și poate că o să înclini balanța în favoarea noastră.

Minty dădu din cap și își lăsă privirea în podea.

— Cel puțin o să-mi iei Desert Eagle-ul?

Își ridică iar privirea zîmbind.

— O să-l iau, spuse Charlie.

Minty Fresh își scoase tocul revolverului și îi ajustă curelele pînă se potriviră pentru Charlie, apoi îl ajută să și-l pună.

— Aici, sub brațul drept, mai ai două încărcătoare, spuse Minty. Sper să nu fie nevoie să tragi atîta acolo, jos, sau o să fii și idiot, și surd.

— Mulțumesc, spuse Charlie.

Minty îl ajută să-și pună haina peste tocul pistolului.

— Știi, oi fi tu înarmat pînă-n dinți, dar tot ca un profesor englez arăți – n-ai niște haine mai potrivite pentru luptă?

— James Bond poartă întotdeauna smocking, spuse Charlie.

— Mda, înțeleg că granița dintre ficțiune și realitate e ușor în ceață aici...

— Glumeam, spuse Charlie. Am cîteva haine de piele pentru motocros care ar fi mai potrivite, cu condiția să le pot găsi.

— Perfect. Minty îl bătu pe Charlie pe umeri de parcă ar fi încercat să-i lățească. Dacă o vezi pe curva aia cu gheare veninoase, fă-o fericită din partea mea.

— Îi bag un glonț în cur tîrfei, spuse Charlie.

— Abține-te.

— Scuze.

Partea cea mai dificilă veni peste cîteva minute.

— Puișor, tati are ceva de făcut.

— Te duci s-o aduci pe mami?

Charlie stătea în genunchi în fața fetei lui și aproape că se răsturnă pe spate cînd auzi întrebarea. Nu adusese vorba despre mama ei de mai mult de douăsprezece ori în ultimii doi ani.

— De ce spui asta, puișor?

— Nu știu. Mă gîndeam la ea.

— Doar știi că te-a iubit foarte mult.

— Da.

— Și mai știi că orice s-ar întîmpla, eu te iubesc foarte mult.

— Da, mi-ai mai spus-o.

— Eram cît se poate de serios ieri. Dar acum zău că trebuie să plec. Trebuie să mă bat cu niște tipi răi și s-ar putea să nu înving.

Buza de jos a lui Sophie ieși în afară ca un raft ud.

Nu plînge, nu plînge, nu plînge, nu plînge, incantă Charlie în gînd. *N-o să mai pot face nimic dacă plîngi.*

— Nu plînge, puișor. Totul va fi bine.

— Nuuuuuuuuu, scînci Sophie. Vreau să merg cu tine. Vreau să vin cu tine. Nu pleca, tati. Vreau să vin cu tine.

Charlie o prinse de mînă și se uită după sora lui, implorînd-o. Ea veni și o luă pe Sophie în brațe.

— Nuuuuu. Vreau să vin cu tine.

— Nu poți să vii cu mine, puișor.

Și Charlie o zbughi din cameră înainte ca inima să i se frîngă iar.

Audrey aștepta în hol împreună cu cincizeci și trei de omuleți-veverițe.

— Te duc pînă la intrare, spuse ea. Nu comenta.

— Nu, spuse Charlie. N-am de gînd să te pierd după ce tocmai te-am găsit. Rămîi aici.

— Scîrbă! Cine-ți dă dreptul să vorbești așa? Și eu abia ce te-am găsit.

— Da, dar eu nu sînt o achiziție prea grozavă.

— Ești un ticălos, spuse ea și i se cuibări în brațe și îl sărută.

După un timp Charlie se uită în jur. Veverițele se uitau drept la ei.

— Ce caută aici?

— Te vor însoți.

— Nu. E prea riscant.

— Atunci e prea riscant și pentru tine. Nici măcar nu știi ce-ar putea fi acolo jos – chestia care s-a năpustit în magazinul tău nu era Morrigan.

— Nu mi-e frică, Audrey. Pot să fie și o sută de demoni, dar *Cartea morții* are dreptate, nu fac altceva decît să ne abată din drum. Cred că lucurile astea există din același motiv pentru care eu am fost ales să fac ce fac, din cauza fricii. Mi-a fost frică să trăiesc, așa că am devenit Moartea. Puterea lor e frica noastră de moarte. Mie nu mi-e frică. Și nu iau nici veverițele cu mine.

— Ele cunosc drumul. Pe lîngă asta n-au decît patruzeci de centimetri. Nu țin neapărat să rămînă în viață, nu?

— Hei, spuse un soldat englez de gardă cu cap de rîs.

— A spus ceva? întrebă Charlie.

— Una dintre cutiile mele vocale experimentale.

— E cam pițigăiată.

— Hei!

— Scuze, ăă, Beef, spuse Charlie. Făpturile păreau hotărîte. Înainte, atunci.

Charlie o luă la fugă prin hol ca să nu mai fie iar obligat să-și ia la revedere. La zece pași în urma lui mărșăluia

o mică armată alcătuită din făpturi de coşmar, clădite din alăturarea a sute de părţi din animale diferite. Doamna Ling coborî scările să vadă care era cauza agitaţiei, şi toată armata se opri în faţa treptelor privind la ea de sus în jos.

Doamna Ling era, aşa cum fusese dintotdeauna, budistă, şi deci credea cu fervoare în conceptul de karma, şi că acele lecţii pe care nu le-ai învăţat te vor urmări în permanenţă pînă cînd le vei învăţa, altfel, sufletul tău nu va face niciodată trecerea la următorul nivel. În după-amiaza aceea, cînd Forţele Luminii era pe punctul de a se confrunta cu Puterile Întunericului pentru dominaţia asupra lumii, doamna Ling, care se tot holba la ochii orbi ai veveriţelor, a avut propria ei epifanie, după care nu a mai pus niciodată gura pe carne, de nici un fel. Primul ei act de căinţă a fost un dar făcut celor faţă de care simţea ea că greşise.

— Doriţi o gustare? spuse ea.

Dar omuleţii-veveriţe îşi continuară marşul.

Împăratul văzu furgoneta oprind în apropierea golfului. Din ea ieşi un bărbat în costum galben strălucitor de piele. Bărbatul scoase din furgonetă ceva ce părea un toc de pistol pentru umăr cu un baros în el pe care şi-l fixă. Dacă nu ar fi fost un context atît de bizar, împăratul ar fi jurat că era prietenul lui, Charlie Asher, de la magazinul de solduri din North Beach, dar Charlie? Aici? Cu o armă? Nu.

Lazăr, care nu prea se baza pe ochii lui pentru a recunoaşte pe cineva, lătră în semn de salut.

Bărbatul să întoarse spre ei şi le făcu un semn cu mîna. Era Charlie. Coborî pînă la malul golfului, vizavi de ei.

— Maiestate, spuse Charlie.

— Pari întors pe dos, Charlie. Ceva nu e în regulă?

— Nu, nu, e cît se poate de bine. Doar că a trebuit să urmez indicaţiile unui castor mut cu fes ca să ajung aici. E tulburător.

— Păi, îmi cam dau seama cum e, spuse împăratul. Frumos ansamblu, mă refer la costum şi pistol. Dar e altceva decît splendidele tale costume.

— Păi nu. Acum sînt într-un fel de misiune. Am de gînd să intru în conducta aia, ca să găsesc drumul spre Lumea Subterană. Şi să dau bătălia cu Puterile Întunericului.

— Excelent. Excelent. Am impresia că în ultima vreme Forţele Întunericului au început să prindă puteri în oraşul meu.

— Aţi observat şi dumneavoastră?

Împăratul dădu din cap.

— Da, mă tem că am pierdut un supus la inamic.

— Bummer?

— A intrat într-un canal acum cîteva zile şi n-a mai ieşit.

— Îmi pare rău, domnule.

— O să-l cauţi, Charlie? Te rog. Scoate-l de acolo.

— Maiestatea Voastră, nu sînt sigur dacă voi mai reuşi eu să ies de acolo, dar promit că, dacă îl găsesc, voi face tot posibilul să-l scot de acolo. Şi acum, cu scuzele de rigoare, voi deschide furgoneta şi nu vreau să vă speriaţi de ce veţi vedea. Dar vreau să pătrund înăuntru cît mai e încă lumină în gurile de canal. Ceea ce veţi vedea ieşind din furgonetă e o armată aliată.

— La drum, spuse împăratul.

Charlie deschise portiera şi omuleţii-veverite săriră şi o luară la fugă spre mal, în direcţia conductei. Charlie scoase din maşină bastonul-sabie şi lanterna şi trînti uşa cu o mişcare din fund. Lazăr scînci şi se uită la împărat cu aerul că, dacă cineva putea vorbi, atunci s-o facă.

— Noroc, viteazule Charlie, spuse împăratul. Mergi înainte cu noi toţi în inimă, şi tu într-a noastră.

— Aţi putea să aveţi grijă de maşină?

— Pînă ce Golden Gate se va nărui în ţărînă, prietene, spuse împăratul.

Și astfel Charlie Asher, pus în slujba vieții și a luminii și a tuturor ființelor sensibile, și cu speranța de a salva sufletul iubirii vieții lui, se afla în fruntea unei armate de ghemotoace înalte de patruzeci de centimetri alcătuite din petice de animale înarmate cu de toate, de la andrele pînă la furci, mărșăluind prin canalele din San Francisco.

Înaintară cu greu ore întregi – uneori conductele se îngustau atît de mult încît Charlie trebuia să se tîrască pe mîini și genunchi, alteori se deschideau în joncțiuni largi ca niște camere de beton. Își ajuta veveriţele să se cocoațe pe conductele mai înalte. Găsise și o cască de constructor prevăzută cu lămpaș care se dovedea foarte utilă în pasajele strîmte unde nu putea să folosească lanterna. Cam de zece ori pe oră se mai pocnea și cu capul de tavan și, deși casca îl ferea să se rănească, tot se alesese cu o durere de cap care pulsa. Hainele lui din piele – nu chiar piele, mai curînd nailon dur cu perniţe la genunchi, umeri, coate, tibii și antebrațe – îl fereau de pocnituri și rosături prin conducte, dar se udaseră și îi roseseră genunchii pînă la sînge. La o joncțiune deschisă, cu capac deasupra, se urcă pe scară și încercă să arunce o privire afară ca să-și dea seama cam pe unde se afla, dar între timp se întunecase de cînd o porniseră ei la drum, iar gura de canal fusese acoperită de o mașină oprită chiar acolo.

Ce ironie ca în final să-și adune tot curajul și să se aventureze prin spărtură, numai ca s-o sfîrșească pierdut și înțepenit. Un rateu atît de omenesc.

— Unde dracu' sîntem? spuse el.

— Habar n-am, spuse rîsul, cel care putea să vorbească.

Micul soldat englez de gardă era foarte atent cînd vorbea, pentru că nu avea propriu-zis față, doar o căpățînă, și vorbea fără să-l pronunțe vreodată pe *P*. De asemenea, în loc de halebardă, despre care Charlie gîndea că, cel

puțin pentru autenticitate, s-ar fi potrivit foarte bine cu costumul, rîsul se înarmase cu o furcă.

— Poți să-i întrebi pe ceilalți dacă știu unde ne aflăm?

— Bine. Se întoarse spre omuleții-veverițe leoarcă. Hei, știe careva unde sîntem?

Clătinară cu toții din cap, uitîndu-se unii la alții și ridicînd din umeri. Nici vorbă.

— Nu, spuse rîsul.

— Păi, așa ceva puteam și eu să fac, spuse Charlie.

— De ce n-ai făcut-o? Că doar e _etrecerea ta.

— De ce nu poți să-l pronunți pe „p"?

— N-am buze.

— Corect. Buze. Scuze. Ce ai de gînd să faci cu furca?

— Cînd om da _este niște băieți răi o să scot dracii din ei.

— Excelent. Te numesc locotenentul meu.

— Din cauza furcii?

— Nu, pentru că poți vorbi. Cum te cheamă?

— Bob.

— Pe bune?

— Zău. Bob.

— Deci presupun că numele de familie e Cat.[1]

— Wilson.

— Voiam doar să verific. Scuze.

— E-n regulă.

— Îți mai amintești unde erai în viața ta anterioară?

— Vag. Cred că am fost contabil.

— Deci n-ai nici un fel de experiență militară?

— Dacă trebuie să numeri niște cadavre, sînt omul tău, clar?

— Perfect. Își mai aduce careva dintre voi aminte dacă a fost soldat sau ninja sau altceva? Ninja sau vikingii au credit suplimentar. N-a fost nici unul dintre voi ca Attila,

1. Joc de cuvinte *bobcat* – „rîs" (n.t.).

hunul, sau căpitanul Horatio Hornblower într-o viață anterioară?

Un dihor într-o mini cu paiete și cizme foarte la modă făcu un pas în față cu lăbuța ridicată.

— Ai fost comandant de vas?

Dihorul păru să șoptească ceva în pălăria lui Bob (de vreme ce Bob nu avea urechi).

— S_une că nu, a înțeles greșit, a crezut că e vorba de gorniști.

— A fost prostituată?

— Nu, sufla în goarnă, spuse Bob.

— Scuze, spuse Charlie. Din cauza cizmelor.

Dihorul îi făcu semn cu mîna că „nu avea a face", apoi se aplecă iar spre Bob și îi mai șopti ceva.

— Ce mai e? spuse Charlie.

— Nimic, spuse Bob.

— Nimic? Credeam că nu pot vorbi.

— Mă rog, nu era vorba de tine, spuse Bob.

— Ce ți-a spus?

— Mi-a s_us că ne-a luat dracu'.

— Nu e o atitudine prea lăudabilă, spuse Charlie, dar începuse deja să creadă că mondena dihoriță avea dreptate, și se sprijini de conducta din spate, într-o poziție semișezîndă.

Bob se cățără pe o conductă mai mică și se așeză pe marginea ei, cu picioarele atîrnîndu-i; din pantofiorii de piele picura apa, dar modelul floral din alamă strălucea încă în lumina lămpașului căștii lui Charlie.

— Frumoși pantofi, spuse Charlie.

— A, da, Audrey mă echi_ează.

Înainte ca Charlie să fi apucat să-i răspundă, cîinele îl înșfăcă pe Bob de spate și îl scutură ca pe o păpușă din cîlți. Puternica lui furcă se rostogoli de pe conductă și se pierdu în apa de dedesubt.

27

Fiertura de jigodii

Toată noapte Lily căutase o cale de a se apropia de Minty Fresh. În timpul serii îi surprinsese privirea de vreo douăsprezece ori, și îi zîmbise, dar din cauza groazei care plutea în atmosfera camerei, nu știa cum să înceapă discuția. În cele din urmă, cînd la televizor se anunță filmul serii și se adunară cu toții să vadă cum diva de televiziune îl face praf pe Paul Winfield cu un fier de călcat cu aburi, Minty s-a dus la bar și începu să-și răsfoiască agenda și Lily intră în joc.

— Îți verifici întîlnirile? spuse ea. Probabil că ești foarte optimist în legătură cu viitorul.

El dădu din cap.

— Nu chiar.

Dragostea o fulgeră pe Lily. Era frumos *și* morocănos – ca un dar negru primit din partea zeilor.

— Cît de rău poate fi? spuse Lily luîndu-i agenda din mînă și răsfoind-o.

Se opri la data zilei curente.

— De ce e numele lui Asher aici? întrebă ea.

Minty își lăsă capul în jos.

— Mi-a spus că știi cam totul despre noi.

— Da, dar...

Se uită iar la nume și, cînd își dădu seama ce vedea, efectul a fost ca un pumn în piept.

— Asta e agenda? Asta e agenda pentru *chestia aia?*

Minty dădu încet din cap, fără să o privească.

— Cînd a apărut numele? întrebă Lily.

— Acum o oră nu era aici.

— Mama mă-sii, spuse ea, așezîndu-se pe scaunul de bar lîngă uriaș.

— Da, spuse Minty Fresh.

Își puse mîna pe umerii ei.

Cu Charlie care trăgea de picioarele omulețului-rîs (care făcea niște vocalize impresionante luînd în considerare faptul că avea coarde vocale prototip) și cu veveriţele vîrîte cîinește în terier, au fost în stare ca, în cele din urmă, să-l extragă pe locotenent din fălcile furiei cu ochi injectați, cu doar cîteva găuri în costumul lui de soldat britanic de gardă.

— Jos, Bummer, spuse Charlie. Liniștește-te.

Nu știa dacă *liniștește-te* era o comandă dată de obicei cîinilor, dar așa ar trebui.

Bummer mîrîi și se depărtă de veverițe.

— Tu nu ești de-al nostru, spuse omul-rîs, arătînd spre Bummer. Nu e de-al nostru.

— Tu să taci, spuse Charlie.

Scoase o bucată de friptură de vacă din buzunar, luată ca provizie de urgență, rupse o bucată și o întinse lui Bummer.

— Hai, scumpule. I-am spus împăratului că te voi căuta.

Bummer o luă tropăind spre Charlie și apucă bucata de carne. Apoi, în timp ce mesteca, se întoarse pentru a le privi pe veverițe. Veverițele chițăiră și își agitară armele.

— Tu nu ești de-al nostru. Tu nu ești de-al nostru, scandă Bob.

— Încetează, spuse Charlie. Nu poți face un cor din gașca asta, Bob. Ești singurul care are cutie vocală.

— A, da, spuse Bob, renunțînd. Da' el nu e de-al nostru, adăugă el ca să se apere.

— Este acum, spuse Charlie. Iar lui Bummer îi spuse: Poți să ne arăți drumul spre Lumea Subterană?

Bummer se uită la Charlie de parcă ar fi ştiut exact ce fusese întrebat, dar, ca să găsească puterea de a merge înainte, avea nevoie şi de cealaltă jumătate de friptură. Charlie i-o dădu, şi Bummer sări imediat pe o conductă mai înaltă, se opri, lătră, apoi coborî de pe ţeavă.

— După mine, spuse Charlie.

După o oră de mers după Bummer prin canale, conductele se transformară în tunele care se măreau pe măsură ce înaintau. Curînd au ajuns în grote cu tavane înalte şi stalactite pe plafon care străluceau în culori diferite, dezvăluindu-le drumul cu o lumină şovăielnică. Charlie citise destul despre geologia zonei ca să ştie că peşterile nu erau naturale. Bănuia că se aflau cam pe sub districtul financiar, care fusese ridicat în cea mai mare parte pe un teren alcătuit din rămăşiţe de toate felurile şi pămînt în timpul goanei după aur, aşa că nimic nu părea mai vechi sau mai solid ca aceste peşteri.

Bummer mergea înainte, conducîndu-i la bifurcaţii fără nici cea mai mică ezitare, pînă cînd, dintr-odată, peştera se deschise într-o grotă uriaşă. Camera era aşa de mare încît înghiţi lumina lanternei şi lămpaşului lui Charlie, dar tavanul, care era la cîţiva zeci de metri înălţime, era căptuşit cu stalactite luminoase, care se reflectau roşu, verde şi purpuriu pe suprafaţa de oglindă a unui lac negru. În mijlocul lacului, la vreo două sute de metri, se afla un vapor mare şi negru, cu catargul principal ca al unui galion spaniol – roşu, reflectînd pîlpîitor lumina pe care o primea de la hublourile din spate, cu un singur felinar care lumina puntea. Charlie auzise că vapoare întregi fuseseră înghiţite sub sfărîmături în timpul goanei după aur, dar nu ar fi fost posibil să se fi conservat atît de bine. Lucrurile se schimbaseră, aceste peşteri erau toate rezultatul expansiunii Lumii Subterane – şi el îşi dădu seama că era doar o idee despre ce se va întîmpla cu oraşul dacă Lumea Subterană va prelua puterea.

Bummer lătră, și ecoul ascuțit făcu înconjurul grotei, expediind un nor de lilieci în aer.

Charlie văzu mișcare pe puntea vaporului, conturul negru-albastru al unei femei, și așa știu că Bummer îi condusese unde trebuia. Charlie îi dădu lanterna lui Bob și își puse bastonul-sabie jos. Scoase Desert Eagle-ul din toc, verifică dacă încărcătorul era plin, armă pistolul, apoi trase iar siguranța și puse arma în toc.

— Vom avea nevoie de o barcă, îi spuse Charlie lui Bob. Ia vedeți dacă găsiți ceva din care să facem o plută.

Tipul cu cap de rîs porni spre mal cu lanterna lui Charlie, cercetînd pe după stînci în căutarea unor resturi care puteau pluti. Bummer mîrîi, își scutură capul, de parcă ar fi avut purici în ureche, probabil pentru a arăta că îl consideră pe Charlie nebun, și fugi în apă. După cincizeci de metri era în apă pînă la umeri.

Charlie se uită la vasul cel negru și își dădu seama că era prea mult scos afară din apă – carena era cufundată doar în douăzeci de centimetri de apă.

— Ăă, Bob, spuse Charlie, lasă pluta. Putem merge. În tăcere.

Scoase sabia din teacă și pleoscăi prin apă. Pe măsură ce se apropiau de vas, puteau să deslușească și detaliile. Balustradele erau făcute din femure legate între ele, tacheții erau pelvisuri umane. Felinarul de pe punte era de fapt o tigvă de om. Charlie nu știa exact care dintre puterile lui de Luminatus aveau să se manifeste, dar pe măsură ce se apropiau de vas, își dorea să se întîmple cît mai curînd, și levitația să fie una dintre puteri.

— Dracu' ne-a luat, spuse Bob privind carcasa neagră care se arcuia deasupra lor.

— Da' de unde, spuse Charlie. Avem nevoie doar de cineva care să se urce acolo și să ne arunce o frînghie.

Printre veverițe se stîrni rumoare, apoi un personaj singuratic se desprinse din rîndul celorlalți – un tip cu

înfățișarea unui dandy francez din secolul al XIX-lea, cu cap de șopîrlă. Îmbrăcămintea – manșetele dantelate și haina – îi amintea lui Charlie de o poză a lui Charles Baudelaire pe care i-o arătase Lily.

— Poți tu? îl întrebă Charlie pe tipul șopîrlă.

El își ridică mîna și un picior din apă. Lăbuțe de veveriță. Charlie îl ridică pe tipul șopîrlă cît mai sus spre epavă, și mica făptură căută un punct de sprijin în lemnul negru, apoi o zbughi peste bord, în interiorul vasului.

Minutele treceau, și Charlie se trezi ascultînd încordat să descopere vreun semn din cele ce se petreceau sus. Cînd funia groasă ateriză lîngă el, împroșcînd cu apă, sări jumătate de metru și abia se abținu să nu scoată un chiot cu adevărat bărbătesc.

— S_lendid spuse Bob.

— Tu ești primul, spuse Charlie, verificînd funia pentru a vedea dacă îl ține.

Așteptă pînă ce omulețul-rîs ajunse la un metru deasupra capului său și își vîrî bastonul-sabie pe sub cureaua costumului și începu să se cațere. După ce parcurse trei sferturi din lungimea frînghiei, avu impresia că bicepșii îi vor plesni ca baloanele de apă și își încolăci ghetele de motociclist în jurul frînghiei oprindu-se să se odihnească. Ca și cum zeii i-ar fi umflat pînzele cu un al doilea vînt, mușchii i se relaxară și, cînd își reluă cățăratul, simți cu adevărat că puterile care i se adunau în trup făceau din el Luminatus. Cînd ajunse la grilaj, se prinse cu mîna de unul dintre oasele tachetului și se balansă pînă ce rămase călare pe balustradă.

Se răsuci și lămpașul prinse lucirea neagră din ochii ei. Îl ținea pe omulețul-rîs ca pe un săculeț de grăunțe, cu gheara care îi țintuise fălcile vîrîtă prin cap. Carnea și un lichid vîscos străluceau roșii, revăsîndu-i-se peste față și sîni, pe cînd smulgea o altă bucată din soldatul englez.

— Vrei și tu, iubi? spuse ea. Are gust de șuncă.

La masa pentru micul dejun din apartamentul lui Charlie, Lily zise:

— Să le spunem?

— Ei nu ştiu despre noi. Despre asta. Minty arătă spre agendă. Doar Audrey.

— Şi atunci să le spunem?

Minty se uită la Audrey, care stătea pe canapea şi alcătuia împreună cu sora lui Charlie, în ale cărei braţe dormea, o piramidă a somnului, supravegheate de privirea foarte atentă a unuia din dulăi.

— Nu, nu cred că ar fi de vreun folos chiar acum.

— E un băiat bun, spuse Lily. Smulse o bucată de hîrtie din sulul de pe tejghea şi se tamponă cu el înainte ca rimelul să-i facă faţa varză.

— Ştiu, spuse Minty. Doar e prietenul meu. Chiar cînd o spuse, se simţi tras de pantalon. Privi în jos şi o văzu pe Sophie cu ochii aţintiţi asupra lui.

— Hei, ai maşină? îl întrebă ea.

— Da, am, Sophie.

— Şi nu facem o plimbare?

Fără nici o ezitare, Charlie trase sabia-baston de la curea şi o izbi pe Morrigan peste încheietură. Mîna se descleştă şi omuleţul-rîs făcu un salt şi traversă urlînd puntea pînă la celălalt parapet. Morrigan înşfăcă sabia-baston şi încercă să o smulgă din strînsoarea lui Charlie. O lăsă să apuce bastonul – trase sabia, apoi i-o înfipse în plexul solar cu atîta putere încît pumnul îi intră în contact cu coastele ei, iar lama îi ieşi prin spate, înfigîndu-se în lemnul bărcii de salvare de care şi rămase înfiptă. Preţ de o fracţiune de secundă, obrazul lui ajunse doar la vreo trei centimetri de faţa ei.

— Nu ţi-a fost dor de mine? întrebă ea.

Se depărtă chiar cînd ghearele ei se îndreptau spre el. Mai apucă să pareze cu braţul lovitura care s-ar fi abătut asupra feţei sale, buretele de pe braţ oprindu-i ghearele

să-i reteze mîna. Ea fandă în direcția lui, dar sabia o ținea țintuită de barcă. Charlie se depărtă în fugă, auzindu-i urletul de furie.

Văzu lumina revărsîndu-se pe o ușă care trebuia să ducă la cabina de la pupa – aceeași strălucire roșie – și își dădu seama că era de la receptaculele de suflete. Și sufletul lui Rachel se putea afla printre ele. Era doar la un pas de tambuchi cînd corbul uriaș ateriză înaintea lui și își deschise aripile pe toată lățimea punții, vrînd parcă să-i blocheze toată partea din spate. El se dădu înapoi și trase pistolul Desert Eagle din toc. Încercă să-l țină nemișcat în timp ce îi împingea siguranța. Corbul se dădu spre el și el făcu un salt în spate. Ciocul înaintă, se preschimbă în fața unei femei – dar aripile și ghearele își păstrară forma de pasăre.

— Cărniță proaspătă, spuse Macha. Ce curaj din partea ta să te arăți pe aici.

Charlie apăsă pe trăgaci. Glonțul ieși din încărcător și Charlie avu impresia că fusese lovit peste mînă cu un ciocan. Crezuse că a țintit chiar între ochii ei, dar glonțul pătrunsese în gît, smulgînd jumătate din carnea cea neagră. Capul îi rămase atîrnînd într-o parte și trupul corbului își biciui aripile în direcția lui.

Charlie se prăbuși pe punte, dar își ridică pistolul și mai trase o dată chiar cînd corbul venea spre el. Glonțul îi străpunse mijlocul pieptului, și îl expedie înapoi, pe acoperișul cabinei.

Țiuitul din urechi îl făcu să creadă că în jurul capului îi fuseseră legate diapazoane pe care cineva le izbise cu un băț de tobă – un țipăt îndurerat și ascuțit. Abia dacă mai auzi urletul strident al unei alte Morrigan picate din velatura din spatele lui. Se răsuci spre parapet și își ridică arma chiar cînd ghearele ei dădeau să i se înfigă în față. Arma și brațul atenuară mult lovitura, dar Desert Eagle-ul îi fusese smuls din mînă și alunecă pe punte.

Charlie sări în picioare și o luă la fugă după el. Nemain își scoase ghearele pentru a-l lovi în spate și auzi sfîrîitul

veninului care ciuruia buretele pe spate, arzînd apoi puntea de ambele părți. Se aruncă după revolver și încercă să se rostogolească și să se ridice cu el ațintit asupra atacatoarei lui, dar calculă greșit și se izbi cu dosul genunchilor de parapetul din oase. Ea făcu un salt cu ghearele întinse înainte și îl lovi în piept chiar cînd apăsă pe trăgaciul Desert Eagle-lui și fu aruncat peste parapet.

Căzu în apă ca o buturugă. Aerul din trup îi explodă și se simți ca izbit de un autobuz. Nu putea să respire, dar reușea să vadă. Își simțea mădularele și, după cîteva secunde de gîfîit, reuși să-și recapete respirația.

— Deci cum merge treaba? întrebă omul-rîs aflat la vreo jumătate de metru de capul lui Charlie.

— Bine, spuse Charlie. Au luat-o la fugă îngrozite.

Din mijlocul torsului lui Bob lipsea o halcă bună și uniforma soldatului englez de gardă era zdrențe, dar altfel părea într-o stare de spirit bună. Ținea Deser Eagle-ul în brațe ca pe un copil.

— Cred că o să mai ai nevoie de el. Oricum, ultima ta îm_uscătură a izbit de minune și cu toată forța. I-ai smuls jumătate din tigvă.

— Perfect, spuse Charlie, care mai avea încă probleme cu respirația.

Simți focul durerii din piept și se gîndi că se putea să-și fi rupt o coastă. Se ridică în capul oaselor și își privi pieptul. Ghearele lui Morrigan scrijeliseră buretele, dar văzu și punctul unde gheara se strecurase pe sub acesta, pătrunzîndu-i în piept. Nu sîngera prea rău, dar sîngera, și îl durea ca toți dracii.

— Mai vin?

— Nu și cele două _e care le-ai îm_uscat. Nu știm unde s-a dus cea _e care ai țintuit-o cu sabia.

— Nu știu dacă mai reușesc să mă urc pe frînghia aia, spuse Charlie.

— Asta s-ar _utea să nu fie o _roblemă, spuse Bob.

Se uită în sus, la tavanul peșterii, unde un vîrtej de lilieci țipători se rotea în jurul catargului, dar peste ei fîlfîiau aripile unei creaturi cu totul deosebite.

Charlie luă pistolul de la Bob și se ridică în picioare, aproape prăbușindu-se, apoi își găsi echilibrul și se depărtă de corpul vaporului. Veverițele îl înconjurară. Bummer dădu drumul unei salve de lătrături furioase.

Demonul izbi apa la vreo zece metri de ei. Charlie simți cum din piept i se ridică un urlet, dar reuși să se stăpînească. Creatura pe care o vedea avea o înălțime de aproape patru metri, iar anvergura aripilor de zece metri. Capul îi era la fel de mare ca un butoi de bere, cu forma și coarnele unui cap de taur, cu excepția fălcilor, care erau de pradă, cu dinți, un fel de încrucișare între rechin și leu. Ochii îi străluceau verzi.

— Hoț de suflete, mîrîi el.

Își adună aripile, ridicîndu-le la spate și păși spre Charlie.

— Deci tu trebuie să fii, nu-i așa? spuse Charlie, care încă respira cu dificultate. Eu sînt Luminatus.

Demonul se opri. Charlie profită de ezitarea lui, ridică arma și trase. Glonțul îl nimeri pe demon în umăr, răsucindu-l într-o parte. Se întoarse iar cu fața și urlă.

Charlie simți respirația creaturii, ca o duhoare de carne putredă, revărsîndu-se peste el. Mai făcu un pas în spate și trase, simțindu-și mîna amorțită de reculul marelui pistol. Șocul îl aruncă pe demon un pas în spate. Se auzi fiorul bucuriei de deasupra.

Charlie trase iar și iar. Gloanțele deschiseră cratere în pieptul demonului. Șovăi, apoi se prăbuși în genunchi. Charlie ținti și trase iar. Se auzi doar un clic.

Charlie se retrase cîțiva pași și încercă să-și amintească ce îi arătase Minty în legătură cu reîncărcatul. Reuși să apese un buton care eliberă încărcătorul din pistol, care căzu în apă. Apoi desfăcu un săculeț de sub braț pentru a elibera un alt încărcător. Acesta alunecă și

căzu și el în lac. Bob și încă două veverițe se năpustiseră și începură să sape după încărcător prin apă.

Demonul urlă iar, își desfăcu aripile și, dintr-o singură bătaie reuși să se pună pe picioare.

Charlie desfăcu un alt încărcător și, cu mîinile tremurînde, îl vîrî în Desert Eagle. Demonul se ghemui, de parcă ar fi fost gata să sară. Charlie băgă un proiectil în camera de încărcare și trase în aceeași clipă. Demonul se prăbuși înainte; glonțul uriaș îi smulsese o bucată bună din pulpă.

— Bună treabă, cărniță, se auzi glasul unei femei de deasupra.

Charlie își îndreptă repede privirea spre ea, dar și-o întoarse imediat spre demonul cu cap de taur, care se ridicase iar în picioare. Apoi își fixă încheietura și trase încă o dată, înfigînd gloanțe în pieptul demonului la fiecare nou pas, avînd de fiecare dată senzația că încheietura mîinii i se va sfărîma din cauza reculului, pînă cînd goli tot încărcătorul. Se opri la doar doi pași de demon cînd acesta se prăbuși cu fața în apă. Charlie lăsă pistolul și căzu în genunchi. Peștera părea să se clatine în fața lui și privirea i se întunecă.

Se trezi înconjurat de cele trei Morrigan. Fiecare avea în gheare cîte un suflet care strălucea roșu, cu care își freca rănile.

— Iubițel, ai fost grozav, spuse femeia-corb aflată cel mai aproape de demonul căzut.

Charlie o recunoscu pe cea din alee. Rana din pîntece provocată de sabia lui se vindeca sub ochii lui. Morrigan trase un șut în trupul demonului cu cap de taur.

— Vezi, ți-am spus eu că armele astea sînt nasoale.

— Cărniță, spuse cea din dreapta lui Charlie, chiar ai făcut treabă bună.

Gîtul i se regenera. Ea era cea pe care o expediase peste acoperișul cabinei.

— Fetelor, voi ştiţi să vă reveniţi după o căzătură bună. Asta are un anumit farmec tip Wile E. Coyote, spuse Charlie.

Rînji, simţindu-se ameţit de parcă ar fi urmărit scena dintr-altă parte.

— E aşa de dulce, spuse tipa care-i făcuse laba. Îmi vine să-l mănînc.

— Mie-mi convine, spuse cea din stînga lui, al cărei cap mai atîrna încă puţin.

Charlie văzu veninul care îi picura de pe gheare, apoi îşi privi rana de sub pieptar.

— Da, scumpule. Mă tem că Nemain te-a futut rău de tot. Dar să ştii că eşti un adevărat războinic dacă ai supravieţuit atîta timp.

— Eu sînt Luminatus, spuse Charlie.

Morrigan rîseră, şi cea din faţa lui Charlie făcu un pas de dans. În acelaşi timp, demonul-taur îşi săltă capul din apă.

— Eu sînt Luminatus, spuse demonul printre ai cărui dinţi se scurgea apă şi o zeamă neagră în timp ce vorbea.

Morrigan se opri din dans, înşfăcă unul din coarnele demonului şi îi trase capul înapoi.

— Aşa crezi tu? spuse ea.

După care îşi înfipse unghia în gîtul lui. El se rostogoli şi o azvîrli vreo patru metri mai încolo, izbind-o de pereţii vasului.

Morrigan din spatele lui Charlie îl bătu pe cap în treacăt.

— De data asta vom fi de partea ta, scumpule. Apropo, eu sînt Macha şi noi sîntem Luminatus – sau vom fi într-un minut.

Cele trei se aruncară asupra demonului cu cap de taur, smulgînd din trupul lui hălci de carne şi bucăţi de os la fiecare sfîşiere a ghearelor ei. Două se ridicară în aer şi se năpustiră asupra lui, burdùşindu-l cu lovituri pe demonul care uneori încerca să lovească şi el, dar era prea slăbit de

rănile de gloanț ca să mai lupte eficient. În două minute era terminat și jupuit tot. Macha îl ținea de coarne de parcă ar fi ținut ghidonul unei motociclete, în timp ce fălcile demonului se zbăteau în căutarea aerului.

— Și acum e rîndul tău, hoț de suflete, spuse Macha.

— Da, da, rîndul tău, spuse Nemain arătîndu-și ghearele.

Macha ținea capul demonului în față, îndreptîndu-l spre Charlie, care făcu un pas în spate cînd dinții clănțăniră la cîțiva centimetri de obrazul lui.

— Stai o clipă, spuse Babd.

Celelalte două se opriră și se întoarseră spre sora lor, care se cocțase pe ce mai rămăsese din hoitul demonului.

— Încă nu s-a terminat.

Mai apucă să facă un pas înainte ca ceva ca o bilă de întuneric să o fi izbit, făcînd-o să dispară din peisaj. Charlie văzu capul demonului zburînd spre el, după care urmă o izbituă răsunătoare, și Macha fu zvîrlită într-o parte ca și cum ar fi avut legată de gleznă o coardă de *bungee jumping*.

Țipătul se porni iar, și Charlie le văzu pe Morrigan tăvălite în întuneric, zvîrlite în apă și haos – nu era în stare să urmărească ce se întîmpla. Nu își putea focaliza privirea.

O văzu pe Nemain, care venea acum spre el cu ghearele întinse, de pe care curgea veninul. Cu coada ochiului zări o mînuță, și capul lui Morrigan explodă în ceea ce părea să fie o mie de stele.

Charlie se uită spre locul unde se ivise mînuța.

— Salut, tati, spuse Sophie.

— Salut, puișor, spuse Charlie.

Abia acum vedea ce se întîmpla – dulăii le sfîșiau pe Morrigan. Una dintre ele reuși să scape, făcu un salt în aer și își desfăcu aripile, apoi se îndreptă spre Sophie țipînd.

Sophie își ridică mîna unduindu-și-o de parcă și-ar fi luat la revedere, și Morrigan se risipi ca un jet de zeamă neagră. Sufletele, cu miile, pe care le consumase de-a lungul mileniului, pluteau în aer, lumini roșii care se învîrteau prin grotă, făcînd ca imensa încăpere a peșterii să pară înghețată în mijlocul unui joc de artificii.

— N-ar fi trebuit să te afli aici, puișor, spuse Charlie.

— Ba da, spuse Sophie. Trebuia să pun la punct problema asta și să le trimit la locul lor. Eu sînt Luminatus.

— Tu...

— Da, spuse ea pe cel mai natural ton cu putință, cu vocea de Stăpînă a Morții și Întunericului atît de iritantă la o puștoaică de șase ani.

Dulăii se năpustiseră asupra ultimei dintre cele trei Morrigan, pe care o sfîșiară în două sub privirile lui Charlie.

— Nu, puișor, spuse el.

Sophie își ridică mîna, și Babd se destrămă ca și celelalte – sufletele captive se înălțară aidoma cenușii din flăcări.

— Hai acasă, tati, spuse Sophie.

— Nu, spuse Charlie, care abia își mai putea ține capul pe umeri. Mai trebuie să căutăm ceva.

O luă înainte, dar unul din dulăi îi bară drumul. Toată armata omuleților-veverițe se ivea din spatele corăbiei, fiecare ducînd cîte un suflet strălucitor pe care îl salvase din cabina vasului.

— Asta? întrebă Sophie.

Luă un CD de la Bob, pe care i-l întinse lui Charlie.

Îl răsuci în mîini, apoi și-l duse la piept.

— Tu știi ce e asta, puișor?

— Da, hai acasă, tati.

Charlie se prăbuși pe spinarea lui Alvin. Sophie și veverițele îl susținură pînă cînd ieșiră din Lumea Subterană.

Minty Fresh îl duse pe Charlie pînă la mașină.

Un doctor a venit și a plecat. Cînd Charlie își reveni, era în patul lui acasă și Audrey îi tampona fruntea cu o batistă udă.

— Bună, spuse el.

— Bună, spuse Audrey.

— Ți-a povestit Sophie?

— Da.

— Astăzi copiii cresc așa de repede, spuse Charlie.

— Da.

Audrey zîmbi.

— Uite ce-am luat.

Scoase de sub pieptar CD-ul cu Sarah McLachlan, care pulsa cu o lumină roșie.

Audrey dădu din cap și își întinse mîna după disc.

— Să-l punem aici, unde îl vei avea mereu sub privire. În clipa cînd degetele ei atinseră carcasa de plastic, lumina dispăru, și Audrey fu străbătută de un fior. O, Doamne, spuse ea.

— Audrey. Charlie încercă să se ridice, dar durerea îl obligă să se culce la loc. Au! Audrey, ce s-a întîmplat? I l-au furat? I-au furat sufletul?

Ea își privi pieptul, apoi își îndreptă ochii plini de lacrimi spre Charlie.

— Nu, Charlie, e în mine, spuse ea.

— Dar l-ai mai atins și înainte, în noaptea aia, în birou. Atunci de ce nu s-a întîmplat nimic?

— Cred că atunci nu eram încă pregătită.

Charlie îi luă mîna și i-o strînse, apoi i-o strînse mult mai tare decît ar fi vrut, pentru că îl invadă un val de durere.

— La dracu'! spuse el.

Începu să gîfîie, sufocîndu-se.

— Am crezut că mă aflam în plină beznă, Audrey. Toată chestia asta așa de spirituală era ca o fantomă pentru mine. Dar tu m-ai făcut să înțeleg.

— Mă bucur, spuse Audrey.

— E ca și cum m-aș fi culcat cu o poetă ca să pot înțelege felul în care lumea poate fi distilată în cuvinte.

— Da, cred că ai suflet de poet, Charlie.

— Ar fi trebuit să fac dragoste și cu o pictoriță, ca să pot simți fiorul atingerii penelului, numai să fiu în stare să sorb culorile și țesăturile, ca să văd cu adevărat.

— Da, spuse Audrey, trecîndu-și degetele prin părul lui. Ai o imaginație atît de minunată.

— Cred, spuse Charlie cu vocea mai puternică pentru că și respirația îi era mai intensă, că m-aș fi culcat cu o savantă ca să pot înțelege mecanismele lumii, să le simt cum mă pătrund.

— Ca să poți simți pulsația întreagă a lumii, spuse Audrey.

— Cu țîțe mari, adăugă Charlie cu spatele cuprins de flăcările durerii.

— Bineînțeles, scumpule, spuse Audrey.

— Te iubesc, Audrey.

— Știu, Charlie. Și eu te iubesc.

Apoi Charlie Asher, Mascul Beta, soț al lui Rachel, frate al lui Jane, tată al lui Sophie (Luminatus, care avea în stăpînire Moartea), iubit al lui Audrey, Negustor al Morții și furnizor de excelente haine și accesorii la mîna a doua, își dădu ultima suflare.

Audrey își ridică privirea și o văzu pe Sophie intrînd în cameră.

— S-a dus, Sophie.

Sophie își puse mîna pe fruntea lui Charlie.

— Adio, tati, spuse Sophie.

Epilog

Fetele

Lucrurile s-au liniștit în Orașul celor Două Poduri, și toți zeii întunericului care se ridicaseră pentru a irumpe asupra lumii și-au amintit de locul lor și s-au întors la domeniile lor din adîncurile Lumii Suterane.

Jane și Cassie s-au căsătorit în cadrul unei ceremonii civile care a fost dezlegată și reaprobată de șase ori de-a lungul anilor. Cu toate astea, au fost fericite și casa lor a fost mereu plină de veselie.

Sophie s-a întors acasă, unde a locuit cu mătușile Jane și Cassandra. A devenit o femeie înaltă și frumoasă și, în cele din urmă, și-a luat locul ei ca Luminatus, dar pînă atunci s-a dus la școală și s-a jucat cu păpușile și s-a distrat de minune așteptîndu-și tăticul să vină să o ia.

Patronii de magazine

Deși Minty Fresh credea că fiecare clipă e o criză, această credință a fost întrucîtva academică pînă cînd a început relația cu Lily Severo și și-a dat seama că era o idee utilă. Viața a devenit tot mai interesantă, pînă la punctul unde rolul lui de Negustor al Morții a devenit partea cea mai prozaică a preocupărilor lui. Deveniseră celebritățile orașului, uriașul în haine pastelate aflat întotdeauna în

compania minionei bucătărese gotice, dar toți și-au ridicat cu adevărat pălăria cînd și-au deschis localul Jazz and Gourmet Piazza Place în North Beach, acolo unde cîndva s-a aflat magazinul de solduri al lui Asher.

În ce îl privește pe Ray Macy, inspectorul Rivera l-a cuplat cu proprietara unei case de amanet din Fillmore, pe nume Carrie Lang, și s-au plăcut aproape instantaneu, avînd în comun pasiunea pentru filmele polițiste și pistoale, ca și o neîncredere profundă în toată omenirea. Ray se simțea foarte îndrăgostit și, în conformitate cu natura lui de Mascul Beta, îi era credincios ca un cîine, cu toate că o suspecta în secret a fi criminală în serie.

Rivera

Inspectorul Alphonse Rivera și-a petrecut cea mai mare parte a vieții încercînd să-și schimbe viața. A lucrat în șase departamente diferite ale poliției, avînd douăsprezece funcții diferite și, cu toate că a fost foarte bun ca polițist, a lăsat întotdeauna impresia că voia să iasă din rîndurile poliției. După dezastrul cu Negustorii Morții și întîmplările stranii și inexplicabile din jurul lor, s-a simțit pur și simplu epuizat. A existat și o scurtă perioadă cînd și-a putut abandona munca de polițist și a deschis un magazin cu cărți rare, simțind că au fost singurele momente cînd a fost cu adevărat fericit. Acum, la patruzeci și nouă de ani, era gata să mai încerce o dată: să se pensioneze de timpuriu și doar să citească și să trăiască în lumea liniștită și lipsită de evenimente a cărților.

Așa că se simți cumva încîntat cînd, la două săptămîni după moartea lui Charlie Asher, găsi în cutia de scrisori un plic mare în care nu se putea afla decît o carte. E un semn, își spuse el, în timp ce se așeza la masa din bucătărie și deschidea pachetul. *Era* o carte – părea să fie o carte foarte rară și ciudată pentru copii. O deschise la

primul capitol. „Deci acum ești Moartea: iată de ce vei avea nevoie".

Împăratul

Împăratul trăi din plin reîntîlnirea cu trupele lui și continuă să domnească plin de bunăvoință peste San Francisco pînă la sfîrșitul zilelor lui. Pentru că l-a condus pe Charlie în Lumea Subterană și pentru curajul lui fără margini, Luminatus i-a dat lui Bummer puterea și rezistența unui cîine al iadului. Ar fi trebuit să cadă în sarcina împăratului să explice cum de tovarășul lui negru – și care niciodată nu cîntărise mai mult de trei kile, dacă era ud – era în stare să dea gata un ghepard și să rontăie cauciucurile unei Toyote.

Audrey

Audrey și-a continuat munca la centrul budist, confecționînd și costume pentru o trupă locală de teatru. Dar lucra și ca voluntar la un azil, unde îi ajuta pe oameni să treacă pragul, așa cum făcuse cu mult timp în urmă în Tibet. Azilul se arătase într-un fel de acord să-i permită accesul la trupurile care fuseseră părăsite de suflet, și ea profita de ocazie pentru a-și readuce veverițele în ciclul uman al nașterii și renașterii. Și o vreme au existat cazuri cu totul remarcabile în oraș de oameni care și-au revenit din boli incurabile, după ce ea le făcea *p'howa nemuririi.*

Nu a renunțat la veverițele ei, ca și cum era vorba de o artă pe care o stăpînea de prea multă vreme și care continua să-i ofere recompense extraordinare. Cel puțin asta simțea ea în timp ce își admira ultima capodoperă în camera de meditații a Centrului Budist Trei Bijuterii.

Avea față de crocodil – șaizeci și opt de dinți ascuțiți și ochi cu luciri de mărgea neagră. Mîinile îi erau gheare de

răpitor, și unghiile negre și afurisite îi erau încrustate cu sînge uscat. Degetele de la picioare îi erau unite printr-o membrană, ca ale păsărilor de apă, cu gheare pentru a înșfăca prada din nămol. Purta un veșmînt din mătase purpurie, tivit cu blană de samur, și o pălărie asortată, cu o stea de vrăjitor brodată cu fir de aur.

— E doar temporar, pînă găsim pe cineva, spuse Audrey. Dar crede-mă pe cuvînt, arăți superb.

— Ba nu. N-am decît patruzeci de centimetri.

— Da, dar ți-am pus o sculă de doisprezece centimetri.

Își deschise veșmîntul și privi în jos.

— Ua, ia te uită, spuse Charlie. Ce frumusețe!

Note de autor și mulțumiri

Ca în cazul oricărei cărți, le datorez recunoștință celor care m-au inspirat, ca și celor care m-au ajutat efectiv în cercetările întreprinse și scrierea ei.

Pentru inspirație, cele mai profunde mulțumiri familiei și rudelor Patriciei Moss, care și-au împărtășit gîndurile și trăirile chiar cînd Pat murea. De asemenea mulțumesc tuturor celor care lucrează la azile, indiferent de funcția pe care o au, care își împart zi de zi viața și inima între muribunzi și familie.

Orașul San Francisco e mereu o sursă de inspirație și le sînt recunoscător oamenilor că mi-au permis să le străbat cartierul și că au fost înțelegători cu sîcîielile mele. Am încercat să „redau" atmosfera cartierelor din San Francisco și știu foarte bine că unele locuri reale din roman, cum ar fi magazinul lui Charlie și Centrul Budist Trei Bijuterii, nu se află la adresele indicate. Dacă găsiți că e absolut necesar să-mi scrieți pentru a mă informa în legătură cu inexactitățile mele, mă văd obligat să subliniez că nu veți găsi nici cîini ai iadului uriași lipăitori de șampon în North Beach.

Nu am pătruns prin canale pentru a verifica detaliile descrise în scenele care au avut loc acolo, în primul rînd pentru că e vorba de CANALE ! San Francisco e unul dintre puținele orașe de coastă în care se află un sistem de canalizare combinat cu unul de evacuare a apei pe timp

de furtună – fapt complet ignorat de mine în descrierea Lumii Subterane. Dacă într-adevăr vă interesează peisajul din canalizare – ce pot să spun – scîrbos. Credeți-mă pe cuvînt, toată povestea chiar ar fi putut avea loc acolo, jos și nu faceți praf romanul doar pentru că sînteți obsedați de amănunte. Doar găsiți în carte o veveriță în rochie de bal, pentru numele lui Dumnezeu, nu vă cramponați de faza cu canalizarea.

În ceea ce privește celelalte erori, nu știu dacă într-adevăr se poate zbura capul unui copil cu geamul electric al unui Cadillac Eldorado 1957 – m-am gîndit doar că ar da bine în cartea asta dacă s-ar putea. Vă rog, nu încercați asta acasă.

Cele mai sincere mulțumiri lui Monique Motil, din a cărei operă m-am inspirat în descrierea omuleților-veverițe. Am ajuns întîmplător să-i văd sculpturile, cărora ea le spune Făpturi de Croitorie, la Paxton Gate, o galerie din Mission, San Francisco. Și așa de vrăjit am fost de ciudățenia lor macabră, încît i-am scris lui Monique și am rugat-o să-mi permită să le dau viață în *O treabă murdară*. Mi-a oferit toată îngăduința. Puteți face cunoștință cu arta lui Monique la http ://www.moniquemotil.com/sartcre.html. Puteți citi despre alte aspecte ale carierei ei de cîntăreață zombie (și nu glumesc) și despre pasiunea ei de a da zombilor solemnitatea senzuală de care se bucură vampirii la zombiepinups.com

Mulțumirile mele lui Betsy Aubrey, pentru replica „Ceaiul, ca și bărbatul, trebuie să fie verde și slab ca să-mi placă", pe care, de îndată ce am auzit-o, a trebuit s-o includ într-o carte. (Și mulțumiri lui Sue Nash, al cărei ceai a fost, într-adevăr, slab și verde.)

Pentru faptul că mi-a trimis de urgență cărți despre budismul tibetan și *p'howa* cînd am fost la ananghie și fără nici o resursă, îi mulțumesc lui Rod Meade Sperry de la Wisdom Press.

Pentru faptul că mi-au dat de mîncare, transmit mulțumirile mele impresarului meu, Nick Ellison, lui Abby Koons și Jennifer Cayea de la Nicholas Ellison Inc.

Mulțumiri extraordinarului meu redactor, Jennifer Brehl, care tot timpul mă face să par mai deștept decît sînt, fără să mă simt idiot. Multe mulțumiri lui Michael Morrison, Lisa Gallagher, Mike Spradlin, Jack Womack, Leslie Cohen, Dee Dee DeBartolo și Debbie Stier, care și-au păstrat toți credința în mine și au pus cărțile dinaintea voastră, a cititorilor.

Și, ca de obicei, mulțumirile mele lui Charlee Rodgers, pentru toleranța și înțelegerea de care a dat dovadă în timpul scrierii acestei cărți, ca și pentru extraordinarul ei curaj și compasiune în îngrijirea pe care a acordat-o ambelor noastre mame pe patul de moarte – evenimente care m-au ajutat să modelez fiecare suflet din această poveste.

Cuprins

Partea întîi

O afacere de toată jalea

'iindcă n-am putut opri, cînd moartea-mi făcu semn,
netrebuindu-i vreun îndemn, se-opri El pentru mine 9
'ăiş de brici 17
ub roţile autobuzului patruzeci şi unu 27
lasculul Beta în mediul său natural 38
ntunericul întrece măsura 49
roii vitezei variabile 65
'hanatoaster 79
In tramvai numit confuzie 87
ragonul, ursul şi peştele 102

Partea a doua

Suflete de mîna a doua

Moartea iese la plimbare 119
Şi fetelor li se poate pune pata uneori 128
Cartea morţilor din Bay City 143
Strigă după haos şi dezlănţuie cîinii războiului ! 161
Lătrînd în draci 174
Cînd ţi se scoală 191
Cînd ţi se scoală II : Recviem pentru o păpuşică de futut 206

17. Ți-a plăcut ? 227
18. Mă-ta e așa de moartă, că... 248

Partea a treia

Cîmpul de luptă

19. Totul e în regulă cîtă vreme lucrurile nu o iau razna 273
20. Atacul tipului crocodil 292
21. Bunul-simț firesc 307
22. Reconsiderarea unei cariere în comerțul la mîna a doua 325
23. O zi de tot rahatul 340
24. Audrey și omuleții-veverițe 361
25. Alternanța pierdut-găsit 377
26. Orfeu în canal 394
27. Fiertura de jigodii 406

Epilog 421
Note de autor și mulțumiri 425

ÎN COLECȚIA „BIBLIOTECA POLIROM"

au apărut:

F.M. Dostoievski – *Idiotul*
Gustave Flaubert – *Doamna Bovary*
Boris Pasternak – *Doctor Jivago*
*** – *Dulcea mea Doamnă / Eminul meu iubit. Corespondență inedită Mihai Eminescu – Veronica Micle*
Oscar Wilde – *Portretul lui Dorian Gray*
D.H. Lawrence – *Amantul doamnei Chatterley*
F. Scott Fitzgerald – *Blîndețea nopții*
Mihail Bulgakov – *Cupa vieții*
Salman Rushdie – *Ruşinea*
Saul Bellow – *Ravelstein*
J.D. Salinger – *Nouă povestiri*
Ian McEwan – *Amsterdam*
Andreï Makine – *Crima Olgăi Arbelina*
Jonathan Coe – *Casa somnului*
J.D. Salinger – *De veghe în lanul de secară*
John Fowles – *Iubita locotenentului francez*
José Saramago – *Toate numele*
Peter Ackroyd – *Documentele lui Platon*
D.H. Lawrence – *Fii şi îndrăgostiți*
F. Scott Fitzgerald – *Marele Gatsby*
Antonio Tabucchi – *Capul pierdut al lui Damasceno Monteiro*
Ernst Jünger – *Grădini şi drumuri*
I.S. Turgheniev – *Prima iubire*
Mika Waltari – *Etruscul*
Bernhard Schlink – *Cititorul*
Max Frisch – *Homo faber*
Dino Buzzati – *Deşertul tătarilor*